

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRMIZI MANTOLU KÜÇÜK KIZ

Sisters Planet

KATE HAMER

KAYIP

Carmel Wakeford, 8 yaşında bir kız.
Bir gün annesi mahpusuyla görüşür.

Kaybolmaz, küçük bir kız. Ama kaybolduğunu bilmiyor.

Carmel Wakeford sekiz yaşında bir kızdır. Bir gün çocuk festivalinde annesinin yanından ayrılır ve yanlış bir adam tarafından bulunur. Adam, Carmel'e onun yıllardır görüşmediği büyükbabası olduğunu, annesinin bir trafik kazası geçirdiğini ve bundan sonra kendisiyle yaşayacağını söyler.

Carmel yeni ailesiyle yaşamaya başlar ve günler, haftalara dönüştükçe küçük kız, büyükbabasının, onda özel bir yetenek bulunduğuna, onun kurtarıcı mesih olduğuna inandığını fark eder.

Annesi umutsuzca kızını ararken Carmel, büyükbabasıyla sıra dışı bir yolculuğa çıkar ve bu yolculukta kim olduğunu ve kim olabileceğini sorgular.

"Kate Hamer'in romanı merak uyandırıyor ve duygulandırıyor. Sürükleyici, kalbinizi sılatan bir hikâye."

-Lisa Ballantyne, yazar

25

KIRMIZI MANTOLU KÜÇÜK KIZ

Orijinal Adı: The Girl in the Red Coat

Yazarı: Kate Hamer

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Mert Doğruer

Editör: Yağmur Yavaş

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Şubat 2016

ISBN: 978-605-173-117-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2015 Kate Hamer

HURİYE ♥

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: MIMOZA Matbaacılık

Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123

Kat: 1-3 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kırmızı Mantolu Küçük Kız

Kate Hamer

Çeviri
Mert Doğruer

Mark için...

1

Rüyalarımda sık sık Carmel'i görürüm. Hep geri geri yürür.

Doğduğu gün yerler kar tutmuştu. Onu kollarıma aldığım da pencereden içeri gümüşü bir ışık süzülüyordu.

Büyümeye başladığında ona "çalı kızı" lakabını uygun gördüm, çünkü onun kırsal alan dışında bir yerde yaşayabileceğini gözlerimin önüne bile getiremiyordum. Kalın dalgalı saçlar, sanki az önce kırılmış bir camın etrafa savru lan parçaları gibi görünüyor, bir yandan da karahindibayı anımsatıyordu.

"Seni sanki çalıların arasında baş aşağı sürüklemişler," derdim ona. O da bana gülümserdi, gözleri kapanır, gözkapakları titreşirdi. Soluk renkli, ince mor damarları olan gözkapakları, gözlerinin üzerinde kanat çırpın kelebekleri andırırdı.

"Bunu gözümde canlandırabiliyorum," derdi o da bana, dudaklarını yalayarak.

Şimdi pencereden dışarı bakıyorum ve onu neredeyse

görebildiğimi hissediyorum –bacaklarını çilekli meyanköklerine benzeten taytını giymiş, okula giden yolu tırmanıyor... Özlemi, sanki boğazımı yerinden sökmüşler gibi hissettiriyor bana.

Bu gece onu yine göreceğim rüyamda, içime doğuyor. Alacakaranlıkta hissedebiliyorum onu, kayın ağacının dolaşık dallarının üzerine oturmuş bana sesleniyor. Ama gece, ben uyurken, eve doğru geri geri yürüyecek –yoksa uzaklaşacak mı, emin olamıyorum– sonuç olarak yaklaşmayacak.

Giysileri genellikle düzensiz bir yığın halinde dururdu. Külotlu çoraplarının ağları iyice sarkmış olduğu için onları giyince penguen gibi yürürdü. Okul yakasının bir tarafı havaya kalkık, öteki tarafı tulumun içine gömülü olurdu. Zihni ise bambaşka bir konuydu –insanların onun hakkında neler hissettiğini bilirdi. Sally’yi, kocası onu terk ettiğinde, evime çağırıştım. Mutfaktaydık, o oturup tekila içiyordu, ben de onu teselli etmeye çalışıyordum –tuz, yeşil limon ve tekilayla bir kocayı unutturmak... Sonra Carmel yanımıza gelmiş, parmaklarını Sally’nin kumral saçlarından geçirip başına yavaşça masaj yapmaya başlamıştı. Sally zevkle inleyerek kafasını geriye doğru bırakmıştı.

“Aman Tanrım! Carmel, bunu nereden öğrendin?”

“Şşş... Hiçbir yerden,” demişti Carmel ve masaja devam etmişti.

Bu, Carmel’in sislerin içine girip kaybolmasından hemen önce olmuştu.

1999 Noel’i... Çocuklar, yanakları soğuktan ve heye-

candan pembeleşmiş halde okul kapısından dışarı hücum etmişlerdi. Bana kalırsa, Carmel ile karşılaştırılınca hepsi küçük cinlere benziyorlardı. O sırada, her anne-babanın böyle şeyler düşünüp düşünmediğini merak etmiştim. Eve تنها yollardan dönmemiz gerekecekti ve hava karar-mıştı bile.

Yola çıktığımızda hava soğuktu, yol kenarları karla kap-lıydı. Kar taneleri, alacakaranlıkta parlayarak yolumuzdan şaşmamamızı sağlıyorlardı. Birden fark etmiştim ki, Noel ve parasızlığım hakkındaki endişelerim yüzünden, ceple-rimdeki ellerimi sımsıkı yumruk yapmışım. Ellerimi dı-şarı, soğuk havaya çıkarırken Carmel geride kalmış, ho-murdanıyordu.

“Ama hızlan biraz,” dedim ona, bir an önce soğuk ge-ceyi arkamda bırakıp eve girmek için sabırsızlanıyordum.

“Biliyorsun, değil mi anne, ben hep senin hep yanında olmayacağım,” dedi bana, hızlı hızlı nefes alırken kısık bir sesle.

Belki de kalbim o anda donmalıydı. Belki de o anda dönüp onu kucağıma almalıydım, hemen eve götürmeliy-dim. Bir kuleye, bir şatoya falan kapatmalıydım onu. Al-tın anahtarla bir yere kilitleyip anahtarı yutmalıydım, onu bulmaları için önce karnımı deşmeleri gerekirdi o zaman. Ama, elbette, bunun bir anlamı olmadığını düşündüm o an... hem de hiç.

“Eh, şimdilik yanımdasın ama.”

Sonra arkamı döndüm. Çok uzakta gibi duruyordu. Kafası, iki yanımızdaki çitlerin üst kısımlarındaki topak-lara benziyordu.

“Carmel?”

Mantomun kolunun yan kısmından uzun ve zarif bir nefes buharı geçti.

“Buradayım.”

Bazen, öldüğümde hareketsiz kalmak zorunda olup olmadığını merak ediyorum. Bir baykuşa dönüşüp tarlaların üzerinde uçmak, eğilmiş çitlere, karanlık sokaklara musallat olmak, kanatlarımın hareketleriyle bacaların dumanlarını dalgalandırmak, yönlendirmek... Yoksa o kayın ağacının yüksek dallarında, onun yanına oturup oyunlar mı oynayacağım? Evimizde oturan kimseleri dikizleyip eve giriş çıkışlarını mı gözleyeceğim? Onlara seslenip onları korkudan havaya da sıçratırım belki.

Bekâr annelerden oluşan bir dayanışma grubumuz vardı. (Şaka gibi, değil mi?) Şimdi düşünüyorum da, gözleri de yüzükleri de acı ısıltılarla parıldayan bu topluluk belki de Carmel’e iyi gelmemiş olabilir. Birçok akşam mutfak masasında toplaşır, hayatlarımıza girmiş erkekler hakkında *sonra şöyle yaptı, sonra böyle oldu* diye bitmek bilmeyen sohbetlere daldık. Hepimiz bir şekilde incinmiştik ruhsal yönden –Alice hariç, onun gerçekten fiziksel yaraları vardı. Carmel gittikten birkaç ay sonra Alice bana uğradı.

“Seninle konuşmak zorundaydım,” dedi. “Sana bir şey söylemem lazım.”

Herhangi bir şeyin, bulmacayı çözmemde yardım edebilecek bir ipucu olabileceğini düşünüyordum hâlâ.

“Ne? Nedir o?” dedim telaşla, elbisemin boyun kısmını tutarak. Söylediği şey beni o kadar hayal kırıklığına uğratmıştı ki kafamı hemen, dün yediğim yumurtanın la-

vabodaki kabuklarına doğru çevirdim. Ama ne zaman ki kızımın Tanrı'yla bir bağlantısı olduğunu ve artık O'nun sağ elinin hemen yanında olabileceğini anlatmaya başladı... İşte o zaman ondan nefret ettim, hem de çok. Verdiği yanlış ipuçları, dönüp dolaşıp İsa'yı bulması, boncuklarla süslü bileklerini döndürüşleri... Artık sessiz kalamayacaktım.

“Kes artık be!” diye bağırdım. “Çık git buradan. Ben de hakikaten elinde somut bir şey var sandım. Def ol git bu evden, yalnız bırak beni, geri zekâlı seni... Gerzek, manyak sığır. Tanrı'nı da al, çık git buradan ve bir daha da gelme.”

Bazen, uykuya dalmadan hemen önce, Carmel'in kafasının içine kıvrılıp onun anılarını bulmayı hayal ediyorum. Göz deliklerinin içinden bakmayı, hayatını onun gözlerinden görmeyi düşünüyorum. İşte, şuraya bakın: İşte ben ve Carmel'in babası, ikimiz hâlâ birlikteyken. Carmel o sırada çok küçük olduğu için ona gökyüzüne uzanan iki dev gibi görünüyoruz. Eğilip onu kucığıma alıyorum ve kulağına ninni ezgileri mırıldanıyorum.

İşte, bu da sirke gittiğimiz gün.

İçeri girmeden önce büyük çadırın yanında piknik yapıyoruz. Yere örtüyü sermekle meşgul olduğum için fark etmiyorum, Carmel başını çevirip çadırın katlarının arasından bakan palyaçoğu görüyor. Palyaçonun yüzü, kalın bir beyaz tabakayla kaplı, ağzının etrafında kalın bir kırmızı hat var. Adamın ayakları çadırın çizgili perdesinin arkasında saklı olduğu için, Carmel onun kafasının neden bu kadar havada olduğunu anlayamıyor ve şaşıyor. Palyaço

gökyüzüne bir göz atıyor, sonra da kırmızı-beyaz yüzünü tekrar içeri sokuyor.

Başka? Carmel'in okula başladığı gün, Paul ile ayrılışım ve giysilerini yatak odasının penceresinden dışarıya fırlatışım... Carmel bunları mutfakta durduğu yerden görmüş olmalı –rengârenk bir gömlek ve pantolon sağanağı... Sonra, bu küçük hayata sığmış birçok başka anı: denizi görmesi, nehirde kürek çektiği bir gün, Noel, dolunay, kar...

Bunu yaparken hep Carmel'in sekizinci doğum gününe gelip orada kalıyorum. Sekizinci doğum günü, yani labirente gittiğimiz gün.

2

Sekizinci yaş günümde hediye olarak bir labirent gezmek istiyorum.

“Carmel, labirentler hakkında ne biliyorsun?” diyor annem.

Yeterince iyi düşünürsem beyne benzeyen, katlanmış bir puzzle geliyor aklıma.

“Bir şeyler duymuştum,” diyorum. Annem de gülüyor ve “Tamam,” diyor.

Arabamız olmadığı için otobüsle gidiyoruz, yalnızca ikimiziz. Camlar buğulu olduğu için nereye gittiğimizi göremiyorum. Annemin kulaklarında en sevdiği küpeler var, küçük cam parçalarına benziyorlar ama hareket ettiği zaman renkler saçıyorlar.

Doğum günümü düşünüyorum. Geçen salı günüydü, şimdi günlerden cumartesi. Aklıma, büyükannesinden kutlama kartları ve hediyeler alan arkadaşım geliyor, sonra da annemin annesiyle ve babasıyla hiç konuşmadığını düşünüyorum –hâlâ hayatta olmalarına rağmen. Kartlar ve

hediyeler çok da umurumda değil, ama onların nasıl göründüklerini bilmek isterdim.

“Anne, sende annenle babanın fotoğrafı var mı hiç?”

Annem başını hızla bana çeviriyor, küpelerinden pembe-sarı ışıklar parıltıyor. “Emin değilim. Olabilir, niye sordun?”

“Bazen nasıl göründüklerini merak ediyorum, bir de acaba bana benziyorlar mı diye düşünüyorum.”

“Sen babana benziyorsun tatlım.”

“Ama yine de bilmek istiyorum.”

Bana gülümsüyor. “Bakarız.”

Otobüsten indiğimizde gökyüzü bembeyaz görünüyor. Gerçek bir labirent göreceğim için o kadar heyecanlıyım ki koşa koşa önden gidiyorum. Çok büyük bir parkın içindeyiz, sislerin arasından her şey zar zor görülüyor. Önümüzde kocaman, gri bir ev duruyor. Evin yüzlerce penceresi var ve hepsi bize bakıyor. Annemin evden korktuğunu görünce eve bakıp somurtuyorum. Bazen her şeyden korkuyor annem –nehirler, yollar, arabalar, uçaklar, gelecekte olacak veya olmayacak şeyler...

Ama sonra gülüyor ve, “Ne kadar aptal ve yaşlı biriyim,” diyor.

Şimdi bir tepenin doruğundayız ve aşağıdaki labirente bakıyorum. Gerçekten de bir beyne benziyor. Beynimin içinde bir beyin düşünmek gerçekten çok komik. Bunu anneme anlatmaya çalışıyorum ama pek beceremiyorum, zaten annemin de bunu tam olarak anlayabildiğini sanmıyorum. Annem yine de kafa sallayıp dinlemeye devam ediyor. Uzun, mavi mantosunun popo kısmı çimenlerden sıırılsıklam. “Çok ilginç Carmel, evet,” diyor bana. Ne de-

mek istediğimi tam olarak anladığını sanmıyorum, ama annem en azından dener hep. Sanki bir fareymişim ya da yarasaymışım gibi beni yok saymaz.

Sonra içeri giriyoruz.

O an, birdenbire anlıyorum ki, burası benim daha önce bulunduğum her yerden daha çok sevdiğim bir yer. Yeşil duvarlar o kadar yüksek ki, gökyüzü başımın üzerinde bir dilimden ibaret gibi. Aynı anda hem bir labirentin hem de bir ormanın içindeymişim gibi hissediyorum. Annem bu ağaçların adının porsuk olduğunu söylüyor. Patika boyunca, ortada çimlerin kahverengi bir renk aldığı yerde önden koşmaya başlıyorum, annem çok arkamda kalıyor. Bunu çok önemsemiyorum, çünkü labirentlerin nasıl yerler olduğunu biliyorum –birbirimizi kaybetsek bile eninde sonunda bir şekilde buluruz.

Yuvarlak köşeleri arkamda bırakıyorum ve artık her yer birbirine benziyor. Parlak kırmızı meyveler, yeşil duvarların arasından pörtlüyor, başımın üstünde kuşlar uçuşuyor. Ama kuşların gökyüzünü boydan boya dolaştığını görmüyorum, sadece yüksek, yeşil duvarların üzerinden bir saniye belirip sonra hemen kayboluyorlar.

Duvarın öteki tarafından birinin sesini duyuyorum.

“Carmel, sen misin?”

Konuşanın annem olduğunu bilmeme rağmen hayır diyorum –sesi tuhaf geliyor.

Diyor ki, “Evet, sensin. Biliyorum çünkü ağaçların arasından kırmızı taytını görebiliyorum.”

Fakat ben gitmek istemiyorum, o yüzden sessizce oradan uzaklaşıyorum. Ortalık artık labirentten çok ormana benziyor. Ağaçların tepeleri artık daha da yükseliyor, yük-

seliyor ve uzayıp gidiyor, karanlık onları büyütüyormuş gibi. Parıldayan beyaz çiçekler görüyorum, bir de dallardan sarkan bir ip parçası gözüme çarpıyor ve belki benim gibi bir çocuğun sallanmak için asmış olabileceğini düşünüyorum. İp, yolun ortasında rüzgârla savruluyor, yanına gidiyorum ve burnum ipin ucundaki aşınmış kısma değecek kadar yaklaşıyorum. Her taraf koyu yeşil bitkilerin kokularıyla kaplı. Yeşil duvarların içinde kuşlar şarkı söylüyor.

Kendimi biraz yorgun ve dalgın hissettiğim için bir ağacın dibinde, yumuşak, kahverengi toprağın üzerinde dinlenmeye karar veriyorum. Ağırılığım la ezdiğim yerlerden toprağın kara, tatlı kokusu burnuma geliyor. Bir şey yüzüme sürtünüyor –ölü bir yaprak olduğunu düşünüyorum çünkü kuru bir şey ve sıyrarak geçiyor.

Kuşlar artık şarkı söylemiyor, daha çok konuşuyor gibiler, esinti ağaçları hışırdatıyor... Annem uzaklardan bana sesleniyor ama sesi hışırtılara, kuşların seslerine benziyor. Ona cevap vermem gerektiğini biliyorum, ama vermiyorum.

3

Porsuk ağaçlarının aralarındaki koridorda koşup durdum. Hepsi birbirine benziyordu artık ve her köşeyi döndüğümde karşıma başka bir uçsuz bucaksız yeşil patika çıkıyordu. Koşarken bir yandan sesleniyordum: “Carmel! Carmel neredesin?”

Sonunda, ancak etrafı görebilecek kadar ıstık kaldığında girişe geldiğimi fark ettim. Aralıktan, o büyük gri evi ve bana gülüyor gibi görünen kapısını görebiliyordum.

Parayı verdiğimiz adam alanın karşı tarafındaydı, gitmek üzereydi. Tepeye doğru yürüyordu, evden uzaklaşmıştı.

“Lütfen geri gel.” Çatallanan sesim, sanki başkasının sesiydi.

Adam beni duymadı. Rüzgârda kaybolan sesim başka yönlere dağıldı. Tek yanıt gıklayan kargalardan geldi.

Adama doğru koşmaya başladım, bir yandan bağırmaya devam ettim. Çok hızlı yürüyordu ve sanki ışığın kaybolduğu yere doğru ilerliyordu.

Sonunda beni duymuş olmalıydı ki durup kafasını bana doğru çevirdi. Kollarımı dikkat çekecek şekilde salladım ve o mesafeden bile adamın vücudunun kaskatı kesildiğini fark ettim. Deliye benziyor olmalıydım, o an aklımdan bu geçmiyor olsa da. Onun yanına varıp ellerim dizlerimde kısa bir süre soluklandım. Adam beni sabırla bekledi, eski moda, bez şapkasının altında düşünceli bir yüzle süzdü beni.

“Küçük kızım... onu bulamıyorum,” diyebildim sonunda.

Adam şapkasını çıkardı, saçlarını düzeltti. “Kırmızı bacaklı olan mı?”

“Evet, evet –kırmızı taytlı.”

Labirente doğru yürümeye başladık. Adam fenerini yaktı. “Labirente girip orada kalan kimse olmadı şimdiye kadar,” dedi.

“Bugün bizden başka buraya gelen oldu mu?” diye sordum ve cevabı beklerken boğazım düğümlendi.

“Hayır. Yani, bu sabah bir çift gelmişti ama siz geldiğinizde çoktan gitmişlerdi.”

“Emin misiniz? Emin misiniz?”

Adam durup bana döndü. “Eminim. Endişelenme, bulacağız kızını. Bu labirenti avcumun içi gibi bilirim ben.” O anda labirentin planına sahip bu adamın yanında olduğum için o kadar mutlu olmuşum ki...

Labirente yaklaştığımızda adam fenerini söndürdü, çünkü artık tepemizde parıldayan ay sayesinde ona ihtiyacımız kalmamıştı. Örülü ağaçların üstündeki kemerli girişten geçtik. Yeşillik de, kırmızı meyveler de artık siyah görünüyordu.

“Adı neydi ufaklığın? Karen mı?”

“Hayır, hayır, Carmel.”

“Carmel.” Adam sesiyle ortalığı inletti.

Hızlı adımlarla yürüdük, bir yandan bağırmaya devam ettik. Adam feneri tekrar açıp çitlerin altını kontrol etti. Etrafımızdan ara sıra hışırtılı sesler geliyordu, gözüne ışık vuran bir tavşan kalakaldı, sonra da hızla yolun karşısına attı kendini. Labirentin planına göre ilerlemeye devam ettik.

“Bence polisi aramalıyız,” dedim yirmi dakika geçtikten sonra tekrar telaşlanarak.

“Olabilir, ama daha orta kısma henüz geldik.”

Bir köşeden daha döndük ve işte orada, çitin kıvrıldığı yerdeydi. Fenerin ışığı, kızımın siyah duvarın altından çıkan kırmızı bacaklarına vuruyordu. O aralığa kollarımı daldırıp onu oradan çektim. Vücudunun uyuşukluğuna ve sıcaklığına dikkat edince hemen anladım ki uyuyordu. Onu kucağıma alıp sallamaya başladım, bir yandan da adama gülümseyerek, “Teşekkür ederim. Çok sağ olun. Teşekkür ederim,” deyip durdum.

O gece, aklım o yere defalarca gidip geldi. Eve dönüp yataklarımıza girdiğimizde bile tekrar orada olduğumu hayal ediyordum. Etrafta dolanıp duruyordum, her yere bakıyordum, bazen o tavşan önümde koşturuyor –bazen de yolun ortasında öylece durup gözlerini bana dikeyor, burnunu titreştiriyordu.

4

Bahçede tek başıma oynamayı, yemek yapmayı severim. Arka taraftaki ince dallı ağacımızın kabuğu soyulunca tıpkı bir tavuğa benziyor, bembeyaz ve biraz tuhaf. İşte, bu ince dallardan yaptığım çatal bıçaklarla yemeği hazırlıyorum. Çimenlerin üstündeki o eski, siyah, kurumuş yaprakları tekmeleyerek kendime bir yer açıyorum.

Burada çok güvendedim. Bahçede taştan bir duvar var ve üstünden çok az şey görebiliyorum. Duvarın ötesinde neredeyse hiç ev yok, araziler var. Ama bacalardan çıkan dumanların uzaklara doğru uçuşunu görebiliyorum. Annemin dediği gibi, Norfolk tepsi kadar düz olduğu için çok uzak mesafelere kadar görebiliyorum etrafı.

Oyun oynarken yan yana uçan, büyük, beyaz, iki kuş görüyorum. Bir tanesi daha önde uçuyor, ötekinin lideri gibi. Boyunları çıkık halde, havada zor kalıyorlarmış gibi alçak uçuş yapıyorlar. Duvarın dibindeki çıkıntının üstüne çıkıyorum ve bilin bakalım ne oluyor? Kuşlar kafamın hemen üstünden uçuyor ve ben de havada savurdukları o

göbeklerini, amaçsızca savrulan turuncu bacaklarını görüp gülüyorum.

Ancak tam o anda da arkama dönüyorum ve annemi pencerede görüyorum. Geri dönmeye çalışıyor ama çok geç. Hâlâ etrafta olup olmadığını kontrol ediyor yine, labirentten sonra hep yaptığı gibi. Sonra arka kapıdan çıkıp üzerinde mantosuyla, sanki ben onu yakalamamışım, hiçbir şey olmamış gibi yanıma geliyor. İnsanların huysuzluk yapanları güldürmek için kullandıkları gülümsemeyle yaklaşıyor.

“Neye gülüyorsun Carmel?”

“Neye gülüyorsun, neye gülüyorsun Carmel?” diye duyamayacağı şekilde söyleniyorum. Ama kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum, çünkü annemin gülümsemesi biraz buruk gibi. Zaten kuşları da anlatmak istiyorum ona.

“Kazlar,” diyor bana.

“Kar beyazı kazlardan mı, yoksa Alison’ın Noel yemeğinde pişirdikleri gibi mi?”

“İkisi de. O türler, aralarında çiftleşir. Gördüklerinden biri erkek, öbürü dişiydi.”

Tam anlamadığım için sormak zorunda kalıyorum. “Aralarında çiftleşmek ne demek?”

“Yani evlenmiş gibi hep yan yana dururlar.”

Yani babamla sen gibi değiller. Tabii ki bunu ona söylemiyorum. Eve girip beni burada yalnız bırakmak istemediği için yanıma çömelip yapraktan tabaklarımla oynamış gibi yapması sinirimi bozuyor. Çatal-bıçak olarak koyduğum dallarımla oynuyor, düzenlerini bozuyor. Kah-verengi ayakkabısıyla yaprak tabaklarımdan birine basıp eziyor ama herhalde anneme göre o sadece sıradan bir yaprak.

İç geçirerek çöneliyorum ve yaprağı elimden geldiğince düzeltiyorum. Şimdi de, “Carmel, pantolonunu ıslatıyorsun,” diyor. Sonra da saçlarımı okşamaya başlıyor. Eli başıma fazla ağır geliyor ve durmasını istiyorum ama söylemiyorum. Tabaklara tavuk parçaları koymaya devam ediyorum, gitmesini bekliyorum.

Sonunda gidiyor ama bu sefer de kötü bir şey yapmışım gibi hissediyorum, çünkü belki de benimle oynayarak iyi bir şey yapmaya çalışıyordu. Bu kötü duygu, hemen mideme gidiyor, taş yutmuşum gibi hissediyorum. Labirentten sonra kendimi birçok defa böyle hissettim. Geçen hafta McDonald’s’a gittik. Çok heyecanlıydım çünkü Sara’yı da alacaktık. Sara’nın annesi çok güzel kokuyor, evleri de öyle ve annesinin altın parçacıklı ayakkabıları çok güzel. İşte orada, McDonald’s’ta, Sara’yla birlikte aramızdaki gizli ve saçma bir şeye gülüyorduk ve annem de bakıp bizi dinliyordu. Tabii, belli etmemeye çalışıyordu, kafası bize dönmük değildi ama sürekli casuslar gibi gözucuyla bana bakıp duruyordu. O anda aklıma o kadar kötü bir düşünce geldi ki, az önce yediğim hamburger midemde kaskatı oldu. Şöyle düşündüm: Keşke Sara’nın annesi benim annem olsaydı ve şehir içindeki o küçük güzel evlerinde hep birlikte yaşasaydık belki biraz mutlu olabilirdim.

Sara’yı evine bıraktıktan sonra eve dönmek için tekrar otobüse bindiğimizde kendimi hâlâ kötü hissediyordum. Annemin belki de sandığım gibi casusluk yapmadığını düşünüyordum, belki de sadece Sara’yla yalnız kalmak istediğim için öyle düşünmüştüm. O yüzden, büyükler gibi konuşarak, “Keşke sana altın ayakkabılar alabilseydim,” dedim.

Annem bana döndü ve çok güzel bir şekilde gülümsedi.

“Ne güzel bir düşünce Carmel, ama onları nerede giyeceğim ki? Süpermarkete giderken mi?” Sonra da güldü. “İkimiz de altın ayakkabılar alabiliriz aslında, sonra da alışverişe giderken giyeriz.”

Süpermarkete girerken ikimizin de yüksek topuklu, altınrengi ayakkabılar giydiğimizi, düşmemeye çalışarak trene yetişmeye çalıştığımızı düşününce ben de gülmeye başladım. Ayağındaki kahverengi ayakkabıları o kadar uzun süredir giyiyordu ki, ayakkabılarının uçlarında parmaklarının şekilleri belirmeye başlamıştı. Annemin ayaklarının kocaman olduğunu, parmaklarının da şişkin olduğunu hatırlayınca onu orada, otobüste, Sara’nın annesininkiler gibi ufacık altın ayakkabılarla düşününce biraz üzüldüm. O yüzden yüzümü görmesin diye pencereden dışarı baktım.

5

Labirent artık eski anıların arasına karışmaya başlıyordu.

Günlerden cumartesiydi, alışveriş yapmıştık. Süpermarket torbalarımızla kaldırımda ilerlerken Paul'ün kırmızı Peugeot'sunun kapının önünde olduğunu gördük. Bizi görünce arabasından çıktı, kollarını kavuşturdu ve Carmel'e gülümsedi. Sonra, Carmel kendisine doğru koşturunca da kollarını iki yana açarak karşıladı onu.

“Babacığım,” diye bağırdı Carmel.

“Canım kızım benim.” O da neredeyse bağıırıyordu. “Güzel kızım.”

Bana bir kez olsun bile bakmadı ama tabii, belki de, bu beni rahatlatmış olabilir. Gittiğinden beri kendimi sağlam tutmaya çalışıyordum, hem kendim hem de Carmel için –koyu kırmızı veya güneş sarısı çiçekli bluzlar, ucuz ama hoş renkte bir ruj... Evi de yeniden düzenlemiştim –pencerelere parlak turuncu perdeler asmıştım, duvarlara da çeşitli özlü sözler; bıraktığı boşluğu belki doldururlar

diye. Ama, her zaman olduğu gibi, Paul beni yine kötü bir halimle, otobüsü yakalamak için koşturduktan sonra saçlarımı gelişigüzel atkuyruğu yapmaya çalışırken yakaladı. Carmel de onu gördüğü için havalara uçu, öyle olunca onu bozmak istemedim ve kapıyı açtım, hep birlikte içeri girdikten sonra Carmel'in montunu asmak için yanımdan uzaklaşmasını bekledim.

“Ne oluyor?”

Mutfak masasına oturmuştu, hatırladığımdan da iri görünüyordu. Uzun ve güzel bacakları, mutfak sandalyelerimizi sanki ilkokuldan almışız gibi gösteriyordu. Ama tuhaf kokuyordu, yumuşatıcı kokusu üzerine fena sinmişti.

“Kızımızı görmeye geldim. Sorun olmaz herhalde, değil mi?”

O anda Carmel'in geldiğini duyunca anlaşılmamızı, onu her hafta sonu görebileceğini ama neredeyse beş aydır hiç görünmediğini anımsatmadım. Carmel'in iyiliğini düşünerek yanımda oluşuna sevinmekle yetindim. Carmel ona göstermek için kucasına bir sürü şey doldurup getirmişti –okulda yaptığı, üzerine ismini boyadığı yastık, son ödevi, açıldığında küçük kulakçıkları fırlayan şemsiye...

“Boş ver şimdi bunları.” Paul ayağa kalktı. O kadar güçlü ve yakışıklı görünüyordu ki kalbim acıdı. “Hadi, seninle birlikte şehre inip sinemaya gidelim, sonra da ne istersen onu yeriz.”

Sonra da eğilip Carmel'in yanağına yapışmış birkaç saç telini kulağının arkasına yerleştirdi. Ne kadar nazikçe bir hareket. Bu kadar uzun süre ayrı kalmaya nasıl dayandığını merak ettim o anda. O da, aklımı okumuş gibi, “Seni görmeyi çok istedim Carmel. Sadece her şeyin yo-

luna girmesini istedim...” dedi ve kastettiği şeyin benim kendimi toparlamam olduğunu hemen anladım tabii. “Şimdi seninle çok güzel bir akşam geçireceğiz. Patlamış mısıra boğulacağız.”

“Peki annem?” Carmel bana dönmüştü. Tanrım, birbirlerine ne kadar benziyorlardı: berrak ela gözler, dalgalı saçlar, güçlü kemikler...

“Hayır, anneni birazcık kendi başına bırakalım da kafasını dinlesin. İkimiz gezelim.”

Elimden gelen en iyi şekilde gülümseyerek lafa atıldım. “Evet, siz ikiniz gidin. Keyfinize bakın. Benim de işlerim var zaten.”

Carmel yüzümdeki parlak gülümseyişe şüpheyile bakınca ciddileşerek, “Burada çok işim var Carmel. Televizyon açık değilken ateşin önünde bir şeyler okuyabileceğim şimdi,” dedim. O da elindekileri yavaş yavaş bırakıp üstünü değiştirmeye gitti.

“Gelebilirsin tabii ama böylesi en iyisi galiba, ha? Carmel’e yazık olur –yani, kavga falan edersek.”

“Evet Paul,” dedim ve yüzümü çevirdim. Atkuyruğumdan çıkan tellerin yüzümün etrafında dağıldığının farkındaydım ve bunu umursadığım için kendime kızıyordum. “Gidin siz,” dedim ve sonra Lucy hakkında bir soru sormamak için, hâlâ birlikte yaşayıp yaşamadıklarını öğrenmeye çalışmamak için kendimi zor tuttum. Zaten sormama pek gerek de yoktu, sadece yumuşatıcı kokusundan değil, üstündekilerden de bir kadın tarafından giydirildiği anlaşılabilirdi: pembe-yeşil bir polo tişört, bilekte kocaman bir Patek Philippe marka saat...

“Zaten seninle konuşmam gerekiyordu Paul.”

“Pekâlâ.” Kendini hazırladı.

“Carmel hakkında.”

“Ah, tamam.” Rahatladı.

“Veli toplantısı oldu geçenlerde. Carmel’in... ee, çok özel bir çocuk olduğunu düşünüyorlar.”

Yüzü düştü, kaşları çatıldı, gözlerini Carmel’in az önce durduğu yere çevirdi. “Nasıl, yani özel ihtiyaçları mı varmış?”

Nefesimi üçe kadar sayarak yavaş yavaş bıraktım.

“Hayır, tam tersi,” dedim. “Zeki yani, çok akıllı... ama...”

“Ama ne?”

“Hayalperest. Bazen fazla dalıp gidiyor. Fark etmedin mi hiç?”

Bu kaybolup gitmeleri bir ben mi fark ediyordum? Olduğu yerde kalakalması, gözlerinin taş kesilmesi, o tuhaf hali –sonra da hiç olmamış gibi davranışı. Fújler* demeye başladım artık bunlara. Bu durumla ilgili, biriyle konuşma ihtiyacı hissettim. Belki de Paul “özel” diyerek aslında sandığından daha doğru bir şey söylemişti. Ama elbette emin olamıyordum –tek çocuğunuz varken, ölçme yapabileceğiniz ne olduğunu bilemezken ne düşünebilirdiniz ki?

Paul’ün bu konuda konuşmak istemediğini görebiliyordum. İnsanları nasıl olduğu gibi kabul ettiğini hatırladım o an. “Olabilir. Ama...”

“Ne?”

*Bireyin bir anda tüm belleğini kaybetmesi durumu. Birey kimliğini, yaşamı, nerede olduğunu vs. hiçbir şey hatırlamaz. Zihni tamamen boşalır. Bu durum birkaç saat sürebildiği gibi, birkaç gün de sürebilir. Yaşanan tüm vakalar kısa sürelidir. Çok ender durumlarda birkaç yıl sürdüğüne rastlanmıştır. Bellek durup dururken gittiği gibi, aynı şekilde de geri gelir. –e.n.

“Ben onları hep Carmel’in yaşlı bir ruha sahip olduğuna yorardım. Çinliler öyle diyordu, değil mi, Hindular mıydı yoksa?”

“Ah Paul, seni gördüğüne çok sevindi,” dedim birden dayanamayarak.

Biraz rahatsız oldu. “Üzgünüm, yani, beklemek zorunda olduğumu hissettim. Şeye kadar...”

Evet, boşanmaya kadar. Boşanmaların hiçbirisi hoş değildir. Bizimki de değildi.

“Ama şimdi... her şey oturdu.” Herhalde onun için oturmuştu. “Yani bu düzen içinde bunu sürekli tekrarlayabiliriz artık.”

“Bak Paul, bu toplantılara seninle birlikte gitmeliyiz. Arada oluyor.”

Tam o sırada Carmel’in merdivenlerden inen ayak sesleri duyuldu ve konuşma bitti.

“Hadi bakalım kıvrıcık kafa,” dedi Paul. “Gidelim artık.”

Alacakaranlık yolda arka lambalarının gözden kayboluşunu izledim. Sonra, son kırmızı ışık da kaybolur kaybolmaz dolap çekmecesinden tütünü mü çıkardım. Bu bayat tütün, plastik torbasının içinde sertleşmiş ve çikolatalı uzun şekerlere benzer bir hal almıştı. Sigaramı sardım, tütün dökülmesin diye iki ucunu kıvırdım. Sonra da yakıp pencere kenarına oturdum, dumanı tüttürerek dışarıyı seyrettim.

Paul ile ilişkimiz yalnızca bir evlilikten ibaret değildi –onunla ginseng ve diğer özel çayların ticaretini yapıyorduk. O gittiğinde sinirlenmiş, bunu gurur meselesi yapıp artık yeni bulduğum alım işiyle kendimi idare edeceğimi

söylemiştim ki bu da tam zamanlı bir şey sayılmazdı. İşi onun, evi benim alacağım üzerinde anlaşmıştık. Lucy'nin yanına taşınacağı için bir eve ihtiyacı olmayacaktı ve böylece Carmel'in ev değiştirmesi gerekmeyecekti. Lucy'nin şehrin hemen dışında yeni inşa edilmiş bir evi vardı. Biliyordum, çünkü bir gece kıskançlık krizime dayanamayıp orayı buldum. Hakkını vermek lazım, Lucy beni içeri davet etti. Benden çok daha gençti ve bu klişe beni öldürecekti o an. Onu takip ederken arkasını kontrol ettim, o dar kotunun içindeki küçük poposunu. Bakışlarım oradan bacaklarının arasına kaydı ve aklımdan, *Paul aletini buradan içeri soktu*, diye geçirdim. O düşünceyle birlikte kendimi çok terli ve çirkin hissetmeye başladım.

Ayakları çıplaktı ve minik tırnaklarında pembe ojeler vardı. Girişteki ayakkabı yığınına da tekrar düşününce fark ettim ki, burası normalde içeri girilirken ayakkabıların çıkarıldığı bir yerdi. Paul gerçekten yapar mıydı bunu? Ayaklarıma baktım ve ben gittikten sonra Lucy'nin bastığım yerleri süpürüp deterjanla temizleme ihtimalini geçirdim aklımdan.

Birbirlerini sevdiklerini söyledi bana, üzgün olduğunu da. İyi birine benziyordu –ben kalpsiz, sert suratlı biri olmasını istiyordum ama ikisi de değildi. Yine de, oradan çıkarken kendimi tutamayıp lafımı söyledim: “Paul güvenilmez biri, sana da aynısını yapacak.”

İfadesini değiştirmemeye çalıştı ama gözlerinin derinliklerindeki hareketliliği yine de fark ettim. Dediğimin doğru olabileceğinin farkındaydı. O titremeyi görmeyi çok istemiştim –o görüntüyü beraberimde eve götürdüm ve Gollum'un kıymetlisi gibi bir şeymişçesine davrandım o ana. Şu anda çok utanıyorum tabii.

Paul gittikten sonra ev onun varlığından yavaş yavaş sıyrıldı. Her kapı açılışında, her hafif esintide ondan bir parça gitti. Çay kokusu yavaş yavaş kayboldu. Gardirobumuzda tuttuğumuz stoktan Lapsang'ın dumansı kokusuna katılan tanin ve yasemin esintileri gelirdi. Çay kokusu bana hâlâ Paul'ü hatırlatıyor. Süpermarketteki çay reyonundan geçerken ya da bir kafede otururken çaydanlığın kapağını açıp içindekilere baktığımda aklıma hemen onunla geçen zamanlarım geliyor, onun verdiği hissiyatı hatırlıyorum. Gardirop boşaldıktan sonra çay kokusu yavaş yavaş silinip giderken, tuhaf bir şekilde, sadece yaseminin o keskin, zarif kokusu baki kalmıştı. O ince kokuyu mutfak garipte garip yerlerinde alıp duruyordum. Bazen de, mutfak çekmecelerinde küçük bir ginseng parçası buluyordum. Bir defasında kütük sepetinin arkasına kıvrılıp top halini almış bir Japon çayına rastlamıştım. Bu yoğun top da bir tür kökü andırıyordu ama üstüne kaynar su dökülünce kendini ele vermiş ve fincanın içinde krizantem şeklini almıştı.

Ev çok sessizleşti. Sigara dumanını üflerken çıkardığım ses, kulağıma rüzgâr uğultusu gibi geliyordu artık. Birkaç kez üst kattaki parkeler gıcırdadı, eski ısıtıcıdan uzun tıkrılar geldi. Paul'ün arabasının farlarını görene kadar orada kaldım. *Carmel'i daha çok gezdirmeliyim*, diye düşündüm.

6

Sabah uyandığımda her şey çok güzel. Bir anlığına nedenini anlayamıyorum. Sonra hatırlıyorum: Annem hava güzel olursa öykü anlatma festivaline gidebileceğimizi söylemişti ve o festival bugün.

Benim yatağım pencerenin altında. Camdan dışarıya, gökyüzüne bakıyorum, elmas şeklinde. Masmavi.

Yatağımda yatıyorum, sıcacık örtümün altındayım. Alt kattan annemin sesleri geliyor –o büyük, eski çaydanlığın ocağa konulduğunda çıkardığı şingırtı, sonra da gazın alev aldığında çıkardığı *pat* sesi. Babam hâlâ evdeyken onun sesinin parkeleri gümbürdettiğini duyardım. Bazen de annemle tartışıklarını duyardım, onları birbirlerine kükreyen iki ayyıya benzetirdim. Ben aşağı indiğimde susar ve bana gülümserlerdi ama o gülümsemeleri yüzlerine zorla yerleştirirlerdi, anlardım ben. İnsanlar, çocuksanız minik beyinli bir fare olduğunuzu falan sanıyor.

Okul müdürüm de böyle düşünüyor –bazı şeyleri anlayamayacağımızı sanıyor. Veli toplantısı olduğu gün an-

nem biraz geç kaldı. Öğretmenim Bayan Buckfast bana annem gelene kadar sınıfın dışında bekleyebileceğimi söyledi. Koridorda beklerken Müdür Bay Fellows'un Bayan Buckfast'e annemin "şu yalnız annelerden" biri olduğunu söylediğini duydum. O anda yüzüm sinirden çok kızardı çünkü bunun onun söyleyebileceği bir şey olmadığını düşünüyordum. Annem oraya geldiğinde nefes nefeseydi. "Çok özür dilerim, affet beni, çıkamadım işten bir türlü," dedi. Ben kızmamıştım, çünkü biliyordum ki herkes arabayla gelirken annem yürüyordu. O yüzden elini tuttum ve, "Önemli değil, on dakika oldu sadece," dedim, aslında on beş dakika falan olmasına rağmen.

Annemle birlikte içeri girdiğimizde Bayan Buckfast benim çok zeki biri olduğumu, ama bazen sanki başka gezenlere gittiğimi söyledi.

Bay Fellows gözlerini annemden hiç ayırmadı. Nedenini biliyordum –annem diğer annelerden çok daha güzeldir. Gür, kumral saçlar, mavi gözler, kalkık bir burun ve biraz ruj sürdüğü zaman müthiş olan o güzel, kalın dudaklar...

Müdür konuşmaya başladı. "Carmel'in kelime hazinesi çok geniş. Hayal gücü de çok kuvvetli, dünyayı bizim gördüğümüzden çok farklı gördüğünü düşünüyorum." Sonra bana döndü. "Ama eğer boynuna bağlı olmasa kafanı bile bir yerlerde unutabilirsin." Bence çok kaba bir laftı bu. Özellikle de annem hakkında dediği lafı duymamdan sonra. Ben ona cevap vermeyince de, "Mesela geçen hafta okul gezisinde seni bulamadık da, sonra seni bir bankta tek başına öylece oturmuş halde, derin hayallere dalmış şekilde gördük ya... Bizi çok endişelendirdin Carmel," dedi.

Annem araya girdi. “Bu nedir şimdi?” O an iç geçirdim, benim hakkında konuşmaları canımı sıkmaya başlamıştı. Kendimi kötü hissetmeye başlamıştım ki, Bayan Buckfast gülümsedi ve bu durumdan büyüdükçe kurtulacağımı, çok önemli bir şey olmadığını söyledi. Sonra annem de üzülmememi söyledi ve oradan çıkınca beni şehirde pizza yemeye götürdü ve çok eğlendik –hiç böyle bir planımız da yoktu. Annem yemek sırasında beni burnumdan kola gelinceye kadar güldürdü.

Şu günlerde babamın bağırsığını özlemiyorum ama sesinin gümbürtüsünü özleyorum. Ama annem artık yalnızca ikimiz olacağımızı söylüyor ve ne istersek yapabilmışiz. “Seninle iki çılgın olacağız,” diyor. Bazen mutfaktaki eski ahşap masanın etrafında dans ediyoruz. Radyonun sesini sonuna kadar açıp büyük kaşıkları mikrofon olarak kullanıyoruz.

Şu anda, eskiden annemle babamın tartıştıklarında yaptığım gibi duymazlıktan gelmeye çalışmıyorum. Hep kulak kesiliyorum, her sese önem veriyorum. Yatağımın hemen altında, mutfakta sabah çayını içen annemi düşünüyorum. Bu beni gülümsetiyor –oturduğu yerin tam üstünde yatıyorum, ne yaptığını zihnimin içinde görebiliyorum ama o bunu bilmiyor diye. Sonra kulağıma mırıltı gibi bir ses geliyor.

Gözlerimi kaldırıncı pencerenin en üstünde bir arı görüyorum. Mırıltı artık vızıltıya dönüşüyor. Dizlerimin üzerinde doğruluyorum. Bu benim hayatımda gördüğüm en büyük arı. Üzerinde beyaz tüyler var, sanki yaşlı bir adammış gibi –ya da annemin dediği gibi, “hayatının kışında olan biri gibi”. Pencereye her çarpışında sinirleni-

yormuş gibi daha yüksek bir vızıltı çıkarıyor. Yolunda bir cam olduğunun farkında değil, yani neden bahçeye doğru uçamadığını anlayamıyor. Zehirli oklara benzeyen bir iğnesi olduğunu bildiğimden çok dikkatli bir şekilde pencereyi açıyorum onun için. Arı son bir kez cama çarpıyor, sonra da dışarıya uçuyor. Başta düşüp yere çakılacağını sanıyorum ama sonra toparlıyor ve elma ağacının üzerinden uzaklaşıp gidiyor.

Yataktan çıkıp taytımı ve mor-kırmızı tişörtümü giyiyorum. Tişörtüm çok yumuşak, uzun kollu, tenime verdiği duyguyu çok seviyorum. Önümde güzel bir gün olduğunu hissedebiliyorum. Aşağı inmeden önce öykü anlatma festivaliyle ilgili bir resim yapmaya karar veriyorum. Bir kâğıt buluyorum, sonra da kalın kalemle, oturan bir adam çiziyorum. Adam gözlük takıyor, anlattığı öyküyü kafamda canlandırıyorum ve ağzından kelimeler döküldüğünü çiziktiriyorum. Sonra da adamın ayaklarının dibine onu büyük dikkatle dinleyen, ağzı açık bir tavşan çiziyorum.

Aşağı indiğimde mutfaktan kızarmış ekmek kokusu geliyor. Annem kot pantolon ve çiçekli bir bluz giymiş. Bana daha önce çiçekli giysilerin onun “özel tasarımı” olduğunu söylemişti ve ben de bunu kelime hazneme katabilmek için ondan yazmasını istemiştım. “Gidiyoruz, değil mi?” diye soruyorum. Asla yeterince emin olamıyorsunuz.

Bana dönüp gülümsüyor. “Evet Carmel.”

Birinci Gün

O gün trene bindik. Carmel için özel bir gün olmasını istediğimden her zamanki gibi otobüse binmek yerine trene binmemiz bile çok güzel bir şey olacaktı.

O sıralar, her çocuk gibi, onun da uğruna çıldırdığı şeyler vardı. Bir anda parlayıp sonra aynı hızla sönen tutkuların arasında kırmızı renge olan sevgisi bir istisna olarak kalacak gibi görünüyordu. Ona kırmızı bir manto almıştım ve o gün üstünde o vardı. Bir daha ayakkabı alınacağı zaman kırmızı ayakkabı alıp alamayacağını sormuştu, bir mağaza vitrininde de güzel bir çift ayakkabı görmüştük. Kasabaya her inişimizde hâlâ orada olup olmadıklarına bakıyorduk. Maaşım yeterli değildi ama Paskalya'dan sonra okula döndüğünde Carmel'e o ayakkabıları alabileceğimi sanıyordum, o yüzden o zamana kadar satılmamaları için dua ediyordum. Şimdiye kadar, mucizevi bir şekilde, ne zaman şehre insek oradaydılar –yeşil keçe kaplı bir platformun üstünde, çimlerin üzerinde bekleyen uğurböcekleri

gibiydiler. Etraflarındakiler değişiyor, onlar orada kalıyordu. O sabah Carmel mantosunu giyerken bir karar verdim.

“Yarın şehre gideceğiz ve o ayakkabılar hâlâ oradaysa alacağız.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

Hiçbir şey umurumda değildi. Kredi kartımla ödeyecek ve gerekirse sonradan dert edecektim. O sabah arka kapıdan esen bahar rüzgârıyla birlikte her şey mümkün görünüyordu. Belki Paul’dan ayakkabıların parasını ödemesini bile isteyebilirdim, yüzünü tekrar göstermişken. Kızıyla olan bağını tekrar kurmak istediğini hissediyordum, her ne kadar benimle alakası olmasa da. Belki de kendi başımıza idare edebildiğimizi iddia ederek pervasızca reddettiğim katkı teklifini kabul etmemin zamanıydı artık.

O gün trendeyken, bir süreliğine de olsa, baharın etkisiyle geçmişe bir sünger çekmiş gibi hissettim. İstasyondan hızla kalkan trenlerin sıcaklığı, dışarıda kızımınla geçecek güzel bir gün beklentisi iyi gelmişti. Düşündüm, Paul gittikten sonra kendimi nasıl saçma sapan, gergin bir ruh haline sokmuştum. Artık bunu bitirmeliydim. Yeni bir başlangıç yapmalıyım.

Carmel karşımda, mantosuna sarınmış halde oturuyordu. Tren kalabalıktı. Pis bir kot ceket giymiş, gömleğinin açık tarafından boynuna doğru çıkan bir örümcek ağı dövmesi olan genç, uzun boylu bir adam Carmel’in yanına oturdu. Adam bir süre cep telefonunu kurcaladı, sonra biletçi biletlerimize bakmaya geldi. İlk gördüğüm andan beri bu kot ceketlinin konuşmak için yanıp tutuştuğunun farkındaydım. Kelimeleri ağızda geveleyip geveleyip son

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

anda yutuyordu fakat biletçi geldikten sonra artık kendini tutamadı.

“Küçük kızınız çok güzelmiş.” Benimle konuşuyordu.

“Evet. Sağ olun.” Gülümsedim. Bu sallanan trende, Carmel karşımda otururken huzurlu ve rahattım.

“İkiniz dolaşmaya mı çıktınız?”

Başımı salladım. Hayal mi görmüştüm, yoksa sol elimin yüzükparmağına mı bakmıştı? Artık böyle şeyleri kimse takmıyordu halbuki –hele onun yaşındakiler.

“Moruğu evde bıraktınız yani?”

“Öyle oldu.”

Belki yüzükparmağımyı ben kafaya takmıştım, üzerinde gümüş çiçekler olan o altın yüzüğü çıkarmamın üzerinden bir yıl bile geçmemişken parmağımın o kadar çıplak görünmesinden rahatsızlık duymuştım. Her neyse, adam trenden inince rahatladım.

“İndiğine çok sevindim,” dedim.

“Kimin?” diye sordu Carmel, akıllı belli ki başka yerlerdeydi.

“Bay Örümcek Adam’ı diyorum işte.”

Bu salakça lakabıma gülmedi, yalnızca elimi okşadı.

“Seni çılgın,” dedi ve dalgınca gülümsedi.

Sonra yine karşılıklı oturur halde baş başa kaldık. Tren ağaçlık bir yoldan geçti. Camdan dışarı bakarken Carmel’in koltuğunun naylondan baş kısmına değen saç telleri statik elektrikle yanlara doğru yayıldı. Ağaçların arasından geçerken yüzü bir saniye gün ışığıyla aydınlanıyor, sonraki saniyeyse karanlığa gömülüyordu. O günden aklımda en çok kalan görüntü işte bu: Carmel’in yüzünün bitmekte olan bir film makarasını andırarak ışık ve karanlık arasında gidip gelişi.

8

Mavi gökyüzüne doğru dalgalanan bayrakların müthiş görüntüsü festivale çok güzel bir hava veriyor. Biz sıradayken ejderha gibi giyinmiş bir kadın, ayaklarının altındaki yüksek ayaklıkla dolanıp duruyor.

“Öyle nasıl yürüyorlar?” diye soruyorum anneme. “Bana da ayaklık alabilir miyiz?”

Bahçede o yükseklikle yürüdüğümü, duvarın arkasını görebildiğimi hayal edebiliyorum. Ama anneme söylemiyorum bunu.

“Bacaklarını bağıyorlar ona, sonra da çok çalışıyorlar,” diyor annem.

Ejderha tekrar önümüzden geçiyor, bana bakıyor ve güneşe döndürdüğü altınrengi teni siyah bir ton alıyor. O fırfırlı kanatlarını başımın üstünde sallıyor, ben de kafamı geriye doğru atıyorum ve kanat yüzümü kaplıyor, her şey yeşil ve altınrengi görünüyor, sonra kararıyor. Ejderha yürüyüp gidiyor ve o uzaklaşırken parlak yeşil taytının içinde hareket eden poposunu görüyorum. Sinek kostümü giy-

miş bir adam bize yaklaşınca annemle yer değiştiriyorum, o da bana aynı şeyi yapabilir diye korkuyorum çünkü sinikleri pek sevmem.

Parayı verip içeri girdiğimizde annem bana doğru eğiliyor. “Nasılmış?”

Kafamı sallayıp durmaktan başka bir şey yapamıyorum çünkü bayıldığımı söylemekten başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Her şeyin tuhaf, ters veya çok büyük görünmesi epey hoşuma gidiyor. Gözlerinde altın paralar olan insanlar, ayı kostümü giyenler, açık olan sayfasının kenarı kıvrılmış dev bir kitap –ama dokununca anlıyorum ki sayfa kâğıttan değil plastiktenmiş. *Alice Harikalar Diyarında*’da aynanın öteki tarafındaki yere benziyor, sanki çadırlar kadar uzun olabileceğim ya da kedilerle konuşabileceğim bir yere benziyor. Annem bana çadırlarda öyküler anlatıldığını ve kelimelerin kapılardan fışkırdığını söyleyince hemen çadırların kapılarına koşup kelimelerin beynime fışkırmasına izin vermek istiyorum.

Annem şimdi gerçekleşecek etkinlikleri yazan kitapçıyı okuyor. Adının program olduğunu söylüyor, ama program televizyondakilere deniyordu diye düşünüyorum.

“Nasıl bir öykü dinlemek istiyorsun?”

Perili hikâyeler diyorum çünkü aklımdaki şeyleri düzgün kelimelere dökemiyorum: karanlıkta parlayan kılıçlar, sarı gözlü, sert bakışlı korsanlar, deniz altında maceralar, sırlar fısıldayan tüylü ağızlı yaratıklar...

“Bir Varmış Bir Yokmuş” adında bir çadır buluyoruz. İçeride yüzünde gri simler olan, iki tarafından küçük, pembe kanatlar sarkan bir kadın var. Çadır yanıp sönen renkli ışıklarla aydınlanıyor. Herkes çadırda yere bağdaş

kıvrak oturduğunda kadın öyküye başlıyor. İyilikler yaparak kanat kazanmaya çalışan bir perinin hikâyesini anlatıyor. Ama okurken çok çabalıyor gibi, bu yüzden endişeli görünüyor. Alnı sürekli kırışıyor, periyi seslendirirken sesi iyice inceliyor ve kanatları çok üzgün bir hal alıyor. Zaten peri de gerçek olamayacak kadar iyi biri, özellikle de bir daha aklından asla kötü bir düşünce geçirmeyeceğine yemin ettiğinde. Kötü düşünceler herkesin aklında belirir –bende de var, biliyorum. O yüzden, öykü bittiğinde annemin yeşil ceketinin kolunu çekştirmeye başlıyorum.

“Beğendin mi?” diye soruyor.

“Evet, çok güzeldi.” Üzgün kanatları ya da fazla iyi periyi söylemek istemiyorum. “Şimdi başka bir yere gidebilir miyiz?”

Yarım saat içinde öykü anlatımı başlayacak bir çadır buluyoruz.

“Bir yer bulalım kendimize,” diyor annem ve içerisi henüz çok boş olduğu için en önde yer buluyoruz. Ahşap sahnenin ve okuyucu sandalyesinin hemen altına, yere oturuyorum.

Annem programa tekrar bakıyor. “Bunu seveceksin Carmel. Bu seferki gerçek bir yazar ve kendi yazdığı öyküyü okuyacak.”

Çadır çok geçmeden tıka basa doluyor, hatta en arkada insanlar ayakta duruyorlar.

Omzumun üzerinden arkaya bakıyorum ve işte o zaman o adamı görüyorum.

Sırtını duvara dayamış –tabii çadırlardakine duvar diyebilirsiniz–, beyaz saçlı, gözlüklü ve *tıpkı* resmimdeki öykücüye benziyor. Öyle görüldüğü için ona gülümsü-

yorum ve o da bana gülümsüyor. Gözlerini bana dikmiş bakıyor.

Yazar içeriye sahnenin arkasındaki bir yarıktan giriyor. Yaşlı, dik beyaz saçlı, üzerinde upuzun pembe bir tişört ve altında da mavi ayakkabılar olan, soru işareti şeklinde sarkan küpeler takmış bir kadın. Elinde de bir sepet var. Sandalyede yerini alması uzun sürüyor. Ağzından kocaman, pembe bir balonlu sakız çıkarıp sepetindeki bir kâğıt parçasına yapıştırıyor. Sepette kitaplar var ve bir de kırmızı bir yün yumağına saplı şişler görünüyor. Öykü zamanı gelene kadar örmüş ve öyküden hemen sonra da örmeye devam edecekmiş gibi bir havası var.

Öyküsüne şöyle başlıyor: “Babası onu terk ettiği gün Cassandra o kadar üzülüyor ki bahçeye çıkıp en sevdiği oyuncak bebeğini toprağın altına gömüyor...”

Dikkatle dinliyorum çünkü öyküdeki kız aynı bana benziyor. Annemin ara sıra bana baktığını hissedebiliyorum ama bunun öyküyü dinlememi engellemesine izin vermiyorum. Öykü bitince yazar, kırmızı gözlüğünün üzerinden bakıyor ve, “Sormak istediğiniz bir soru var mı?” diyor.

Bir süre sessizlik oluyor, sonra arkalardan bir kadın el kaldırıp soruyor: “Bu fikirleri nereden buluyorsunuz?” Bu sorunun, sessizliğin verdiği rahatsızlıktan kaynaklandığını, yazarın kendisini kötü hissetmemesi için sorulduğunu anlayabiliyorum. Ama yazar yine de cevaplıyor. Fikirleri ona birikimlerinden doğuyormuş, tam olarak nasıl oluştuklarını bilmesine imkân yokmuş. Fikirler sanki sisin içinden çıkıp geliyormuş. Düzgün bir açıklama değil ama elinden gelen en iyi cevabı verdiğini düşünüyorum.

Diğer çocuklar sorular sormaya başlıyor: “Kıza neden Cassandra adını verdiniz?” ve “Öykünün başındaki köpeğe ne oldu, sonunda yoktu?” Bu soru yazarı gülümsetiyor ve kadın köpeğin öykü boyunca orada olduğunu, ama ondan yalnızca başlangıçta bahsettiğini ve bunun belki de bir hata olduğunu söylüyor. Bu bana çok ilginç geliyor çünkü öykü anlatırken hata yapılabileceğini hiç düşünmemiştim. Yazar, eğer Cassandra kadar üzgünseniz kimlerle konuşabileceğini anlatmaya başlıyor –öğretmenler, arkadaşlar ve elbette büyükbabalarla büyükanneler.

İşte o zaman ben elimi kaldırıyorum.

Hemen beni işaret ediyor –öyle yapacağını da biliyor gibiyim, çünkü anlatım boyunca beni ilginç bulduğunu biliyorum. Okurken sürekli bana bakmıştı. Sonunda ona söyleyecek çok ilginç ve sıradışı bir şeyim var.

“Ben büyükannelerimle büyükbabalarımı hiç tanımıyorum.”

Kadın gülümsüyor ve öne doğru eğiliyor. Benimle gerçekten ilgileniyor.

“Neden canım?”

“Çünkü babamın annesiyle babası ölmüş ve annem de onunkilerle benim bebekliğimden beri konuşmamış.”

Annem yeşil ceketinin içindeki kollarını dizlerinin etrafına doluyor.

Ama yazar anlıyor, daha da öne eğiliyor ve, “Ne kadar ilginç! Bana söyleyeceğin çok sıradışı bir şeyin olduğunu biliyordum,” diyor.

Sorumla birlikte her şey bitiyor ve insanlar gitmeye başlıyor.

“Beğendin mi?” diye soruyor annem. Ama yalnızca

kafa sallıyorum, herkesin içinde öyle konuştuğundan sonra bir şey diyemiyorum.

“O zaman gidip bir şeyler yiyelim Carmel. Acıkmışsındır. Benim acıktığımı kesin.”

Öyle dediği için mutlu oluyorum çünkü büyük ihtimalle bana babam gittiğinde öyküdeki kız gibi hissedip hissetmediğimi sormak istiyor ve öyle hissetmişim, ama bu konuda konuşmak istemiyorum.

Sosisli sandviç alıyoruz ve yerken her yeri görebilmek için küçük bir tepeye çıkıyoruz. Çadırlar, dev kitap, kalabalığın içinde ayaklıklarıyla dikilen kostümlüler... Birkaç ısırik aldıktan sonra aşağıya tekrar bakıyorum.

“O ne?” diye soruyorum. Yerde dumanlar var ve insanlar bacaklarını onun içinde kaybetmiş gibiler.

“Denizden sis geliyor galiba.”

“Hıı, ben de yangın çıktı sandım.”

“Yok canım, bildiğin sis işte. Hem bak, bize kadar gelmiyor.” Gülüyor ve mavi gözleri ışıltıyor.

Sosisli sandviğin son parçasını ağızma atıyorum ve dişlerimle eziyorum. Sisi sevdiğime karar veriyorum. Her şeyi olduğundan daha tuhaf gösteriyor ve bu benim hoşuma gidiyor.

“Burayı sevdim,” diyorum, çünkü seviyorum ve bu his vücuduma yayılıyor birden.

“Öyle mi tatlım?” Annem sandviçini bitirmiş ve yüzünü güneşe dönmüş halde oturuyor. “Ben de sevdim.” O anda onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu ve güzel görünüyor.

Ama sonra tekrar casusluğa başlıyor.

Birinci Gün

Sonrasında olanlar hakkında ne kadar çok düşündüm? Ne kadar çok! Biter bitmez tekrar başlayan bir film şeridi gibi tekrar tekrar döndürdüm kafamda.

Öğle yemeğinden sonra ortalık daha da kalabalıklaştı – bu festival, tatilde sıkılan çocuklar ve anne-babaları için büyük bir ilgi kaynağı olmuştu. Herkesi dışarı davet eden o müthiş sabah havası değişmeye başlıyordu. Güneş, bulutların arasından sürekli kendini göstermeye çalışıyordu ama serin sis bulutları da sürekli varlığını hissettirdiği için montlarımızı üzerimizden çıkarmıyorduk. İçimde yavaş yavaş bir panik dalgası oluşmaya başladı, sanki çok önemli bir şeyi ihmal etmişim gibi hissetmeye başladım ama Carmel hâlâ çok heyecanlıydı, yeni bir yerde olmanın verdiği sevinç ve öykülerin o bilindik sihri onu mutlu kılıyordu. Çocuk arabalarının, programlarını inceleyen ailelerin ve kitapçıklarla su dağıtan kostümlü insanların arasından geçtik. O sıralarda yanımda yalnızca kırmızı bir renk görmek yetiyordu.

Gürültü daha da arttı. Ateşlenen fişeklerden çatırtılar geliyor, dumanları sise karışıyordu. Havaya salınan sarı balon kümesi, güneşin çılgın bir ikizi gibi duruyordu. Yanan hamburgerlerin dumanının kokusu, ziyaretçilerin ceplerine kadar işlemişti. Aklıma öğretmenlerinin Carmel'i kaybettikleri okul gezisi gelmeye başladı, sonra da o labirent.

Bu yüzden onu hiç yanımdan ayırmamaya çalıştım ama hep biraz güvensiz hissettim, bazen ona hafifçe dokundum. *Endişelenme*, dedim kendime, *yalnızca yanında durduğundan emin ol*. O artık büyük bir kız olmak istiyor. Ama o kırmızı rengi görmek için tekrar baktığımda gitmişti, yerinde artık soğuğu hissetmiyor gibi görünen, kollarındaki jelimsi ağırlık pembe tişörtünün kollarından sarkmış, göğüslerinin üstünden gümüş yıldızlar sıçrayan şişman bir kadın vardı. Kadın eğildi, elindeki parlak mavi helyum balonunu çocuk arabasının içine tıktırdı. "Al," dedi yüzünü buruşturarak, "sus artık." Sonra tekrar Carmel'in manto-sunun kırmızısını görünce bir nefes aldım. Elini tutmak için uzandım, ama bu sefer de enine çizgili desenleri olan bir kazak giymiş, omuzlarında pembe ayakkabılı bir kız taşıyan bir adam aramıza girdi. "Ayıyı görebiliyor musun?" diye seslendi kıza. "Görüyor musun ayıyı?" Sonra yine elimi broşürler tutuşturuldu, sonra Carmel'i tekrar gördüm ve broşürleri yere bırakıp elini sımsıkı tuttum. Hava sisle birlikte gitgide bulanıklaşıyordu.

"Elimi sakın bırakma," diye seslendim aşağıya.

Trende aldığım kararı ne kadar çabuk yok saymıştım. Biliyorum ki, eğer o gün sonsuza kadar muhafaza edilmeye çalışılmasaydı her şey unutulabilirdi. Paniğim saatler boyunca gelişen olayların örgüsünde bir başka halka ol-

muştı ve bu olaylar hafızamın derinliklerine doğru yol alınıyor, öylece duruyorlardı. Kasıtlı olarak değil, ama belki biraz terslik de yapmış olabilirim –sanırım yaptım. Bu yüzden, bazen en kötü düşünce aklıma geliyor ve kafamın içini darmaduman ediyor.

O düşünce: Benim hatam mıydı? Benim hatam mıydı? Benim hatam mıydı? Benim hatam mıydı? Benim hatam mıydı? Benim hatam mıydı? Benim hatam mıydı? Benim hatam mıydı? Benim hatam mıydı?

10

Annemin sesi artık çok keskin ve soğuk, tıpkı sis gibi. Alanın karşı tarafına geçip en büyük çadıra, kitapların satıldığı yere gidiyoruz. Sanki gerçekten dumanmış gibi gözüken sis, bizimle birlikte çadırın içine giriyor. Yağmur da ince ince yağmaya başlıyor, insanı çok çabuk ıslatan cinsten olanı, o yüzden herkes çadırın içine kaçıyor. İçeride anneyi daha iyi duyabiliyorum, ne dediğini tam olarak anlayabiliyorum: “Carmel, burada dur. Dur ki seni görebileyim. Az önce neredeyse gözden kaybediyordum seni.” O sırada benim yaptığım tek şey ise durup kitaplara bakmaktı.

İçeride üzerleri kitap yığınlarıyla dolu masalar var. Annem bana iki kitap alıyor. O kitapların parasını verirken ben arkama doğru dönüyorum ve bir adamın karnıyla karşı karşıya geliyorum. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda onun çadırdaki ve resimdeki adam olduğunu görüyorum. Uzun boylu ve tam olarak anlatamadığım bir bakımdan eski moda bir adam. Silindir şapkası ya da uzun saçları yok, öyle bir şey değil, ama etrafındaki adamlardan farklı –

sanki eski zamanlardan gelmiş gibi. Çok ütülü, yakasız bir beyaz gömlek ve siyah, kaba bir takım giymiş. Ona tekrar gülümsemek için dönüyorum ama gitmiş.

Anneme dönüyorum ve masanın arkasındaki kadından naylon poşet içinde kitapları aldığını görüyorum.

Ama içeride bile elimi sımsıkı tutmak istiyor, hem de her zaman. Başta sorun etmiyorum, ama durup bir kitaba bakmak istediğimde canım sıkılıyor.

“Bak,” diye parmağım ile gösteriyorum. “Şuraya bak.” Orada şövalye ve at kuklaları var, kendi kendilerine havada sallanıyorlar. Yanlarına gidip nasıl öyle durduklarını anlamak istiyorum.

Annem beni duymuyor bile. Eli terli ve kaygan olduğu için ben kendi elimi sıkabildikçe sıkıyorum ki tutması zorlaşsın.

“Eğer elimi tutmazsan doğruca eve döneriz.” Sesi yorun ve ters çıkıyor. Ona bu güzel günümüzü mahvettiği için çok kızıyorum. Sinirimi içimde tutup kendimi anlatmaya çalışıyorum.

“Ama ben sadece kitaplara bakmak istiyorum, sen elimi tuttuğun için bakamıyorum.”

“O zaman stantların önüne geldiğimizde elini bırakırım. Anlaştık mı?” Zorla gülümsüyor ve ben bunu anlıyorum.

“Ya, peki o zaman,” diyorum. Ona hâlâ kızgınlım çünkü artık annemin burada olmaktan keyif almadığını bildiğim için eğlenmiyorum.

Üzerinde çok yüksek bir kitap yığını olan bir standı yaklaşıyoruz.

“Şuraya bakalım.” Bunu yalnızca ondan biraz kurtulmak için söylüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kitaplar fazla bebek işi –*Nokta Nerede?* gibi isimleri var. Tekrar elimden çekiştirilerek gezdirilmek istemiyorum ve bu yüzden ağır ağır, dikkatle inceliyorum kitapları. *Nokta ve Kemiği, Nokta’nın Gezisi...* Bu bebek kitapları beni daha da kızdırıyor ama yine de incelemeye devam ediyorum, her birini elime alıp bakıyorum.

“Onlara neden bakıyorsun Carmel? Küçük çocuklar için onlar.”

“Şuradaki masal kitaplarına bakmak istiyorum.” Masanın öteki ucuna doğru gidiyorum.

Masal kitaplarından birinin sayfalarını çeviriyorum. Çizimler o kadar iyi değil, ama yine de her birini inceliyorum: prenses ve bezelyesi, paçavralar içindeki Külkedisi, o süslü kırmızı mantonun içinde çok komik görünen *Kötü Kurt...* Diğer bir standa doğru yürümeye başlıyorum. Etrafımdaki insanların arasına sıkışıyorum, birisinin çantası kafama çarpıp duruyor.

Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Sık sık böyle olmam, bu hissi hiç sevmiyorum. Sanki her şey yanlışmış gibi geliyor –özellikle de ben. Artık yalnız başıma olmak istiyorum. Bu sabaha, odamda uyandığım o gökyüzünün masmavi, her şeyin harika olduğu âna dönmek istiyorum. Öykü anlatımı bittiği için ve insanlar bir şeyler alıp yağmurdan kaçmak istediklerinden herkes bu çadıra gelmeye başlıyor. O kadar sıkışıyorum ki masa beni ortadan ikiye bölecek gibi hissediyorum.

Sonra aklıma bir fikir geliyor –çömelip eskiden gördüğüm bir kurbağa gibi yürüyerek yavaş yavaş masanın altına girmek. Öyle yapıyorum –masa örtüsü yerle masanın arasının yarısını kapatıyor ama yine de kendimi burada

özgür ve güvende hissediyorum. Annemin kot pantolonunu içine soktuğu botlarını bulup oradan çıkmaya karar veriyorum.

Burada bir koli kitap var, merak edip açınca içinde küçükken okuduğum, bir iskeleti anlatan o kitabın kopyaları çıkıyor. Bir tanesini alıyorum, bu sefer Nokta adındaki köpeğin maceralarını anlatan o kitapları elime aldığımdaki hissi duymuyorum. Kendimi bebekmişim gibi hissetmiyorum, ama bu kitabı ilk okuduğumdaki kadar küçükmişim, o anki duyguyu yaşıyormuşum gibi. *Komik Kemikler*'in kapağını açıyorum, biraz okuyorum ve resimlere bakıyorum. Bazen resimlere dokunuyorum, neden bilmiyorum.

Kitabın sonuna geldiğimde orada çok uzun zaman kalmış olabileceğimi fark ediyorum. Ama emin olamıyorum. Bazen bir şeyler olurken sanki hiç orada değilmişim gibi oluyor. Okul müdürünün bankta oturduğum zamanı anlatışı geliyor aklıma, aynı o zamanki gibi olduğunu anlıyorum –o zaman da rüzgârla dalgalanan bir ağacı izlemeye dalmıştım, beynim bir şekilde yalnızca ben ve ağacın olduğu bir dünyaya geçmiş gibiydi. Sonra biraz daha değişik bir yere kaymış, o günden daha önce bulunduğum karanlık bir tünele gelmişti ve o gün orada hiç kalmadığım kadar kaldı. Ama bunu onlara anlatmak istemedim.

Şimdi de *Komik Kemikler* ve ben var gibiyiz sadece, ama bu sefer o tünele kadar gitmiyor beynim. Orada kaldığım süre boyunca beş yaşımıdaymış gibi hissettim ve bu iyi geldi.

Artık dışarıda daha az bacak görüyorum ve dışarı çıkıyorum. Orada biraz fazla kalmış olabileceğimden endişe-

leniyorum fakat tam emin değilim. Etrafıma bakıyorum, annemi göremiyorum.

Kitapları incelemeye devam ediyorum. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Onu aramam gerektiğine karar veriyorum. Belki de masanın uç tarafında beni arıyordur diye düşünüyorum ama masanın sonunda da değil. Bir süre orada bekliyorum. Sonra, belki de kalabalık onu arkalara doğru itmiştir diye düşünüyorum ama insanların nerede bittiğini bile göremiyorum. İnsanlar birbirine karışıyor ve ben artık daha öncekinin zıddını hissediyorum. Annemi görmeyi çok istiyorum. Onu bulmayı çok istediğim için nefes alıp verişim hızlanıyor. Çadırın içinde bir süre dolanıyorum, sonra onu kaybettiğim masanın yanına dönüyorum –bunu iki-üç defa tekrarlıyorum– ama annem hâlâ ortalıkta görünmüyor. Çadırdan çıkıp alanda ilerlemeye başlıyorum.

Dışarıda artık çadırların tepesini ya da bayrakları zar zor görebiliyorum –yalnızca sisin içinden çıkan insanlar var. Onları da eğer çok yakınımdalarsa görebiliyorum. Kuş tüyü yorganımı kafama kadar  ektiğimdeki gibi boğuk ve uzaktan geliyor sesler. Endişelenmeyi kesip düşünebilme için ellerimi ceplerimin derinliklerine kadar sokuyorum –bu güzel günümüz sona erdi ve artık eve gitmek için tren binmemiz gerekiyor diye geçiriyorum aklımdan. Sonra duruyorum, ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum. Etrafımdaki insanları göremesem de onları duyabiliyorum –yanımda mırıldanıyorlar. Sonra, bir anda çadırdaki o yuvarlak gözlüklü adam sisin içinden bir anda, sanki bir cinmiş gibi çıkıp tam önümde belirliyor.

“Tanrım,” diyor. Yüzü asık,  zg n görünüyor. “Sorun

nedir?" diye soruyorum. Boğazımın derinliklerinde çok kötü bir his var. Hastaymışım gibi, sıkışık bir his.

"Tanrım, Tanrım..." deyip duruyor. "Bir şeyler hiç yolunda gitmiyor."

Sisin içindeki insanların mırıltıları, bu sabahki arının vızıltısını hatırlatıyor ve yumruğumu sıkıyorum, parmaklarımı etime batırıyorum çünkü her an düşebilirmişim gibi hissediyorum.

"Annem nerede?" Neredeyse bağıriyorum, ama boğazım fena halde sıkıştığı için sesim çok kısık çıkıyor.

Adamın yüzü gevşiyor, üzüntüsü biraz azalmış görünüyor. "Kontrol etmem lazım. Adın ne senin?"

"Carmel Summer Wakeford," diyorum, ağlamamaya çalışıyorum. Ama olan biten her şey o kadar yanlış geliyor ki kocaman bir hıçkırığın boğazımı tıkadığını, burnumun akmaya başladığını hissedebiliyorum.

Adam sanki doğru kişiyi bulduğundan emin olmuş gibi kafasını sallıyor ve yavaşça cevap veriyor: "Carmel, annen... Çok kötü bir kaza geçirdi."

Kulaklarım çınlamaya başlıyor ve sis artık bizi diğer insanlardan ayırıyor. Artık yalnızca ben ve o varız.

"Sen kimsin?" diye soruyorum.

Ve cevap veriyor. "Ben senin büyükbabanım."

11

Birinci Gün

Labirentteki gün gibi olacak, dedim kendime. Etrafa bakarak alanı didik didik edeceğim, ödüm patlayacak, ama sonunda birbirimizi bulacağız.

Sis daha soğuk ve yoğun bir hal almıştı, sürekli yerdeki tümseklere ve plastik şişelere takılıyordum. “Carmel,” diye bağırdım, çıkarabildiğim kadar yüksek sesle. “Neredesin?”

Sisin içine bağırırmaya devam ettim ama cevap gelmedi. Sesim boşluğun içine doğru emildi sadece. O kırmızı rengi gözümün ucuyla görmeyi, mısır tarlasında sivrilen bir gelincik gibi bir anda önümde belirmesini her şeyden çok istiyordum. Ama etraf birbirine girmiş, dumanla solmuş renklerden ibaretti. Sanki her şeye bir gelin tülünün arkasından bakıyordum. Girişe yürüyüp orada yardım istemeyi düşündüm, belki ismini anons ettirebilirdim. Belki de şu an ambulanstaydı, yere düşmüştü ve dizine pansuman yapan birisi, “Evet, oldu. Hadi bakalım, şimdi de anneni bulalım,” diyordu.

İnsanlar artık sıkılmaya başlamıştı, yavaş yavaş gidiyorlardı. Alan boşalıyordu, kalabalık girişe doğru yığılmıştı –suntadan yapılmış, siperliğe benzemesi için üzerine şekiller oyulmuş bir kemerde sıralanmışlardı. Onları iteleyerek ilerliyordum, bana dikkat et diyenlere sürekli kızımı kaybettiğimi söylemeye çalışıyordum. Birkaç kişi iyi olup olmadığını sordu, ama duramayacak kadar işime odaklanmıştım.

“Carmel, neredesin, neredesin?”

Kemerin yanındaki bilet veznesi boştu. Organizatörler herhalde günün bu geç saatlerinde kimsenin bilet almaya gelmeyeceğini düşünmüşlerdi. O yüzden tekrar kendime yol açarak geri döndüm ve yol boyunca, sesim kısılana kadar Carmel’e seslenmeye devam ettim.

Onu en son gördüğüm çadıra geri döndüm. *Acele ediyorsun*, dedim kendime, *panik yapmak için daha çok erken. Kes şunu. Hemen kes.*

Carmel’in en son önünde durduğu stant artık yarı yarıya boşalmıştı –kitapların çoğu satılmıştı. Kasadaki adama Carmel’i görüp görmediğini sormayı düşünmüştüm ama orada değildi. O an orada, başıboş bırakılmış kitapların kolayca çalınabileceği düşüncesi geldi aklıma.

“Carmel,” diye seslendim. “Neredesin?”

Bir adam koluma dokundu. “Ne oldu canım?”

“Küçük kızım... Bulamıyorum.” Gözlerimin nemlendiğini fark ettim ve bu kez biraz durdum.

“Ah canım. Bak, ana çadıra gitmen lazım. Orada yardım ederler sana –hatta seni bekliyorlardır belki.”

“Evet –sağ olun. Teşekkür ederim. Nerede ana çadır?”

“Çalışanlardan birine sor, söylerler hemen.”

Gözlerimi ovaladım.

“Meraklanma canım,” dedi adam. “Bulursun. Küçükken benimkiler de hep kaybolurlardı.”

Adamın tavsiyesini dinledim ve dışarıya, çalışan birini bulmaya gittim. *Haklı olmalı*, diye düşündüm –yani, kaybolan çocukların toplanması için ortak bir çadır olması gerekiyordu. Ama sisin ardından etraftaki çadırları görmek artık çok zordu. Panik yine bedenimi ele geçirdi. Yabancı insanların arasında kendimi bu yeni ve berbat gerçekliğin içinde çok yalnız hissettim.

Peki ya eğer... eğer onu tekrar hiç göremezsem? Yoo, hayır. Hayır, öyle olamaz. Tökezledim, sonra doğruldum. Bunu düşünmeyi kesmeliydim.

Tekrar bağırmaya çalıştım ama artık sesim cılız bir ciyaklamadan ibaretti ve o an, ani bir korku dalgası beni tamamen ele geçirdi. Elimizi uzatıp önüme çıkan bir kadının kırmızı giysisinin koluna yapıştım.

“Aa, bırak kolumu,” dedi kadın. “Bırak.”

Kadın beni üzerinden attı ve sisin içine karışıp gitti. Biraz sonra kostümlü adamlardan biri yanımdan geçti, ayakbabisinin yüksek topuğu hafifçe bana sürtündü. Sesimin gırtlığımda yükselmeye başladığını, tekrar bağırabileceğimi hissettim. “Lütfen, yardım edin bana. Yardım edin.” Artık ne dediğim, söylediklerimin mantıklı olup olmadığı, kulağa delice gelip gelmediği gibi şeyler umurumda değildi.

Kostümlü adam durdu, sonra hareket etti ve ben yeniden seslenince tekrar durdu. Biraz sonra sarı, ince ince örülmüş saçları olan bir adam yanı başımda belirdi.

“Yardım mı istediniz?” Yamalardan ibaret bir kıyafet var-

dı üzerinde. Rengârenk ceketinin altında güçlü omuzları bütün gün çalışmış gibi kuvvetli görünüyordu. Labirentteki bez şapkalı adam aklıma geldi o anda ve bir rahatlama hissettirdi. Bu adam buranın çalışanlarındandı, organizasyondandı. Nereye gitmem gerektiğini söyleyebilirdi.

“Küçük kızım... kızımı kaybettim,” dedim.

“En son nerede gördünüz?”

“Kitap satılan yerde.”

“Bu siste birçok kişi kayboluyordur herhalde. Bugün, bizim bu kadar plan yaptığımız iş sırasında olması büyük şanssızlık. Deniz sisi en kötüsü, sabahki sıcaktan oldu sanırım.”

Birçok kişinin kaybolup yanındakilerden ayrı düştüğünü söyleyince içim biraz rahatladı, bunun çözülmek üzere olan bir gemici düğümü gibi olduğunu düşünmeye başladım.

“Sizi yönetici çadırına götüreceğim. Oradan anons yapabilirler,” dedi ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp koltuk altına aldıktan sonra bana alanın karşı tarafındaki çadıra kadar eşlik etti.

Sis, girdiğimiz çadırın içine sızmış ve zeminde ince bir tabaka oluşturmuştu, yürürken adımlarımızla dumanı yukarı doğru dağıtıyorduk. Orada parlak kırmızı saçlı bir kadın vardı –kırmızıya yakın, gerçek olmaması gereken bir renkteydi saçları. Dolanıp duruyor, elindeki telsizle konuşuyordu. Ayakkabısının altına kahverengi bir kâğıt parçası yapıştığını fark ettim. Ezilmiş çimlerin üzerinde, karşı tarafta insanlar kaldırılması gereken eşyaları kolilere dolduruyordu.

Yamalı kıyafetli adam beni telsizli kızıla doğru götürdü.

“Bu hanımefendi kızını kaybetmiş,” dedi. Sonra uzaklaştı ve yanında bana oturmam için getirdiği katlanabilir sandalyeyle geri döndü. Ama ben oturmak istemiyordum.

Kadın keskin mavi gözlerini bana çevirdi ve elindeki telsizi gönülsüzce belindeki tabanca kılıflarına benzeyen deri kılıfa soktu.

“Kalabalığın içine karışmıştır, eminim. En son ne zaman gördünüz kızınızı?” Konuşurken dilindeki piercing’in gümüşü parladı. Benimle, kızımın kaybolması sanki işinin önemsiz bir detayıymış da parmağını şıklatsa çözecekmiş gibi bir tonla konuşuyordu –yani daha önemli işlerine dönmesi gerekiymiş gibi.

Saatime bakarken boğazımda çirkin bir bulantı hissi oluştu. Bir saati geçmiş olabileceğini fark ettim.

“Çok oldu. Bir buçuk saat oldu en az.” Beni yeterince ciddiye almadığını, onun bir kızı olmadığını ve çocukların sürekli kaybolduğunu sandığını düşündüğüm için kasten abarttım.

Bir ayağını sürekli yere sürterken birden ayağının altına yapışmış kâğıdın farkına vardı. Balerinlere has bir hareketle bacağına arkaya doğru attı, bir eliyle ayağını tutup ötekiyle kâğıdı tabandan söktü.

İşi bittiğinde, “İsterseniz anons geçebilirim,” dedi.

“Lütfen. Yapar mısınız? Adı Carmel, üzerinde kırmızı bir manto var.”

“Kaç yaşında?”

“Sekiz. Kızım sekiz yaşında.”

Kadın mikrofونun olduğu masaya ilerlerken saçı örgülü adam bana büyük, nazik gözlerle baktı ve, “Endişe etmeyin. Havadan dolayı etraf biraz karıştı,” dedi. Uyuşmuş kafamı ona salladım.

Hoparlörlerden gelen cızırtıyı kadının dışarıda yankılanan sesi takip etti.

“Dikkat dikkat. Bir kız çocuğu kaybolmuştur. Adı Carmel, üzerinde kırmızı manto var. Görülürse alanın arka kısmındaki büyük çadıra getirilmesi önemle rica edilir. Tekrar ediyorum. Bir kız çocuğu kaybolmuştur...”

Dışarı koştum ve pek bir şey görünmese de alanı gözlerimle taramaya çalıştım. İçeri döndüğümde kadının, artmış broşürleri kolilere doldurmaya başladığını gördüm.

“Bir daha anons et!” diye bağırdım ona.

“Bana ne diye...” Kadının kaşları bana verdiği tepkiyle birlikte sertçe çatıldı, o sırada yamalı ceketli adam işin çirkinleşeceğini fark edip onun sözünü kesti.

“Sen anonsu tekrar et, biz de hanımefendiyle etraflı bir gezelim,” dedi ona, sonra da bana döndü. “Adım Dave.” Elimi kahverengi, güçlü parmaklarıyla tuttu. “Sizin?”

“Beth,” diye mırıldandım.

Alanın zemini iyice çamura dönmüştü artık. Dondurma çubukları, atılmış broşürler ve kırık plastik bardakların da katkısıyla yoğun, karmakarışık bir harcı andırıyordu. Çamurun karanlık, tatlı ve soğuk kokusu sanki hiç gelmemesi gereken bir kokuymuş gibi bir anda burun deliklerime yükseldi. Çadırdan anonsun tekrar edildiğini duydum ama kimsenin umurunda değil gibiydi. Dave beni kolumdan tutup ters sırayla en son gittiğim yerlere götürdü. Satış çadırına geldik –Carmel’in adını son sesiyle haykırdı, masaların altına baktı. Ben de aynısını yaptım.

“Peki,” dedi. “Şimdi alanı gözden geçireceğiz.”

Çadırların etrafında attığımız her turun sonunda, ana çadıra gidip Carmel’in kızıl saçlı kadının yanında olup ol-

madığını kontrol ediyorduk. Her seferinde kendime onun kırmızı mantosuyla kutuların yanında beni bekliyor ya da endişeli gözlerle kapıdan dışarı bakıyor olacağını söyledim ve öyle olmadığını görünce her defasında vücudum, mide bulandıran bir panik dalgasıyla kıvrandı. Bu panik aşama aşama yükseliyordu –aynı notanın farklı şiddetlerde vurgulanması gibi.

Zaman artık soyutlaşıyordu, ne kadar geçtiğini tahmin edemiyordum. Alanın etrafında bir tur daha atıyorken saatime bakmaya çalıştım ama neredeyse koşacak kadar hızlı yürüdüğüm ve aklım iyiden iyiye karıştığı için altınrengi akrep ve yelkovanın ne anlama geldiğini anlayacak kapasitede değildim.

Tekrar, tekrar... Sonuç yok. Aklıma gazete manşetleri geliyordu, orada şey yok muydu... Evet, evet vardı –yakınlardaydı, yaklaşık beş yıl önce. Bulunup bulunmadığını hatırlayamıyordum. Bulunmuş olması gerektiğini düşündüm ve hatırlayamayışına kızdım. Paul –evet, Paul ile konuşmalıydım. Ona anlatmalıydım, onun yardımını istemeliydim. Carmel’i kaybettiğim için bana o kadar kızacak ve kızı için öyle endişelenecekti ki –ama bunu düşünemezdim, sadece Carmel’i...

“...geri istiyorum.” Fark etmemiştim ama sözcükler ağzımdan acı dolu bir iniltiyle birlikte çıkmıştı.

“Neyi?” diye sordu telsizli kadın şaşkınlıkla.

“Telefonunuz var mı?” Herkesin cep telefonu aldığı zamana biraz daha vardı ve ben de masraf olmasın diye acele etmemiştim.

“Evet.”

“Polisi arayın, çok uzun zaman oldu artık,” dedim om-

zumun üzerinden ve etrafa tekrar göz atmak için dışarı çıktım. Geri döndüğümde kadın aramayı yapamamıştı –sinyal sorunu varmış, kapsama alanı dışındaymış, öyle dedi– ama bir yerlerde acil numaraların her durumda aranabildiğini duyduğumdan emindim ve bu yüzden onun, benim aşırı telaşlı bir kadın olduğumu sanıp umursamadığını düşünüyordum. Kadın sonra sorunun şarjının bitmesi olduğunu fark edince paketleyenlerden birinin telefonunu aldı ve aramayı oradan yaptı.

“Neredeyse iki saat oldu, öyle söyle,” dedim.

“Evet, annesi burada, yanımda,” dedi telefona. “Evet, öyle...”

Telefonu elinden kaptım. “Yalvarırım, lütfen en kısa sürede buraya gelin. Çok uzun zaman oldu kaybolalı... çok oldu. Hiç böyle yapan bir çocuk da değil, hiç yapmaz,” diye yalan söyledim. Beni ciddiye almaları için söyleyebileceğim her türlü yalanı söylemeliydim. Sesim artık acı veren bir ciyaklamaya ulaşınca kadın telefonu elimden aldı ve festivalin adresini, buraya geldiklerinde bizi nasıl bulacaklarını anlattı.

Çadırın içindeki hava değişmişti. Etrafımda birkaç kişi kutu ve koli taşımaya devam ediyordu, ama aşırı sessizlerdi artık ve gözlerini benden kaçırıyorlardı –sanki çok kötü bir kaza olmuştu ve bunu görmezden gelmeye çalışıyorlardı. Dizlerimin titrediğini hissettim ve Dave’in benim için getirdiği sandalyeye çöktüm. Kadın yanıma çömeldi. Artık sinirli görünmüyordu.

“Yoldalar,” dedi.

Akşam olduğuunda alanda artık insan kalmamıştı fakat etrafın sessizleşmesinin farkına varmamış olsam bunu anlayamazdım –sis her yeri esareti altına almıştı. Beyaz örtünün bütünlüğü, ara ara polisin güçlü fenerlerinin ışıklarıyla kesiliyordu. Yeteri kadar polis arabası gelmemişti. Ben bir filo dolusu, bir ordu kadar adam gelsin istiyordum.

Polis araçlarındaki tepe ışıkları da ara sıra açılıyor ve sisi onlar da mavi ışıklarıyla yarıyorlardı. Bu beyazlık ortama masalsı bir hava veriyordu: Sanki suyun altındaymışım ya da yapıştırıcı dolu bir bataklığa gömülüyormuşum gibi bir duyuydu. Sanki sis kalkınca Carmel'i hemen görebilecekmişim, alanın ortasında korkudan donakalmış, mantosunun üstü nem damlacıklarıyla kaplı halde bulacakmışım gibiydi. Sanki bir dram filminin içinde karakterlermişiz, her tarafı sisle kaplı karanlık alanın yansıdığı perdede Carmel'in mantosunun kırmızısı ara ara beliriormuş gibi...

“Eve gitmem lazım.”

Etrafımdan gelen yatıştırıcı sesler... Üç-dört farklı ses, bu berbat gerginliğimi dindirmeye çalışıyordu. İşlerin gerektiği gibi yapılabilmesi için sakinleştirilmeliydim.

Ayakta durmakta zorlandığımı için tek bacağımın üzerine çöktüm. “Eve gitmem lazım çünkü oraya dönmüş olabilir. Anahtarı yok. Kapıda kalacak.”

Yatıştırıcı sesler teke indi. Uzun boylu, cılız, kızıl saçlı adamdı bu. Yarım saat önce gelmişti, kontrol artık ona geçmiş gibi gözüküyordu. Neydi adı? Hafızamı kurcaladım –Memur bilmem ne... Andy.

“Şimdi şöyle yapacağız Beth, eve birini göndereceğiz, sen bize anahtarı vereceksin ve Carmel'in herhangi bir fotoğrafını nerede bulabileceğimizi söylersen işimiz çok ko-

laylaşır, tamam mı?” Bana cesaret verici bir gülümsemeyle baktı, sanki müthiş bir plan yapmış da benim de bir parçası olmamı istiyormuş gibi. Loş ışık altında adamın yüzü balmumundan yapılmış gibi görünüyordu. O an, belki adamın bir anda gözlerimin önünde eriyip gidebileceğini, benim de bir şokla uyanıp sonunda rahatlayabileceğimi düşündüm. Ama öyle olmadı ve müthiş bir telaş dalgası beni esir aldı.

“Lütfen. Lütfen bulun onu. Lütfen bulun, lütfen.” İniltili sesim kulaklarımda yankılanıyordu. Saatime baktım, dört buçuk saat geçmişti. Ama adam fotoğraf demeye devam ediyordu. “Yeni çekilmiş, en yenisi mümkünse. Seni eve götüreceğiz ama önce merkezde durup düzgün bir ifadeni almamız gerekiyor.”

“Yo, hayır, olmaz, hayır.” O alanı terk etme fikri, büyük bir panik yarattı içimde. Bu bir kabul olacaktı: Kızımın gelip onsuz dönüyor olacaktım.

“Beth, şunu unutma.” Kısa, yumuşak kirpiklerinin ardındaki açık kahverengi gözlerini bana dikmişti. “Yalnız değilsin, çok iyi bil bunu. Şuraya bak.” Arkasındaki fenerleri, sisin içinden gelen mırıltıları, gökyüzüne yükselen polis ışıklarını gösterdi. “Biz senin yanındayız.”

Anahtarlarımı teslim ettim ve beni bekleyen polis arabasına götürülmeye razı oldum. Andy kolumu tuttu, yolumuzu fenerle aydınlatarak ilerledi. Önümüzdeki sahne ara ara belirginleşiyordu: delik deşik olmuş ve üstü çerçöp dolu çimen, rüzgârda dalgalanan boş çadırlar... Festival alanı artık terk edilmiş bir savaş alanına benziyordu. Çalışanlar etraftaki süslemeleri sökme işini kesmek zorunda kalmışlardı. Girişin orada siluetlerini gördüm, toplaşmış

sigara içiyorlar, gülüşüyorlardı. Sis içinde parıltıyan turuncu sigaralarının yanından, “Şşş, buraya geliyor. Kızın annesi,” dediklerini duydum.

Gerçek hayatta kötü olaylar bazen çok büyüleyici, bazen de bakılması zor şeyler olabiliyor. Ekipten bazıları gözlerini yere çevirdi, bazılarıysa ben oradan geçerken gözlerini bana dikip uzun uzun baktı. Fötr şapka takmış, Polonya aksanlı bir tanesi bana seslendi: “Tanrı sizi korusun hanımefendi. Tanrı sizi ve küçük kızınızı korusun. Sizin için Meryem Ana’ya dua edeceğim...” O sırada kendimi polis arabasının arka koltuğunda buldum. Arabanın kırmızı mavi ışıkları yüzüne vuran Andy yanıma oturdu.

“Paniklememeye çalış,” dedi sakince ve çok sessizce. “Çocuklar bazen dolaşmak istiyorlar.”

“O yapmazdı böyle. Bırakmazdı beni. Bu kadar uzun süre yapmazdı.”

Bana döndü ve ağzının kenarlarını kasarak gülümsedi. “O zaman zaten iyi durumdadır, değil mi?”

Ama iyi olan bir şey yoktu. Polis merkezinde hiçbir şeyin yolunda olmadığı ortaya çıktı. Andy’nin sözleri, yalnızca histerikleri yatıştırmak için edilen laflardı. Bir tür hareket planının oluşturulmaya başladığını görebiliyordum bile. Biliyorlardı onlar da. Sekiz yaşında, çok tatlı küçük bir kızın öyle kendi başına dolaşmaya çıkıp geri dönmeyeceğini biliyorlardı. Bunun daha önce de olduğunu bilmiyorlardı. Anlatımayacaktım da. Burada çok daha fazla göz vardı ve korkularını, acımalarını veya ayıplamalarını belli etmemek için sakınıyorlardı kendilerini benden. Bankonun arkasın-

daki kadın, sorgu odasının kilidini açan adam, mesai bitiminde soyunma odası aynasında göz makyajını güzelce yaptıktan sonra florasanlı koridorda yanımdan geçen kadının –bakışlarını yere indirirken bir anlığına bana bakan bir çift turkuvaz göz...

“Düzgün bir ifadeni almalıyız,” dedi Andy. Sorgu odasında bir kadın beni bekliyordu bile: Yuvarlak yüzlü, güzelce biriydi.

“Bu arkadaşımızın adı Sophie, aile birimimizden bir memur. Orada seni bekliyor Beth, neye ihtiyacın olursa...”

Kadın bana baktı. Yalnızca birkaç saniyeliğine baktı ama o kadar derin bir bakıştı ki bu... Kafamın içine baktığını, değerlendirmeler yapmaya başladığını hissedebiliyordum. Bir saniye sonra gülümsedi. “Beth, aklında ne varsa sor, çekinme. Herhangi bir ihtiyacın olursa bana söylemelisin.”

İhtiyacım olan şey küçük kızımı geri almak. “Merhaba Sophie,” dedim. “Sağ ol.”

Yarıklı ahşap masada onların karşısına oturdum. Bana sorularını sordular, cevaplarımı not aldılar ve sesimi kaydettiler. Elimden gelen en iyi cevapları vermeye çalıştım, kafamı yapmam gereken işe vermeye çalıştım ama sürekli yükselen paniğe kaptırdım kendimi, o yüzden sürekli onları durdurup sorularını tekrarlamalarını istemek zorunda kaldım.

“Carmel’in babasından bahsetmen gerekiyor. Ona en kısa sürede ulaşmamız lazım. Bize verdiğiniz numarayı denedik, evin önünden de geçtik ama kimse yoktu.”

Onlarla ilgili içimde büyük bir acıma duygusu hissettim o anda –Paul ve Lucy için. Şehvetlerinin tatlı kızı

yerini çok geçmeden sert ve kırılgan bir şeye bırakacaktı –mezarlıklardaki seramik gül çelenklerine, o berbat kabirlerden birine dönüşecekti.

“Ah, Tanrım –onu arayayım mı?” Çantamı karıştırıp günlüğümü bulmaya çalıştım, cep numarasını ön sayfaya yazmıştım. Bende başka numarası olmadığını o an fark ettim –sabit hat yani– ve bu çok yetersiz bir bağ gibi geldi. Sophie nazikçe koluma dokundu.

“O konuya döneceğiz. Ayrıldığınızı söylemiştin. Bu konuyla ilgili bilmemiz gereken bir şey var mı?”

“Yok, pek sayılmaz. Yani, çok uzun süre bizden uzakta yaşadı. Her hafta sonu bize gelip kızını görmesi gerekiyordu ancak onu aylarca görmedik, sonra birdenbire çıkageldi ve kızını gezmeye götürdü.”

“Yani kızına erişimi konusunda sorunlar yaşadınız, öyle mi?”

“Öyle oldu. Yok, öyle değil aslında, mesele... Yani, şu anda yeni bir kız arkadaşı var ve kendini ona biraz fazla kaptırmış durumda. Düzgün iletişimi henüz kurduk. Zor zamanlardı.”

Aralarında bakiştılar.

“Sizce, ufak bir ihtimal de olsa, kızınızı babasının almış olma ihtimali var mı?” diye sordu Andy. “Hayal etmesi zor bir şey, biliyorum, ama boşanmalardan sonra babalar bazen böyle tuhaf işler yapabiliyorlar. Çocuklarını birdenbire oldukları yerden alıp kimseye söylemiyorlar.”

“Paul böyle bir şey yapmaz. O böyle... kumpas gibi bir şey yapamayacak kadar rahattır. Ayrıca bugün nerede olduğumuzu bildiğini sanmıyorum. Hayır, hayır, yanlış bir teori üzerindesiniz, o yapmış olamaz. Başka şeyler düşünmelisiniz.” Bunları söylerken bir yandan da ona nereye

gittiğimizi anlatmış olabileceğimi, belki onun da kızını kaçırmayı bir şekilde kafasına koymuş olabileceğini düşünmeye başladım.

Pencereden dışarı, karanlığa baktım. “Artık eve dönmüş olmalı. Akşamları pek dışarı çıktıklarını sanmıyorum.”

Sophie hemen odadan çıktı. Paul’ün takibi için talimat vermeye gittiğini düşündüm. Kapılarında çok geçmeden bir polis arabası belirecekti. Mavi ışıkları pencereden içeri süzülecek, oturma odası duvarlarında parıldayacaktı.

Saatime baktım: Sekiz saat geçmişti. Yerimde oturmakta zorlanıyordum. Mümkün değildi. Ara ara sanki elektrikli tellere bağlanmışım da ani bir elektrik dalgasıyla öne fırlayacakmışım, polislere tepeden bakacakmışım gibi hissediyordum. Öyle bir panik yükseliyordu ki içimde –aklımın karışmaması için, benden istedikleri cevapları verebilmek için bunu zorla bastırıyordum. Nezaket gösterip yorum yapmaktan kaçındılar. Volta atmama, sinirle elimi kafama vurmama ya da sandalyede bir ceset gibi, kollarımı iki yanda salıvererek cansızca oturmama izin verdiler. Yeter ki sorularını yanıtlamaya devam edeyim: ne zaman, kim, okul, arkadaşlar, babaları, varsa benim erkek arkadaşlarım, gözler –mavi ya da kahverengi– saçlar ne renk, gür mü, dalgalı mı, düz mü, kısa mı, uzun mu...

Fotoğraf albümlerini evden getirdiklerinde, ışığı yanıp sönen ses kayıt cihazının arkasındaki rafta değil de polis merkezinde görmek çok tuhaf geldi.

Tam olarak tarif ettiğim gibiydiler –doğru tarif etmeye çalışırken konsantrasyondan alnımı fena kırıştırmıştım. Ne sarışındı ne kumraldı, Carmel’in saçları için sonunda şöyle bir tarif bulmuştum: “Kahverengi kâğıt zarfının rengi.”

12

“Çabuk, çabuk.”

Otoparka doğru koşuyoruz, bana daha hızlı olmamı söylüyor. Uzun boylu ve uzun bacaklı olduğu için benden daha hızlı koşuyor. Sürekli omzunun üzerinden arkaya bakıyor ve panik dolu bir sesle, “Vakit kaybetmemeliyiz. Son hızınla koş,” diyor.

Gerçekten son hızımla koşuyorum ama ara sıra tökezliyor ve buna engel olamıyorum. Bir yandan ağladığımı, burnum aktığı ve cebimde olduğunu bildiğim mendilimi alacak vaktim bile olmadığı için zorlanıyorum. Sonunda beyaz arabasının yanına geliyoruz. Arabanın yanına gelene kadar fark etmiyorum çünkü sisle aynı renkte.

“Doğrudan hastaneye gideceğiz,” diyor ve kapının kilidini açıyor.

Yanındaki koltuğa oturuyorum. Arabanın içi çok temiz, koltukları da parıldıyor ve dışı gibi bembeyaz. Araba çalışmaya başlarken her tarafıma bulaşmış yaşlardan ve sümüklerden kurtulmak için yüzümü ovuşturuyorum. Ama

artık iç içe geçmişler ve katılaşmışlar. Yüzümde bir maske varmış gibi.

Yavaş gidiyoruz çünkü önümüzde buradan ayrılmaya çalışan başka arabalar var.

“Ne-ne oldu?” diye soruyorum. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum ve hayatımda hiç korkmadığım kadar korkuyorum. Sanki bir televizyon programındayım ya da bombaların ve volkanların olduğu başka bir ülkedeyim.

Dışarıdaki sis, adamın gözlüğünden yansıdığı için gözlerini göremiyorum. “Tatlım,” diyor sessizce ve nazikçe, “annen otoparkta seni arıyormuş ve bir kamyon çarpmış.”

“Yo, hayır, hayır.” Sanki kafama bir şey düşecekmiş gibi ellerimi tepemde birleştiriyorum. “Annem... yaşıyor mu?”

Ağzı ince, düz bir çizgi oluyor. “Yaşıyor, evet. Ama fena yaralanmış Carmel. Senin ondan kaçtığını düşünmüş sanırım.”

“Kaçmadım,” diye bağıriyorum ve arabanın içinde dönüyorum ki onun yüzüne bağırabileyim. “Kaçmadım ben ondan. Sadece kaybettik birbirimizi.”

O an tekrar o mide bulandırıcı suçluluğu hissederek büzüşüp kalıyorum. Ama artık bu his midemde küçük bir taş değil, kocaman bir kaya ve boğazımı tıkayacak kadar büyük. Onun elini tutmak istemediğim için, uslu durmadığım için bunun benim suçum olduğunu düşünüyorum, kendimi berbat hissediyorum. Gerçekten de uslu durmamıştım. Aklımda onun kamyonun altından dışarı çıkmış ayakkabılarının görüntüsü canlanıyor, tıpkı *Oz Büyücüsü*’nde cadının üstüne çöken ev gibi. Elbette hiç de öyle bir durum değil bu, çünkü bu olay gerçek, çok kötü ve benim annem bir cadı değil. Hiç önemi olmayan, küçük bir tartışma yaşamış olabiliriz ama o çok iyi birisi.

Uzun süre ağlıyorum ama büyükbabam hiçbir şey söylemiyor. Sertleşmiş sümükler artık yüzümden tamamen akana kadar ağlıyorum, artık gözlerim kafama çok büyük geliyor. Cebimdeki kâğıt mendili alıp sümkürüyorum fakat çok fazla sümük çıkıyor ve ellerime bulaşıyor.

“Al, burada mendil var.” Büyükbabam arka koltuğa uzanıyor ve bir paket kâğıt mendil uzatıyor. O an sesinde tuhaf gelen şeyi fark ediyorum: Aksanı İrlandalılarınkine benziyor. Ben annemin babasının İrlandalı olduğunu hiç duymamıştım.

Artık yoldayız ve bir süre ağlamayı kesiyorum, ilk kez ona doğru düzgün bakabiliyorum. Kafasıyla ilgili en dikkat çekici şey, her tarafının bembeyaz oluşu. Beyaz saçları kısacık kesilmiş, sis de gözlüğünden yansıyor ve bu yüzden kafası, gözlüğünün ince, gümüş çerçevelerinin parıltısı dışında çarşaf kadar beyaz.

Birden onun bir hayalet gibi görüldüğünü düşünüyorum ve soruyorum: “Bizi daha önce gördüğünde neden selam vermedin?”

“Ah Carmel. Annenle aramızın ne kadar kötü olduğunu biliyorsun.” Arabayı kullanmasına rağmen dönüp bana bakıyor. “İnsan çocuklarının nankörlüğüne dayanamıyor.”

Demek istediğini tam olarak anlamasam da duyduğumdan pek hoşlanmıyorum çünkü sanırım annem hakkında kötü bir şey söylüyor ve az önce kamyon çarpmışken onun hakkında fena söz söylenmesini hiç doğru bulmuyorum.

“Bizim orada olduğumuzu nereden biliyordun peki?” diye soruyorum. Bu daha önce aklıma gelmemiştir. Ağlamayı kesmemle birlikte beynim, sivri kenarlı ve eksik parçalı bir yapboza dönmüş günümü anlamlandırmaya çalışıyor.

“Bilmiyordum. Yalnızca seni gördüm –işte, benim Carmel’im de buradaymış, dedim.”

“Ama beni nasıl tanıdın?”

Annem, annesiyle babası hakkında fazla konuşmaz, bir tek şöyle der: “Geçinemiyoruz. Ne yazık ki!” Arkadaşlarım büyükanneleri ve büyükbabalarıyla yaptıkları şeyleri anlatınca –gezintiye çıkmak, kurabiyeler yapmak gibi– ben de keşke onları görebilseydim diyorum.

“Annen bana senin fotoğraflarını her yıl yolluyor. Noel’de.”

“Öyle mi?”

“Evet. Bazen telefonda da konuşuruz. Ne var ne yok bilmek isterim, sizi göremiyor olsam da.”

Ben yatağa yattıktan sonra konuşuyor olmalılar çünkü annemi hiç onunla konuşurken duymadım.

Bana dönüp hafifçe gülümsüyor, gözlerini ilk kez o zaman görüyorum. Açık mavi ve puslu gözleri var ama o mavi dairelerin içindeki bakışlar nazik ve sesi de telefon konuşmalarını çok önemsiyor gibi çıkıyor.

“Çok sorun vardır, tahmin edebiliyorum. Ama şu an fazla zamanımız yok. Orada olmam büyük şanstı. İyi ki oradaymışım.”

Ben bir şey demiyorum çünkü o gün şansın yüzüme güldüğünü hiç sanmıyorum. O ejderha kanatları yüzüme değip her şeyi kararttığından beri şansım tutmadı.

Araba sisin içinde seke seke ilerliyor, nereye gittiğimizi göremiyorum ve sanki dünyada ikimiz kalmışız, yolun üstünde değil de bulutlarda ilerliyormuşuz gibi bir hisse kapılıyorum. Sanki her şey mümkün –eh, annemle birkaç kuşun bir adamın şapkasının içine girip kaybolduk-

larını görmüştük birkaç saat önce. Parmaklarımın altında düğüm gibi bir şey hissediyorum, oraya baktığımda beyaz koltukların üstünde siyah dikişler olduğunu görüyorum. Parmaklarımı onların üstünde gezdirip duruyorum. Annem ben küçükken düşüp yaralandığımda, her yerim kan olduğunda öğrettiği gibi, yavaş yavaş, derin nefesler alıyorum.

“Hastaneye yaklaştık mı?”

“Evet, geldik sayılır.”

Ancak uzun süre gitmeye devam ediyoruz ve ben yine paniklelemeye başlıyorum. “Kaç dakika kaldı, onu söyle,” diyorum.

Tuhaf bir şekilde gülüyor, boğazından hırıltılı bir ses çıkıyor. “Bak ne diyeceğim canım, hastaneyi arayıp nasıl olduğunu öğrenmemi ister misin? Nasıl fikir?” Kafasını çevirip gülümsüyor.

“Evet, lütfen.” Sesim arabanın gürültüsünün arasında zayıf çıkıyor.

Yolun kenarına çıkıyor ve çimlerin üstüne park ediyor. Cebinden bir telefon çıkarıyor, kapısını açıyor.

“Burada sinyal daha iyi,” diyor. Dışarı çıkmak için hareketleniyor, sonra duruyor. “Senin telefonun var mı canım?”

“Yok.”

Başını sallayıp arabadan çıkıyor.

Camdan onu görebiliyorum ama yalnızca belden aşağısını ve telefonu tuşlayan ellerini –sonra sisin içinde tamamen kayboluyor. Ben de doğum günü hediyesi olarak telefon istemiştım ama annemle babam HAYIR demişlerdi çünkü telefon, çocukların beynini yaktığı için ancak

büyüyünce alabileceğimi söylemişlerdi. Bunu Sara'ya anlattığımda kıkırdadı ve başını ellerinin arasına aldı, çünkü doğum gününde ona bir tane alacaklar.

Büyükbabamın bizi taş bir duvardan birkaç santim öteye park ettiği yerden, penceremden dışarı baktığımda üzerinde bitmeye başlamış şeyleri ve taşların çatlaklarını görüyorum sadece. Arabadan dışarı çıkmayı düşünüyorum ama duvardan dolayı kendi tarafımdaki kapıyı açamıyorum. Öteki taraftan çıkabilmek için beyaz koltukların üzerine çıkıp onları kirletmek de istemiyorum. Donup kalıyorum ve büyükbabam artık arabanın dışında olduğu için korkmaya, onu tanımadığımı düşünmeye başlıyorum. Annem onun yanında olduğumu bilse ne düşünürdü diye geçiriyorum içimden, sonra nerede olduğumu bilmediği aklıma gelince tepeden tırnağa ürperiyorum. Sonra kapı açılıyor ve korkudan sığıyorum, büyükbabam korktuğumu görüyor. Hem yüzümde görüyor hem de ellerimi sıkı sıkıya iç içe geçirmemden anlıyor.

“Bak Carmel, endişelenmeni istemiyorum.” Yanıma oturup elini omzuma koyuyor. Sesi yumuşayıp nazikleşiyor.

Başımı sallıyorum. Artık geri döndüğü için, nereye gidip ne yapmamız gerektiğini bildiği için kendimi daha iyi hissediyorum.

“Endişelenmeni istemiyorum ama şunu da söylemeliyim ki... Maalesef şu anda hastaneye gidemeyeceğiz.”

Bunu duyunca dimdik kesiliyorum. “Ama neden? Neden?”

Yanındaki kapıyı çıt diye kapatıyor.

“Annen operasyona alınmış. Onu şu an göremeyiz.”

Yapbozda bir büyük delik daha açılıyor. “Operasyon ne demek? Annem kime operasyon yapacak?”

Ağzının bir tarafıyla gülümsüyor bana.

“Öyle değil canım. Ameliyatın bir diğer adı operasyon. Doktorlar, anneni iyileştirmeye çalışacak. İyi haber değil mi bu?”

Arkama yaslanıyorum, yorgun hissediyorum kendimi iyice. “Anladım.”

Büyükbabam bu cevabı fazla sevmediğini düşünüyor. “Bu çok iyi bir haber Carmel.”

“Öyle herhalde,” diye mırıldanıyorum. Ama kafasının üstünde büyük, parlak bir lamba yanarken uyuyan annemin ameliyat olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum.

“Şu an oraya gitmemizin hiçbir anlamı yok. Yarın aramamızı söylediler. Susadın mı canım?”

Kafa sallıyorum. Boğazım kupkuru olmuş. Torpido gözünden bir şişe su çıkarıyor. Yarıları dolu olduğu için başkasının daha bu sudan içmiş olabileceğini düşünüyorum ve bundan hoşlanmadığım için elimden geldiğince dudaklarımı değdirmemeye çalışıyorum.

“Şimdilik benim evime gideceğiz. Bir haber alana kadar. Sana yiyecek bir şeyler de hazırlarım.”

“Peki,” diyorum, bana pek soru sormamış olmasına rağmen.

Arabayı tekrar çalıştırıyor ve araba çok büyük olduğu için yola adeta atılarak devam ediyor.

Aklıma bir şey geliyor. “Peki ya babam?”

“Ee, onunla da konuştum az önce. O da hastaneye gidiyor şu anda ve senin yanında biri olduğu için mutlu. Şu an düzgün düşünemiyormuş, öyle dedi.”

“Ah.” Babam böyledir gerçekten. Sırtımı yaslıyorum, uykum geliyor ama direnmeye çalışıyorum. O an tek istediğim, annemle evde olmak ve her şeyin normale dönmesi. Kanatlarını kazanması gereken periyle ilgili aptalca bir öykünün buna elbette değmediğini düşünüyorum – hatta yazarla tanışmanın da. O periler ve yazarlar onlara gerçekten ihtiyaç duyduğumuzda nereye kayboluyorlar? Eğer annemin yanında olsaydım ve her şey yolunda gitseydi ondan bir daha hiç uzaklaşmaya çalışmazdım. Hep yanında dururdum. Evdeki duvarın ardına bakmaya bile çalışmazdım bir daha, asla.

13

Arabada uzun süre gidiyoruz. Sonra gece oluyor, etraf iyice kararıyor. Çok yorulup uyuyakalıyorum.

Uyandığımda karşımda ön camı görünce bir an onu büyük, bozuk bir televizyon diye düşünüp camın ardında dönen havayı da ekranın açılma çabası sanıyorum.

“Uyuyakaldın küçük Carmel.”

Kafamı döndürdüğümde büyükbabamın ellerinin hâlâ direksiyonda olduğunu görüyorum, ben uyurken o hiç hareket etmemiş gibi. Onun hâlâ orada olmasına şaşır-mıyorum çünkü, böyle bir şey mümkünse, uykumda bile onun varlığını unutmamışım. Ama bir şey beni rahatsız ediyor, sanırım bana “küçük” deyişi.

“Sorun değil canım, uyuyabilirsin. Yaşadığın şoku atlatmana yardım eder.” Sesi tekrar kibarlaşıyor ve o an düşünüyorum ki, belki de küçük kızlarla konuşmaya alışık olmayan birisidir, babamın kız arkadaşı gibi. Böyle insanların ağızlarından çıkan her şeyin tuhaf olduğunu ve zorla çıktığını düşünüyorum.

Büyükbabam hiç yorgun görünmüyor, hem de hiç. Hatta dışa enerji veriyor gibi bir havası var. Annem fazla uyumadığında böyle bir şey olabildiğini söylemişti. Bir süre sonra yorgunluk hissetmiyorsun ve... "odaklanıyorsun".

Uyurken ısıttığım kaygan koltukta doğruluyorum.

"Etraf çok karanlık." Nerede olduğumuzu görmeye çalışıyorum.

"Yan yollardan gidiyorum. Böyle daha eğlenceli," diyor. Etraf bu kadar karanlıkken, yolun kenarında farların aydınlattığı uzun çimler dışında hiçbir şey görünmezken bunun nesinin eğlenceli olduğunu anlayamıyorum. Sonra şarkı söylemeye başlıyor: "Ben yan yoldan giderim, sen aşağıdan..." Sonra da, çok zekice bir şey söylemiş gibi gülüyor.

"Hadi, katıl bana Carmel. Sözleri öğreteyim sana da. *Ben yan yoldan giderim, sen aşağıdan...*"

"Yok, sağ ol."

Direksiyona yapışıp tekrar gülüyor. "Eğleniriz bak. Şarkı söyleyince yolculuk çok daha keyifli oluyor."

"Yok, teşekkür ederim." Çok kibar davranmaya çalışıyorum ama bu şarkıyı söylemeyi gerçekten istemiyorum. Hiç içimden gelmiyor.

Eşlik etmem için ısrara devam ediyor. Ama sonunda pes ediyor ve şöyle diyor: "Fazla kalmadı zaten."

Karanlığın içine doğru bakarken gözlerim kedilerinki gibi kısılıyor. Birkaç karanlık tepe var, kırsal bir alan ve bir tane bile ev yok. "Londra'da yaşadığını sanıyordum," diyorum.

"Eh... Carmel, yani, öyleydi, orada yaşıyorduk. Ama

büyükannen ölünce rahat edemedim orada. Sonra da Dorothy ile tanıştım, çok kıymetli bir kadın. Şu an için, ee, Galler'de kalıyoruz. Rüzgârın bizi nereye götüreceğini merakla bekliyoruz ama.”

“Büyükannem öldü mü?” Doğrulup dikeliyorum. “Ne zaman?”

“Birkaç yıl oldu –annen sana söylemedi mi canım?” Sonra da annem bana bunu söylemeyerek çok ayıp bir şey yapmış gibi cıkcıklıyor.

“Hayır, söylediğini hiç hatırlayamıyorum.” Annemi kötü durumda bırakmamak, hatırlayamamış olabileceğimi söylemek daha güzel geliyor.

“Söylese hatırlardın bence Carmel.” Haklı.

Tanımadığım bir kişi hakkında üzülemediğimi fark ediyorum –büyükannem de olsa. Ne var ki annemin bana bunu söylememiş olması acayip. Büyükbabama aralarındaki tartışmanın ne konuda olduğunu sormak istiyorum ama kabalık olur diye susuyorum. Sonra, annemin birine sebepsiz yere kızmasının mümkün olmadığını düşünüyorum ve büyükbabama kuşkucu gözlerle bakmaya başlıyorum. Bu anlaşmazlığın sebebini kendi kendime çözmeye çalışmaya karar veriyorum.

Gözlerimi yakacak kadar yorgunum artık ama bu, annem hakkında endişelenmeme engel olmuyor.

“Tekrar hastaneyi arayıp annemin ne durumda olduğunu sorabilir miyiz?” diyorum.

“Çok geç oldu, gece yarısı artık. Bütün çalışanlar uyuyordur.”

“Öyle mi?”

“Hı-hı. Sabah ararız ve Tanrı'nın yardımıyla bize umarım güzel haberler verirler. Hem geldik zaten.”

Sonra bir tepeyi çıkmaya başlıyoruz ve rüzgârlı bir yolda döne döne ilerliyoruz.

“Geldik sonunda,” diyor ve arabanın farlarının ucunda gördüğüm en yüksek demir kapıları görüyorum.

“Burada mı yaşıyorsun?” Korkutucu bir yer ama bunu ona söylemiyorum.

“Evet, şimdilik. Çok büyük görüldüğünü biliyorum Carmel, ama biz yalnızca küçük bir yerini kiraladık. Kalanı boş.”

“Anladım.” Yutkunuyorum.

Bir sonraki yapacağı şeyi düşünen insanların yaptığı gibi ellerini ovuşturuyor. Arabadan çıkıp kapıların üzerindeki büyük kilidi açıyor. Araba farları yansıyınca beyaz saçları kafasında parlıyor iyice. Kapıları açıyor ve arabaya geri dönüyor.

Bir çeşit bahçeye giriyoruz ve farlar şatoya benzeyen, taştan bir binaya geldiğimizi gösteriyor. Kapıdan içeri geçtiğimizde tekrar duruyor ve arabadan çıkıp kapıyı tekrar kilitliyor.

Arabaya geri döndüğünde soruyorum: “Bir şatoya mı geldik?”

Motoru kapatırken gülümsüyor, kontağın kapanmasıyla farlar da sönüyor ve her yer kararıyor. Artık karanlıkta oturuyoruz ve gülümsüyor mu gülümsemiyor mu bilemiyorum. Aslında yüzündeki ifadeyi hiç kestiremiyorum.

Sesi karanlığın içinden geliyor: “Hayır canım, şato değil. Burası eskiden bir barınma eviydi. Mimarlar burayı restore etmeye çalıştılar ama sonra paraları bitti –biz yapılan kısımda kalıyoruz.” Sesi gülümsüyormuş gibi çıkıyor.

Barınma evlerini daha önce duymuştum. Okulda tarih

dersinde işlemiştik. Buralarda daha çok... “zor zamanlardan geçmiş insanlar” kalırmış. Ama ona burası hakkında başka bir şey sormuyorum.

“Artık arabadan inme zamanı canım.”

İniyorum ama hem yorgunluktan hem de karanlıktan dolayı güçlkle ilerliyorum. Yüzüme serin, taze, çimen ve çiçek kokan bir esinti vuruyor.

“Gel, yardım edeyim. Arabada fener var sanıyordum ama koymamışım demek ki.” Gülüyor. “Aptal büyükbab.”

Kolunu omuzlarımda hissediyorum, beni bir yere yönlendiriyor ama ben hâlâ düşme tehlikeleri atlatıyorum çünkü ne ayaklarımı görebiliyorum ne de nereye bastığımı. Ancak bir şekilde, gökyüzünde nereye gittiğimizi gösterecek bir tane yıldız bile olmamasına rağmen, binaya yaklaştığımızı biliyorum çünkü önümde çok büyük şeylerin verdiği türden bir ağırlık hissediyorum, tıpkı yarasanların hissettiği gibi.

Sonra bir kapı açılıp dışarıya ve kapıya kadar uzanan eski moda, taş basamaklar ve aynı taşlardan yapılma zemine ışık saçıyor. Bu ışık o kadar parlak ki, önünde duran kadın gölge oyunlarındaki kapkara kâğıt kuklalar gibi görünüyor, kadının silüetinden başka bir şey seçilmiyor.

“Evet, işte Dorothy. Bizi bekliyor.”

Bileklerine kadar gelen bir etek giymiş, uzun saçları rüzgârda savruluyor. Kadın sanki kötü bir cadının şatosunda barındırdığı bir kukla gibi. Çok sessizce, annemin bana korktuğumda söylediği şeyi söylüyorum.

Cesur ol Carmel. Cesur ol.

Bu söz her zaman işe yarar... yani, neredeyse. İçeri gir-

diğınızde Dorothy artık o kadar korkunç görünmüyor. Koridorda asılı olan ampul sayesinde artık onu daha iyi görebiliyorum: Açık kahverengi bir teni, biraz baygın ama onu zeki gösteren gözleri var. Bana doğru eğiliyor ve, “Demek küçük Carmel bu,” diyor.

Başımı sallıyorum. Onu tanımamama rağmen bir kadının yanında olmak kendimi iyi hissettiriyor. Üzerinde yemek, baharat kokuları ve upuzun siyah eteğiyle, onun içine soktuğu kırmızı bluzuyla eski günlerden kalma bir havası var.

Elimi tutuyor. “Gel çocuğum, çok acıkmışsındır sen.” Yabancı aksanıyla konuştuğunu fark ediyorum.

Koridordaki bir kapıyı açıyor ve montlarla ayakkabıların olduğu bir oda görünüyor. Açtığı ikinci kapının ardındaysa ortasında uzun bir ahşap masa olan mutfak var. Burası o büyük koridordan çok çok daha yeni, özellikle mutfak dolapları bembeyaz ve parıldıyor.

“Burası evin bizim olan kısmı Carmel. Çok güzel değil mi?”

Kafa sallıyorum, o sırada bana hiçbir şeyin güzel gelmesine rağmen.

“Kalanı bitmediği için çok ucuza kiraladık, güzel oldu.” Yüz ifadesinde büyük bir memnuniyet var. “Tuvaleti kullanmak ister misin acaba?”

Kafa sallıyorum ve büyük oturma odasından geçirip uzun dönen merdivenlere ve sonunda merdivenlerin ucundaki tuvalete götürüyor beni. Tuvaletin yanında kapısı açık bir yatak odası var, odanın zemininde bavullar yatağın yanında üst üste yığılmış. Dorothy ben tuvaletteyken beni dışarıda bekliyor, sonra da birlikte aşağı dönüyoruz.

“Buraya otur çocuğum,” diyor Dorothy masanın ucundan bir sandalye çekerek. “Ne istersin? Kurabiyeyle süt vereyim mi?”

“Evet, teşekkür ederim.” Dorothy önüme bir bardak süt ve çikolata damlalı, üç tane kurabiye koyuyor. Ne kadar aç olduğumu fark edip hemen yiyorum. Kırıntıları ıslak parmağımla toplarken odada yalnız olduğumu anlıyorum. Bu büyük evde, bu kocaman masada oturduğumu fark edince bir an kendimi Grimm Kardeşler’in masallarından birinde prensesmişim gibi hissediyorum. O anda ağlamaya başlıyorum çünkü kendimi çok garip ve yalnız hissediyorum. Kocaman gözyaşı damlalarım tabaktaki kırıntılara karışıyor.

Dorothy geri geliyor. Gözlerim yaşlarla dolu olduğu için kırmızı bluzunu aşağı ve yana kayar halde görüyorum. Gözlerimi kırptırtınca görüntüsü normale dönüyor.

“Ah canım. Çocuğum, neyin var?”

“Nerede olduğunuzu bilmiyordum.”

Ellerini havaya kaldırıyor. “Tanrım. Nasıl bir kız! Sana yatak hazırlıyordum sadece. Böyle yapmana hiç gerek yok, değil mi? Sonunda her şey pek güzel olacak.”

“Öyle mi?”

Kafasını sallıyor. “Tabii. Hadi, yatağına götüreyim seni. Sabah olsun, kendini çok daha iyi hissedeceksin. Herkes öyle olur zaten. Şimdi,” ellerini kalçasına koyuyor, “bu evde bir tane yatak odası var, onda ben ve büyükbaban uyuyoruz. Bu yüzden sana evin öteki kısmında bir yatak buldum. Evin bu kısmı gibi yeni ve güzel değil ama şimdilik idare edecek. Tanrı’ya şükür bize oraya göz kulak olmamız için anahtarı vermişler.” Bana göz kırptıyor.

Tekrar çıplak ampullü koridora dönüyoruz. Ayakları-

mızın altında çatırdayan ahşap merdivenlerde onu takip ediyorum, ayak seslerimiz çatıya kadar yankılanıyor. Merdivenlerin tepesindeki kapının kilidini açıyor ve iki tarafında birçok kapı olan uzun bir koridora giriyoruz. Neyse ki elinde bir mum var çünkü biz ilerledikçe etraf daha da kararıyor. Bana önce kullanabileceğim bir tuvalet gösteriyor, içeride ahşap oturak ve eski moda bir zincir var. Sonra yan kapıyı açıyor.

“Burası senin odan.” İçerisi neredeyse bomboş –yalnızca üzerinde çarşaf ve örtü olan bir yatak ve pencere kenarında bir sandalye var.

“Evin bu kısmında elektrik yok,” diyor Dorothy. “Al, sana üşümeyesin diye etekliklerimden birini getirdim, giyersin.”

Yatağa bakıyorum. “Dorothy, benim burada olmaya iznim var mı?” Bu odada yüz yıldır kimse kalmamış gibi duruyor. Kilitlenmiş olmasına bakılırsa da, burada olmamız pek hoş değil gibi.

“Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem,” diyor ve tekrar göz kırıyor.

Üstümü o orada dikilirken değiştirmek istemiyorum, o yüzden etekliği elimde tutarak yatağa oturuyorum. Sonra arkamdan onun dışarı çıkış sesini ve kapının takırtı çıkarak kapandığını duyuyorum. Çok, çok çabuk şekilde beyaz, alt kısmı dantelli etekliği giyiyorum. Kapı tekrar açılıyor.

“Hazır mısın Carmel?”

“Evet.”

Eteklik o kadar uzun ki, kendi giysilerimi sandalyeye götürürken az kalsın takılıp düşünüyorum. Ama Dorothy gülüp geçiyor. “Dur, uyduralım onu sana.” Omuz bağ-

larını fiyonk yapınca eteklik artık ayaklarımı geçmiyor ve takılmıyorum. Üstümü örtüyor, ben tam ondan biraz kalmasını isteyecekken kapının kapandığını duyuyorum. O kadar karanlık ki, yüzümün önündeki elimi bile göremiyorum.

“İyi geceler anneciğim. Her şey için çok üzgünüm,” diyorum, her ne kadar ona artık “anneciğim” demesem de. Sonra Dorothy’nin ayak seslerinin gitgide uzaklaştığını duyuyorum ve bir anda panikle bağıyorum.

“Dorothy, gitme. Lütfen geri gel.”

Kapı açılıyor ve ışık içeriye bir dilim şeklinde giriyor.

“Ne oldu çocuğum? Korktun mu?”

“Evet.” Bunu o söylediği için, benim anlatmama gerek kalmadığı için mutlu oluyorum.

“Bir süre yatağında oturayım ister misin?”

“Evet, lütfen, lütfen.”

Yatak o kadar eski ki Dorothy otururken büyük bir gıcırta çıkıyor. Dorothy mumu yere koyuyor, ellerimi tutup başparmağıyla okşuyor.

“Çocukken ben de çok korkardım.”

Sesi bana bir öykü anlatmaya başlayacakmış gibi çıkıyor. Öyle yapmasını umuyorum, böylece aklım tamamen oraya kayar. Bir süre bir şey söylemeyince ben konuşuyorum. “Nelerden korkardın?”

Bir süre daha sessiz kalıyor. “Çok çabuk hareket eden şeylerden. Annem benim sinirlerimin zayıf olduğunu söylerdi.”

“Yaa.”

“O yüzden korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Cesur olmalısın Carmel.”

O böyle deyip annem gibi konuşmuş olunca kendimi

biraz daha iyi hissediyorum ve artık dayanamıyorum, biraz uykum geliyor.

Gece uyandığımda Dorothy artık yok. Üstümdeki kalın battaniyeler, evimdeki kuş tüyü yorganlar gibi yumuşak ve hafif değil, o kadar ağırlar ki bacaklarımı yatağa yapıştırıyorlar. Hava da soğuk. Ama yatağın içi değil. Sanki çarşaf lar tam kurumamış gibi nemli ve sıcak.

Her yerim ağrı içinde, çok yorgunum –beynim bile yorgun. Sabahın ilk ışıkları belirdiği için camdan dışarı bakıyorum, bu kendimi iyi hissettiriyor. Olan biteni tamamen anlamaya çalışıyorum. Sonra vazgeçiyorum. Bazen olayları öyküymüş gibi düşünmek faydalı oluyor –hatta gerçekdışymış gibi. Bunu daha önce bir kez babam evden gittiğinde, bir de okuldaki iki çocuk bana kötü sözler söyleyip sataştıklarında yapmıştım. Böyle olayları öykü gibi düşününce onlara uzaktan bakmak, onlardan uzaklaşmak ya da bir kar küresinin içinde yaşanmış gibi düşünmek kolay olmuştu.

Buna rağmen, aklıma bazı anların gelmesine engel olamıyorum. Bunların en önemlisi de büyükbabamın metal kapıların kilidini açarken birden bana dönmesi, orada olup olmadığını kontrol eder gibi bakması. Çizdiğim resimdeki adamın neredeyse aynısı olduğunu, farların ışığıyla parlayan beyaz saçlarını ve küçük gözlüklerinin içindeki baykuş gözlerini çok iyi hatırlıyorum. O resmi sanki bin yıl önce çizmişim gibi geliyor, dün çizmiş olsam da. Resimdeki tavşan geliyor o an aklıma, adamın ayaklarının dibinde kulak kabartıyordu. Acaba tavşan kimdi, neden oradaydı? Sonra, uykuya tekrar dalmadan önce tuhaf bir şey düşünüyorum. Biliyorum kim olduğunu. O tavşan benim.

14

İkinci Gün

Kanepede, başımı minderlerden birine yanlamasına koymuş halde bir saat kadar uyumuşum. Nasıl olmuş da uyuyabilmişim Tanrı bilir, gerçi tam olarak uyuyabilmiş de sayılmam. Uyurken insanın dış dünyayı unutmuş olması gerekir ama bana hiç de öyle olmadı. Ne zaman uyuduğumun, ne zaman uyandığımın da farkındaydım. En azından hatırlamanın vereceği müthiş acının yükünden kurtulduğumu hissettim.

Gözlerimi açtığımda aile bölümü memuru Sophie tam olarak bıraktığım yerde, karşımdaki bir sandalyede oturmuş, telefonundan bir şeyler okuyordu. Bütün gece uyumamış olmasına rağmen dağınık, halsiz bir görünümüne sahip değildi, sarı topuzundan bir tel bile dışa sarkmamıştı.

“Merhaba,” dedi.

Üstümdeki örtüyü atıp ayaklarımı yere koydum. “Bir haber... herhangi bir şey var mı?” diye sordum nefes alıp verişim hızlanırken.

“Henüz yok.” Kadın uzanıp koluma hafifçe dokundu, sonra da su ısıtıcısını doldurmak için ayağa kalktı.

O an daha önce hiç duymadığım bir acıyla karşı karşıya kaldım. Acı, sanki fiberoptik kablolardan yapılmamışım gibi içimde akıp ilerlemeye başladı, ellerime geldi, boğazımdan geçti, her yerimi sardı. Kısa bir süre oturdum, böyle bir acıyla, böyle bir endişeyle nasıl başa çıkabileceğimi düşündüm.

Ayağa kalk, dedim kendime ve akıl almaz bir şekilde vücudum bu emri yerine getirdi.

Arkamda Sophie’nin kabı sütle doldurduğunu duyabiliyordum. Hava almak için arka kapıya gittim. Dünkü sis tamamen kalkmıştı. Sabahın erken saatleriydi ama güneş şimdiden etrafı harika bir şekilde aydınlatmıştı. Dışarıdaki ağaç, üstündeki çiylele parıldıyor, güneş yükseldikçe çimlerin üzerinden hoş kokulu bir buhar kaldırıyor. İnaniyor, Dünya yine ekseni üzerinde dönmeye devam ediyor, *sanki hiçbir şey olmamış gibi* davranıyordu: Güneş doğmuştu, kuşlar cıvıldıyordu, arılar çiçeklerin ve ağaçların etrafında vızıldlıyordu.

Çamaşır ipinde dün sabah çıkmadan az önce astığım çamaşırlar duruyordu. Carmel’in çizgili pijaması, tişörtleri ve bir sıra renkli külotu –şeker pembesi, beyaz ve sarı-esintiyle salınıyordu. Başım ağrıyordu, güneşin kavisli parlak ışınları gözümü deliyor, ışıklarının altındaki çamaşırları dans edermiş gibi gösteriyordu. *Carmel nerede*, diye soruyorlardı alay ederek. *Yoksa kaybettin mi onu? Gitti mi? Kayboldu mu? Ha-ha-ha...*

Midem fena bulandı bir anda ve orada, arka kapının yanında iki büklüm oldum. Bir panik nidasını yere düşen

ısıtıcının sesi takip etti. Sophie bir saniye sonra yanıma geldi, bir kolunu arkama atıp ötekiyle başımı sardı. Sonra da yavaşça, çok nazikçe ayağa kalkmama yardım etti.

Bahçeye bir göz attı. “Şunları içeri alayım mı?” diye sordu.

Kafa salladım. “Evet. Evet, ben de yardım ederim.”

15

İkinci uyanışında etraf artık tamamen aydınlanmış ama bu sefer de nerede olduğumu hatırlamakta zorlanıyorum. Adamakıllı uyanmak istediğim zaman hep yaptığım gibi gözlerimi kasten kırıştırıyorum.

Çıplak parkeleri ve yüksek tavanıyla kocaman bir odadayım. Sanki eski moda bir hastanedeymişim gibi ama odadaki tek yatak benimki. Pencereilerin önünde perde olmadığı için güneş doğrudan bana vuruyor ve yüzümü ısıtıyor. Pervazın üstü tozla, siyah parçacıklarla ve tavandan dökülmüş şeylerle kaplı.

Dünden kalan bazı sahneler yavaş yavaş kafamda canlanmaya başlıyor. Ama iç içe girmiş haldeler: siyah-yeşil parlak yüzün bana eğilişı, baykuş gözlü adamın bir anda hoplayarak ortaya çıkışı, arabanın içinde karanlıkta geçirdiğim o uzun zaman, fuardaki dev kitap, annemin trende “neredeyse geldik, neredeyse geldik” deyişı, sosisli sandviçimin sosisini ısıtırken ketçaplı kısmı koparışım...

Annemin kahverengi ayakkabılarının kamyonun altından görünüşü...

Bunu hatırladığımda artık gözlerimi kırpıştırmama gerek kalmıyor. Doğruluyorum ve içimden hiç de bilinçli olarak çıkarmadığım bir çığlık atıyorum. Bir hapşırık gibi çıkıyor bir anda.

“Hayır, hayır, yoo, hayır!” şeklinde atıyorum çığlığı. Ses havada uçup tavanda yankılanıyor. Tekmelerimle bacaklarımın üstündeki kalın battaniyeleri yere düşürüyorum ve tek hamlede yataktan kalkıyorum. Koridordan ayak sesleri geliyor ve Dorothy telaşla içeri dalıyor. Gün ışığı altında derisi daha da koyu görünüyor, Kızılderilileri andırıyor, üstünde de dün giydiği siyah, bileklerine kadar gelen etek var. Üstüne mavi bir bluz giymiş ve beline de geniş bir deri kemer takmış. Saçlarını dümdüz bir atkuyruğu yapmış, kuyruğun sırtına dümdüz inişi, bana bir zamanlar izlediğim kovboy filmindeki kadını hatırlatıyor.

“Bak şimdi, hayır... Bu gürültüye hiç gerek yok,” diyor. İçeri girdiğinde zaten bağırıyordum, ama yine de onu gördüğüme çok seviniyorum.

Yerdeki örtüleri toplayıp düzgünce katlıyor. Bunu çabucak yapıyor, çok da iyi beceriyor. Sonra birkaç ayak sesi daha duyuyorum, tuhaf sesler. Takırtılı ayak sesleri bunlar ve ikinci takırtıda bir şey sürükleniyormuş gibi bir ses geliyor.

“Tanrı’ya şükür, Dennis geldi,” diyor Dorothy ve kapı ağzında büyükbabam beliriyor. Gömleğinin kollarını sıyırmış ve yüzü ter içinde kalmış –bahçede çalışmış gibi bir hali var.

“Annemle konuşmak istiyorum,” diyorum. Hiç yapmak istemedenden yumruklarımı sıkıyorum.

Büyükbabam yanıma geliyor ve sürükleme sesini neyin

çıkardığı ortaya çıkıyor: Bacaklarından birinde bir sorun var ve yürümekte zorlandığı için ahşap zeminde o bacağı sürüklemek zorunda kalıyor. Dün böyle yapmıyordu, ne birlikte arabaya koşarken ne de dışarıdaki kilitleri açarken. Bu topallamaya engel olanın, taşıdığı parıltılı enerji olduğunun farkındayım. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama farkındayım.

Büyük gözlerini bana diyor. Dorothy'nin içi gösteren etekliğiyle orada sıkılıyorum, kendimi tuhaf hissediyorum.

"Annemle konuşmak istiyorum," diyorum daha sessizce, bu kez de midemde kelebekler varmış gibi sesim titriyor.

Büyükbabam bacağı ağrıdığı için zorlanarak önüme, yere çömeliyor. Bir saniye sonra yüzü gözlerimin tam önüne geliyor.

"Konuşacaksın elbette Carmel, ama unutma, mümkün olduğunca sakın kalmamız çok önemli. Annen için yetişkin gibi, sakın davranmamız lazım."

Bunu birkaç saniye düşünüyorum ve doğru olduğunu anlayınca kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Sen üstünü giyin, ben de gidip hastaneyi arayayım, haberleri alayım," diyor. Ayağa kalkarken yine canının yandığını görebiliyorum.

Dorothy ile ikisi önümde duruyor, her an kaçabileceğimden endişeleniyor gibiler. Ne diyeceğimi duymak için bekliyorlar.

"Tamam," diyorum.

Giysilerimin olduğu sandalyenin yanında duruyorum ve giyinebilmem için odadan çıkmalarını bekliyorum.

Pencereden dışarıdaki ağaçları izlerken kapının arkamdan kapandığını duyuyorum.

Pencere pervazındaki siyah parçacıkların aslında ölü eşekarıları olduğunu o an fark ediyorum. Cesetleri kurumuş. İnce, örümceklerinkilere benzeyen bacakları birbirine yapışıp tavanı gösteriyor. Yaşarken herhalde daha ağırlardı, tıpkı benim odamdaki pencereden kaçıp sonra uçarken yere çakılacakmışçasına dalış yapan arı gibi. Şimdi bu ölü arıların ne kadar hafif olduklarını görünce düşünüyorum da, yaşamının canlıya bir ağırlık veriyor gibi olması ne kadar tuhaf.

Dünkü kıyafetlerimi elime alınca sanki kirlendiklerini, hatta ağırlaştıklarını hissediyorum. Ama yine de giyiyorum hepsini, külotumu bile. Annem bana hep, “Güne temiz külotla başla,” der. Yanımda bir diş fırçası bile olmadığını fark ediyorum, bu yüzden Dorothy’ye fazla bir tane olup olmadığını sormaya karar veriyorum. Bana onlarınkini kullanmamı önermeyeceğini umuyorum çünkü başkasının diş fırçasını kullanmak iğrenç.

Odamın dışında duvarı alttan yarıya kadar yeşile boyanmış, üst tarafı kirli beyaz olan uzun bir koridor var. Seslerinin geldiği yere doğru ilerliyorum ve sonunda yine ahşap merdivenlerin başına geliyorum. Aşağıda ana kapı ardına kadar açık ve metal kapıların üstünden bulutsuz, mavi gökyüzü görünüyor. Gökyüzü her zaman görüldüğü gibi –normal bir günmüş gibi– ve bu içimi rahatlatıyor.

Büyükbabamla Dorothy’nin sesi alt kattaki daireden geliyor, sohbet eden böcekler gibiler –Dorothy çekirgeler gibi ince tırrr sesi çıkarıyor, büyükbabamın sesi ise daha derin ve kalm bir tonda. Başta “hamamböceği” gibi diye

düşünüyorum ama sonra bunun hoş bir böcek olmadığını hatırlıyorum. Sonra, kısıkaçları olan şu büyük siyah böceklerden birine benzetmeye karar veriyorum. Kulak kabartıp doğru karar verip vermediğimi kontrol ediyorum: biip biip biip... Birinin kapıya yaklaştığını duyunca orada onları dinlerken yakalanmak istemediğim için basamaklardan inmeye başlıyorum. Merdivenin ağzında büyükbabam beliriyor.

“Evet, geldi işte –küçük Carmel. Hastaneyle konuştum. Aşağı gel, biraz kahvaltı et de seni fakirhanemizde doğru düzgün ağırlamaya başlayalım bakalım.” Fakirhane lafını duyunca aklıma küçük, pis bir yer geliyor ve burasının nasıl bir fakirhane olabileceğini anlayamıyorum.

Basamakların kalanını hızla iniyorum çünkü en kısa zamanda annemle ilgili haberleri duymak istiyorum. Dorothy ocağın başında duruyor.

“Gel, otur bakalım.” Büyükbabam aksayan bacağını sürüyerek masaya doğru ilerliyor, Dorothy önüme bir krep koyup üstüne şeker serpiştiriyor.

“Yabanmersini,” diyor ve göz kırpmıyor. Dorothy’nin gözkapaklarını ağır ağır indirışı nedense bana bir hayvanı hatırlatıyor. O da benim yanıma oturuyor ve ellerini siyah önlüğünün üstünde kavuşturuyor.

Yabanmersinleri ısırıkça ağzımda patlıyor ama çok geçmeden benim burada güzel krepler yerken annemin hastanede yatışı yüzünden midem bulanıyor. Krepi tabağa bırakıyorum. Büyükbabam masanın başında oturuyor.

“Carmel, sana hem iyi hem de maalesef kötü haberlerim var. Hangisini önce söyleyeyim canım?”

İkisi de hareketsizleşiyor, dikkatle bana bakıyor.

“Kötüyü. Hayır, iyiyi.” Sandalyenin iki yanına öyle sıkı tutunuyorum ki ellerim acıyor.

“Ee, annen çok uzun bir operasyon geçirmiş. Çok kötü yaralandığı için bütün gece sürmüş. Tanrım, benim zavallı kızım...”

Cebinden beyaz bir mendil çıkarıp yüzünü siliyor. O an sanki gözlerini benden gizlemeye çalışıyormuş gibi bir hisse kapılıyorum, mendilin arkasında ağlayacak mı acaba diye düşünüyorum. Kendim ağlamaya başladığımı farkındayım, dün o kadar ağlamış olmama rağmen, akıtacak gözyaşım kalmadığını sanmama rağmen gözkapaklarımın yine yaşlarla dolmaya başladığını hissedebiliyorum.

Bir süre sonra büyükbabam mendili tekrar cebine koyuyor.

“İyi haber nedir?” diye soruyorum. Sesim çok cılız çıkıyor. Artık ben de bir böceğim –ama saklanmak için tabağın altına girmiş, bebek bir böcek.

“İyi haber, sonunda ameliyattan çıkmış olması. Çok yetenekli cerrahlar sayesinde olabileceği en iyi duruma getirilmiş.”

Olabileceği en iyi durum... Bu kulağa güzel bir şeymiş gibi gelmiyor. Aklıma parçalara ayrılmış bir kukla veya bir oyuncak bebeğin parçalarının yanlış birleştirilmiş hali geliyor –bacaklar kafadan çıkmış, gözlerden biri popodan dışarı bakıyor... Ama kendime saçmaladığımı, büyükbabamın bunu kastetmediğini söylüyorum. Kendimi toparlamam gerek.

“Onu ne zaman görebileceğim?” diyorum, hâlâ bebek böceğin sesiyle. “Şimdi gidebilir miyiz?”

Büyükbabam endişeli görünüyor ve ellerini masadan

kaldırıp, havada tutup ters çeviriyor, avuççıklarını görebiliyorum.

“Ah, hayır Carmel. Annen çok hasta, yani...”

“Ben onu rahatsız etmem. Uyumasına izin veririm...”
Artık sesim kendi sesime benziyor, tekrar Carmel sesine dönüyor.

“Hayır, hayır. Mümkün değil, maalesef hiç mümkün değil.” Artık üzüldüğünü, huzursuz olduğunu görebiliyorum.

Aynı şey bana da oluyor. “Niye? Niye mümkün değil?” Yumruklarım sıkılı halde ayağa kalkıyorum, her an bir şeye vurabilirmişim gibi.

“Yani, şöyle ki, annen şu an yoğun bakım denilen bir yerde. Orası ağır hastalara özel olarak hazırlanmış çok sessiz bir yer. İnsanların iyileşmesi için de sessiz kalması gerekiyor.”

“Ama ben gürültü yapmam zaten. Yapmam, hiç yapmam.”

“Belki yapmazsın Carmel, ama oradaki doktorlar ziyaretçilere izin vermiyorlar –özellikle de çocuklara.”

“O zaman gizlice girip kapıyı aralar bakarım.” Ona bağırırmaya başlıyorum. “Belki kapıda bir cam varsa sadece oradan bakarım. Cam çok yüksekse sen beni kaldırırsın-”

“Hayır Carmel.” Bana öyle sert ve yüksek sesle bağırıyor ki, gözlerimde bekleyen yaşlar hemen fişkırıyor, ellerim yüzüme gidiyor. Sandalyeye tekrar oturuyorum, Dorothy beni kendine doğru çekip bana sarılıyor. Üzerine krep kokusu sinmiş, giysileri sanki aşırı yıkanmış gibi yumuşacık. Yüzümü giysilerinin içine gömüp ağlamaya başlıyorum.

Dorothy’nin sesi sertleşiyor. “Aa, Dennis, yeter bu kadar. Bizi biraz yalnız bırak, çocuk toparlasın kendini.”

Biraz sonra büyükbabamın odadan çıkıp kapıyı arkasından çektiğini duyuyorum. Dorothy'nin kucağından inmek istemiyorum, o yüzden kollarımı boynuna doluyorum ve bir maymun gibi tutunuyorum ona. Saçlarımı okşamaya başlıyor.

“Geçti, geçti Carmel. Her şey çok güzel olacak. Hepsi bitecek. Biz sana bakmak için buradayız. Annen biraz iyileşmeye başlar başlamaz görebileceksin onu.”

Dorothy açıkladığında bu çok daha mantıklı ve normal geliyor. Kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum ve kollarımı onun boynundan çekip eteğinin cebinden çıkarıp bana verdiği pembe mendile sümkürüyorum.

Gülümsüyor. Gözlerini görünce beynimde “kehribar” kelimesi oluşuyor. Bu renk bana annemin büyük, sarı-kahverengi boncukları olan kolyesini hatırlatıyor. Küçükken bu boncuklardan bir tanesini alıp ağzıma sokardım, çünkü şekerlere benzediklerini düşünürdüm. Tatlı bir tat almazdım ama ağzımda olması hoşuma giderdi –Dorothy'nin gözleri de o boncuklara benziyor, aralardaki kahverengi tonlarına kadar.

Bana bir tane daha krep yapıyor. Sonra o bulaşıkları yıkamaya başlarken bana dışarı çıkmamı, temiz hava almamı söylüyor. Dün akşam kendilerininkilerin yanına astığı mantomu veriyor.

Bir süre büyük taş basamakların tepesinde duruyorum ve tilki gibi havayı kokluyorum. Nerede olduğumuzu görmek istiyorum ama kapılar hâlâ o parlak kilitlerle zincirli. Aralıktan bakarken yüzüm metale değdiği için üşüyor ve bulanık bir yeşilden başka bir şey göremiyorum. Evin etrafında, bir çemberin ortasında, kafamdan daha büyük

taşlardan yapılma bir duvar ve bu duvarın bir yerinde kökleri taşların içine tutunarak dışarı çıkan bir ağaç var. Ağacın gölgesinin altına oturuyorum. Ağaç, mantomun üstünde lekeli gölgeler oluşturuyor.

Birden kendimi bir filmin içindeymişim gibi hissediyorum. Televizyondaki insanlar gibi düzmüşüm, onların yapıldığı maddeden yapılmışım gibi. Ellerim yapış yapış oluyor, avuç içlerimi açıp bakıyorum. Elimin kıvrımlarının kirle dolmuş olduğunu görünce kokluyorum: Fıstıklar gibi tatlı-tuzlu karışık bir şey kokuyor ama aslında yalnızca kir ve ter kokusu bu.

Biraz daha yürüyorum. Dorothy ile büyükbabamdan önce burada uzun süredir kimsenin yaşamadığını sanıyorum. Arka kısımda ayağımın altında çıtırdayan fayanslar, kırık şeyler var. Hatta birkaç tane de paslanmış çiftlik makinesi var.

Gerçeklikten yine kopuyorum. Giydiğim kıyafetler dışında burada tanıdık hiçbir şey yok. Bu kez, kapatılmak üzereymişim gibi hissediyorum –yani, sanki gerçekten de televizyondaymışım gibi. Kendimi tuhaf hissediyorum, bunu durdurmak için neredeyse içeri dönmeyi düşünüyorum.

Bir süre sonra yapılabilecek en iyi şeyin, onları tekrar görene kadar beynimi büyükbabamla Dorothy'yi tanımaya yöneltmek ve artık ikisini yabancı gibi görmemeye çalışmak olduğuna karar veriyorum. Kapıların yanından geçerken büyükbabamın enerjisini hâlâ orada hissediyorum. Dün geceki sis gibi orada, havada kalmış duruyor. Dorothy'ninkiyse farklı, enerjisi kadının içinde düzenli, sıkı bir şekilde duruyor. Büyükbabam nasıl ilk başta topal-

lamıyorken sonradan topallıyor? Bunu düşününce bacağım acıyor, düşecek gibi oluyorum, o yüzden düşünmeyi kesiyorum. Annemi, hastaneyi de düşünmüyorum. O konuyu bir kar küresinin içinde tutuyorum.

Bir gece daha aynı yatakta yatıyorum. Artık gerçekten eve dönmek istiyorum. Bunu onlara söyleyince, “Daha olmaz,” diyorlar.

Geceleri sevmiyorum ama gündüzleri ev daha güzel bir yer gibi geliyor. Dorothy ile büyükbabamın dairesi çok güzel, yeni bir yer. Onlar oranın üst katında uyuyorlar, ilk geldiğimde gittiğim tuvaletin yanında. Mutfaklarının yanında yeni halı kokan oturma odasında büyük bir deri kanepe var, büyük penceresi evin ön tarafına bakıyor. Pencere o kadar büyük ki pervazının önüne oturabiliyorum, oturuyorum da. Ama benim uyuduğum yer henüz yapılmamış çünkü büyükbabamın mimar dediği insanların parası bitmiş. Ama işin güzel yanı, dairelerini böylece daha ucuza almışlar –Dorothy iki kez söyledi bunu. Bu sabah onları eğer binanın tamamı onların olsaydı nasıl olacağı hakkında konuşurken duydum. Orayı dairelere bölüp çok fazla para kazanırlarmış. Onlar da mimar gibi olurlarmış. Ama konuşma şekillerinden hayal kurdukları belli oluyordu, ciddi değillerdi.

Burada hiç televizyon yok. Dorothy’ye bunu sorunca güldü ve ailesinin o küçükken televizyonunun olmadığını ve sonunda alabildiklerinde kutunun içindeki insanların onu ürküttüğünü söyledi. Bu bana benim de daha önce duyduğum bir hissi hatırlattı.

Tekrar annemi soruyorum. Onu yakında görebileceğimi söylüyorlar. Babamla konuşmak istediğimi söylüyorum, bu sefer de onu aradıklarını ama hastanede olduğu için telefonuna ulaşamadıklarını söylüyorlar. Mesaj bırakmışlar ona ve mesajı görünce babam kesinlikle ararmış. Ancak tuhaf bir şekilde onun orada olması beni heyecanlandırıyor çünkü bu, onun annem hakkında endişelendiğini gösteriyor. Eğer o da oradaysa, kim bilir, belki de tekrar birleşirler. Öyle olursa Lucy'ye ne olur bilemem. Bunu düşünemem.

Kıyafetlerimi bu kadar uzun süredir giydiğim için bana artık çok pis geliyorlar. Kapının yanındaki büyük basamaklarda oturup yüzümü elimle kapayarak ağlıyorum. Ama bir süre ağladıktan sonra kendime iyice sulugöz olmaya başladığımı söylüyorum –tıpkı okulda Tara'ya dedikleri gibi. Ben onun için üzülüyorum çünkü kızın özel ihtiyaçları var ve kız bütün gün ağladığı için masası eve gidene kadar sıırıslıklam oluyor. Sessizleşiyorum, kuşların ötüşünü dinliyorum. O anda –bunun tamamen imkânsız olduğunu bilmeme rağmen– havada konuşan bir ses duyuyorum ve bu ses, annemin sesi. Bunun sadece kafamın içinde olduğunu biliyorum fakat bu mırıltı ağaçların tepelerinden geliyormuş gibi. Başta bu ağaç sesinin ne dediğini tam anlamıyorum ama sonra bir iç geçirme sesiyle birlikte ses netleşiyor: “Cesur ol Carmel. Cesur ol.”

Bu beni sakinleştiriyor ve anlıyorum ki, ne olursa olsun dayanmak için içimde sağlam bir cesaret olmak zorunda. Eğer beş dakikada bir ağlamaya devam edersem gitgide zayıflayıp sonunda sümük ve gözyaşı dolu mendillerden ibaret olacağım.

Bir karar veriyorum. Bu barınma evlerinin kimsenin aslında gitmek istemediği yerler olduğunu biliyorum ve bu yüzden burayı artık sadece bir şato olarak düşünmeye karar veriyorum.

Annemi soruyorum ve diyorlar ki: “Çok yakında göreceksin.”

Üçüncü Gün

Polis memuru kadın bana, “Çok üzgünüm, çocuklarımla ilgili bir sorunum var,” dediğinde ağzından çıkar çıkmaz sözlerinden pişman olduğunu anlamıştım, çünkü ön dişiyle alt dudağını koparmak istercesine ısırıldı o anda. İki kadın polis memuru –aile bölümünden– bana sırayla göz kulak oldular. Sophie’nin yanındayken kendimi çok daha iyi hissediyordum –o kadın hem akıllı hem de güzel yüzlüydü. Onun yanındayken hiç gözüaltındaymış gibi hissetmiyordum kendimi, ama öteki öyle değildi.

“Çok üzgünüm. Asla öyle dememeliydim, hiç öyle demek istemedim.” Sophie o güzel dudağını tekrar ısırıldı. “Dadı aradı da –kocasını hastaneye kaldırılmış sanırım. Ne yapacağımı şaşırdım...”

Başka bir yerde olmak isteyen telaşlı ama kararlı anne-babalara has o hava vardı üzerinde.

“Sorun değil. Ailenle ilgili konuşman gerekirse kendini rahatsız hissetme lütfen, çok normal bu –güzel de. Git sen, işini gör. Beş dakika yalnız da dayanabilirim.”

O an çok bitkin ve sessizdim. Bir sonraki vardiya biraz geç saatteydi –polis arabası biz konuşurken kır yollarında ilerleyecek, çitlerden uçuşan polenler kaportasına serpişecekti. O gün bir televizyon programında Carmel'den bahsedeceklerdi. Düşünecek somut bir şeyler olduğunda kendimi daha iyi hissediyordum.

Sonra yalnız kaldım. Bir fincan kahveyle mutfak masasında öylece oturdum. Ev çok hareketsiz, yumuşak bir hal almıştı, sanki nefesini tutup beni izliyor, şimdi ne olacağını merak ediyormuş gibiydi. Kahvemi içmeye çalıştım. “Bir şeyler içmen lazım,” demişti Sophie önceki gün. “Bir şeyler yemen lazım. Bir şekilde *hayata bağlanman* lazım.”

Kahvemi yudumlarken Carmel dönünce neler yapacağım konusunda çılgınca planlar kurgulamaya başladım –evdeki her bir boşluğu tıkayacaktım. Bileğim kadar kalın altın zincirlerle kapatılmış bir kapı yaptıracaktım. Çitlerin olduğu yere evin çatısı yüksekliğinde bir duvar yapmak için kırlardan taşlar getirecek, harcı da kovalarda bizzat kendim karacaktım. Bütün gece üzerine kafa yorduğum gibi, asla ama asla böyle bir şeyin tekrar olmasına izin vermeyecektim.

Carmel kaybolduğundan beri gözüme sürekli kırmızı bir ton çarpması için hevesle bekleyip duruyorum, bu yüzden gözümün önünde o renk bir anda belirip dışarıdaki çitin yanından geçtiğinde dişlerim fincanın üzerinde titremeye başladı.

Pencereye doğru adeta uçarken kahveyi masaya döktüm. Sıvı, Carmel'in siyah-beyaz yüzünün basılı olduğu gazeteleri de ıslattı.

Ne var ki dışarı baktığımda patikadan eve yaklaşan yal-

nızca Paul'dü. Ön taraftaki kazıklı çitin arasından arabasını yola park ettiğini görebiliyordum –gözüme çarpan kırmızı, arabanınkiydi. Carmel kaybolduğundan beri konuşmamıştık. Bir zamanlar onu gördüğümde kalbim teklerdi, beni terk ettikten sonra bile. Şimdiyse adrenalinle ve hayal kırıklığıyla zonkluyordu.

Yürüyüşü, her şeyi bambaşkaydı –garip bir şekilde hem sendeliyor hem de büyük bir kararlılıkla ilerliyordu. *Uzaktan görsem tanımazdım*, diye düşündüm o an. Kapıyı yumrukladığında açtı. Karşımda öylece durdu –kolları iki yanda serbestçe salınıyordu. Beni ittirerek yanımdan geçti, sonra kalakaldık, konuşmadan birbirimize baktık.

Gidip kanepeye oturdu. “Neler olduğunu anlat,” dedi bana bakmadan. “En başından sonuna kadar her şeyi bilmem lazım. Her şeyi. Olan-biten-her-şeyi.”

Ben de anlattım, elimden gelen en iyi şekilde.

“Kaybettin onu.”

“Evet, kaybettim Paul. Her taraf sisle kaplıydı ve – evet, Paul, evet kaybettim. Şimdi hiç bilmiyorum nerede olduğunu.”

Yine, olayın olduğu günkü gibi, sanki yer açılmış ve hiç dışarı çıkmaması gereken bir şeyi salıvermiş hissine kapıldım: çamur kokusu, odayı saran ölümcül hardal esintisi... Acımızın bir rengi ve kokusu vardı: Sabah ışığında, ayaklarımızın dibinde koyu sarı renkte parlıyordu.

“Beni sorguladılar. Bunu yapanın ben olabileceğimi düşünmüşler.” Artık sinirliydi, yapabilecek bir şeyi kalmamış erkeklerin sahip olduğu sinirle dolup taşıyordu.

“Paul, bunu yapmak zorundalar. Prosedür bu. Anlamak zorundasın. Beni de sorguladılar. Tanrım, seni gördüğüme o kadar sevindim ki...”

Bana karşı çıktı. “Kaybettin onu.” Sonra da, “Senin hatan. Hepsi senin hatan,” diye ekledi. Yine o soğuk, kaotik bakış.

“Paul, nasıl söylersin bunu? Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin –üstelik bu kadar zamandır yanımızda değilken?”

Ayağa kalktı. “Buraya nasıl gelebilirdim? Onun için iyi olmazdı.” Bağırıyordu artık. “Sen böyle –böyle dudaklarını büzüp bana nefret dolu bakışlar atarken... Çocuklar anlıyorlar böyle şeyleri, biliyor musun –Carmel de anlamıştı. Ben geldiğimde hep gözlerinin altında izler vardı, koyu daireler. Bu stres yüzündendi onlar. Öff, niye konuşuyorum ki?” Kapıya doğru hareketlenmeye başladı.

“Hemen gidiyor musun? Paul, gitme lütfen.” Neredeyse hıçkırmaya başlayacaktım. “Lütfen bu halde bırakma beni. O ikimizin de kızı.”

“Gitmek zorundayım.” Avuçlarıyla gözlerini sertçe sildi, her şeyi bu hareketle yok etmek istermiş gibi. “Ben buna... buna dayanamam. Anlamıyorsun.”

“Ama Paul, birbirimizden kopmamalıyız.”

“Hayır, anlamıyorsun sen.”

“Geçmiş i unut, her şeyi unut. Hiçbirinin önemi yok şimdi. Carmel’i bulmaya odaklanalım Paul.”

“Hayır,” diye bağırdı. “Ben yapamam bunu. Yapamam. Yapamam. Yapamam.” Tekrar kelimeleri tek tek vurgulayarak konuşmaya başladı. “Ben-buna-dayanamam.”

Sonra, bunu yapacağına dair hiçbir belirti göstermeden, beni duvara ittirdi. O kadar sert ittirdi ki, beni hem duvara yapıştırdı hem de ayaklarımı yerden kesti. Omzunun arkasından, pencereden dışarı baktım ve polis arabasının geldiğini gördüm. Henüz dışarı çıkmamışlardı –belki cep

telefonlarıyla konuşuyorlardı, belki de Paul'ün arabasını dışarıda görünce bize biraz izin vermek istemişlerdi.

“Paul, ne yapıyorsun sen?” Zor nefes alıyordum çünkü vücudunu benimkine çok kötü bastırıyordu.

Cevap vermedi. Gözlerimi kapadım, öylece durdum. Saçma bir şekilde, öyle kalmak istediğimi hissettim o an – sonsuza kadar öyle mahkûm bir halde, ayaklarım yere basmadan. Kafasını döndürünce bir an beni öpeceğini sandım ama sonra çok daha sert bastırdı beni, kalçaları benimkilerin içine geçti, omuzları köprücük kemiğime battı. Nefesinin sıcaklığını boynumda hissettim, çıkardığı küçük ve tuhaf sesleri, iniltilerini duydum.

Beni bıraktığında dizlerimin üzerine kapaklandım. Paul arkasına bakmadan odayı geçti, birkaç saniye sonra da kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Ellerim ve dizlerimin üstünde, kapının çarpılmasının yankısı hâlâ havada asılı duran odada yalnız kaldım o anda. Paul'ün arabasının kontakt sesini, sonra da kükreyerek uzaklaşmasını duyunca onun bir süredir ne yaptığını anladım. İçindeki üzüntüyü mümkün olduğunca benim içime itirmek istemişti, bu üzüntüden kurtularak buradan uzaklaşabilmeyi denemişti –bunu içimde hissedebiliyordum, benim içime yerleşmeye çalışıyordu.

Ama yapabileceğim tek şey onun için üzülmekti. Çünkü kaçmak istediği şeyden uzun süre tam gaz uzaklaşsa, kovalamaca oynasa da sonunda bu hissin ilk bulduğu delikten içeri gireceğini, onu bir arı sürüsü gibi çepeçevre saracağını biliyordum. Orada, bulunduğum yerden ona şu düşüncelerimi gönderebilmiş olmayı umdum: “Beni suçlama Paul. Başka bir şey yapamasan da en azından beni suçlama.”

17

Üçüncü Gün

Kamburum çıkık halde televizyon karşısına oturup televizyon programında, setin parlak ışıklarıyla parlayan yüzlerimizle Paul ile ikimizin Carmel hakkında yardım isteyişimizi izledim.

“İkiniz de çok iyiydiniz.” Öteki aile bölümü memuru Maria yanımdaydı.

“Öyle mi?” Benim gözümde, bir çift kanadı kırılmış, içine kapanmış, çatlak ve cılız sesli kuş gibiydik. Paul sessizce, “Bu sabah için özür dilerim,” demişti program başlamadan önce. “Endişelenme,” demiştim ben de ona, “bunu birlikte yapıyor olmamız yeter.”

Çekim artık bittiği için kendimi hapsedilmiş, çaresiz hissetmeye başlamıştım. Maria sanki Sophie'den daha sert, daha keskin biri gibiydi. Ortamda her zaman varlığını hissettiren bir duruşu vardı ve gözü hep bendeydi, sanki bazı ipuçları için sürekli gözlüyordu beni. Gösterişsiz kıyafetler giymesine karşın üzerindeki siyah takım ve

beyaz gömlekle bile üniforma taşıyormuş havası vermeyi başarıyordu. Sessizce önündeki notları okuyordu. İş kadınlarının sık sık yaptırdığı gibi küt kesimli kumral saçları, yanaklarına iki kıvrım olarak düşüyor, uçları sanki ağzının kenarını işaret ediyordu.

Haksızlık ediyordum gerçekten, yanlış hiçbir şey yapmamıştı ama o akşam korkumun ve vahşi öfkemin hedefine onu koymuştum: üzerindeki profesyonel hava, içinde bulunduğum durumun onun iş olarak gördüğü bir şey olması... Kadının kariyer basamaklarını düzenli olarak tırmandığını gözümde canlandırabiliyordum: Böyle bir davada görev almak, özgeçmişinin en parlak satırlarından biri olacaktı kuşkusuz.

Televizyonu kapattım, biraz volta attım, sonra da bir mutfak sandalyesine oturdum, durdurmayı başaramadığım titreme nöbetlerimden biriyle altımdaki sandalyeyi zangırdattım.

“Burada böyle oturamayacağım,” dedim kadına sonunda. “Polis arabasıyla etrafi gezelim istiyorum.”

Kadın elindeki notları düzgünce kucağına koydu. “Beth, şu an gerçekten bu dava üzerinde çok çalışılıyor. Yapabileceğimiz tek şey beklemek.”

“Neyi bekleyeceğiz?” Yine mutfakı adımlamaya başladım.

“Şu an biz konuşurken bir toplantı yapılıyor. Emin ol ki Beth, yapılabilecek her şey yapılıyor. Bence sen en iyisi bir banyo yap ya da bir şeyler ye. Ne yedin bugün?”

Bu boş sözleri daha önce de duymuştum. Soruyu duymazdan geldim. “Neymiş o toplantı?”

“Strateji toplantısı. Yani, bir yol haritası çizilmesi için.” Sözcüklerini dikkatlice seçtiği belli oluyordu.

“O zaman ben ne halt etmeye orada değilim, bana niye anlatılmıyor?” diye bağırdım. Sözcükler vücudumdan adeta patlayarak çıktı.

Kadın, saçlarını parmaklarıyla kulaklarının arkasına attı.

“Çünkü bu doğru olmaz. Gerçekten olmaz Beth. Bu işlere ailenin dahil olması hoş sonuçlar vermiyor. Her şey... zorlaşıyor. Bana güvenmelisin bu konuda Beth.” Karşısındakinin ismini tekrar ederek ona etki edebileceğini belli ki bir kursta ya da benzer bir yerde öğrenmişti, anlayabiliyordum.

“Ben annesiyim onun. Bunun bir anlamı yok mu? Hiç değeri yok mu?” Sözcükler ağızımdan alev gibi çıkıyordu, adeta bir ejderha annesine dönüşmüştüm.

Ama kadın iç geçirmekle yetindi. Ben de öfkem biraz yatışmış halde ön kapıya gittim ve sertçe açtım. Hırkamin cebinden Sophie'den getirmesini istediğim tütün poşetini çıkardım ve bir sigara sarmaya başladım. Ön kapının etrafında daha önceden içtiğim ve topuğumla ezdiğim sarma sigaraların izmaritleri duruyordu. Tütüne tek bir hamlede geri dönmüştüm ve o da beni dumanlı dudaklarının arasında hemen kucaklamıştı: *Sen nerelerdesin ne zamandır? Özledim seni.*

O hafta havalar benimle dalga mı geçiyordu öyle? O an dolu yağıp yeri delsin, fırtınalar ağaçları söksün, şimşekler göğü yarsın istiyordu içim. Doğal olmayan şeylerin olduğuna dair bir işaret olurdu böylece. Ama o akşam olabilecek en mükemmel akşamlardanandı. Gözlerimin önünde alabildiğine uzanan tarlalar, gece ışıkları altında parılıyordu. Altınrengi bir şeftali gibiydi gökyüzü. Kayın ağacının yaprakları minik yumruklar gibi açılmıştı. Batan güneş,

ağaç dallarının arasından son ışıklarını yollarken yeni hayatlar dünyanın kabuğunun hemen altındaymış, sabırsızca söyleniyormuş gibiydi.

Arkamdan gelen yumuşak ayak seslerinin ardından Maria'nın nefes alıp verişini de duydum.

“Özür dilerim,” dedi sessizce. “Benim çocuğum yok. Yıllar önce rahmimi aldırma zorunda kaldım. Yani anlayacağın, bu durumun senin için ne kadar zor olduğunu düşünemiyorum bile. Düşünebiliyormuş gibi yapmak da istemiyorum.” Bana böyle kişisel şeylerini söyleyerek belki de maksadını aştığını, büyük ihtimalle böyle detaylar vermemesi gerektiğini düşündüm.

“Hayır, ben özür dilerim... Çok üzgünüm,” dedim. “Öyle sert konuştuğum için kusura bakma. Sen buraya bana yardıma gelmişken benim seninle öyle konuşmam lazımdı. Büyük kabalık ettim.”

“Boş ver,” dedi. Gülümsedim.

Her şey sessiz ve sakindi. Sigaramın dumanı yavaşça yukarı doğru kavislendi, ağacın dallarının arasından geçip dans ederek havaya karıştı. Dumanı, ruhumdan parçaları tarlaların üzerinde taşıyormuş gibi hayal ettim o an. Akciğerimin hücrelerini taşıyordu duman: Minik kavisleri olan, şifreli mesajları vardı hücrelerimin ve kızımı alan her kimse bu mesajların içindeki hiddetten nasibini alacaktı. *Bu bir savaş. Sen bir savaş başlattın.*

Maria'nın nefesini omzumda hissedebiliyordum. “Bazı düşüncelere kapıldığında, yani kafandan geçmesi normal olan düşünceler...” Sözüünü tamamlayamadı.

Arkama dönmedim. Güneş biraz daha battı, orada öylece hareketsiz kaldım.

“Katlanamadığın düşüncelerden bahsediyorum yani,” dedi biraz sonra. “Öyle olduğu zaman yapman gerekenler var.” Sesi arkamdan yumuşak ve sakince geliyordu.

“Önemli bir şey bu. Bunu kafanın içinde hiç gitmemen gereken bir yer olarak görmelisin. Çıkamayacağın bir yokuş ya da açamayacağın bir kapı gibi –dinliyor musun Beth? Duyabiliyor musun beni?”

Ona dönmeden kafamı salladım ve kadının sessiz ama telaşlıca bir tonda konuşması devam etti. “Bunu kafanda büyük bir ‘GİRİLMEZ’ levhasıyla canlandırmalısın. Ya da üstünden geçemeyeceğin bir kapı olarak. Her detayı düşünmelisin.”

Gözümde canlandırabiliyordum. İki tarafı otlarla çevrili çakıl bir yol. Biraz kavisli. Yolun sonunda pencereleri fildişiyle kaplı minik bir ev var. Kapı sürgülenmiş ve üzerine özensizce budanmış bir odun parçası çiviyle çakılmış. Yolun ortalarında bir yılan duruyor, vücuduyla yolunu kapatıyor. Yaratık uyukluyor ama gözkapığının altından bir gözüyle de beni takip ediyor. Sanki bir adım daha atsam uyanacak.

“Görebiliyor musun Beth? Kafanda gördüğün o yere asla ama asla gitmeyeceğine söz ver kendine. Orası senin için inşa edilmiş bir yer değil. Oraya girmeye iznin de yok. Anladın mı beni?”

“Evet. Evet, görebiliyorum orayı.”

Uzun süre orada kaldım, peş peşe sigara yaktım. Arkamdaki masada Maria’nın gazete sayfalarını karıştırışını, etrafı toparlayışını duyabiliyordum. Kadın sonra da masaya yemek takımlarını getirdi.

Arkama döndüm, ayaklarımı geriye, masaya doğru sü-

rüklemeye odaklandım. *Hayatım bundan sonra böyle olacak herhalde*, diye düşündüm. Bir sonraki hareketimi sürekli düşünecek, öyle yapacaktım. Lavaboya kadar sol ayak, sağ ayak, sol ayak, bir daha sağ ayak... Sonra eğil, farasla fırçayı çıkar. Ön kapıya geri dön. Çömel. Etrafı süpür, süpür, süpür. Ön basamağa gel sonra, kenarının alt kısmını unutma. Süpür, süpür, tertemiz olana kadar süpür dur.

18

Sesi duyunca kapının orada kalakalıyorum. Saçlarım tuhaf bir şey yapıyor, kafamdan dimdik yukarı kalkıyor.

Ting, ting, ting.

Ne bu? Büyükbabamla Dorothy olamaz çünkü arabaları burada değil. Çok uzun zamandır nerede olduklarına bakıyorum, düşünüyorum, onlar da annem gibi yolda ezilirler mi acaba diye korkuyorum. Ölene kadar ot yemek zorunda kalacağımı düşünüyorum –sonra da bir hayalet olup ebediyen buraya tıklıp kalacağımı.

Kendi başınıza kalmak berbat bir şey, üstelik etraftan ne olduğunu anlamadığınız sesler de geliyorsa –belki de yalnızca bir kuştan ya da başka bir hayvandan geliyordur. Etraftaki diğer her şey kadar sessiz bir biçimde sesin geldiği yere doğru usul usul yaklaşıyorum, köşedeki çalılarının arkasından sürünüyorum ve yeşil sapsların arasından bakıyorum.

Sonra saçlarım normalde oldukları yere geri dönüyorlar çünkü oradaki yalnızca büyükbabanımış. Kolla-

rını sıyırmış, bir kapıya metal kilit takıyor ve sesi de bu çıkarıyormuş. Çalışırken homurdanıyor –yaşlı adamların çıkardığı seslerden çıkarıyor–, bir de sessizce konuşuyor kendi kendine. Onu gördüğüme o kadar seviniyorum ki, neredeyse sevinçten havaya sıçrayarak selamlayacağım onu. Ama sonra düşündüğüm şey geliyor aklıma: Onu biraz dikkatlice incelemek istiyorum ve bunu izlendiğini bilmediği zamanlarda daha iyi yapabilirim çünkü o zaman rol yapamaz.

Çömeliş onu gizlice dinlemeye başlıyorum, ta ki ayaklarım uyuşana kadar. Bunu yaptığım için çok mutlu oluyorum çünkü kendisi hakkında çok şey söyleyebilecek tuhaf bir şarkıya başlıyor. Şöyle bir şarkı:

Kanla mı yıkandın?

Kuzuların temizleyici kanında mı?

Giysilerin temiz mi? Kar kadar beyaz mı?

Kuzuların kanında mı yıkandın?

Bir yandan konuşurken bir yandan çekicinin *ting, ting, ting* sesi devam ediyor. Büyükbabamın sesi çok güzel, gerçekten, ama sözleri bana kuzu kanında yıkanan insanları, kanın onların gözüne girmesini, burnuna kaçmasını, kokusunu, insana yapışmasını düşündürüyor.

Hareket etmiş olmalıyım çünkü büyükbabam çalışmayı bırakıp çekici tutan kolunu kafasının üstünde, havada sabit tutuyor.

“Carmel?” Kafasını çevirip gözlüğünün arkasından çalılarının içine bakıyor. “Sen misin?” Kolu hâlâ havada.

Hareket etmiyorum.

“Carmel, sen olduğunu biliyorum. Mantonun kırmızı-sını görebiliyorum.”

O anda daha önce yapmayı düşündüğüm şey aklıma geliyor, o yüzden kollarımı havaya kaldırıp, “Ta-daa! Sürpriz!” diyorum. Aptalca bir sürpriz yaptığımı düşündürmek istiyorum.

Kaşlarını çatıyor. “Çocuğum, insanları böyle gizlice dikizlemek büyük bir yaramazlıktır. Bunu hiç *güvenilmeyecek* insanlar yapar.”

O an kendimi suçlu hissediyorum çünkü haklı olduğunu biliyorum –ve bu hiç *güvenilmeyecek* insanlar lafından hoşlanmıyorum. Basamağa oturuyorum, “Özür dilerim. Gerçekten,” diyorum ve sonra da konuyu değiştirmek için ne yaptığını soruyorum.

Büyükbabam elindeki çekice sanki orada olduğunu unutmuş gibi bakıyor.

“Kapıyı sağlamlaştırıyorum. Bu dünya hırsız dolu, yağmacı dolu çocuğum. Korunmak lazım onlardan.”

Sonra da yüzünü sertleştirip çekiçe vurmaya devam ediyor. Bana hâlâ kızgın olduğunu göstermeye çalıştığını düşünüyorum.

“Evden çıkıp beni yalnız bıraktığını sandım.” Bunu derken ağlayasım geliyor.

“Yok canım, biz öyle bir şey yapmayız.” Çekiciyle son bir kez daha vuruyor. “Bu sabah hastaneyi tekrar aradım.”

Bunu duyunca yerimden sıçıyorum ve “Aa!” diyorum çünkü o sabah arayacağını bilmiyordum. O an annemle ilgili daha önce bir şey sormuş olmam gerektiğini düşünüyorum.

“Casusluk yapmaktan bunu düşünmeye vaktin olma-

dı galiba?” Kulağa çok kötü gelen bir cümle bu. İçimdeki suçluluk hissi artıyor. Ayrıca büyükbabamın bu casusluğa bana gösterdiğinden çok daha fazla kızdığını düşünmeye başlıyorum.

“Ne dediler?” Nefesim hızlanıyor.

“Sana dediğim o özel yeri hatırlıyor musun? Şu yoğun bakım denilen yeri hani?”

Benimle bebekmişim gibi konuşuyor, ama yine de kafa sallıyorum.

“İşte, annen hâlâ oradaymış, o yüzden onu henüz göremezmişiz. Neyse ki çok daha iyiymiş. Durumu sabitmiş, doktorlar öyle dedi.”

“Sabit.” Bu kulağıma hoş geliyor.

Çekicini yere koyuyor ve gelip yanıma oturuyor. “Evet. Çok yakında göreceğiz onu tatlım. Çok yakında.”

Bunu duyunca bütün vücudum rahatlıyor. O zaman kendimi çok iyi hissetmeye başlıyorum. Biraz önce casusluk yüzünden biraz tartışmış gibi de olsak orada büyükbabamla otururken düşünmeye başlıyorum. Bir büyükbabam ve büyükannem olmasını ne kadar çok istemişim, Dorothy her ne kadar gerçek büyükannem olmasa da. O an büyükbabamın gözlerinin annemin gözlerinin mavisine ne kadar çok benzediğini fark ediyorum.

“Sen nerelisin? İrlandalı mısın?” diye soruyorum, çünkü konuşmayı sürdürmek istiyorum.

“Biz Dorothy ile birlikte Amerika’da yaşıyorduk canım. Bu yüzden konuşmam sana biraz tuhaf geliyordur. Ben tam olarak bir yerin yerlisi sayılmam. İrlandalı olduğumu mu düşündün? Ne komik.” Gülüyor. Çizgi filmlerde duyduğunuz, gülenin ağzından “oh hoh hoo” sesleriyle

birlikte çıkan kahkahalardan bu. “Ama benim büyükbabam çok küçükken buraya, bu barınma evine gelmiş çalışmak için. O günleri sık sık anlatırdı. Ben de buralara gelince burayı araştırdım, sonra da şansa bak ki, şurasını kiralamak istiyormuş sahipleri. Duyunca çok sevindim. Mükemmel bir fırsattı.” Tekrar gülüyor.

Ben anlattıklarında komik bir şey bulmuyorum, o da bir süre sonra gülmeyi kesiyor.

Bir süredir söylemek için cesaret topladığım şeyi sonunda söylüyorum: “Dorothy nerede, *büyükbaba*?” Bu kelimeyi kullanınca utanıyorum ama o bundan hoşlanmış gibi. Belki de bir torununun olmasının güzel bir şey olduğunu düşünüyor, çünkü bana bakıp gülümsüyor.

“Dorothy sana sürpriz bir şeyler almak için kasabaya indi.”

“Ah. Nasıl sürprizler?”

“Sürprizler söylenmez ama, değil mi? O zaman sürpriz olmazlar.”

Bir süre orada, güneşin altında oturuyoruz.

“Carmel, seni tanımak çok güzel. Annenin bizimle tartışması çok yazık oldu,” diyor birdenbire.

Düşünüyorum: Annemin bu konuda tam olarak ne diyeceğini bilemiyorum, ben de hiçbir şey demiyorum çünkü büyükbabamı üzmem istemiyorum. Birden, aklıma büyüklerin gözümün önündeki kavgaları, bozuşmaları, bağışmaları, giysileri dışarı fırlatmaları geliyor ve bundan artık bıktığımı fark ediyorum. Bir de bana sanki yerde gezen bir fareymişim de bir şey anlamıyormuşum gibi davranırlar. “Annenle anlaşamadık birazcık,” derler, sesleri *biraz anlaşamamışlar* gibi değil de, birbirlerini bıçaklamak

istiyorlarmış gibi çıksa da. “Endişelenecek bir şey yok,” derler. “Bir şeycik yok,” derler. Bir şeyler varken derler bunu, hem de çok şey varken. Bu yüzden derin bir iç çekiyorum ve büyükbabam bana tekrar gülümsüyor.

“Hadi bakalım, içeri girip kavanozda kurabiye kalmış mı, ona bakalım.”

Onun büyük elini tutuyorum ve eve geri dönüyoruz. Büyükbabam bir yandan ılık çalıyor, boş elinde de çekicini sallıyor. Eve dönerken daha önce fark etmediğim bir şey görüyorum.

“Büyükbaba, şuraya bak.” Hobbitlerin, elflerin yaşayabileceği kadar küçük evlerden oluşan bir sıra –kale duvarının yan tarafına inşa edilmiş. Her kapının içine daire şeklinde delikler yapılmış. Büyükbabam sanki kafasında başka bir şey varmış gibi bana homurtuyla cevap veriyor ve ben durup orayı incelemek istesem de elimden çektiği için onunla birlikte gidiyorum.

Beni mutfağa, pastel boyaların yanına bırakıyor, sonra da kendi işlerine dönüyor. Kendi başıma kalınca yine annemi düşünmeye başlıyorum. Hastane yatağında ikiye bölünmüş bir örümcek gibi yattığı geliyor yine gözümün önüne. Kafamda doktorların onu salam gibi ikiye yardıklarını canlandırıyorum. Eğer bir şey çizmeye kalkarsam onu metal borular ve çeşitli tüplerle çizmekten korkuyorum.

Yüksek tavana bakınca bir balon gibi oraya kadar uçabilmişim, çok yukarıda olduğum için büyükbabam da beni ipimden çekmeye çalışıp yetişemezmiş gibi hissediyorum. Annemin iyileştiğini, eve dönebileceğimi söylemelerine kadar da orada kalırdım öyle bir şey olsa. Başımı pastel boyalara dayayarak biraz daha ağlıyorum. Yani kar küresi işe yaramıyor. İçindeki şeyi sızdırıyor.

Dorothy'nin geri geldiğini, onun, "Carmel, Carmel... Nerede bu kız?" diye seslendiğinde anlıyorum.

"Burada, burada."

Daireye elinde poşetlerle giriyor. Kırmızı ruj sürmüş, üzerine de pembe güllerle süslü sarı bir bluz giymiş. "Ne lazımsa aldım," diyor ve biraz sonra masanın üstünü paketlerle, kutularla, limonlarla ve mısır gevrekleriyle dolduruyor.

"Bu gece ziyafet var," diyor Dorothy ve gülüyor, sonra da atların yelelerine yaptığı gibi saçlarını geriye atıyor. Gözleri heyecanla parlıyor, dışarı çıkmak onu canlandırmış, hareketlendirmiş gibi.

"Dorothy," diyorum dikkatlice, çünkü büyüklerin neye garip tepkiler vereceğini ya da hemen karşı çıkacağını bilemiyorsunuz. "Sonraki dışarı çıkışında ben de seninle gelebilir miyim?"

Gülüyor ve, "Olabilir," diyor. Elime bir konserve fasulye tenekesi alıyorum ve bu teneke, nasıl bir aptalca sebeptense artık, kendimi titrek ve üzgün hissetmeme neden oluyor –galiba tanıdık bir şey gördüğüm için duygulanıyorum: o aynı mavi renk ambalaj, aynı çeşit fasulye.

"Bak Carmel, bu da sana özel bir şey," diyor ve üzerinde kırmızı harflerle *Britanya Kalp Vakfı* yazan torbayı alıp içinden dantelli kıyafetler çıkarıyor –altı tane hem de, taş bebeklerle nedimelerin giydiği kıyafetlere benziyor. Alınan diğer şeylerin arasında fırfırlı dantellerden oluşan bir dağ gibi duruyorlar ve hepsi dondurma renklerinde: sarı, seftalirengi, pembe ve beyaz naylondan yapılmış, annemin hiç almadığı çeşitlerden yani. Dorothy biraz sonra içinde

yeni taytlar, k  lotlar, bir gecelik ve parlak rugan ayakkabılar bulunan torbayı boşaltıyor.

“Ah,” diyorum. “  ey –sağ ol Dorothy.”

“Beğenmedin mi Carmel?” Yüzü d        . “Benim geldiğim yerde kızlar böyle giyinirler. Pazar sabahları kiliseye gittiklerinde sokaklarda dans eden bir            gibi olurlar.”

“Ben genelde kot pantolonlar, resimli ti         gibi şeyler giyerim,” diyorum. “Bir de e  ofmanlar.”

“Ya. Ama            şeyler çok kirlenmiş.”

Gözlerimi indirip bakıyorum: Doğru söylüyor. Taytım dizlerimin orada iyice bolla  mı  , bileklerime inen kuma   da dışarının tozuyla kararmış.   oraplarım bile ka  ındır-maya ba  lıyor artık.

“  imdilik giy en azından,” diyor.

“Peki,” diyorum kibarlığımı korumaya çalışarak, her ne kadar kıyafetler Alice’in, çılgın   apkacı’nın çay partisinde giydiğı kıyafete benzeseler de. “Eve gidene kadar giyerim.”

Büyükbabam ellerini birbirine s  rtetek içeri giriyor.

“Geri dönmüş,” diyor ve kollarını Dorothy’nin beline atıp onunla komik bir şekilde dans etmeye ba  lıyor. Dönüp durdukları bu dansı biraz daha komik yapan, büyükbabamın topallaması tabii. Büyükbabam masanın başındaki büyük sandalyeye oturuyor, ağız kulaklarına varacak şekilde gülümsüyor. Hediyelerini bekleyen bir kral gibi. “Bana neler var peki?”

“İşte, en sevdiğim.”

Büyükbabam paketin          çevirerek açıyor ve içinden bir yarfı  ı alıp kabuğunu soyuyor.

“Biz bunları bazen kuşlara verirdik,” diyorum.

En sevdiği atıştırılmaya kötü bir şey demişim gibi kaşlarını çatıyor. “Böyle güzel bir yiyeceğe öyle yazık edilir mi hiç?” Başparmağıyla işaretparmağı arasında bir fıstık daha soyarken kemik kırılmasına benzer bir ses çıkarıyor.

Dorothy bana dönüyor. “Gel çocuğum. Artık bir duş al da üstündeki kiri pisliği at.”

Beni merdivenlerden çıkarıp banyolarına götürüyor. Büyükbabamın fıstıklardan çıkardığı kıtırtılı sesleri hâlâ duyabiliyorum.

Geri döndüğümde büyükbabam okuduğu gazeteyi katlıyor ve poposunun altına koyuyor, yani üstüne oturuyor. “İşte geldin,” diyor. “Kartpostal gibi güzelsin. Minik tavşanlar kadar sevimli olmuştun.”

Eski, kirli kıyafetlerim bir top halinde elimde duruyor, en üstte de külotum var. Dorothy onları alıp çamaşır makinesinin olduğu küçük odaya götürüyor. Onları oraya koyunca içim acıyor biraz.

“Sarıyı seçmişsin.” Dorothy ellerini çırpıyor. “Ne kadar güzel olmuş.” O, elbiseleri benden çok daha fazla seviyor, bir tanesi ona uysaydı eminim giyerdi. Annem şu halimi görse kahkahayı basıp tam bir kaçığa benzediğimi söylerdi. Ama ben bunu giyerken karar verdim: Ne olursa olsun, yüreğimin derinliklerinde Carmel olarak kalmaya devam etmek zorundayım –annemin söylediği gibi, adımları bir damgaymışçasına taşınmalıyım.

Dorothy’nin ziyafeti, buharı tüten tencereler olarak masaya geliyor ve ben de ağzım sulanarak sofraya oturuyorum. Büyükbabamın önünde birası var.

“Şimdi, bir dakikamızı ayırıp şükran duamızı edelim,” diyor büyükbabam. Yaptıklarını taklit ediyorum, başımı eğip ellerimi birleştiriyorum.

“Tanrım, bize bu harika yemekleri verdin...” diye başlıyor ve bu “toprağın tahıllarını” ve “bizim için kurban edilen etleri” yediğimiz için ne kadar şanslı olduğumuz hakkında uzun süre konuşuyor.

Tek gözümü hafifçe açarak bir bakış atıyorum. Büyükbabam gözlerini sıkıca yummuş, kaşlarını çatmış. O an, sabahki şarkıyla birlikte bu duayı da düşününce fark ediyorum ki, büyükbabam aslında babamın “Tanrı takıntılı” dediği adamlardan –bunun en tehlikeli cins olduğunu söyler babam. Ama o tehlikeli görünmüyor, yalnızca terli ve üzgün. Ayrıca son kısımda annem için de dua ediyor: “...ve kızımız Beth’in de iyileşme yolunda olmasını, en kısa zamanda sevdiklerine kavuşmasını dileriz.”

Dua sonunda bitiyor. “Dikkat et,” diyor Dorothy bana göz kırparak, “biz Meksika’da yemeğimizin içinde biraz ateş olmasını isteriz.”

Yemeğimi tabağıma alırken bana yardım ediyor. “Ben seni Hint sanıyordum.”

“Hayır. Ben Meksikalıyım Carmel, güzel kırmızı toprağın, güneşin çiçekleri fener gibi parlattığı yerdenim.” Sonra şöyle bir silkeliyor kendini. “Ama sonra büyükbabanla tanıştım ve en iyisi oldu. Güçlü, çalışkan, koruyucu bir adama ihtiyacım vardı. Büyükbabanın Amerika’da vazilik yaptığını gördüğümde ne kadar iyi bir adam olduğunu anladım. Ondan sonra da Meksika’ya dönmedim ama yemeklerimin içinde hâlâ ateş var.”

Tavuk yahnisine dilimi dikkatlice değdirince sanki her

an alev alabilirmiş gibi hissediyorum, o yüzden soğuması için tabağı biraz kenara ittiriyorum. İkisi de gülüyor.

“Ya, uyardım ama seni,” diyor Dorothy ve bana parmak sallıyor, kırmızı rujunu suratına yayılacak şekilde gülümsüyor.

Gülmelerini pek önemsemiyorum. Orada, üçümüz bir aileymişiz gibi hissediyorum o an ve düşünüyorum ki, belki de artık sandalyeye bağlı bir balon olsam havada öylece salınıp kaybolmaktan daha iyi olacak. Yağlarını çeneme akıta akıta üç kocaman parça mısır yiyorum. Çok acıkmışım.

Ne var ki zaman geçtikçe bir şey beni endişelendiriyor. Onlarla birlikte konuşup güldükçe cesaretleniyorum ve sonunda aklımdakini soruyorum.

“Dorothy, bu gece o odada uyumak zorunda mıyım? Yani, acaba başka, küçük bir yatak var mıdır? Varsa, mesela, sizin yatağın ucuna koysak onu, olur mu?”

Tam olarak kaç gecedir orada olduğumu hatırlayamıyorum. Fakat bir gece daha orada kalmanın düşüncesine bile dayanamıyorum çünkü yatağımın etrafından hışırtılı sesler geliyor. Gündüzleri bu çoğunlukla aklımdan çıkıyor ama yatma vakti gelince tüylerim diken diken oluyor.

Dorothy, bulaşık beziyle yüzünü silerken gülümsemesi kayboluyor ve beyaz kumaşın üstü kıpkırmızı oluyor.

“Olmaz çocuğum. Yerimiz yok.”

“Bir gece lambası ayarlayamaz mıyız? Bir mum falan? Karanlıktan kurtulur hiç olmazsa,” diyor büyükbabam.

“İyi olur mu? İster misin öyle bir şey çocuğum?” diyor Dorothy.

Ben de herhalde olur diyorum, aslında pek bir şey fark

ettirmeyeceğini düşünsem de. Mumun sallanırken oluş-
turduğu gölgeler değil çünkü istediğim şey. Hatta durumu
daha da kötüleştirebilir. Ama Dorothy ayağa kalkıp mutfak
çekmecelerini karıştırmaya başlıyor bile.

“Al, biliyordum bir tane olduğunu.” Elinde metal şam-
danına takılı bir mum tutuyor. Bahçemizdeki küçük yolun
iki yanına misafirimiz geleceği zaman koyduğumuz şam-
danlara benziyor. Hepsini aynı anda yakarız ki gelecekler
evi rahatça görsün. Ama biz öyle yaparken yüzlerce mum
kullanıyoruz ve Dorothy’nin elinde yalnızca bir tane var.

“Çok güzel,” diyor büyükbabam. “İşte o lazımdı sana.”
Sonra da birasından biraz daha içiyor.

“Yatma zamanı geldi artık Carmel,” diyor Dorothy. Çok
hızlı söylüyor bunu. Belki de benim tekrar yatacağım yeri
değiştirmek isteyeceğimi anlıyor. İç geçiriyorum ve ken-
dimi bu küçük mumun büyük bir fark yaratacağına, o ko-
caman odayı çok sevimli bir yer yapacağına ikna etmeye
çalışıyorum.

Dorothy mumu yakıp bir porselen kabın içine koyuyor.
“Gel çocuğum. Seni yatağına yatırıp iyi geceler diyeyim.
Rahat rahat yatırayım seni şöyle. Hadi büyükbabana iyi
geceler de.”

Büyükbabama iyi geceler diyorum, o da yanağını bana
çeviriyor. “İyi geceler öpücüğü alabilir miyim?”

Ona iyi geceler öpücüğü vermek istediğimden emin
değilim. Ama yine de öpüyorum. Dudaklarımı yanağına
değdiriyorum sadece ve derisi çok sert geliyor –aklıma ka-
saplarda domuzların çiviyle asılmış derileri geliyor– sert
ve ölü deriler.

“Tatlı rüyalar güzelim,” diyor büyükbabam ve birazcık
geğiriyor.

Dorothy'yi merdivenlerde takip ediyorum, yeni ayak-kabılarımı sürüye sürüye ilerliyorum çünkü yatağa gidişimi geciktirmek istiyorum. Koridora girdiğimizde Dorothy'nin elindeki ışık tenine yansıyor ve eli havada kıpkırmızı parlamaya başlıyor. Arkama bakınca gölgemi görüyorum, kabarık eteklerim uzadıkça uzuyor. İkimiz de kâğıt kuklalara benziyoruz. O an bir oyun oynuyor olsak ne hikâye anlatacağımızı düşünüyorum.

Yatağımın öteki tarafına çömelerek yeni geceliğimi giyiyorum. Sonra da Dorothy beni yatağıma sokuyor ve mumu yatağımın yanındaki sehpa koyuyor.

“Evet, işte böyle çocuğum. Bak, ne güzel oldu şimdi, değil mi?”

Tam ona, “Hayır, pek sayılmaz,” diyecekken bunun hiçbir etkisi olmayacağını anlıyorum. “Evet Dorothy,” diyorum ve o da yastığının üstündeki saçlarını okşayıp gidiyor.

Artık Dorothy'nin ayak seslerini duymadığımda, başlıyor. Mumun oluşturduğu gölgeler odada dans ediyor ve karanlık kalan noktalar beni yemek için bekleyen kara deliklere benziyor. Orada beş dakika geçirdiğimde oda canlanıyor gibi geliyor artık. Ben içeri girdiğim için uyanıyor ve bu gece öncekilerden de kötü. Her taraftan hışırtılar, tıkırtılar geliyor. Sonra, yerin üstünde hızlı ayak sesleri duyuyorum ve artık dayanamıyorum. O kadar korkuyorum ki sanki içim donuyor. O yüzden tek elime mumu, ötekine de battaniyeyi alıp koridor boyunca ilerliyorum, merdivenlere gelince battaniyeyi bırakıyorum. Çünkü hemen odama dönüp yastığımı almam gerekiyor. Sonra mumu tepesi düz olan bir direğin üstüne koyup yastığımla batta-

niyemi düzgünce yerleştirerek kendime merdivenlerin tepesinde bir yatak yapıyorum. Örtünün bir kısmını altına, bir kısmını üstüme alıyorum ve yatağımın içine kıvrılıyorum. Zemin sert olsa da kendimi iyi hissediyorum.

Cesur ol Carmel. Cesur ol.

Yatak odama sırtımı dönüyorum. Tüm o sesler ne halleri varsa görsünler, benim onlarla ilgim olmayacak. Üstüne biraz ışık yansısın diye yüzümü örtünün altından çıkarıyorum.

Alt katta Dorothy ile büyükbabamın seslerinin yükselip alçaldığını duyuyorum. Yüksek, alçak, yüksek, alçak... Sonunda sadece büyükbabamın sesi geliyor, Dorothy susuyor. Bir-iki küçük şey söylüyor ama bunlar da çok küçük, düz şeyler. Kendimi daha iyi hissedebilmek için gözlerimi kapatıp evi düşünüyorum. Evden manzaraları kafamda canlandırıyorum: lavabonun yanında, çengellere asılı duran kupalar, annemle ikimizin tuvalette, bardağın içinde duran birer diş fırçamız, çatının üstünde parıldayan ay, arka kapının yanındaki kırmızı kova, kışın kütüğün yanarken çıkardığı çıtırtılar...

Üzerinde yine çiçekli bir giysi olan annem. Papatyalar var elbisesinde. Dışarıdan yeni getirdiğimiz ahşap bir tabelayı asıyor: EV GİBİSİ YOK. İş bittiğinde ellerini silkeliyor ve "Nasıl oldu Carmel?" diyor. Annemin gözleri de o müthiş mavi ışıklarını yansıtıyor. Ben hoplaya hoplaya, "Ev gibisi yok, ev gibisi yok," diye bağırmaya başlıyorum ve annemi güldürüyorum.

Bunları o kadar büyük ciddiyetle düşünüyorum ki başta büyükbabamın sesinin yükseldiğini fark etmiyorum. Fark edince de gözlerimi ardına kadar açıp kulak kesiliyorum,

duyabilmek için nefes bile almıyorum. Sesi tuhaf geliyor, acı çekiyormuş ya da üzgünmüş, sinirliymiş gibi. Sesi o kadar yüksek ki, ister istemez duyuyorum ama ne bağırdığını anlamıyorum.

“Yapmak zorundaydım Dorothy. Yapmak zorundaydım. Mecbur kaldım, nasıl anlatayım ki sana? Bu kız o kız işte. O kız. Artık bu konuda konuşmayı kesmelisin. Korkmayı da bırak. Anla artık. Başka seçeneğim yoktu. Yüz yıl anlatsam yine anlamazsın.”

Sonra da her şey sessizliğe gömülüyor.

19

Yedinci Gün

“Geldiler.” Maria pencereden bakıyordu. “Beth, annenler geldi.”

Pencereden dışarı bakınca babamın incirengi Jaguar’ının kapısını açmaya çalıştığını gördüm. İki-üç basın mensubu hâlâ dışarıda nöbette bekliyordu, babamları fark edince fotoğrafçılardan biri arabanın camını flaşıyla aydınlattı.

“Unutma,” dedi Maria, “onlara eğer şu görülme olayından bahsedersek bundan hiçbir şekilde basına söz edemezler. İsteyeceğimiz son şey, bir gazetecinin işe karışıp aksatmasıdır. Elimizdeki bilgi de çok belirsiz.”

Midlands’te bir kadın, polis merkezine girip köpeğini dolaştırırken kırmızılı bir kızın pencereden dışarı baktığını söylemişti. Hangi sokak olduğunu hatırlayamıyordu. Kadının hareketlerini geriye doğru takip etmeye çalışıyorlardı.

Bunun gibi birçok görülme ihbarı almıştık. Bana her

seferinde fazla umutlanmamamı söylüyorlardı. Bana hepsini anlattıklarını da sanmıyorum zaten. Bu ipuçları, sanki beni Carmel'e götürecek gümüş tellermiş gibi geliyordu. İkimizin de teli iki tarafından çektiğini, bu yüzden ötekinin titreşimini hissedebildiğini hayal ediyordum. Carmel ile ilgili olabilecek bir şey duyduğumda vücudumda heyecan ve gerginlik dalgaları oluşuyordu. Şimdi de öyle olmuşum –alarm halinde.

“Söylerim –ama öyle insanlar değiller zaten. Kimseye söylemezler.”

Maria rahatladı. “Güzel.”

Tekrar pencereden dışarı baktım ve bej kıyafetli, saçlarını özenle içe doğru kıvrırmış ince bir kadının patikada ilerlediğini gördüm. Onu görmeyeli yıllar olmuştu. Yaşlanmıştı.

Kapıya koştum ve sertçe açarken kendimden çıkan sesi duydum. “Anne, anne, anne!” Sözcükler boğazımdan sertçe, hıçkırık tutmuş gibi çıktı. Bu sesi hâlâ çıkarabiliyor olduğumun farkında değildim.

Babam da sonunda kapıdan içeri girdi –küçük, sivri sakalı ona ters ve yorgun bir hava veriyordu. “Hayır,” diyordu içeriye girmeden önce, kısa ve net biçimde. “Hayır. Benden uzak durun.”

Annemin tuhaf hissettiren sarılışıyla o tanıdık metalimsi kokusu da geldi. Onun omzunun üstünden babama baktığımda yüzünün asık ve sert olduğunu gördüm.

Onları içeri aldıktan sonra kendimi yine sakinleştirmeye çalıştım –dolap kapağını aç, demliği çıkar, çaydanlığı elinle kaldır, çay poşetlerini içine at... Maria arkamda kısık sesle kendini tanıtıyordu.

Niye tartışmıştık? Böyle yeryüzünü sarsan bir olay olduktan sonra, bu tartışma o kadar saçma, o kadar ilgisiz bir şey gibi geliyordu ki... Paul'ü onaylamıyorlardı, yüzüne karşı işe yaramaz bir adam olduğunu söylemişlerdi. O zamanlar üniversiteye gitmekten vazgeçmiştim, çünkü Paul ile birlikte gidip ortak işimizi kuracak, yeni bir hayata başlayacaktık. Ben de tek çocuktum, bunun bir payı var mıydı acaba? Sadece üzülmemiş, çok sinirlenmişlerdi ve Paul'e beni efsunlamış bir iblis gözüyle bakıyorlardı. Düğünümüze çağırmıştım onları. Annem beni arayıp neden bir Katolik düğünü yapmadığınızı sormuştu. Ama öyle olsa da gelmezlermiş. Onunla evlenişimi görmeyeceklerdi. Sonunda, Carmel doğduktan sonra, telefon konuşmalarımız bile bitmişti. Yani onlar Carmel'i bebekliğinden beri görmemişlerdi. Sonradan fark ettim ki, Paul bu sürede beni nazıkçe böyle yapmaya itmişti. Bu bağların kopması onun için büyük bir rahatlama sağlamış olmalıydı. Annemler ona çok kötü davranmışlardı. Telefonu o açarsa suratına bile kapatıyorlardı –Paul'ü kim suçlayabilir ki? Daha sonra, bu meselenin ilişkimiz üzerinde bir yük oluşturup bizi ayrılığa itip itmediğini düşündüm. Belki de bu hasarlı doku hayatımızdan çıkmamış, sadece dağlanmış halde derinlere gömülmüştü. Paul gitmeden birkaç gün önce bana Lucy ile olmanın, kimsenin onayıyla ya da itirazıyla uğraşmayacak olmanın ne kadar büyük bir rahatlık verdiğini söylemişti.

Çayı yaptım ve Maria bizi yalnız bıraktıktan sonra ikisinin yanına, masaya oturdum. Adeta üç yabancıydık. Buraya İspanya'dan gelmişlerdi ve yüzlerindeki neşeli bronzluğa tezat şekilde gözleri şoktan ardına kadar açık haldeydi.

“Berbat bir şey. Berbat.” Babam kaşlarını çatı. “Ne yapılabilir? Ne?” Ona cevap veren olmayınca babam da sustu.

Annem elini uzatıp koluma dokundu. Elllerinde yaşlılık izleri oluşmaya başlamıştı. “Resmini gazetelerde gördüm. Bende annemin bir fotoğrafı var, kocaman gözlü, lüle saçlı bir fotoğrafı. Carmel’i görünce ne kadar benzediklerine inanamadım. Çok güzel bir kız Beth. Çok güzel, çok masum. Kim böyle bir şey yapmak ister?”

“Bilmiyorum,” dedim sessizce. “Bilmiyorum.”

Babam hâlâ sinirli görünüyordu. “O kocan nerede şimdi, ne ile uğraşıyor?”

“Nasıl yani?”

“Ne yapıyor? Nerede?”

“Baba, Paul beni terk etti, bir sene önce. Başka bir kadın için terk etti beni.” Bu bilgiyi hazmetmelerini bekliyorum. Belki bana öyle gelmiştir, ama yanlış görmediysem babamın yüzünde hafif bir gülümseme oluştu –o küçük, beyaz sakalının ucunda adeta “ben demedim mi” yazılı bir ilan varmış gibi hissettim.

“Ah Beth!” Annemin soğuk eli yine uzandı.

“Artık umursamıyorum. Gerçekten –tek istediğim Carmel’i geri almak. Başka her şey... saçmalık. Paul’ün beni terk etmesi önemli bir şey değil, hem de hiç değil.” Sesim yavaş yavaş alçalarak bitirdim lafımı.

“Her neyse, belki de en iyisi...” diye bir şey mırıldandı annem.

Hemen ayağa fırladım, onların mazide kalan bu meseleyle *o an bile* uğraşıyor olmaları inanılmazdı.

“Ben kızımı kaybettim,” diye bağırdım çay malzemelerinin üzerinden onlara. “Bilmiyor musunuz bunu?”

Babam yüzünü ellerine gömdü ve ağlamaya başladı.

“Üzgünüm anne, baba, ama sizin Paul’ü dışlayışınızı kaldıramayacağım. Artık benim kocam olmayabilir ama hâlâ Carmel’in babası ve ikimize de ihtiyacı var.” Hâlâ ağlayan babamın yanına gittim, koluna dokundum. “Geçecek baba. Bak, şu an herkes işbaşında, şu an araştırıyorlar. Kimseye bir şey dememelisiniz –bir ihbar geldi. Bir kız –kırmızı– pencereden bakarken görülmüş. Kadın aynı Carmel’e benzediğini söylüyormuş, kız ayrıca çok dalgın bakıyormuş. Kadını buraya getiriyorlar şu an.”

İçim heyecanla doluyordu. Bunun düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum ama bu nedense çok gerçekmiş gibi geliyordu. Gözümde canlandırabiliyordum –dalgın, üzgün, bir çift göz pencerenin arkasından dışarı bakıyor. Yüzünden düşen bin parça.

Sonra Maria geldi. Konuştuğumuz her şeyi dinlemiş, belli. “Bir süre beklememiz gerekecek Beth. Bu hanımefendi çok yaşlıymış. Kırılğanmış ve... şey, korkarım ki biraz akli sorunu da varmış. Üzgünüm, kızının da onunla beraber gelmesi için akşam altıya kadar bekleyecekler. Kadını sonra kapı kapı dolaştırıp hatırlatmaya çalışacaklar.”

Bir süre geçtikten sonra dayanamamaya başladım. Gitmemi istemediler ama temiz hava almaya ihtiyacım olduğunu söyledim, bir şey duyar duymaz beni aramalarını istedim.

Tabii ihtiyacım olan temiz hava değil, her yeri, her köşeyi aramaktı. Taşların altı, yağmur olukları, barınaklar, ahırlar, dükkânların tezgâh altları... Yan kapıdan bu arama

arzusuyla yanıp tutuşarak çıktım. Bu çıldırışım sırasında Carmel'i küçük bir kırmızı tılsıma dönüşmüş, her Noel ağacına asılmış, her kolyeye eklenmiş olabilir gibi düşünmeye başladım. Onu bu yüzden bulamıyordum. Ben dikkat etmezken bir yere düşmüş de olabilirdi, o yüzden ağaç oyuklarını ve yerdeki yarıkları da kontrol etmeliydim. Kulağımı toprağa dayayıp onun fare ciyaklaması kadar çıkarabildiği sesleri duymaya çalışmalıyım.

Kırsal alana girdiğimde alçak bir taş duvarın üstünden sıçrayıp bir mısır tarlasına girdim ve yürümeye başladım. Yapraklarının yeşil uçlarını parmaklarımla çekerek bir av köpeği gibi mısırların altına baktım, kafamı bir o yana, bir öteki yana çevirip durdum. Bir ayak, kolyeden kopmuş bir boncuk, bir tutam saç, o mantonun kırmızısı... Herhangi bir şey görmek istiyordum. O an bunun faydasız bir şey olduğunu düşünmüyordum, sanki bir görevdeymişim, yaptığım şeyin bir amacı varmış gibi hissediyordum. Ama tarlanın köşesine varıp köşe duvarın üstüne çıktığımda, bu görevimin ölçeğini ancak algılayabildim. Gözümü bir tarladan ötekine çevirdim, her biri bu tarla gibiydi ve ufka kadar uzanıyordu.

Telefonuma baktım. Hiçbir şey yoktu. Kızım sanki buhar olup uçmuştu.

“Neredesin?” diye çığlık attım boş tarlalara. “Neredesin?”

★★★

Otuzuncu güne geldiğimizde tekrar aile olmuştuk – ben, annem ve babam. Benimle kaldılar, alışveriş arabalarını torbalarla doldurup evin ihtiyaçlarını karşıladılar. Babam ön çitin boyasını tazeledi, ona yapmamasını söy-

ledim ama yapacak bir şeyi olduğunda kendisini daha iyi hissettiğini belirtti. Anlaşmazlığımız şu an ne kadar saçma gelmeye başlamıştı.

“Aramayı bırak,” diyorlardı, ben mantomu alıp her evden çıkışımda.

“Yapamam,” diyordum.

Penceredeki o kız Carmel değildi. Kızı buldular ama orada yaşayan kişinin torunu olduğu ortaya çıktı. Ayrıca üstündeki de manto değil elbiseymiş.

O gün ormanı aradım. Artık dağ, taş, toprak demeden, terlikleriyle her yerde dans etmeye zorlanmış o prenses kadar yorgundum. Terliklerini çıkaramayan şu prenses. Bir akıntının yanına uzanıp yüzümü yere gömdüğümde hava kararmıştı artık. Ağzıma giren toprağı tükürmek için doğrulmuyordum bile.

Orada uzun süre yattım. O kadar uzun ki, artık etrafımdaki karanlık aydınlanmaya başlamıştı. Güneş ışınları yavaş yavaş yeryüzüne iniyordu, yumuşak gümüşü ışık ağaçların arasından kendini tekrar tanıtıyordu. Bu gümüşü ışık bana bir şeyi hatırlattı ve aklım bunun ne olduğunu toparlamaya çalışırken kulağıma çarpan mırıldanma sesiyle dikkatim dağıldı. Kafamı kaldırdığımda akıntının karşı tarafında bir çocuk olduğunu gördüm. Bu kız yere oturmuştu, suya çakıl taşları atıyordu –her taş şingirtili bir sesle suya giriyordu– ve kızın orada yalnız başına ne yaptığını, ailesinin onun böyle yapmasına nasıl bir cesaretle izin verildiğini düşünmeden edemedim. Kızı bir yandan izlerken yavaş yavaş fark etmeye başladım. Bu küçük kız yabancı değildi, tanıyordum onu. Carmel’di bu. Benim kızımdı.

Doğrudum.

“Ah, senmişsin,” dedi bana sertçe ve suya bir taş daha fırlattı.

O an, bana bu kadar ters davranmasından dolayı gülmek istedim çünkü hissettiğim rahatlama, iliklerime kadar etkiliyordu beni. Sanki bir iksirle iyileştirilmiştim.

“Carmel, nerelerdeydin bunca zamandır tatlım?”

Doğruldu. Üstünde mantosu yoktu, onun yerine beyaz bir kıyafet ve üstüne kırmızı bir ceket giymişti. Ceketin üstüne dikilmiş daireler, gümüşü ışıktaki kızıl elmaslar gibi parlıyordu. “Tam emin değilim. Beni kaybettin,” dedi ve suya bir taş daha attı. “Beni sanki bir boncuk tanesiymişim gibi kaybettin. Ya da bozuk paraymışım gibi... Beni hep kaybolabileceğim yerlere götürdün. Bunu bilerek yapıyordun.” Taşlar suya düşmeye devam etti.

“Hayır! Doğru değil bu. Sen de gitmek istedin oralara, labirenti sen özellikle istemiştin hatta. Hatırladın mı?”

Gözlerini kıstı, sonra sıkıntılı bir yüzle baktı. “Olabilir. O zaman, ikimiz de mi birbirimizi kaybetmek istedik yani?”

“Tabii ki hayır –böyle söyleme, yoksa yine kaybolacağız. Artık yanıma gel de eve gidelim.”

Kafasını iki yana salladı. “Ben bu sudan geçemem. Özellikle de yeni ayakkabılarımla.”

Sonra dönüp ağaçların arasında yürüyerek uzaklaştı. Rüzgârın saçlarını dalgalandırdığını, kafasının etrafında telleri uçuşturduğunu görebiliyordum.

“Carmel, Carmel...” Gitgide gözden kaybolan şekle seslendim. Tabii sonra kendi bağrışımmın üzerine, ağzımda toprakla uyandım. Ayağa kalkınca baktığım karşı kıyı sanki hâlâ onun varlığıyla titriyordu.

“Senin gerçek olanını tekrar göreceğim,” diye suya karşı ant içtim, Carmel hâlâ oradaymış gibi. “Bu hayatta ya da bir sonrakinde, seni *sonunda* canlı olarak göreceğim.”

Bu, onu geri geri yürürken görmediğim son rüyaydı.

20

Ziyafetin olduğu gece öldüğümü artık biliyorum. Bunu bir ışığın yanması kadar hızlı bir şekilde fark ediyorum. Mutfağa doğru zar zor gidiyorum, kendimi bir sandalyeye bırakıyorum ve masaya avuççıklarımle vurmaya başlıyorum.

“Hayır, hayır, hayır. Ben hayalet olmak istemiyorum. Kurtarın beni. Kurtarın beni.”

Dorothy iki elini de yüzüne götürmüş halde karşımda duruyor. “Sen neler yapıyorsun çocuğum?”

“Sen beni gerçekten görebiliyor musun şimdi?” diyorum ağlaya ağlaya. “Ölmedim mi ben?”

“Elbette ölmedin —ah, güzel Tanrım. Dennis de dışarıda. Ne oldu sana?” Yanıma oturuyor ve kollarını sarıyor bana.

Uzun bir süre sonra ağlamayı bırakıp doğruluyorum.

“Birkaç eski çocuk fotoğrafı buldum, düşününce hepsinin şimdiye kadar ölmüş olduklarını fark ettim, sonra da bunu düşünmeye başladım.” Bunu söylemek artık çok saçma geliyor.

İç geçiriyor. “Sen çok yalnız kaldın, sorun orada.”

“Dorothy, benim burada ne kadar kalmam gerekiyor? Benim artık okula dönmem gerekmiyor mu?” Günler, boncuklar gibi birbirini takip ediyor ve ben artık ne kadardır orada olduğumu tam olarak bilememeye başlıyorum –herhalde artık birkaç kolye olmuştur. Bir de tabii, her biri sinsice çıkagelen birçok gece oldu.

Sorumu duyunca sığıyor. Bunu fark edince belki de anneme kötü bir şey olmuş olabileceğini ve bana henüz söylememiş olabileceklerini düşünüyorum.

“Neden soruyorsun, bizi sevmedin mi yoksa?” Bana gözucuyla bakıyor. “Belki de seninle güzel bir şeyler yapmalıyız. Böylece kafan dağılmış olur.”

“Ben babamla konuşmak istiyorum. Büyükbabamda numarası var.” Numarayı kullanmayalı o kadar uzun süre oldu ki kendi kendime hatırlayabileceğimden emin olamıyorum.

“Hmm. Var galiba.”

“Neden konuşamıyorum?” Ellerimi masaya vurmak geliyor yine içimden.

“Bak şimdi, böyle yaparsan büyükbabanı üzersin,” diye mırıldanıyor. Bana sanki yapacaklarımdan korkuyormuş gibi bakıyor.

“Ben-babamla-konuşmak-istiyorum.” Hıçkırıklarımın arasında zor konuşuyorum.

Dorothy alnını parmaklarıyla ovalıyor. “Aa, şimdi hatırladım. Bende de var numarası –acil durumlar için.”

“Var mı? Lütfen arar mısın? Hemen ara.”

Çantasından telefonunu çıkarıyor ve numaralara basıp telefonu bana veriyor. Babamla konuşmanın düşüncesin-

den bile titriyorum. Dorothy bir yandan tavaları kaldırmaya devam ediyor, bir gözü de sürekli bende. Telefon neredeyse iki yüz kere çalıyor.

“Carmel, yirmi dakikadır bekliyorsun bak. Günlerdir böyle oluyor zaten. Sana söylemek istemedik –ama baban günlerdir bize cevap vermedi.” Kolumu gerip telefonu fırlatmaya hazırlanıyorum fakat son saniyede yalnızca elimden bırakacakmış gibi yapıyorum. Telefon masanın üstünde dönüyor ve çalmayı bırakıyor.

Dorothy bunu görünce, “Carmel, bu hiç hoş değildi,” diyor. Bense kendimi sandalyeye bırakıp kafamı kollarımın arasına gömüyorum, çünkü babamın ben yaşamıyormuşum gibi yapması kendimi tekrar hayalet gibi hissetmeme yol açıyor.

“Biraz dışarı çıkalım mı, ne dersin?” diyor Dorothy. Kafamı kaldırıyorum. “Duvarın arkasına mı?”

Kapıya geldiğimizde Dorothy elini bluzunun ön tarafına sokuyor, yokluyor ve uzun, mavi bir ip çıkarıyor oradan. İpin ucunda da gümüş bir anahtar var. *Demek orada taşıyorlar,* diye düşünüyorum, *yani hemen yanı başlarında.*

“Bak, bu küçük maceramızdan büyükbabana söz etmek yok. Bu bizim sırrımız olacak. Büyükbaban çok korumacı biridir ve buraların pek güvenli yerler olmadığını düşünüyor. Korumacı ne demek biliyor musun?”

Başımı sallıyorum. Bu gezimizin sır oluşu aklıma bir şey getiriyor. Dorothy’nin büyükbabamdan biraz korktuğuna karar veriyorum, o yüzden sürekli onun dediklerini yapsa da, aslında içten içe başka şeyler düşünüyor. Bazen o

ela gözlerinde bunu görebiliyorum. Ama sonra gözkapaklarını indirip bunu tekrar görünmez kılıyor.

Parmaklarıyla ittirerek metal kapıları açıyor.

“Ah,” diyorum ferahlayarak. Sonra bir daha diyorum, çünkü dışarıyı görmek benim için tuhaf bir şok oluyor. Kendimi uçup gidecekmiş gibi hissediyorum, başım dönüyor. Ama en tuhafı da, bir anlığına, içimde tekrar içeri girip metal kapıları arkamızdan kilitlemek isteği doğuyor.

Dorothy elinde yiyecekleri taşıdığı turuncu bir alışveriş torbasıyla yürümeye başlıyor bile.

Bana dönüyor. “Sorunun nedir Carmel?”

“Her şey çok büyük görünüyor.” Benim yaşadığım yerdeki gibi her şey krep benzeri düz değil. Sanki dünyanın altından büyük okyanus dalgaları geçmiş ve her yeri kabartıp öyle bırakmış gibi.

“Geri dönmek mi istiyorsun?”

“Hayır,” diyorum hemen ve kapının dışına, çimlerin üstüne çıkıyorum.

“Hemen duvarın dışında yürüyeceğiz,” diyor Dorothy. Siyah eteği yürürken havaya doğru dalgalanıyor. Patikada yürümeye başlıyoruz. Çok geçmeden o kadar yüksek bir yere geliyoruz ki, hem orman hem de aşağıdaki gümüşü nehir sanki bir oyuncak çiftlikmiş gibi görünmeye başlıyor. Dengemi kaybetmemek için ellerimi duvara koyuyorum ve güneşte ısınmış duvarın sıcaklığını hissediyorum. Rüzgâr yüzüme vururken bağırarak geliyor içimden:

“Yaşıyorum, yaşıyorum, yaşıyorum.”

Büyükbabam geri geldikten sonra acaba dışarı çıktığı-

mızı anlayacak mı diye düşünmeye başlıyorum. Eğer bir şekilde saklamayı başaramazsak ne olur acaba? Kıyafetlerimize sinmiş temiz hava ya da bakışlarımız bizi ele verebilir mi? Normalde olduğundan daha ciddi bugün. Hâlâ topallıyor ama bu artık o kadar büyük bir sorunmuş gibi yapmıyor. Sanki yanında taşıdığı bir bisikletmiş ya da ağır bir çantaymış gibi davranıyor. Düşünceleri de çok derin şu anda, görebiliyorum. Alnı sarmısak kabuğu gibi gergin, tepeye doğru yükselen bir mavi damar görünüyor.

Dorothy'ye hazırlanmasını söylüyor. Ne için diye sormak geliyor içimden, ama büyükbabamda soru sormayı engelleyen bir hava var bugünlerde. O büyük baykuş gözleriyle sürekli yanlış bir şey yapılmış gibi bakıyor. Bir yaramazlık, casusluk falan yapmışım gibi. Güvenilmezmişim gibi.

Dorothy ile birlikte mutfağı topluyoruz. Büyükbabam o sırada telefonuyla konuşup duruyor. Ya başka bir odaya giriyor ya da dairenin dışına çıkıyor. Dorothy ses çıkarmıyor, omzunun üstünden kapıya bakıp duruyor. Ara sıra bulaşık bezini ya da süpürgeyi bana bırakıyor ve "Sen burada kal, devam et," diyerek bir yere gidiyor. İkisi de gidince kulak kabartma numaramı deniyorum. Bu kez çalışmıyor. Tek duyabildiğim çamaşır makinesinden çıkan seslere benzeyen, birbirine geçmiş kelimeler.

Bulaşıkları daha yavaş kurulamaya başlıyorum, konuşmalarını duyabilmek için hiç ses çıkarmamaya çalışıyorum. Yine de duyamıyorum. Her yerim karıncalanmış gibi. Büyükbabamın bu solgun gözlü, sarmısak kafalı halinden, beni sürekli gözlüyor oluşundan korkmaya başlıyorum sanırım. Çok çabuk sinirleniyor, o zaman da onu

tekrar sakinleştirmek için, yerine oturup fıstıklarını yemesini sağlamak için her şeyi yapıyorsunuz. Onları böyle gizlice dinlemeye çalışırsam bunun tam tersini yapmış olacağımı birden fark ediyorum.

O an kapıya doğru yaklaşan ayak sesleri duyuyorum ve döndüğümde orada durmuş bana baktıklarını görüyorum.

“Carmel, tatlım, tabakları bırak da gel, yanımıza otur.” Dorothy bunu kibarca söylüyor ve bu nedense vücudumdaki karıncalanmayı daha kötü hale getiriyor –artık sırtımda da hissediyorum.

Benden isteneni yapıyorum. Dorothy de bana aldığı renkli kıyafetleri katlıyor. Büyükbabam siyah takımlarından biriyle masanın başına oturuyor. Dorothy’nin üstünde o açık kırmızı bluzu var, buraya geldiğim gece üstünde olan. İkisinin de ağzının kenarı aşağı kıvrılmış durumda. Büyükbabam ahşap sandalyesinde kıpırdanıp duruyor. O tükenmek bilmez enerjisinin geri geldiğini, odada dolaştığını, onu böyle rahatsız edenin bu olduğunu görebiliyorum.

“Carmel... Güzel Carmel, canım benim.” Büyükbabam mendilini yüzüne sürüyor ve ben gitgide daha çok korkuyorum.

“Ne? Ne oldu?” Sesim hafif bir rüzgâr sesi gibi çıkıyor.

“Korkarım bugün yalnızca kötü haberlerim var Carmel. Çok kötü. Çok,” diyor büyükbabam. Boğazım sanki büyükbabam elleriyle sıkıyormuş, boğmak üzereymiş gibi düğümleniyor.

“Annem?” diye fısıldıyorum.

Büyükbabam başını sallıyor. Dorothy’ye dönüyorum ama o başka bir yere bakıyor.

“Maalesef Carmel. Bana söyledikleri şu ki... Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Annen dün gece ölmüş.”

Bana söyleyecekleri şeyin bu olduğunu bilmeme rağmen havaya sığıyorum ve haykırıyorum. “Hayır!”

“Carmel, tatlım. Sakin olmalısın. Dinle...”

Dinlemek istemiyorum. Masayı öyle bir itiyorum ki – bu kadar büyük bir masayı nasıl itebildiğimi anlamasam da– masanın ayakları yerde hareket ediyor ve Dorothy’nin kaburgalarına bir darbe indiriyor.

“Hayır, hayır, hayır!”

Şimdi ne yapabilirim? Nerede duracağımı bile bilmiyorum. Dairelerinden çıkıyorum. Büyükbabam arkamdan bağıyor: “Dur çocuğum, bekle.” Ama ben duramıyorum, merdivenleri çıkıyorum ve kendimi duvara çarpıyorum, ellerimi kafama vuruyorum.

“Olamaz. Doğru olamaz,” diye bağıyorum büyük merdivenlerden aşağıya. “Onu hemen görmek istiyorum.”

Dorothy’nin yüzü sanki havada dolanan bir balonmuş gibi görünüyor. “Lütfen, yapma çocuğum. Baş edilmesi çok zor bir şey ama kabullenmelisin. Birlikte atlatacağız.” Sanki beslemek istediği bir sincapmışım gibi elini uzatıyor bana.

Dorothy söyleyince artık gerçek gibi geliyor. Büyükbabam konuşunca ağzından neler çıkabileceğini bilemiyorsunuz –kuzu kanı, ıssız yollar– ama Dorothy her zaman daha gerçekçi, bir anne ya da bir öğretmen gibi. Ne diyorsa o. Yanından öyle bir hızla geçiyorum ki duvara yapışıp kalıyor. Ağzı da gözleriyle birlikte yüzündeki üçüncü yuvarlak oluyor. Arkamdan sesleniyorlar. Büyükbabam, “Peşini bırakma Dorothy, bırakma,” diyor. Sakat bacağının

sürüklenme sesini ötekinin tıkırtısı takip ediyor. Dorothy ondan daha hızlı. Ayaklarının hızla yaklaştığını duyarken daha hızlı koşabilmek için uzun eteğini de elinde topladığını canlandırıyorum gözümde.

Ama ikisi de yetişemez bana. İçimdeki korkunç acıyı benzinim olarak kabul edip ağlaya ağlaya giden bir araba gibi dolanıyorum binada. Tekrar merdivenleri çıkıyorum, yatak odamın yanından geçiyorum, bir sıra pencereyi arkamda bırakıyorum –ki bunların arasında içine kuşların hızlıca girip çıktıkları kırık bir pencere de var– ve daha önce gelmediğim bir yere geliyorum. Burada oyma tırabzanlı bir merdiven var. Basamakların tepesinde büyük, kahverengi bir kapı var ve buzdolaplarına benzer bir sesle açılıyor.

Girdiğim oda, hemen anlıyorum ki, herhalde yüz yıldır insan barındırmıyor. Kadife kaplı sandalyeler şömine etrafında toplanmış, ben ciyaklaya ciyaklaya içeri girdiğimde bana döndüklerini hissediyorum –üstlerinde oturan insanlar olsaydı içeri deli gibi ağlayarak giren birini duyduklarında yapacakları gibi. Odanın kalın, kırmızı halısı ayak seslerimi emiyor.

Bu odanın acı odası olduğunu düşünüyorum. Burası ölüm odası. Duvarlar siyah kâğıtlarla kaplı ve aralarında da şeytani pembe çiçek desenleri var –hepsi bana bakan, bin tane etten göz gibiler.

“Annem öldü,” diyorum odaya, zor konuşarak.

Oda başta donakalıyor, ne diyeceğini bilemiyor.

“Öldü, öldü annem.”

Daire çizerek koşturuyorum, ahşap masaları iterek yüzlerce yıldır üstlerinde duran saksıları ve boş, küllü şeyle-

ri yere deviriyorum. Oda, bu sırada, üzerindeki ölülüğü atıyor ve kükreyerek uyanıyor. Beni kovalamaya başlıyor. Ben sandalyeleri tekmeleyip minderlerdeki eski kadifeleri dişlerimle parçalarken o da peşimden geliyor. Duvar kâğıtlarını da tırnaklarımla sökmeye çalışıyorum ama o kadar sert ve yapışık ki, tırnaklarım üzerinde kayıp gidiyor.

“Siz sadece mobilyasınız,” diye bağıriyorum ve etrafı dağıtmaya, yıkmaya, yırtmaya, devirmeye devam ediyorum çünkü her şeyi mahvetmek istiyorum. Kendimi ağır şeylerin üzerine fırlatıyorum ve annem için ağlıyorum: “Anne, anne, anne –beni burada bırakma, beni burada bırakma.”

Dorothy’nin ve büyükbabamın seslenişini duyduğumda odanın yarısını dağıtmış haldeyim. Adeta bir kavanozda saklanmış bir kuyruk ya da bir göz gibi yüz yıl aynı kaldıktan sonra, odanın benim tarafımdan mahvedilmesi beş dakika alıyor –ama henüz durmak istemiyorum. Duvardaki bütün gözleri çıkarmak istiyorum. Şöminenin üstünde bir ayna var, orada bir anda kendimi görüyorum –nefes nefese kalmışım, her yerim tükürük içinde. O kadar bembeyaz kesilmişim ve ışıldayan gözlerimle öyle tuhaf görünüyorum ki, bir-iki saniye görüntünün bana ait olduğunu anlamıyorum.

Ben odadan fırlayarak dışarı çıkarken Dorothy, eteğini eliyle toplamış halde, eski moda bağcıklı ayakkabılarının içindeki ayağını ilk basamağa atıyor. Onun yanından koşarak geçiyorum, beni yakalamaya çalışsa da kaçırıyor. Ağzı açık halde bana bakakalıyor, ben sanki saç, diş ve eteklerden oluşan bir bulanıklıktan ibaretmişim gibi.

Dışarıya çıkıp bahçenin yarısına geldiğimde ise, bir sü-

redir beni koşturan elektrik vücudumdan çıkıp gidiyor ve ben nefes nefese, canım çıkmış şekilde yere yığılıyorum. Kafamı kaldırabildiğimde hobbit evlerinin karşısında olduğumu görüyorum. Çok büyük bir yağmur damlası, o kadar yakınımaya düşüyor ki gözümle görüyorum ve yaprağa konuşunu, titreyişini, parlayışını, sonra da kendini toprağa bırakışını izliyorum. En sondaki hobbit evine doğru sürünüyorum. Arka duvarda bir bank var ama ben zemindeki taşların üstüne kıvrılıyorum ve kapıyı ayakla rımla kapatıyorum. Bir örümcek bana doğru geliyor, bir an duruyor, sonra da saçlarımda dans ederek ilerliyor. Onu durdurumuyorum bile.

Işık yavaşça grileşiyor. Dışarıdan düşen yağmurun patırtısı ve yeşil bitkilerin saldığı temiz hava kokusu geliyor. “Anne,” diyorum yutkunarak –sesim balıkmışım gibi çıkıyor.

İçimde bir his var, kurtulamadığım bir fikir: Eğer o çiçekli ölüm odasını bulmamış olsaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı. Mantıklı bir şey değil, çünkü annemin haberini o odaya girmeden önce verdiler, ama oranın bana verdiği his, bir çeşit gaz gibi gözeneklerimden içeri hücum ediyor. Eski hayatımı düşünerek titriyorum, ağlıyorum: yürüyüşler, Noel’ler, bahçemiz, sohbetlerimiz, annemin mutfak masasında şarap içen arkadaşları, sabahları kaynayan çaydanlık, sınıfın önünde duran Bayan Buckfast... Ama hepsinden de önemlisi, annemin gözlerindeki o güzelim mavi ışığı özlüyorum.

Dışarıdan ayak sesleri geliyor, biraz sonra da kapıdaki delikten bana bakan gerçek bir ela göz görüyorum.

“Neredeydin çocuğum? Çok korktuk, endişelendik.

Ne yapıyorsun burada, kir içinde? Uzun zamandır yoksun, yerin dibine girdin sandık.”

Konuşan o ela göze bakıyorum ama donuk bir yığınım sadece.

“Ah canım.” Dorothy’nin bir-iki adım attığını, nefes nefese kapıyı ittirdiğini duyuyorum ama arkasında ben olduğum için kapıyı açmasına izin vermiyorum.

Göz tekrar beliriyor delikten. “Çocuğum, hareket etmen lazım. Kapıyı oynatamıyorum. Tanrım, çok kötü bir şey bu, berbat bir iş.”

Beni o kadar sert ittiriyor ki, cereyan olduğunda kapıların duvara çarpmasını önleyen yılanımsı şeyler gibi hissediyorum kendimi artık. Kapının hafif açılan kenarından kollar içeri giriyor ve bir el beni omzumdan tutup saklanma yerimden çıkarıyor.

“Geçti, geçti.” Aniden ışığın içine çıkıyorum ve kendimi Dorothy’nin kollarında buluyorum. Kafam arkaya doğru sarkıyor, havada ayaklarım bir öne bir arkaya sallanıyor.

“Geçti, geçti çocuğum. Of, bunun sonu iyiye çıkabilir mi hiç? Gerçekten, nasıl olur? Aptal,” diye söyleniyor Dorothy, bir yandan iki ince bacağıının üstünde dengede kalmaya çalışırken.

O gece bir battaniyeye sarılarak yatağıma bırakılıyorum –bu kez onlarınkinin dibinde, bir kamp yatağında. Çünkü beni gözetim altında tutmak istiyorlar.

★★★

Sonra kendimi onların yatağında, bu kez bir çarşafa sarılı halde buluyorum. Sabah olmuş. Pencereden, renk-

li bilet yapışkanları hâlâ üstünde olan bavulların üzerine düşen güneş ışıkları geliyor. Başımı hareket ettirdiğimde canım acıyor. Göz kırptığımda canım acıyor. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda da canım acıyor.

İçeri girdiklerinde seslerini duymuyorum.

Büyükbabam bana bakıp gülümsüyor. “Nasıl hissediyoruz kendimizi? İyi miyiz?”

Kafamı iki yana sallıyorum. “Babam,” diye mırıldanıyorum.

Yanıma, yatağa oturuyor. Yüzü çok üzgün ve endişeli.

“Babanla iletişime geçtik. Olanlar yüzünden morali çok bozulmuş Carmel. Ama biliyorsun, bize de sen söylemiş-tin hani, başka bir kadınla yaşıyor, annenle değil. Hani onu fazla görmüyordun, öyle demiştin bize...”

Camdan uçuşan elbiseler, içlerinde insan olmadan yere, göremeyeceğim bir noktaya düşüyorlar. Babamın alaycı sesi geliyor: “Kendini çok orta sınıf görüyorsun ya, şimdi bir daha düşün. Bir taşlamadığın kaldı, ama onu da bir tart kafanda. Uyabilir sana.” Sonra da gülüyor. Ama kendisi gibi değil, tanımadığım biri gibi –şeytan gibi.

“Ee, diyor ki en iyisi... Diyor ki en güzeli biz, kusura bakma...” Ne demek istediğini anlıyorum hemen. Babamın hastaneye gitmesinden dolayı heyecanlanmam be-beklikti. Aptalca ve berbat bir şeydi, çünkü o hâlâ Lucy’yi seviyor. İkimiz babamı haftalar boyunca hiç görmezken annem bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyordu ama ben biliyordum, olan biten her şeyi biliyordum. Kıyafetler durduk yere pencereden dışarı uçmaz.

Dorothy’nin üstünde pembe güller olan, sarı bir bluz var. Gözlerinin ardında korku dolu düşünceler varmış gibi

duruyor –*bunun sonu nereye çıkacak?* Büyükbabamın onun bu düşüncelerinden haberi yok.

“Dorothy,” diyorum, “ben bundan sonra seninle yaşayabilir miyim?”

Bir tıslama sesi havaya salınıyor, bu mutlu bir ses mi? Dorothy’den mi geliyor? Hayır, büyükbabamdan.

“Tabii ki canım, evet... Ah, büyük zevkle, büyük zevkle...” Büyükbabam diyor bunu.

Ama ben Dorothy’ye dönüyorum. Dorothy bana doğru eğiliyor ve beni ince göğsüne bastırarak kaldırıyor. Ona sıkı sıkı tutunuyorum ve her yerim pembe gül oluyor.

Daha sonra mutfığa iniyoruz. Kıyafetlerimi de giymişim. Dorothy bana bir şeyler yedirmeye çalışıyor. Kafamı, sarı kısmı üstte duran yumurtadan öteye çeviriyorum, çünkü midem bulanıyor. Dorothy de omuz silkip beni kendi halime bırakıyor. Beni bırakıp gitmesini istemiyorum, tekrar kucaklasın istiyorum ama dolaplardan bir şeyler çıkarıp siyah plastik çöp torbalarına doldurmakla meşgul.

Bunlar haplardan önce oluyor. “Bunlar rahatlatacak seni Carmel. Yut gitsin tatlım. Biraz su da iç üstüne...” Bunlar hep hapların o... büyülü dünyasının derinliklerine dalmadan önce. Denizin dibine, neredeyse hiçbir şeyin hareket etmediği yere dalmadan önce.

Dorothy bir yere gidiyor ve beni soğuyan, berbat yumurta tabağıyla masada yalnız bırakıyor. Yerdeki gri fayansların arasında parlak bir nokta görüyorum. Kırmızı bir çizginin bitişiğindeki mor çizgi. Bakmak için kalkıyorum. Yakınlaşınca bunun benim tişörtüm olduğunu görüyorum. Islak olarak kullanılmış ama artık kurumuş, sert bir

top halini almış. Dorothy onu yer bezi yapmış. Yüzyıllar öncesinden kalma bir şey gibi duruyor. Müzelere şöyle bir etiketle konulabilecek bir şeymiş gibi: “Carmel bir zamanlar bunu giyerdi.”

Bir zamanlar, Stonehenge denilen bir yerin yakınlarında yürüyüşe çıkmıştık. Orada annemin “höyük mezar” dediği bir tepe vardı. Tepenin dibinde de bir ağaç vardı ve bu ağacın dallarında yüzlerce renkli bez, kurdele, üzeri yazılı kâğıt parçası vardı –bir kısmı yağmurdan korunmak için naylonla kaplanmıştı. Yazılı olanların bazılarını okumaya çalışmıştım, ama yağmur yine de kâğıtların içine sızmış ve mürekkebi dağıtmıştı. “Dilek ağacı,” demişti annem. “İnsanlar dileklerini buraya bırakırlar. Bazıları yazar, bazıları kurdeleyi dileği dileyerek bağlar.”

Çekmecedan makas alıyorum ve bezi kesmeye başlıyorum. Mor-kırmızı çizgiler kesiyorum.

Biri beni durduramasın diye hızla çıkışın yanındaki ağaca tırmanmaya başlıyorum ve bez parçasını yüksek dallardan birine bağlıyorum. Sağlama almak için iki-üç kez düğüm atıyorum. Sonra da dileğimi diliyorum, her ne kadar imkânsız olduğunu bilsem de. Böyle bir şey olmaması, annemin hayata dönmesi mümkün değil. Ama yine de dileğimi diliyorum, çünkü büyükbabam bile beni dileklerinden alıkoyamaz. Dileğim bir an hareketsiz kalıyor, ama sonra esintiyle yavaş yavaş kirli bir bayrakmış gibi sallanıyor.

Ağaçtan iniyorum. Kapının yanında, toprağa saplanmış bir kürek var. Büyükbabamın siyah ceketini de üstünde. Ağırlığından ceketin cebinin boş olmadığını anlayabiliyorum. Yanlış bir hareket olduğunu biliyorum ama yine

de elimi atıyorum: telefon. Babam geliyor aklıma hemen. *Belki de fikrini değiştirmiştir*, diye düşünüyorum. *Belki onunla konuşursam kırmızı arabasıyla gelip beni alır götürür*. Telefonu elime alıp numaralara bakıyorum. Biri sanki beynimi alıp onun yerine yavaş çalışan, aptal bir şey koymuş gibi. Odaklanmaya çalışıyorum. Numarasını biliyordum ama yüzyıllar önce. Biliyordum. Biliyordum. *Hatırla*, diyorum kendi kendime, *hatırla*. 0-7-8-1-1... Kaşlarım çatılıyor – neydi o ikinci 1’den sonra? Kıvrımlı bir şeydi –6.

Kafamı kaldırıyorum. Büyükbabam kapı ağzında kollarını kavuşturmuş duruyor. Her yerim ürperiyor çünkü yapmamam gereken bir şey yaptığımı biliyorum. Telefona sıkı sıkıya yapışıyorum, istemeden tuşlara basıyorum ve arka arkaya küçük bipler geliyor.

Büyükbabam beklediğim gibi sinirlenmiyor. Kendini yere doğru bırakıp tek dizinin üstünde duruyor. Ağrıyan dizinin üstünde.

“Carmel. Tatlım, çocuğum. Ne yapıyorsun?” Sesi çok yumuşak ve nazik.

Telefonu sıkı sıkı tutuyorum.

“Carmel?”

“Babam...” Ancak bir ciyıklama çıkarabiliyorum.

“Çok üzgünüm. Babam konusunda çok üzgünüm tatlım. Belki günün birinde bir daha düşünür ama şimdi diyor ki –ve ben de ne kadar zor bir şey olduğunu biliyorum– artık yeni bir hayata başlamak istiyormuş. Tıpkı bizim gibi.”

Sonra da elimi tutup parmaklarımı geriye kıvrıyor ve telefonu benden alıyor.

21

Elli Birinci Gün

Bazı günler ötekilerden daha kötüydü. Elli birinci günde, Alice beni henüz giyinemediğim için sabahlığımla yakaladı.

“Beth... çok uzun zamandır hep gelmek istedim ama ancak gelebildim.”

Kapının ağzında tereddüt içinde, kollarında hediyelerle kalakaldı –ev yapımı frenküzümü reçeliyle, saç fırçası gibi dikelmiş mor yapraklarıyla bir demet hoş kokulu sümbül getirmişti. Güneşin arkasında oyunlar oynuyordu. Çıkan esinti, kestane rengi saçlarını sanki elle yapmış gibi havaya kaldırıyordu. O her zaman taktığı boncuklu bilezikleri, hediyeleri verirken pembe ceketinin kollarının altından görünüyordu.

“Çok nazıksın, çok nazıksın,” dedim çiçeklerle reçeli alırken. Onu içeriye çay içmeye davet ettim, her ne kadar o gün buna dayanabileceğimi düşünmesem de.

“Daha önce gelemediğim için özür dilerim,” dedi.

Ona çaktırmadan göz attım. Burada ne yapıyordu? Alice benim hayatımda sürekli olan biri değildi, arkadaşlarımdan biri bile sayılmazdı. Yaşadığı berbat hayattan dolayı onun için üzüliyordum sanırım –onu biraz tuhaf da buluyordum doğrusu, bu yüzden fırsat buldukça olaylara dahil etmeye çalışıyordum. Paul’dan biraz hoşlanıyormuş gibi görünse de bunu ciddiye almıyordum. Hem ayrıca, Paul yakışıklı adamdı ve çoğu kadının ondan hoşlandığını acı tecrübelerle öğrenmiştim. Sanırım Alice’i ara sıra vuku bulan aile içi şiddet olayları hakkında bir şeyler yapması için ikna etmek istemiştim. Gerçi onun tek yaptığı, bana bir saniyeliğine gülümsemek ve konuyu değiştirmek ya da iyi olduğu konusunda ısrar etmektir.

Kadın incelik ediyordu, kızdım kendime. Nezaket gösterip buraya gelmişti ve bu, ona karşı elimden gelen en iyi tavrı takınmam konusunda kendimi zorlamamı sağladı.

Alice mutfakta etrafa baktı, lavabo giderindeki yumurta kabuğu dışında temiz, dolaşılabilir bir yerdi mutfak o sırada. “Kendine baktığını görmek güzel,” dedi. Ben de o yumurta kabuğunun önceki sabahtan kaldığını, o zamandan beri bir şey yemediğimi söylemedim.

“Aniden geldiğim için özür dilerim,” dedi mutfak masasına otururken. Tam olarak dışa vurmasa da çok gergin olduğunu anlayabiliyordum. Belki de kızı kaybolmuş birinin karşısına oturmanın verdiği bir şeydi.

“Hayır, önemli değil, gerçekten, dert etme.” Kapağı kaldırıp içini karıştırdığımda çaydanlıktan o güzel koku geldi. “İnsanlar için de kolay olmuyor, biliyorum. Ne diyeceğini bilemeyenler oluyor.” Ama bu kez kendisini konuşmaya zorlayan bendim.

Alice küçük, titrek yudumlarla içti çayını.

Sonra birdenbire, "Beth, sana bunu söyleyebilmek için uzun zamandır cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Seninle konuşmak zorundaydım. Sana bir şey söylemem lazım," dedi.

"Carmel hakkında mı?"

"Evet."

"Ne? Nedir o?" Sabahlığımın boynunu çekiştirdim, birden heyecanlanmış ve kulak kesilmiştim. Bunun bulmacanın kayıp parçası olabileceğini düşünüyordum –uzun zamandır aradığım tek eksik parça.

"Senin kızın... Carmel." Lafa giremedi, baştan başladı. "Şey... ben biraz kötüydüm, biliyorsun ya, oram buram... izlerle kaplıydı. Yine çıldırmıştı kocam, işte, bazen yaptığı gibi."

"Evet, evet, hatırlıyorum."

"Burada olduğumuz gece beni gördü. Herkes konuşmakla meşgul olduğu için fark edilmedi ama Carmel gelip bana dokundu ve sonra, ertesi gün –bak sana yemin ederim ki doğru söylüyorum Beth– ertesi gün hepsi geçmişti. Tek bir iz bile kalmamıştı, önceki gün her tarafım mosmordu halbuki. Hatırlarsın, hatırlıyorsundur. Lütfen, kızma bana ne olur, ama bana kalırsa Carmel'in Tanrı'yla bir bağlantısı vardı."

Lafını nefesi kesilerek bitirdi.

"Tanrı'yla bağlantısı..." Sesimdeki sert hayal kırıklığını, ağzımdaki yanma hissini Alice fark etmedi.

"Evet, çocuklar O'na yakın olunca olabiliyor böyle bir şey. Söylemek istedim ki... Yani, için rahat olsun diye. O'nun yanındadır yani, eğer..."

“Ne?”

“Bir melek, meleklerden biri Beth.” Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Göremiyor musun? Bence...”

Öfkem gözlerimin ardında beyaz bir perde halinde birikiyordu. “Sen bana benim kızımın öldüğünü mü söylüyorsun?” Kafamda berbat bir düşünce oluştu: Galiba Alice’e bir tane de ben vurmak istiyordum.

“Lütfen böyle yapma. Ben sadece... öyle olduysa yani... bunu bilmek seni rahatlatır diye düşünmüştüm.”

“Kes artık.” Ayağa kalkıp ellerimi kulaklarıma götürdüm. Hayati bir ipucu olabileceğini sandığım şey, meğer deli bir tanıdığın saçmalıklarından ibaretmiş. “Lütfen, konuşma artık.”

“Buna inanman lazım Beth. İnanman lazım.” Konuşurken o boncuklu bilekleri hareket ediyordu. İçimdeki nefret boğazıma kadar yükselip beni boğmaya başladı.

“Kes artık be!” diye bağırdım. “Çık git buradan. Ben de hakikaten elinde somut bir şey var sandım. Def ol git bu evden, yalnız bırak beni, geri zekâlı seni... Gerzek, manyak sığır. Tanrı’nı da al, çık git buradan ve bir daha da gelme.”

Parlayan, gümüş ipuçları... Nereden bilebilirdim ki Alice, o kadar insanın içinden, elinde bu parlak, parmak uçlarından dökülen ipuçlarından birini tutuyormuş? Biz konuşurken bile ipucunun zayıfladığını, kaçırmaya başladığını, gümüşü ışıltısının karanlığa karıştığını hiç bilebilir miydim?

22

Uyandığımda yine ölmüş olduğumu düşünüyorum –gözkapaklarım sanki birbirine yapışmış, dudaklarım bir daha açılmamak üzere kapanmış gibi. Uzanıyorum, ama bir yandan da hareket ediyorum –kafamın gösterdiği yöne doğru, öne gidiyorum. Vücudumun içindeyse beni olduğum yere çivileyen bir taş var gibi.

İncili kapılara çıkan o yolda olduğumu sanıyorum – insanların ölmeden önce oradan geçileceğini söylediğini duymuştum. Önce bu karanlık tünelden geçiyorsunuz, sonra tünelin sonunda parlak bir ışık görüyorsunuz ve sonunda daha önce ölmüş akrabalarınızın, arkadaşlarınızın sizi beklediği yere geliyorsunuz. Burada bir yerde incili kapılardan geçiyorsunuz ama nasıl olduğundan emin değilim.

Gözlerimin önünde gerçekten de kapılar görüyorum ama inciden değiller. Gri, metal, soğuk hava yayan kapılar bunlar. Bunları daha önce bir yerde görmüştüm. Sonra bu kapılar kayboluyor ve gözlerimin arkasında, siyah tonun

üzerinde kırmızı çiçekler açmaya başlıyor. Sanki bir yastık kümesinin üstüne düşmüşüm gibi tekrar uykuya dalıyorum.

Uyandığımda adımın Carmel olduğunu biliyorum.

Şimdi oradan oraya sürükleniyorum. Bir çeşit fabrikada olabilirim. Bir tür çelik makinenin içindeki bir motor ya da bir çikolata gibi, metal kolların beni bir kutuya koyacağı bir bandın üzerinde ilerliyor olabilirim. Bir an bu bandın üstünden düşeceğimi sanıyorum, ama düşsem nereye düşeceğimi bilmiyorum –sanki düşsem sonsuza kadar düşmeye devam edecektim gibi geliyor. Öyle, sonu olmayan bir boşluğa doğru...

Sonra başka bir uzun uyku, sonra tekrar uyanış.

Gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Uzun bir süre sonra bunun bir tavan olduğuna karar veriyorum ama tavanın üstünde ışıklarla gölgeler dans ediyor. Bunu anlayınca gözlerimi dinlendiriyorum –iliklerime kadar yorulmuşum– ama tekrar uyumak istemiyorum, o yüzden yan yatacak şekilde dönüyorum.

Önce gölgeleri, sonra onların üstündeki dört tane gözü görüyorum. Ela renkte, bana yan yan bakıyorlar. Hiçbiri ötekinin yanında değil. Sanki bir kafanın üstünde olmalarıymış, ama bir tanesi ötekinin üstünde olmalıymış gibi. Korkup korkmadığımdan da emin değilim. Bu dört gözün düz bir sıraya girdiğini görüyorum sonra. Bana bakıyorlar, ara sıra gözkapakları üstlerine iniyor.

Sonra ses geliyor: “Çok uzun zamandır uyanmanı bekliyoruz –asırlar oldu sanki.”

Gözlerden biri yukarı doğru çıkıyor, dönüyor, sonunda yan yana geliyor –yani olması gerektiği gibi, bir çift göz gibi görünüyor– ama havada asılı duruyor. Alttaki çift ol-

duğu gibi kalıyor, gözkapacı hareket ediyor, gözbebekleri beni izliyor.

“Birinin bu kadar çok uyuyabileceğini bilmiyordum. Ölmüş falan olabileceğini sandım.” Bu bir televizyon sesi: cırtlak Amerikan çizgi film kahramanlarından.

Bir şey mırıldanıyorum. Gerçek kelimeler değil, saçma bir ses çıkarıyorum. İki çift göz de bana gülüyor.

“Kulağa çok komik geliyorsun.” Konuşmaları üstteki göz çifti yapıyor gibi. Alttakiler sadece izliyor.

O an ilk kez doğru düzgün kendime geliyorum. Ranza yataklarda birbirinin aynısı iki kız yatıyor. Aynı insandan iki tane varmış gibi. Alttaki başını yastığına koymuş, öteki doğrulmuş ve bakmak için eğilmiş, ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtıyor. Süslü kösele ayakkabılar giymiş ve üstünde fırfırlı, dantelli bir giysi var. Giysi, kız sanki oraya paraşütle inmiş gibi kabarık duruyor.

Alttaki ilk kez konuşuyor.

“Silver –yataktayken ayakkabılarını çıkarmalısın. Yine başına dert alacaksın.”

“Aman, kimin umurunda? Haberi olmayacak ki.”

Üst ranzadaki kız ayağa kalkıyor. Tavana çarpmamak için kamburunu çıkarıyor, ciddiyetini biraz daha kaybederse yere düşebilirmiş gibi duruyor.

“Umurumda değil. Yatakta dans da edeceğim, moonwalk yapacağım.” Sonra dizlerini yukarı aşağı oynatıyor, ayaklarını parlak örtüye vurup durmaya başlıyor. Bana hiç moonwalk gibi gelmiyor bu.

“Hey, sen, kız –bak şimdi nasıl dans edeceğim ayakkabılarımla, beni izle.” Dans etmeye devam ediyor ve beni korkutuyor: Bir anda dengesini kaybedip kafamın üstüne düşebilirmiş gibi geliyor.

Alttaki gülmeye başlıyor, elini yatağının tavanındaki suntaya vuruyor.

“Oyna Silver, oyna. Bacaklarını da iyice savur da oran buran açılsın.”

Dans eden kız bacaklarını iyice yukarı kaldırıyor. Dantelli kıyafeti hopluyor, uzun siyah saçları oradan oraya savruluyor. Sonra, birden duruyor ve kendini yatağa bırakıyor.

Onlarla konuşmak istiyorum ama ağzımdan çıkan kelimeler pek anlamlı değil.

“Ne dedin?” diyor ranzanın üst tarafındaki kız. “Ne diyor?”

Etrafıma bakıyorum. Benim yatağım odanın bir duvarına dayalı, ranza da öteki duvara. Arkamızda çekilmiş bir perde var. rtde kırmızı, pembe ve yeşil tonlar var –aklıma nedense birden “şal deseni” diye bir şey geliyor. Çok yukarıda bir pencere var. Işık da oradan geliyor, tavandan aşağı süzülüyor.

“Benim adım Carmel,” diyorum sonunda. Ama bunu onlara söylemiyorum –neredeyse unuttuğum bu gerçeği kendime hatırlatıyorum.

Ranzanın alt tarafındaki kız, “Ben de Melody,” diyor, ama üstteki, “Biliyoruz adını. Carmel demek –aslında biraz komik,” diyor.

Ona cevap vermek istiyorum –onların at isimlerine benzeyen isimleri kadar, o cırtlak sesleri kadar komik olmadığını söylemek istiyorum. Ama içinde olduğumuz kutu, bizi neredeyse yataklarımızdan yere fırlatacak kadar sertçe sallanıyor. Sonra yavaş yavaş, bir yerlere srtne srtne duruyor.

Doksanıncı Gün

İlk kez yalnızdım.

Annemle babam sonunda Londra'daki evlerine dönmeleri gerektiğine karar vermişti ve ben de bunu şiddetle desteklemiştim. Onlar etrafımdayken Paul ile tekrar bağ kurmam zorlaşacaktı –Paul'ü artık hınç dolu eski eşi olmadığımı ikna etmem, bir şekilde onun desteğini hissetmem gerekiyordu.

Bahçede kalabileceğim kadar kalırım, diye düşünüyordum. Etrafta tavanların, duvar resimlerinin, mobilyaların ya da tanıdık fincanların, örtülerin, minderlerin olmaması daha iyiydi.

Bahçeyse tam aksine çok yeni bir şeymiş gibi geliyordu. Ben ilgi göstermezken o kendisini yaza adapte etmişti –çiçekler ilgi görmeden açmışlar, duvarlara doğru kırmızı ve turuncu renklerini salıvermişlerdi. Arılar çiçeklerin erkek organlarıyla taç yaprakları arasında geziniyorlar, arada sanki çiçek tarafından yutulmuş gibi kayboluyorlardı.

Beni barakada bekleyen bahçe aletlerimi ortalığa saçtım, sonra da malayı elime alıp çiçeklerin etrafındaki otları sökmeye başladım. Uzun çiçek yatağı boyunca çalıştım, çalıştım, ta ki duvarın yıkık kısmını ve oradan dökülen parçalardan, yarısı toprağa gömülmüş, yuvarlak, tekinsiz minik taşları görene kadar. Yüzümün terini silmek için durdum, sonra o taşların arasından en küçük olanını elime alıp tarttım, duvarın neresinden düşmüş olabileceğini anlamaya çalıştım. Evet, oradaydı işte –tam olarak elimdeki gibi bir boşluk. Onu yerine yerleştirdim ve diğer uygun parçaları bulmaya çalıştım. Özenle, yavaş yavaş, duvardaki kırıklar tamamen yok olana kadar çalıştım. En sonuncu taş daha büyüktü, diğerlerinden daha düzdü ve diğerlerini yerinde tutabilecek kadar sağlamdı. Ellerimi silkeledim ve geri çekilip mükemmel olarak yerleştirdiğim yapboza baktım.

Bir şey vicdanımı sızlatıyordu. Neydi bu? Sonra, birden fark ettim ki, bir süreliğine Carmel'i hiç düşünmemiştim. O süre boyunca önümdeki işe o kadar yoğunlaşmışım ki, dünyada o işten başka bir şey yok gibi hissetmişim: ben, taşlar, onları alttan ısıtıp soğutan toprak ve tepeden ısıtan güneş. Ne kadar sürmüştü bu iş? İki dakika mı, beş mi, on mu? Unutmanın verdiği suçluluk hissi beni tepeden tırnağa sarınca toprağa çömeldim, topuklarımın üstüne çöktüm. İmkânsız görünüyordu, ama mümkündü de –yani, ileride bir zaman benim kahve içmem, bir kitaba odaklanmam, bir arkadaşımın gülüp eğlenmem, yeni bir çift ayakkabı görüp heyecanla bağırmam, bir boya rengi seçmem, elimi kadife bir perde üzerinde keyifle gezdirmem, belki de mümkündü gerçekten.

Artık güneş batmaya başlamış, hava tozlanmıştı. Yani bana içi kararmaya başlamış eve dönmekten başka çare kalmamıştı.

İçerideyken, evin saçma bir sessizlik ve sakinlik içinde olduğunu düşündüm. Sanki zamanın altın vanaları sıkılmış, her şey sıkıştırılmıştı. O an evde yalnız kalınca sanki batık bir gemideymişim, terk edilmiş eşyalar arasındaymışım gibi hissettim.

Yavaş adımlarla üst kata çıktım ve onun yatağına oturdum. Yatağın yanında en çok kıymet verdiği şeylerden biri vardı –porselenden, benekli mantar şeklinde bir gece lambası. Lambanın oyuğundan bakılınca içerideki sahne görülüyordu: Porselen bir porsuk ailesi minik mutfaklarında oturmuşlardı. Bunu bir yardım kermesinden alıp eve getirmiştik ve sonra yeniden şekillendirmiştik –*zeki bir anneyim*, diye düşünmüştüm o zaman. Zeki, bağımsız, çok yönlü, bekâr bir anneydim, yani o adama kimin ihtiyacı vardı?

Düğmesini açtım. İşte baba porsuk, damalı terlikleriyle mutfak masasına oturmuş, gazetesini okuyordu. Masada ikiye bölünmüş bir somun ekmek ve üçgen kesilmiş bir peynir parçası duruyordu. Anne porsuk da dantelli mavi önlüğüyle, elinde fırından henüz çıkardığı süslü bir turta tutuyordu. Bebek porsuk da masadaydı, ağzında bir kaşık vardı. Mükemmel bir aile manzarası. Carmel'in sevmesine şaşırmamak lazım.

Düğmeyi açtım, kapattım, açtım, kapattım... Her seferinde bu aileye bir kişinin daha eklenmesini umdum –şöminenin yanındaki, çizgili minyatür kilimin üstünde duracak şekilde ortaya çıkıverecek küçük, hareketsiz bir

Carmel. Sorun yok, memur hanım, kendisi porsuklarla yaşamak için onların yanına gitmiş. Artık minik fincanlar kullanıyor, boyadan şöminelerin karşısında ısıtıyor. Artık telaşa gerek yok. En azından artık sürekli izleyebileceğimiz bir yerde. Geri dönecektir, kimse boyadan yapılma kahverengi ekmeklerle uzun süre idare edemez.

Lambanın altında bir kâğıt parçası vardı –Carmel'in çizimlerinden biri. Bakmak için onu oradan aldım: ağzından kurşunkalemle yazılmış kelimeler dökülen, ayağının dibinde uzun kulaklı bir yaratık olan adamın teki. Çizimi tekrar oraya koyabilmek için lambayı kaldırdım ve o sırada içindeki ampulü porselene biraz fazla sert değdirdim. Kırılabilirdi.

Onun odasından, tüm o nefeslerini aldığı yerden, düşüncelerinin hâlâ takılı olduğu o tavanın altından dışarı çıktım. Kızım sanki etrafımda dolanıyordu. Bir-iki saniye kendimden şüphe ettim –Carmel gerçek miydi ki? Onun yaşadığını yalnızca hayal mi etmiştim? Banyoya girip aynanın üstündeki ışığın ipini çektiğimde cevabımı aldım. Tişörtümü yukarı çektim. İşte, oradaydı kızım, karnıma yayılmış, sanki küçük iskelet eller tarafından yapılmış gibi duran o güzel, gümüşü izlerdeydi.

Evin içinde bir cızırtı, bir koku, bir hastalık vardı. Bir hatıra mıydı bu? Carmel dışarı çıktığı bir gün, eve döndüğünde masanın karşısında bir yere kusmuştu. Önemli değil, boş ver –paspasla gitsin. Bir de bozuk oyuncak vardı –kafasını sallamayı ve mekanik vaklamalarını bir türlü kesmeyen bir ördekti bu. Paul onarmayı denemişti ama sonra pes edip pillerini çıkarmış ve onu sonsuza kadar susturmuştu. Hatıralar, karanlığın içinden hücum ediyordu ade-

ta. Hızla ördükleri ağlarla yolumu tıkıyorlar ve böylece benim habersizce onların içine dalmamı sağlıyorlar, tüylerini yüzüme yapıştırıyorlardı. Carmel kafasını kaldırmış bana bakıyor ve şunları diyordu: “Gidiyoruz değil mi?” Havada heves vardı. “Evet, gidiyoruz. Treni yakalamamız gerek.”

Tekrar onun odasına girdim ve nefes nefese kaldığımı fark ederek camı açtım. Ay ışığı içeri sel gibi aktı. Ayın şişmiş yüzü aşağı baktı –üstünde su gibi, kan gibi ağır bir şey taşıyordu sanki. Yüzeyin üstünde ince bir yarıktan ibaret olan ağzı, her an açılıp çok ince bir çığlık atabilirmiş gibiydi. Kendimi sakinleştirebilmek için pencere pervazına tutundum. *Kendine hâkim ol*, dedim içimden.

Resim malzemelerini dolabının en arkasında buldum. Keçeli kalemler ve fırçalarla dolu bir plastik sandık vardı. “Bana bir harita lazım,” diye duyuru yaptım odaya. “Tanıdığımız herkesi ve onları tanıyan herkesi gösteren bir şema yapacağım –orada bir yerde, bir ipucu olmak zorunda.”

Bir tomar kâğıdı kabından çıkardım ve tomardan birkaç kalın küme alıp onun yatağının kenarına sıkıştırdım. Kırmızı kalemle boş beyazlığın ortasına yazmaya başladım.

Carmel.

Arkadaşlarımız için mor çizgiler. Gitgide artan insan kalabalığı: Paul, kardeşleri Sean ve Darren. Lucy. Benim arkadaşlarım –Belinda, Nessa, Julie ve kalanları onun adının altındaki bir kuş yuvasında. Keçeli kalemlerin hatlarıyla hepimiz birbirimize bağlıyız. Alice. Labirentteki adam. Sonra, Carmel’in arkadaşları –sınıfındaki arkadaşlarının isimlerini hatırlamakta zorlanınca onları korodaki sıralanmalarını düşünerek yerleştirmeye çalıştım.

“Neredesin?” diye sordum haritaya. “Beni sana bu çizgi mi getirecek?” Parmaklarımı harita üzerinde gezdirmeye başladım. “Bu mu yoksa? Bu mu? Bir şey olmalı burada.” Bunu yaparken bu isimlerin olayla hiçbir bağlantısı olmayabileceği ihtimalini tamamen göz ardı ediyordum. Kendi başına, rastgele, ardında ipucu bırakmayan bir olay... Sonunda bitkin düşüp sırtımı yatağın yanındaki masaya verdim ve fark ettim ki, bu işi yapmaya çalışırken bile, kendimi kısa süreliğine bir unutuş bölgesi içine atmıştım.

Yalnız geçirdiğim ilk gece huzurla uyudum. Karanlık geceyi bölen tek bir rüya bile görmedim. Sabah olunca elimde çayla tekrar onun odasına girdim ve duvarındaki spiral şemaya göz attım. *Kızımın haritası*, diye geçirdim kafamdan –bacaklarını her an daha da uzatabilecek ve sonunda tüm dünyayı saracak, tüylü ayaklarıyla Carmel’in nerede olduğunu hissetmeye çalışacak bir örümcek gibiydi.

Karşısında durup insanlar arasındaki renkli çizgileri izlerken bunun aynı zamanda benim de haritam olduğunu fark ettim. Beni tanıyan, benim tanıdığım herkesin listesi bu ve bunu tuhaf bir hayretle fark etmiştim. Ben, bölünmüş bir şeyden kalan parçaydım. Tek başıma hayatta kalmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Ya öyle yapacaktım ya da büzüşüp ölecektim.

24

Sesler duyuyorum. Kapılar açılıyor ve içeri ışık huzmeleri saçılıyor. Dışarıda duranlar, turuncu gökyüzünün önünde siyah siluetlerden ibaret.

Bir süredir bir karavanın içinde olduğumu fark ediyorum.

Siluetlerden biri öne doğru eğiliyor ve kafası bir an ışıktayken parıldayınca bunun büyükbabam olduğunu anlıyorum. Gözlerim keskinleşiyor –ikisi de orada. Dorothy ve büyükbabam.

Onları gördüğüme o kadar seviniyorum ki, az kalsın ağlayacağım. Onlarla yaşadıklarımı bir anda hatırlıyorum ama tek kelime edemiyorum. Yattığım yerde kalıp büyükbabamın katlı duran metal basamakları zeminden aşağı doğru açmasını izliyorum. Dorothy onun epey arkasında duruyor.

Büyükbabam kollarını ardına kadar açıyor, beni hevesle karşılıyor. Onu hatırladığımdan daha büyük, daha güçlü duruyor. Başı dik, eskisi gibi öne eğik değil ve gözleri de

kenarlardan yukarı bakmıyor. Şimdi kendinden memnun görünüyor –güçlü ve mutlu yani. Her yanı, gökyüzünün pembe-turuncu rengiyle aydınlanıyor, beyaz saçları daha uzun görünüyor ve rüzgârla uçuşuyor. Gözleri de parılıyor. Elleri kürek kadar büyük ve yaşamdan büyük mutluluk duyuyor gibi.

Dorothy'ye bakıyorum.

Çok tuhaf. Bana hangisini daha çok sevdiğimi, hangisinin daha dost canlısı olduğunu sorsalar, Dorothy, derdim. Bana birkaç kez sarılmıştı, benimle bir kez gizli bir piknik yapmıştı... Ama o da değişmiş. Tek bakışta bunu nasıl anlayabilirsiniz, bilmiyorum ama anlıyorum. Hemen. Yüzünü güneşten korumaya çalışırken görüyorum onu. Gözleri, kafasında iki tane kara delik varmış gibi görünüyor. O saniyede anlıyorum ki Dorothy kendisini gölgelerin içine hapsetmiş.

Arkalarındaki alçak güneş, tarla sayılamayacak bir alanı aydınlatıyor –sadece birçok yerinde kayalar olan, kırsal bir alan. Beynim derinliklerimde bir yere erişiyor ve oradaki kocaman taştan yumurtayı hissediyorum: Bu yumurtanın adı “annem öldü ve her şey sonsuza dek değişti”.

Bu bakışmalar ve fark edişler yalnızca birkaç saniye sürüyor.

İkizler metal basamakları atlayarak iniyorlar. Dorothy'nin yanından koşuyor ve anlamadığım bir dilde konuşuyorlar.

Korkmadığımı hissediyorum. Ağlamak bile istemiyorum. Kendimi bir kavanozun içine konulmuş, çalkalanmış ve halsiz düştüğü için kavanozun dibinden çıkacak gücünü kalmamış bir böcek gibi hissediyorum. Yataktan yavaş-

ça çıkıyorum ve basamakları iniyorum –ikizler gibi dans ederek, hoplayarak değil, yaşlı bir kadın gibi yalpalayarak, bacaklarının kırılmasından korkarmış gibi yürüyorum.

Büyükbabam aşağı inmeme yardım etmek için tek kolunu bana sarıyor. “Carmel, kendini toparladığını görmek ne kadar güzel,” diyor.

Ona pek de toparlanmadığımı, halsizliğimden bunu anlaması gerektiğini söylemek istiyorum.

“Küçük ailemize hoş geldin. Dorothy’nin kızlarıyla tanışmışsın bile demek. Tatlı ikizler, şeker kızlar.”

Baş sallıyorum. Dorothy bana neden ikiz kızları olduğundan söz etmemiştii? “Senin yaşında iki tane kızım var,” diye neden bilgilendirmemiştii beni? “Başka bir dilde de konuşabiliyorum,” diye niye söylememiştii? Dorothy yerdeki bir yığının üstüne eğiliyor, ikizleri onun etrafında uzun zaman sonra kapatıldığı yerden saliverilmiş köpekler gibi koşturuyorlar.

Kalbimde bir sızı hissediyorum ve içimdeki taş yumurta daha da ağırlaşıyor. Dorothy’nin yanıma gelip bana sarılmasını, her şeyin çok güzel olacağını ve eski hayatımıza geri döneceğimizi söylemesini dört gözle bekliyorum. Ama o, kutular açmakla, kutudan tavalar, tenekeler çıkarmakla meşgul. Işık kahverengi teninde parıldarken sanki yüzünü benden kasten kaçırıyor.

Elimi büyükbabamın kolunda tutarak son basamağı da iniyorum. Büyükbabamın üstünde her zamanki beyaz gömleği var ama bugün üstüne kısa bir palto giymiş. Babamda da böyle bir şey vardı ve buna “eşek ceketi” derdi. Kumaşı elime kalın ve çok tüylü gibi geliyor.

Bu ceket büyükbabamı güçlü ve sert gösteriyor.

“Merhaba canım,” diyor bana sessizce.

“Merhaba,” diyorum ben de. Bu selamlaşmamız sanki bize özelmış, Dorothy ve ikizlerle alakasız bir şeymiş gibi geliyor bana.

“Nasıl hissediyorsun kendini?” Yüzünde büyük bir ciddiyet var ve bana dünyadaki en önemli şeymişim gibi bakıyor. Bu bakış karşısında ağlamak istiyorum çünkü çok uzun zamandır kimse bana böyle bakmamıştı. Annemin bakışı gibi. Ama ağlamama izin vermiyorum. İçimdeki bu sert, taş yumurtayı kırmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Bu kadar ağır bir şeyi uzun süre içimde tutamayacağımı düşünüyorum ve içten içe kendime şöyle söylüyorum: *Cesur ol Carmel. Cesur ol.*

Dışarısının büyüklüğü başımı döndürüyor. “Büyükbaba,” diyorum, “sen bu karavanda mı yaşıyorsun?”

Gülümsüyor. Rüzgâr saçından bir perçemi gözüne sokuyor, sonra çıkarıyor.

“Şimdilik, şimdilik. Bizim için ayarladılar bunu, şimdilik bunu evimiz olarak kullanacağız. Ama bu bir evden daha güzel, çünkü hareket edebiliyor.”

İçimde, aşağılarda bir acı hissediyorum. “İçeride... içeride bir tuvalet var mı peki?” diye soruyorum ve hemen pişman oluyorum çünkü cevabın hayır olduğunu büyükbabamın yüzünden okumama rağmen, onun, karavanının işe yaramaz bir şey olduğunu düşünmek istemediğini de görüyorum.

“Pek profesyonel bir karavan olmadığını kabul etmek lazım tabii. Tam teşekküllü, lüks bir araç değil bu. Ama öyle bir şeye de ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olduğu zaman doğanın yardımıyla gideriyoruz.”

Etrafıma bakıyorum. Sanırım bana çışımı otların üzerine yapmamı söylüyor, ama etrafta arkasına saklanabileceğim bir ev ya da en azından bir çit bile yok. Ayağım yere değdiğinde büyükbabam şöyle diyor: “Amerika’ya hoş geldin.”

Gözlerimi kaldırıp ona inanamayan gözlerle bakıyorum. İhtiyacımı bile unutuyorum.

“Biz Amerika’da mıyız? Gerçekten mi?”

Çok dalgın bir ifadeyle gülümsüyor. “Evet, gerçekten. Sen hastalandın Carmel ve çok uzun süre hasta kaldın. Ama şu an görüyorum ki gitgide daha iyi olacaksın. Dualarımız sonunda yanıt buldu ve Carmel’imiz aramıza geri döndü, yaşanacak topraklara geldi.”

Öyle deyince içim titriyor, çünkü eğer yaşanacak topraklar varsa ölünecek topraklar da olması gerektiğini düşünüyorum. Bu ölünecek toprakların görünüşü de gözlerimde canlanıyor. Binlerce göz üst üste binmiş, pembe bir et yığını olmuş, her göz birbirinden bağımsız olarak başka bir yere bakıyor ve göz kırpmıyor. Büyükbabam bu ürperişimi fark etmiyor.

“Karavanın arkasına git canım. Sonra da yanımıza gel. Bu gece bir ateş yakıp yemeğimizi Tanrı’nın muhteşem gökyüzünün altında yiyeceğiz.” Bana doğru çok kibarca gülümsüyor. “Git tatlım, hadi.”

Karavanın öteki tarafına, direksiyonun olduğu tarafa yürüyorum. Bacaklarım ağrıyor, çok zayıf ve tuhaflar. Taşlı zemine doğru çömeliyorum, geceliğimi sıyırıp çışımı yapıyorum. Üstümdeki gecelik tanıdık gelmiyor. Üstünde pembe güller olan beyaz bir giysi bu ve yere kadar uzanıyor. *Bunu bana başka biri giydirdi herhalde,* diye düşünüyorum.

rum. Çişim beraberinde toprakları da sürükleyerek akıp gidiyor. Popom bu her yanı korumasız yerde açık olduğu için kendimi güvensiz hissediyorum –sanki her an üstüne atlanabilecek bir tavşancıkımışım gibi.

Sonra ötekilerin olduğu yere gidiyorum. Dorothy yan-
nan bir kibritin ucuyla bir yığın halinde duran ince dallara dokunuyor. Ben karavanın kenarında kalıp bir süre gizli gizli bakıyorum çünkü birden utanıyorum. Dorothy'nin taburesine oturduğunu, yerdeki bir çantadan bir kutu meyve suyu çıkardığını görüyorum. Meyve suyunu dört tane plastik bardağa döküyor ve bardakları dağıtıyor. Hava artık mavi-siyah bir renge dönüyor ve ateşin alevleri yüz-
leri aydınlatıyor. Çıplak ayaklarım taşların soğukluğunu ve çimlerin pürüzlerini hissediyor, yine ürperiyorum. Büyükbabam bana dönüyor.

“O kimmiş öyle? Yeni ay gibi bakıyor buraya... Gel, bize katıl tatlım.” Yüzü memnuniyet içinde. O an, onun içindeki o sakin, rahatsız edecek kadar yoğun hissi ben de duyuyorum ve bu hissin ateşin etrafında yayıldığını düşünüyorum. Büyükbabam benim de oturmam için başka bir katlanır sandalye açıyor. Sonra da gidip yataklardaki örgü örtülerden birini alıp üstüme sarıyor.

Dorothy yanındaki soğuk kutuya üç dişli bir çatal sokuyor. Çatal çıktığında ucunda bir yılan sallanıyor, çatalın dişleri boynuna saplanmış.

Çılgık çılgılsa sandalyemden kalkıyorum. “O ne?” Tır tır titriyorum.

Hepsi bana gülüyor.

“Sosis çocuğum. Sosisten kim korkar ki?” Dorothy yılanı biraz sallıyor ve yılan sosise dönüşüyor –ama çok uzun, çok büyük bir sosise. “Sen ne sandın?” diye soruyor.

“Yılan,” diyorum. Yine gülüyorlar. Sandalyeme geri oturuyorum.

“Korkma canım.” Büyükbabam kalkıp battaniyeyi yine etrafıma sarıyor. “Hiçbir şeyden korkma. Biraz meyve suyu ister misin?” Elleri örtümün üstünden beni okşuyor. Ona o kadar şükran duyuyorum ki, boğazım düğümleniyor.

“Evet, teşekkür ederim.”

“Hadi bakalım, pişirelim şu yılanı,” diyor Dorothy.

Sonra da sosisi bir tavanın üstünde zıplatıyor, oynatıyor, her tarafını pişirmeye çalışıyor. Kısa süre sonra etten cızırtılar geliyor, dışarı bir şeyler fışkırıyor ve et buharı salınıyor. Dorothy bana gülümsüyor ama bu gerçek bir gülümseme değil.

Sosis pişince Dorothy eti kesip uzun, yumuşak ekmeklerin arasına koyuyor. Sonra minik bir şişecikten ince ve kırmızı bir sos püskürtüyor. Acıktığımı hissediyorum. Ama Dorothy önüme plastik tabakta bu sandviçlerden birini koyunca açlığım geçiyor. Ekmeğin köşesinden bir ısırtık aldığım anda ağzımda tuhaf bir şey hissediyorum, sanki bir ejderha gibi ve sandviçi tabağıma geri bırakıyorum.

“Carmel, biz yemeğimizin içinde ateş olmasından hoşlanırsınız. Unuttun mu?” Ateşin dalgaları arasında Dorothy’nin yüzü değişik görünüyor.

“Doğru.” Unutmamıştım ama o zamanlar bu bilgi eğlenceli bir şeydi. Ben yiyeceklerin tadına bakıyordum ve sonra da yüzümün aldığı hale ikimiz de gülüyorduk. Şimdiyse bu baharat, sanki Dorothy’nin yemeğin üstüne koyduğu kötü bir büyüymüş gibi geliyor. Dorothy’ye bakıp düşünüyorum: Bana lütfen biraz patates püresi ya da kon-

serve bir şey önerir misin? Mesela domates çorbası, yanına da biraz kraker? Dorothy, beni neden sevmiyorsun artık? Bir kaba muz püresi koysan da olurdu. Aklıma vanilyalı dondurma geliyor ve boğazım yanıyor.

Ama, ateşin etkisine rağmen, Dorothy'nin gözlerinde düşünceler olduğunu görebiliyorum. O düşünceler bana şöyle diyor sanki: "Sen bir problemsin." Ben, Melody ve Silver için bu durumda çok büyük bir problem var. Ama bu nasıl bir problemdi, onu bilemiyorum.

Ötekiler sandviçlerini yiyorlar. Sonra büyükbabam fıstık çantasını çıkarıyor ve çok geçmeden ayağının dibinde bir kabuk yığını oluşuyor. İkizler bir yandan yerken bir yandan konuştukları için ağızlarındaki yemekleri görebiliyorum. Yavaş yavaş o büyük, Dorothy'ninkilerle aynı renkteki gözleri uykuyla ağırlaşmaya başlıyor. İkisi iki taraftan kendilerini Dorothy'nin üstüne bırakıyor. Ben de yorgunum. Kendimi bu kocaman yerde çok bitkin, güçsüz ve minik hissediyorum.

Hava gitgide kararıyor, yıldızlar kendilerini gösteriyor. Yıldızlar o kadar büyük, sert ve parlak ki, evimde gördüğüm yıldızlarla aynı yıldızlar olduklarına zorlukla inanıyorum. Titrek ışıklarıyla gökyüzü sanki hareketliymiş, tepemizde dönüyormuş hissi veriyorlar. İşte, dünyada artık yalnızca biz kalmışız, bu küçük ateşin karşısında oturuyoruz.

İkizlerin arasındaki farkı keşfettim. Onların bile farkında olmadıkları bir şey. Ama çaktırmıyorum.

Bu sabah yataklarımızdan çıkmadan önce hangisinin

hangisi olduğu konusunda benimle dalga geçiyorlardı. Sürekli teki olduklarını söyleyip durdular. O yüzden farklılıklarını keşfetmek gerçekten çok önemli bir ŗey olacak. Bu gizli ipucu Melody'nin ağızının kenarında. Melody konuştuğunda, gülümsediğinde, hatta bazen bir ŗey yapmazken bile, dudağı hafifçe seğirip yukarı doğru kalkıyor ve dudağının köşesindeki dişini böylece istemsizce göstermiş oluyor. Bu çok kısa bir sürede olup bitiyor, o yüzden büyük ihtimalle kimse bu farktan haberdar değil. Onlar kıyafetlerini giydiler ama ben hâlâ pembe-beyaz geceliğimleyim.

Melody gözlerini benden ayıramıyor. "Annem çok, çok uzun zamandır yoktu. Senin yanında mıydı yoksa?"

"Evet." Sanki Dorothy'yi ondan ayırmış olmam sorun oluşturacak gibi.

"Papaz Raymond'la yüz yıllarca kalmış gibiyiz."

"O kim?" diye soruyorum.

"Bizi vaftiz eden adam. Altın bir telefonu ve büyük bir arabası var."

Silver bunu umursamadığını, karavanın dört tekerlekli en iyi ŗey olduğunu ve buna geri dndği için çok mutlu olduğunu söylüyor. Bana etrafı gösteriyor. "Bu benim yatağım, bu da Melody'ninki."

Silver kapılarla yatakların arasında, halının çizgisinin üstünde duruyor. "Bu da seninki."

"Biliyorum. Dn onun içinde uyandım. Geçen gece de onun üstünde yattım." Melody ranzanın alt kısmında oturduğu yerden dudağını seğirtiyor.

"Yılandan sonra mı?" diye soruyor Silver.

"Yanılmışım işte." Diyecek başka bir ŗey düşünemiyorum.

Parmağıyla yukarıyı gösteriyor. “Bu da pencere.”

Dayanamayıp iç geçiriyorum ve tanıtımını mahvettiğim için Silver’ın da kaşlarını çatmasına neden oluyorum. Bana zaten bildiğim şeyleri anlatıyor, çünkü gösterilecek başka bir şey yok.

“Peki o zaman hanımefendi. Küçükhanım. Bunu da mı biliyorsun bakalım?”

Sert bir hareketle şal desenli perdeyi çekiyor, perdenin arkasından yamalı örtülü, ahşap bir yatak çıkıyor. Yatağın üstünde kitaplarla dolu bir raf ve rafın yanında da altın bir saat var. Yerde kenarları mavi saçaklı, üzerinde oval bir desen ve ortasında kırmızı güller olan bir kilim var. Kilim tam yerinde duruyor, böylece sabah yataktan kalktığınızda ayaklarınız üşümez.

Silver bana sırtı dönük şekilde yatağın yanında duruyor ve rafa uzanıp yeşil, ciltli bir kitaba dokunuyor.

“Babamın defteri.” Büyükbabama baba diyorlar. Babaları olmamasına rağmen öyle diyorlarmış, bana öyle söylediler.

“Ne işe yarıyor?”

“Bazen eline alıp saatlerce yazıyor,” diyor Melody.

Silver elini birden çekiyor ve arkasına atıyor. “Dokunmamamız lazım.”

Ben bu yatak odasını seviyorum. “Burası *Kırmızı Başlıklı Kız*’daki büyükannenin yatak odasına benziyor,” diyorum.

Silver’ın burnu biraz havaya kalkıyor, iki burun deliği bana alaycılıkla bakıyor. “Duymuştum o hikâyeyi. Masallar...” diyor. Masallar için artık çok büyükmüş gibi.

“Silver. Bence kabalık ediyorsun,” diyor Melody. Silver

da, ben de hemen ona dönüyoruz. Melody'nin dişi beliriyor.

"Masallar bebekler içindir," diyor Silver. "Bir de günahkârlar için."

O an dayanamayıp kıkırdıyorum. Çünkü Tanrı, eğer bir Tanrı varsa, İki İnatçı Keçi'yi ya da yulaf lapaları gizlice yenen üç ayıyı kendine dert etmez diye düşünüyorum. Ama iki kız da neyin komik olduğunu anlayamıyor ve bana boş yüzlerle bakıyor. Parlak dört ayakkabıları da beni işaret ediyor.

Aklıma bir şey geliyor. "Dorothy ile ne konuşuyorsunuz?"

"Nasıl yani?" diye soruyor Silver.

"Başka bir dilde konuştuğunuzu duydum."

"İspanyolca," diyor Silver. "Elbette."

Arkamı dönüyorum. Karavanın arka kapısı açık. Dışarıda kocaman gökyüzünü ve dün gecedan kalan ateşi üfle-yen Dorothy'yi görüyorum.

Soğuktan ürperiyorum ve ellerimi boynuma götürüyorum, çıplak tenimi hissediyorum.

"Saçlarım," diye bağıriyorum. "Kısalmış." Bunu önceki gece fark etmediğime inanamıyorum.

"Sana yakışıyor," diyor Melody yattığı yerden. Sonra da beline kadar uzanan saçlarına şefkatle dokunuyor.

Bütün kafamı elliyorum ve saçlarımın kısıklıktan kıvrılmaya başladığını fark ediyorum.

"Bu ne zaman oldu?"

Silver omuz silkiyor ve dantelli eteği hafifçe inip kal-kıyor.

"Giyinmen lazım," diyor. "Şu senin dolabın." Yatağımın

üstündeki ahşap dolabı açıyor ve dolabın içinden dondurma rengi kıyafetlerim çıkıyor. O an kafamda bir şey canlanmıyor: Kocaman bir evin içinde koşturuyorum, bir yandan çığlık atıyorum... Bunu düşünmek canımı acıtıyor, ikizler beni görmesin diye yüzümü yere çeviriyorum.

“Giyin de oyun oynayalım,” diyor Silver.

Sarı giysiyi giyiyorum.

Aklıma Melody’ye sorabileceğim önemli bir şey geliyor. “Ben buraya nasıl geldim?”

Melody o sırada ranzasında oyuncak bebeğiyle oynuyor, uzun sarı saçlarını fırçalayıp duruyor.

“Bilmiyorum,” diyor ilgisizce. “Herkes nasıl geldiyse öyle herhalde.” Sonra da bebeğinin saçlarını fırçalamaya devam ediyor.

Bir anda ağzımın fena kuruduğunu hissediyorum ve içecek bir şey istemeye gidiyorum. Ama sonra “kafadan rahatsız” gibi bir şey duyduğum aklıma geliyor. Durumumun gerçekten de *bu* olabileceğini düşünüyorum. Bir ayağımı ötekinin önüne koyuyorum ve korkunç bir şey oluyor. Birisi “hızlı oynat” tuşuna basıyor ve hareketlerimi hızlandırılmış bir film izlermiş gibi görmeye başlıyorum. Ayaklarım o kadar hızlanıyor ki, sanki göremediğim bir bisikletin üstünde gidiyormuşum gibi oluyor. Göz açıp kapayınca kadar kendimi Dorothy’nin yanında buluyorum, oraya nasıl o kadar hızlı gidebildiğimi hiç anlayamıyorum.

“Acaba biraz meyve suyu alabilir miyim?” diye soruyorum.

Mavi, plastik bir kaba biraz portakal suyu döküyor. Kutunun yan tarafındaki yazıyı tanıyamıyorum. Evde iç-

tiğimiz *Tropicana* marka değil. O kelimeyi çok severdim, bazen yarım saat o kelimeye bakardım. Annem sonunda, “Artık dolaba kaldırayım da tadı ekşimesin,” derdi.

Bu seferki başka bir marka.

Bardağı alıyorum. Annemi düşünmek boğazımı çok fazla acıtıyor.

“Biraz daha hızlı içebilir misin?” Dorothy beni izliyor, bardağı geri almayı bekliyor. Ben normal hızda içtiğimi sanıyordum ama Dorothy ayağını yere vurarak sabırsızlanıyordu. Sanki yıllardır içiyormuşum gibi.

“Çocuğum, daha yıkanacak bir sürü bulaşık var, bir sürü işim var. Burada durup bir saat meyve suyu içmeni bekleyemem.”

Bardağı yarı dolu halde geri veriyorum, ne demek istediğini tam anlayamıyorum.

Çok üşüyorum, titremeye başlıyorum. “Mantom nerede?” diye soruyorum.

“Onu atmamız gerekti çocuğum. Sana bir şeyler alana kadar ikizlerin eskileriyle idare etmen gerekecek.”

Boğazım patlayacakmış gibi hissediyorum. “Ben istiyordum onu,” diyorum ama Dorothy arkasını dönmüş, beni duymuyor.

İçimden kendime ve anneme bir söz veriyorum ve aldığım yeni şeyin kırmızı olmasına karar veriyorum. Bu nedense çok önemli bir şey.

Bir şeylerin hızlanıp yavaşlaması devam ediyor. Bir an karavandayım ama sonra göz açıp kapayıncaya kadar kilometrelerce ötede, yapraksız ve yanık izleriyle kararmış

bir ağacın yanında duruyorum. Uzaklarda büyükbabam, kızlar ve Dorothy beni yanlarına çağırıyor. Ya da yatağım-
da yatarken bir damla yağmurun camda süzülüşünü izli-
yorum ve bu neredeyse bütün gün sürüyor. Dışarıda, bir
mantar gözlerimin önünde topraktan çıkıp büyüyor. Bir
katlanır masada ikizlerle evcilik oynarken sesleri hızlanıp
anlaşılmaz oluyor –maymun sesi gibi. Ellerindeki oyun-
cakları dudaklarına götürüp çay içiyormuş gibi yapıyorlar
ve bunu defalarca tekrar ediyorlar. Elleri masadaki şeyle-
rin yerini değiştirip duruyor. Başım dönüyor. Silver bana
bir şeyler söylüyor ama tek anladığım, en sonunda adımı
söylemesi. Masa örtüsü olarak kullandıkları yastık kılıfı-
nı tutuyorum, gözlerimi yumuyorum, maymun sesleri
oyuncak çay takımının tıngırtılarına karışarak kulaklarımı
çınlatıyor.

Bu gece, yatağıma yattığımda havada hâlâ ışık var. Üst
yataktaki ikize bakıyorum, saçlarının uzayışını izliyorum.
O uzun, siyah örgüsü yatağın kenarından aşağı sarkıyor ve
örgünün açık ucu sanki yere akan siyah bir yağ gibi görü-
nüyor.

Neler oluyor, diye soruyorum kendime. İnsanların saçla-
rının uzadığını görebiliyorum.

25

İkizlerle arkadaş oluyorum. Bazen uzaklaşıp gidiyorlar, bazen Silver benimle konuşmuyor. Ama Melody o zaman bile karavana geri dönüp elimi tutuyor. İkimiz orada bebeklerle oynarken büyükbabam gelip beni dışarı çağırıyor.

“Canım, bana anlatmanı istiyorum. Kafandan neler geçiyor?”

Sert otların üstünde oturuyoruz. Otların sivri uçlarının ince elbisemi delmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Taytımın delineceğinin farkındayım ama o kadar da umursamıyorum.

“Şu anda mı? Kafamdan şu anda neler geçtiğini mi bilmek istiyorsun?”

“Evet canım.”

Bir süredir karavanın beyaz boyalı kısmına bakıyorum. Boyanın arkasında yazılı siyah kelimeler var: *Drakerton Kaliteli...* Neyin kaliteli olduğunu göremiyorum çünkü yazının kalanı daha kalın bir boyayla kapatılmış.

“Şu kaliteli şeylerin ne olduğunu merak ediyorum.”

“Hımm.” Büyükbabamın sesinde hayal kırıklığı var, bunu düşünmek hiç hoş bir şey değilmiş gibi. Benim içimdeyse her şeyin hızlanmak ya da yavaşlamak üzere olduğuna dair bir his var ve konuşmanın bunu yavaşlatabileceğini düşünüyorum.

“Sen ne dersin büyükbaba? Bazı kremalı bisküvilerin üzerinde ‘kaliteli’ yazar, sence–”

Sözümü kesiyor. “Bence bana artık büyükbaba dememelisin.”

Ona dönüyorum. “Ama neden? Sen benim büyükbabam değil misin?”

“Evet, tabii ki canım. Ama burada, insanlar biraz... İkizler bu durumun tuhaf olduğunu düşünüyor. Başka insanlar da öyle düşünebilir. Bilemeyiz.”

“Ama o zaman ne diyeceğim sana?” Aklıma Dennis kelimesi geliyor. O kelimede bana ters gelen bir şeyler var.

“Baba demek ister misin? İkizler de öyle diyor. Bana öyle demelisin.”

“Baba mı?”

“Evet. Ne dersin?” Bunu ben hemen kabul etmeye hazırmışım gibi söylüyor. Ama böyle, baba gibi önemli bir kelime kullandığınız zaman, bu çok önemli bir şey oluyor. Bu, sizin insanlara bakışınızı değiştirebilir. Onların size bakışını da değiştirebilir. Benim babam pek işe yaramaz biri, kırmızı arabasıyla gelip beni almaktansa gidip yeni kız arkadaşıyla yaşamayı tercih ediyor. Ama bu, onun benim babam olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Parmaklarımı sert otların tepelerine ağır ağır bastırıyorum. “Hayır, ben öyle diyemem. Beceremem bunu.”

“Ya.” Yüzü düşüyor. “Peki, o zaman büyükbabacığın der misin?”

Bu kulağa berbat geliyor.

“Hımm. Ama bu biraz şey...”

“Nasıl?”

“...sanki çok samimiyetsiz.”

İç geçiriyor, siniri bozulmaya başlıyor. “Ne demek istersin peki?”

“Yine büyükbaba desem olmaz mı? Sara diye bir arkadaşım var. Onunla, büyükbabası hakkında çok sohbet ederdik. Bu kelime o zamandan beri kulağıma çok güzel geliyor.” Böyle deyince aklıma Sara’yla ilgili bir şey geliyor. “Sence buradan arkadaşıma bir şey gönderebilir miyim? Nerede olduğumu yazabilirim ona. Sen de postaya verirsin, olur mu?”

Sessizleşiyor ve kafasını yavaşça iki yana çeviriyor. Uzaklardan bize doğru gelen bir şey olup olmadığını kontrol ediyor sanki.

Sonunda konuşuyor. “Tamam, evet. Ama konumuza odaklan çocuğum. Bu çok daha önemli.”

“Dedim ya, büyükbaba desem olmaz mı?”

“Öyle olsun bakalım, idare edeceğiz.” Üzgün görünüyor.

Kendisini daha iyi hissetsin diye ona gülümsüyorum. “Ben çok seviyorum. Çok dost canlısı bir kelime.”

“Eh, o da önemli tabii...”

“Dorothy’ye de başka bir şekilde hitap etmemi isteyecek misin?”

“Hayır.” Yine iç geçiriyor ve huzursuzca kımıldanıyor. Bugün bacağıının çok ağrıdığını görebiliyorum. “Hayır, Dorothy aynı kalabilir. Ben adam gibi bir hitap isteyerek yeterince dert açmışım zaten, baksana.”

Ben dert açmak istemiyorum. Ama ona baba demek de istemiyorum.

Karşımda, güneşin önünde duruyor. Kapkara görünüyor, o yüzden konuştuğunda ağzının hareketlerini göremiyorum.

“Gel canım. Bence ikimiz biraz yürüyüşe çıksak iyi olacak. Yalnız ikimiz.”

Kafamı iki yana sallıyorum. Onunla baş başa kalmak istemiyorum.

“Neden çocuğum? Neden?”

Beni bazen çok ürküttüğünü nasıl söyleyebilirim ki ona? Kabalık olur, üzerim onu. Özellikle de bana bu kadar iyi baktıktan sonra.

“Ben burada kalıp oyun oynamak istiyorum.”

Büyükbabam eğiliyor ve beni yerden bir çiçekmişim gibi kolayca, hop diye kaldırıyor. Elimini tutuyor ve bırakmıyor. Çok güçlü.

Önümüzdeki kocaman dünyaya doğru ilerlemeye başlıyoruz. Giderken sırtlarımızda merak dolu üç çift göz olduğunu hissedebiliyorum.

Gökyüzü kocaman, her tarafından sivri taşlar çıkan zemin uçsuz bucaksız gibi... Uzaklarda puslu, mavi bir şey var, bulut da olabilir, bir dağ da olabilir. Bazen yerden bitme bir ağacın yanından geçiyoruz ama her seferinde ağaç aslında orada olmak istemiyormuş gibi görünüyor. Bazıları da yanık görünüyor, tıpkı zaman hızlandığında kendimi yanında bulduğum ağaç gibi. Büyükbabam bile bu devasa yerde çok minik geliyor. Yerden dışarı çıkan taşlar ve kabarık çimler yüzünden yürümekte iyice zorluk çekiyor. Terliyor ve arada durup gözlüğünü mendille siliyor. Yürürken

sarsılınca yüzü acıyla buruşuyor. Arkama bakıyorum. Karavan artık çok uzaklarda kalmış, beyaz bir noktadan ibaret. Dorothy'yi ve kızları göremiyorum bile.

Bir ağacın yanında duruyoruz. Yanmış gibi, siyah, çukurlıklı bir gövdesi var. Büyükbabam sırtını ağaca veriyor ve gözlerini kapatıyor. Dinlendiğini düşünüyorum, o yüzden çimlerin üstüne, onun yanına oturuyorum ve ağacın köklerinin üstündeki tohum parçalarıyla oynamaya başlıyorum. Yine de, bir gözümü ondan ayırmıyorum. Omzumun üstünden arkaya bakıp duruyorum.

“Gel buraya,” diyor sonunda arkamdaki sesi.

Olduğum yerde kalıyorum.

“Gel buraya,” diyor tekrar. Sinirlenmesini istemiyorum, o yüzden gidiyorum ama kalbimin hızlandığını duyabiliyorum. Çocuklar bir zamanlar babamın evinde gördüğüm filmdeki zombiler gibidir: Bize denilenleri yapmalı ve beyinlerimiz yenmiş gibi emirlere uymalıyız.

Ağaç, ikimizin de dayanabileceği kadar geniş değil. Ondan birkaç adım uzakta duruyorum ve parlak ayakkabılarımdaki tozlara bakıyorum.

Bana, “Hadi, hadi,” diyor ve beni hareket ettiriyor, yanına getiriyor. Yanlarımız temas ediyor. Gözlüğünü çıkarmış ve cebine koymuş olmalı, çünkü hiçbir yerde göremiyorum. Açık renk gözleri pırıl pırıl.

“Seninle çok özel ve genelde yapılmayan bir konuşma yapmamız gerekiyor Carmel.”

“Ne hakkında?”

Bana gözlerini ayırmadan bakıyor. “Acı hakkında.”

“Acı mı?”

“Evet tatlım. Acı. Benim acım.” Yanına dokunuyor.

“Nasıl yürüdüğümü görüyorsun değil mi? Bazen çok kötü oluyor. Hem de çok kötü.”

“Bacağını nasıl yaraladın büyükbaba?” diye soruyorum.

“Araba çarptı.”

Kendimi bağırımdan zar zor alıkoyuyorum çünkü bir çift ayakkabının bir karavanın altından belirdiği o görüntü gözlerimde canlanıyor hemen.

“Ya...” diyorum güçlkle. “Nasıl?”

“Orası önemli değil. Önemli olan burası, şu an.”

Bana o kadar sert bakıyor ki, devrilecekmişim gibi hissediyorum. Sonra da iç geçiriyor, ama bu mutlu bir iç geçiriş. Heyecanlı.

“Büyükbaba, lütfen... Lütfen geri dönebilir miyiz?”

“Hayır.” Sesi çok sert geliyor. “Artık zamanı geldi.”

“Lütfen büyükbaba.” Ellerimi arkama götürüyorum ve ağaca tutunuyorum. “Bilmiyorum... Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Tam istediğimi söyleyemiyorum.

“Öyle mi? Bence biliyorsun.”

Gözlerinin arkasında, bana fırtınalı bir gecede sallanan ağaçları hatırlatan bir şey var. Yüz kasları o kadar sıkılmış ki, dokunsam elim derisinde sekebilirmiş gibi geliyor. Kısa, kıvrık saçlı kafamda bütün tüyler ürperiyor.

Bir anda aklıma beni oracıkta öldürebileceği geliyor.

Bu fikrin nereden çıktığını bilmiyorum ama bu düşünce kaslarımı harekete geçiriyor, ben koşmaya başlamak üzereyken büyükbabam beni kolumdan yakalayıp geri çekiyor.

Kolumu sertçe tutuyor ve yüzünü etrafa döndürüyor. Yüz ifadesi biraz düzeliyor.

“Kaçma Carmel. Niye yaptın böyle bir şey? Bir daha yapmayacağına söz ver.”

Hiçbir şey söylemiyorum.

“Söz mü?”

Kafa sallıyorum. Ona beni öldüreceğini sandığımı söyleyemiyorum.

“Farkında mısın bilmiyorum ama sen çok özel bir insansın. Çok nadirsin. Olağanüstü de denebilir. Herkes göremez bunu fakat ben görebilirim. Ben senin ne kadar nadir, ne kadar özel olduğunu görebiliyorum.” Kolumu bırakıyor.

Ben nadir olmak istemiyorum. Kolumu acıttığı yeri ovalıyorum.

Büyükbabam belki de zamanın benim için nasıl değişiklikler gösterdiğini biliyor olabilir, bunu kastetmiş olabilir, diye geçiyor kafamdan. Ama ben bundan bahsetmedim ve aklımı okuması da mümkün değil. Bir cevap bulmak için kendimi zorluyorum çünkü büyükbabam sabırsızlanıyormuş gibi bakıyor. Bunun dışındaki tek sırrım, insanların içindeki enerjiyi, bu enerjinin yükselip alçalmasını görebilmem. Boş bir bardağa ya da süt dolu bir bardağa benzediklerini görebilmem. Ona bundan da bahsetmedim. Bunların ikisi de özel şeyler ve bunlar hakkında konuşmaya nereden başlayabileceğimi bilmiyorum.

“Ben –ben anlamıyorum büyükbaba.”

“Evet, evet... Tabii ki anlıyorsun.” Kendi kendine kafa sallıyor.

Ağlamak istiyorum. “Anlamıyorum. Yapma böyle, lütfen. Artık gidip Dorothy’yi görebilir miyiz acaba? Susadım.”

“Seni gördüğüm ilk anda bu nadirliğinin farkına varmıştım ama bekledim. Bu şeyler hakkında konuşmak için

çok uzun zaman bekledim. Hz. Eyüp kadar sabırlı davrandım ve bu hiç kolay olmadı Carmel. Çünkü her şeyin ne kadar güzel olabileceğini bildikten sonra, beklemek zorunda kalmak çok zor. Ancak bazen zamanı gelene kadar konuşmamak gerekir. Bu sabah uyandığımda hava o kadar temiz ve güzeldi ki, sanki dünya banyo yapmış gibiydi. O an kendi kendime dedim ki: işte, zamanı geldi. O gün bugün. Elini ver bana.”

Elimi vermek istemiyorum.

“Carmel, elini ver. Hadi, oyalanma.”

Elimi arkama saklamak, dokunmasına izin vermemek istiyorum. Dorothy’ye kaçmak istiyorum, ikizlerinden sonra beni istemediğini bilsem de. Ama kaçmaya çalışsam da büyükbabam beni yakalayacağı için tuzağa düşmüş durumdayım. Küçük hıçkırıklarla ağlamaya başlıyorum.

Yavaş yavaş bana doğru eğiliyor. Bunu yaparken canı çok yanıyor. Çok yavaşça, nazıkçe elimi tutuyor. Parmak uçları sertleşmiş, çatlamış bir his veriyor ama avuçiçi çok pürüzsüz.

“Bu elin içinde...” Duruyor, ne diyeceğini bilemeden gökyüzüne bakıyor.

Bir süre sonra, muhtemelen ben kıpırdandığım için kitlenmesi geçiyor ve bana doğru eğiliyor.

“Carmel, sabit dur. Çekirge gibi zıplıyorsun. Nasıl odaklanabilirim sen böyle yaparsan?”

“Büyükbaba, ne yapıyorsun?”

O an gözlerini kocaman açarak bakıyor bana. Başım yine karıncalanmaya başlıyor. Sanki saçlarım dokunaçlar gibi kendi başlarına hareket ediyorlar.

“Ellerinle dokun bana çocuğum. Ey Tanrım, zarafetinin

bir timsali olan bu küçük kızı gör...” diyor ve sonra duruyor, kendi kendine mırıldanmaya başlıyor.

Uzanıp koluna dokunuyorum, bir yandan her şeyin yavaşlamasından ve bu berbat âna sonsuza dek tıkalı kalmaktan korkuyorum. Tıpkı babam, video oynatıcısının duraksat tuşuna bastığında filmin donması ama görüntünün hafifçe titreşmesi gibi.

“Hayır, oraya değil. Bacağıma, acının yoğun olduğu yere. Ah, Tanrım...”

Ben de istediği şeyi yapıyorum çünkü ne kadar çabuk yaparsam o kadar çabuk Dorothy’nin yanına dönmeme izin vereceğini biliyorum. Elimi, bana gösterdiği yere çok yavaşça ve hafifçe koyuyorum. Pantolonunun sert, siyah kumaşının üstüne, poposunun yan tarafına. Sessizleşiyor, gözlerini sımsıkı kapatıyor.

Sonra, her şey korkunç bir şekilde hızlanıyor, tıpkı korktuğum gibi. Başımın üstündeki bulutlar yarışıyor, güneş onları takip ediyor. Güneş gökyüzünün tepesine çıkınca hava ısınıyor, sonra güneş alçalıyor ve hava tekrar soğuyor. Çimler dalgalanıyor, savruluyor, güneşi takip ediyor ve her şey büyüyor –ağaç bile dallarını savuruyor ve uzuyor.

Zaman normal hızına geri döndüğünde hava turuncu renkte. Parlayan güneşin yarısından çoğu, dünyanın kenarından aşağı inmiş, artık bizi yalnızca ısıtılı üst yarısı aydınlatıyor. Büyükbabamın yüzü terle kaplı. Gözlerini yavaşça açıyor.

“Şimdi elini çek Carmel.”

Elim sanki saatlerdir oradaymış gibi onun yan tarafında kaskatı kesilmiş, oraya yapışmış. Parmaklarımı oynatmaya

Çalışıyorum ama elim artık bir peneye dönüşmüş. Parmaklarım kıvrılmış halde amaçsızca havada sallanıyor.

Büyükbabamın yüz ifadesi artık farklı –ok sakın ve gülümsüyor. Hayatı boyunca hiç acı hissetmemiş gibi.

“şimdi başından beri haklı olduğumu göreceğiz. Karımın bana svmelerini kulak ardı etmekle, kalbimde doğru olduğunu bildiğim şeyin peşinden gitmekle ne kadar doğru yaptığımı göreceğiz. Burada birlikte tanıklık edeceğimiz şey, lml glerin ötesinde bir şey. Cennetten gelme bir şey ocuğum... Cennetten gelme...”

Bu dediklerinin işimizin bitmesi anlamına geldiğini umuyorum. Burada onunla baş başa olmaya daha uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum.

“yle zgn durma canım.” Elini indirip yanağımı okşuyor. “şu an bayram ediyor olmalıyız. Bu çok güzel, çok hassas bir şey. Pekâlâ.”

Homurtulu sesler çıkartıyor. Ağaca o kadar uzun süre yaslandıktan sonra o da katılaşmış.

“İşte böyle.” Doğruluyor, sırtını dikleştiriyor ve omuzlarını geri atıyor. “Pekâlâ.”

Kendisini tepeden tırnağa bir yokluyor, sonra da saçlarını iki eliyle arkaya atıyor. Bağcıklı kahverengi ayakkabılarını birbiri ardına ne atıyor ve bunu sanki bir şey denemeye çalışıyormuş gibi yapıyor.

“Zarife,” diyor ve sonra iyice sessizleşiyor, ne dediğini duyamıyorum.

Ağaçtan yavaş ve sert adımlarla uzaklaşmaya başlıyor. Beş adım atıyor, duruyor ve saçlarını düzeltiyor, sonra tekrar geldiğimiz yöne doğru yürümeye başlıyor.

Ama şimdi daha kötü topallıyor. Arazı o kadar engebeli

ki, artık bütün vücudu seğiriyor. Gitgide yavaşlıyor. Eğer karşısında olsaydım, kafasının yine sarmısağa benzeteceğini düşünüyorum.

Duruyor ve benimle göz göze gelene kadar ağır ağır dönüyor.

“Nesin sen çocuğum?” diyor. Dizlerim öyle titremeye başlıyor ki, bir anda çatırdayıp beni yere yapıştırabileceklerini düşünüyorum.

Ayaklarını sürüye sürüye bana doğru geliyor, yüzü öfkeyle buruşmuş. Yaptığının farkına sonradan vararak kendi çıkardığım minik iniltileri duyuyorum. Kendimi ağaca öyle bir bastırıyorum ki canım acımaya başlıyor.

“Sen gerçekten bir çocuk musun?” diye bağılıyor bana, sesini kayaların arasına savurarak. “Çocuk musun sen?”

“Tabii ki çocuğum. Biliyorsun çocuk olduğumu. Ben senin torununum.”

O anda üzerime saldırıyor ve ellerini omuzlarıma yapıştırıyor. Yüzü tam olarak yüzümün önünde. Gözlerinden başka bir şey göremiyorum. İki gözü birbirinin içine geçip duruyor ve mavi-mor karışımı tek bir göz oluyor. Kendime hâkim olamayarak çığlığı basıyorum. Yüzünün ortasına çığlık atıyorum.

Bir saniyeliğine bana vuracağını sanıyorum. Ama vurmuyor. Doğruluyor.

“Kim olduğunu söyleyeceksin.”

“Lütfen büyükbaba, omuzlarımı eziyorsun...”

“Kim olduğunu söyle bana.”

“Ben Carmel'im. Biliyorsun kim olduğumu. Büyükbaba, geri dönelim...”

“Eninde sonunda hepimizin yapmak zorunda kalacağı

gibi sen de kendini göstereceksin. Senin hakkında yanılmadım, eminim bundan. Yaşadığım onca şeyden sonra... Bu kadar acımasızca yanılamam. Başıma gelmeyen kalmadı. Her sınavdan geçtim –burama kadar geldi. Günahlar da işledim...”

Beni bırakıyor, düşmemek için kendimi zor tutuyorum.

“Seni ilk görüşümde...” Tepeden tırnağa beni iyice inceliyor. Yapabilse açıp içime de bakacak. “Nedir bunun anlamı? Hepsinin anlamı nedir?”

“Bilmiyorum büyükbaba. Gerçekten bilmiyorum.”

“Orada kal ve düşün. İyi düşün Carmel.”

“Bırakma beni.”

“Evet... Senin çok iyi düşünmen gerekiyor. Kafanı toplamaman, dua etmen gerekiyor. Şu an senin için yapılabilecek tek şey bu. Düşündüğümde...”

Sinirle topallayarak uzaklaşmaya başlıyor. Taşların üstünde seke seke, şimdiye kadarki en kötü topallamasıyla ilerliyor. Arkasına doğru sinirle bağılıyor ama anlayamayacağı kadar uzakta. Sonra, çok kötü bir şey oluyor: Yere düşüp oracıkta, sırtüstü yatar halde kalıyor –bir yere sıkışmış böcek gibi.

Ellerim ve bacaklarım titriyor, gidip ona yardım etmem gerektiğini biliyorum. Ama bu, çok yaklaşırsam sokacak bir akrebin yanına gitmek gibi olur. Büyükbabam yerde hafifçe yuvarlanıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor. Tam olarak duyuyorsam da küfrettiğini sanıyorum.

Sonra şu ses geliyor: “Carmel... Carmel –buraya gel.” Bunu duyabiliyorum çünkü adeta kükrüyor.

Olduğum yerde kalıyorum, ağaca tutunuyorum. Ayağa

kalkmaya çalışmasını izliyorum. Sonunda kollarının üzerinde doğrulup ayaklanmaya başlıyor.

Sarmısağa benzeyen kafasını öne doğru çıkarmış, bana dik dik bakıyor. Sonunda dönüp topallaya topallaya gidiyor. Çok hızlı gittiği için beraberinde taşları sürüklüyor.

Bir süre sonra her yer sessizleşiyor. Uzakta bir nokta halini alıyor ve ayak seslerini artık duyamıyorum. Sadece rüzgârın sesi var. Ağaca dönüyorum. Üç ana dalı var ve ortada, birleştikleri yerde, bir tür tabak veya fincan şeklini alıyorlar.

“Ağlayan fincan,” diyorum. Çünkü bazen bir şeylere isim vermek kendimi iyi hissettiriyor. Eğiliyorum ve göz yaşlarımın ağaca doğru düşmesini sağlıyorum. Yaşlar sıcak, kuru gövdenin üstüne düşüyor ve yanık kokusunun daha kuvvetli gelmesine neden oluyor. Oluşan küçük gölcük, Tara’nın masasındaki sıvıyı andırıyor. İzin vermemeye çalışsam da annemle ilgili düşünceler sürekli aklıma geliyor ve onları durduramıyorum. Artık bana cesur olmamı falan söyleyemiyor.

Hiçbir şey söyleyemiyor çünkü öldü.

Güneş artık ince bir dilimden ibaret kaldığında karavana doğru geri yürümeye başlıyorum. Başta beyaz bir nokta olan karavan ben yaklaştıkça büyüyor. Melody hızla yanıma geliyor ve kollarını etrafıma sarıp bana sımsıkı sarılıyor.

“Ah, Carmel, senin için çok endişelendim.”

Kafamı onun boynuna doğru bastırıp ben de ona sarılıyorum.

“Kafana takma,” diyor. “Artık sinirli değil. Geri gelince bir süre konuşamadı. Ama şimdi iyi.”

Omzumun üstünden bakıyorum ve büyükbabamın orada olduğunu görüyorum. Dolanıp duruyor, ayakkabılarına bakıyor.

“Hadi,” diyor Melody, “içeri gel de oynayalım.”

O günden sonra büyükbabam bana çok iyi davranıyor. “Kendine hâkim olamadığı için” benden özür diliyor. Fakat yine de ara sıra elimi bacağına yanma koydurmaya çalışıyor.

Ben de ona, “İnsanlar öyle iyileşmez. Bir doktora görünmen lazım,” diyorum.

“Böyle de iyileşebilir Carmel. Oluyor böyle şeyler. Bazı insanlar bunun için seçilmişlerdir –bu tanrı vergisi yeteneği kendine saklamamalısın. Bencillik olur bu. Tekrar denemek ister misin?”

“Hayır, sağ ol.”

Ağlıyorum ve ona bunu artık yapmak istemediğimi söylüyorum. Ellerimi arkama koyuyorum. “Büyükbaba, seni iyileştirebileceğimi sanmıyorum,” diyorum.

Bana gülümsüyor ve, “Ama ben iyileştirebileceğini biliyorum,” diyor. Belki de haklıdır. Bana söylediği şekilde ona yardım edemediğim için suçluluk hissediyorum. Ellerimi gözlerimin önünde tutup iyice bakıyorum, diğer insanlarınkilerden farklı olup olmadıklarını inceliyorum. Farklı görünmüyorlar ancak o kadar uzun süre inceleyince ellerim sanki havada duruyormuş, bana ait değillermiş gibi geliyor.

Büyükbabam bana bazen bunu kasten yapmadığımı hissettiriyor. Ayrıca bana iyi bakıyor –öyle yapmasa ben ne

yapardım, nereye giderdim, bilmiyorum. Bana artık büyükbabadan çok bir baba gibi oluyor. Ben de acaba ikizler gibi ona baba mı desem diye düşünmeye başlıyorum. Ama sonra fikrimi değiştiriyorum ve dememeye karar veriyorum.

Bir gün uyandığımızda her şeyin paketlenmeye başladığını görüyorum.

Yüzüncü Gün

Günlüğüme sürekli kullandığım kalın bir kırmızı keçeli kalemle yazdım. Numaraya uzun uzun baktım. İki tane 0 rakamını yan yana yazmak, kolumu tepeden tırnağa ürpertti –titreşimler sonunda kalbime ve beynime de ulaşmış etraflarını sardı.

Yatağın kenarında otururken günlüğün sayfaları arasında gezindim, kırmızı numaraların artıp azalışını, kendi kendilerine canlanışını izledim –hani şu sayfaların kenarına yazılan sayıların sayfalar çevrilirken parmakla taşınabildiği oyunlardan biri gibi. Tekrar bugüne dönüp 100 sayısını görünce sanki sıfırların arasından bakıp onu görebilirmişim gibi geldi. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Paul’ü geri almam gerekiyordu.

İlk çaldırışında açtı telefonunu.

“Paul, benimle konuşmamak için bir bahane uydurma.” Telefonda ses gelmedi ama orada olduğunu biliyordum. Hattaki cılız elektrik vızıltısından anlayabiliyordum.

“Üzgünüm Beth,” dedi sonunda.

“Beni yok sayıyorsun.”

“Biliyorum, ama –şey, aslında o konuda konuşmak istemiyorum, berbat bir şey. Konuşmak konuyu somutlaştırıyor.” Sesi çok zayıf çıkıyor, ölümcül bir hastalığa yakalanmış ya da araba kazası yapmış gibi.

“Çünkü öyle de ondan.” Bana dün gece bir şekilde gelmiş olan enerjiyi telefon kablolarıyla Paul’e göndermeye çalışıyordum, onu da harekete geçirebileceğimi düşünüyordum. “Bak, ben Julie’yi arayacağım biraz sonra. Ondan toplayabileceği herkesi bu gece bir araya getirmesini isteyeceğim.”

“Nasıl herkesi?”

“Bütün arkadaşlarımı yani. Yani, işte –olay olmadan önceki arkadaşlarım. Nessa, Belinda...” Duraksadım. “Alice’i istemiyorum,” diye mırıldandım ama beni duyduğunu sanmıyorum. “Hepsi benimle iletişime geçmeye çalıştı fakat ben hep bir bahane uydurup başımdan savdım.”

Paul homurdandı. “Neden bu gece?”

“Yüz gün oldu Paul.”

“Aa... Affedersin.”

“Her şey için özür dileme. Gerek yok. Senin de gelmeni istiyorum. Lucy’yi de istiyorum. El ilanı yaptırmanız lazım Paul.”

“El ilanı mı?” Sesi gidip geliyordu. Paul’ü kanepeye uzanmış, eliyle gözlerini kapamış halde hayal etim.

“Evet, etrafa dağıtmak için. Ya da insanların kapısından içeri atmak için. Lamba direklerine yapıştırmak için. Nessa grafik tasarımcısı, hatırlıyoursundur. Ondan bilgisayarda benim için bir ilan tasarlamasını isteyeceğim.” Parmakla-

rımı holdeki masanın üstünde tıngırdattım. “Öyle işte... Gelmeye çalış.”

Julie, Kirsten, Rosie, Lynne, Nessa, Belinda –eski tayfa. Çoğu benimle iletişime geçmeye çalışmıştı. Ama hepsi değil. Sally mesela. Birkaç kişi hiç arayıp sormamıştı ama bana koyan, Sally’dan ses çıkmamasıydı. Carmel’in parmaklarının onun başına masaj yapışıyla Sally’nin başının geri düşüşü ve kollarının cansızca iki yanda salınışı gözümün önündeydi hâlâ- –*Aman Tanrım Carmel, inanılmazsın. Ay, devam et, devam et...*

Telefonu yerine koyduktan sonra sanki ilk kez görüyormuşum gibi eve baktım. Etrafın toplu durması bir illüzyondu, sebebi de pek bir şeyin yer değiştirmiyor oluşuydu. Bütün odaları gezip ev ıslıl ıslıl olana kadar tüm ışıkları yak-tım. Her şey bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Örümcekler kapıların etrafına ağlar örmüştü ve bunu fark ettiğimde, benim o kederle geçirdiğim zaman boyunca örümceklerin bununla meşgul olduğuna çok şaşırdım. Kovalarca sabunlu sıcak su hazırlayıp yerleri, masaları, her yeri yıkadım. Evim bir sahneydi –bu aklıma bir anda gelmişti– ve bu gece evde bir ayın olacaktı. Evin buna hazır olması lazımdı. Desteğe ihtiyacı vardı. Merdivenin altındaki dolaba daldım ama Noel dekorasyonlarından başka bir şey bulamadım. Birkaç tanesini aldım, kozalaklarla birbirine çarpan suni çam ağacı süslerini şömine rafına yerleştirdim ve renkli ampulleri de fincan askılarına astım.

İlk gelen Julie oldu. Bahçedeki patikada koşup pembe mantolu arkadaşımı kucakladım.

“Seni gördüğüme çok sevindim,” dedi. “Ne kadar zayıflamışsın... Bak, yemek getirdim sana.”

Kek ve şarap getirmişti. Nessa da hamur işi getirdi. Keçi peyniri, kara üzüm... Her gelen bir şey getirdi, ta ki masa yemekle dolana kadar. Garip bir ziyafet. Bana, yaralanan arkadaşlarını hep birlikte kaldırıp taşıyan kuş sürülerini hatırlatıyorlardı. Süsleri gördüler ve yorum yapmadılar – delirmiş gibi göründüğümü düşünmüş olmalılar ama yine de sustular. Evin önünden geçen herkes burada bir parti olduğunu düşünürdü ve aslında yalan da değildi –bir çeşit partiydi bu.

Nessa tek seferde binlerce el ilanı çıkarabilecek yazıcısını da getirmişti. Bir de mumlar vardı tabii. Sepetler, çantalar dolusu mum getirmişlerdi.

“Yemekten sonrası için,” dedi Nessa. “Tabii senin için sorun olmazsa. Başka ne yapabiliriz, bilemedik.”

“Ya...” İçimden o anda geçen, televizyonda bu tarz ibadetlerin ne kadar gereksiz görüldüğüydü –tiz seste söylenen şarkılar, loş ışık... Böyle üzücü, acıklı şeyler benim içimi bayardı.

“Yapmak zorunda değiliz –sorun değil. Öyle, aklımıza geldi sadece.” O neredeyse kapkara görünen gözleri endişe doluydu.

İçimde bir şey eridi ya da koptu. “Yo, hayır,” dedim, bir yandan büyük ekmek parçalarını ağzıma tıkarken –nihayet, bu gece açlıktan ölecek gibiydim. “Yapalım –yakalım hepsini. Daha önce yaptığımız gibi.”

Serin ama bulutsuz bir geceydi. Arkadaşlarım bahçede-

ki patikayı, ön kapının etrafını mumlarla doldurmaya başladılar. Yere binlerce güdük yaşam formu ekiyor gibiydiler. Sonra da ince bir mumla tek tek hepsini yaktık. *Tanrım, işte şimdi şarkıya başlayacaklar, lütfen buna izin verme,* diye düşündüm o an. Buna dayanabileceğimi, kendimi tutabileceğimi sanmıyordum. Öyle olunca da karşılarındaki halime dayanabileceklerini sanmıyordum.

Ama arkadaşlarım arkamda durup mumların alevlerinin coşmasını, ön bahçenin gölgelerini fethetmesini izlediler. Televizyon, mum ışığının görkemini aktaramaz –mumlar kötü ruhları kovmaya yarayan, geceye meydan okuyan araçlardı. Sıcak balmumu kokusu havaya yayıldı ve ışık, çitleri aydınlatana kadar yükseldi. Orada bizi izleyen karanlık bir siluet vardı.

“Paul.” Ona doğru uzun adımlarla koşmaya başladım.

Çitin öteki tarafında duruyordu. Mum ışığı buraya daha az geliyordu ama yine de gördüğüm şey karşısında şoka uğradım. Paul yaşlanmıştı –bunun gerçekten olabileceğini düşünmüyordum fakat olmuştu. Sanki karşımda Paul’un on yıl gelecekteki hali duruyordu.

“Gelmişsin... Çok sevindim. Lucy? O da geldi mi?”

“Hayır. Gelmek istedi ama onu bu olaydan mümkün oldukça korumaya çalışıyorum.” Bunun ne kadar nafile bir çaba olacağını ne cüretle söyleyebilirdim ki? “Arabayı getirmedi, yürüdüm buraya kadar,” diye ekledi, bir şey açıklamaya çalışıyormuş gibi.

“Tüh. Ona karşı davranışından dolayı özür dilemek istiyordum. İçeri gel,” dedim. “Gel, bir şeyler ye.”

Kafasını iki yana salladı. Dışarıda kalmak için kendini zorladığını görebiliyordum –içerideki dünyaya bir kez gi-

terse tekrar çıkamamaktan korkuyordu. Çitin iki yanında durduk, ışığı ve mumların arasında dolanan, sönen mumları yakan arkadaşlarımı izledik.

“Bunu neden yapıyorsun Beth?”

“Artık içim donmuştu Paul. Bir şey olmalıydı –ben bir şey yapmalıydım. Yoksa donarak ölecektini. Bir gün, biri beni yattığım yerde donuk bir ceset olarak bulacaktı. Bir şey olması, hiçbir şey olmamasından iyidir herhalde, öyle değil mi? Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Cevap vermedi. Manzaranın havadan nasıl görüldüğünü merak ettim –nasıl bir parıltıydı acaba? Gözlerimi kaldırdım ve kızımın koyu renkli bir güve olduğunu, karanlık gecede görünmediğini hayal ettim. Gülmeye başladığımda Paul bana gerçekten delirmişim gibi bakmaya başladı.

“Yeni fark ettim.”

“Neyi?”

“Bu gece burada yaptığımız şeyi. Onu ışıkla geri çağırıyoruz.”

“Işıkla?”

“Evet, evet.” Uzanıp koluna dokundum. “Görmüyor musun? Ona evin yolunu göstermeye çalışıyoruz.”

İki hafta sonra, Paul ile birlikte Carmel’in odasındaydık. El ele tutuşmuştuk, bu şekilde kızımızın nerede olduğunu bulabilecekmişiz gibi. Bu ışıksız ortamda kızım yerine Paul’ü elde edebilirdim belki ama artık karı-koca değildik –hatta boşanmış bir çift dahi değildik. Bu garip bağla kenetlenmiş kardeşlik biz artık.

Hiçbir şey olmadı. Yalnızca rüzgârda hafifçe sarsılan açık pencerenin gıcirtısı geldi. Gidip kapattım.

Paul dönüp haritamı inceledi, sonra alnını ona dayadı.

“Çok üzgünüm, seni tüm bunlarla yalnız bıraktığım için. Bunun senin hatan olduğunu söylemek... Affedilir şey değildi.”

“Önemli değil.” Sırtına dokundum. “Şunu bil ki, bu artık ikimizle ilgili bir şey değil, öyle bir şey yok. Bu konuda endişelenmene gerek yok ama sana yine de ihtiyacım var –babalığına.”

“Seni danışmana kadar bırakayım,” dedi sonunda.

“Sağ ol Paul. Çok nazıksın.”

Arabada bir süre sessiz kaldık. Pencereyi açtım ve yazın sıcak esintisini içeri davet ettim.

“Haftalardır hiçbir şey yok,” dedi Paul sonunda. “Hiçbir yeni ipucu yok. Hiçbir şey.”

“Biliyorum.”

İpuçları –bizi ona götürebilecek görünmez bağlar. Hansel ile Gretel’in ekmek kırıntıları gibi... Sanki rüzgârla ve zamanla dağılmışlar, o yüzden görünmüyorlar. Paul haklıydı, bir süredir hiçbir şey yoktu.

Kırsal yol yavaş yavaş banliyöye yaklaşıyordu. Caddenin iki yanı yavaş yavaş 1930’lardan kalma evlerle dolmaya başladı. Paul arabayı kenara çekti.

“Bu ev mi?”

Camdan dışarı baktım. 222 numara. “Öyle görünüyor.”

“Nereden buldun bu adamı?”

“Sarı sayfalardan.”

“Öteki psikologdan faydalanamadın yani?”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır. Yani –tam olarak değil.” Polis beni bu olaylarda uzmanlaşmış bir adama yönlendirmişti. Adam bir yere kadar faydalı da olmuştu aslında. Ben de kendimi bir “süreç” içinde hissetmiştim.

“Yeni biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Beni tanımayan biri olmalı. Sen de biriyle konuşmalısın Paul.”

“Olabilir.”

Çakıl patikada ilerleyip zili çaldım ve camın üstündeki güneş ışını desenlerini incelemeye başladım. Kapıyı açan adam beklediğimden daha genç çıktı. Başta o olup olmadığından emin olamadım, belki de sekreteri olabilir diye düşündüm.

“Sen Beth olmalısın. Buyur, içeri gel.” Üstünde bir kot pantolon ve yay yazılı bir tişört vardı. Ayakkabı giymiyordu, yalnızca çorabı vardı. Holde tuhaf bir hareketle el sıkıştık. “Adım Craig. Şöyle buyur.”

Oda çok sadeydi –kremrengi duvarlar, koyu bej halı, birbirine bakan iki koltuk ve arada bir kahve sehpası. Sehanın üstündeki mendiller pembe bir güle benzetilmişti ve odadaki tek renk buydu.

“Pekâlâ Beth.” Sandalyesine yaslandı. “Bugün ne hakkında konuşmak istersin?”

Fransız tarzı pencerelerden bahçeye baktım. Bir yaprağın altında, bir Pan heykeli kısık ve sinsi gözlerle bakıyordu. Craig yirmili yaşlarında gösteriyordu. Onunla konuşabilecek miydim gerçekten? Çocuk sahibi olmaktan, benzer konulardan anlayabilecek biri miydi? İyice baktım ona, koyu kahverengi gözlerinde sabır vardı, incelik vardı –sahi, gençler neden yaşlılar kadar çok şey bilemiyordu ki? Bunu sorgulamayı Carmel’den öğrenmişim.

İçimde bir şeylerin akmaya başladığını hissettim. Bu yükü başkasıyla paylaşmalıydım.

“Kızım...”

“Evet?”

“Kayboldu.”

Sandalyesinde irkildi. “Nasıl yani?”

“Nerede olduğunu bilmiyoruz. Dört ay önce kayboldu. Kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

“Tanrım...” Gözlerini elleriyle sildi. Birden daha da genç göründü, koyu renk gözleri ve kaşları, güneşin vurmasıyla bir ton açılmıştı.

“Üzgünüm. Seni uyarmalıydım.” Bunu yapmak hiç aklıma gelmemişti. İçinde yaşadığım balon o kadar mükemmel, o kadar yoğun bir şeydi ki, bu balonun dışında duran herhangi birinin de etkilenebileceğini gözden kaçırmıştım –hatta gerçekliklerini bile unutmuştum neredeyse. “Gazetelerde herhangi bir şey görmedin mi?”

“Bir yıldır Güney Amerika’daydım. Yani, kusura bakma.” Titrekçe içinde tuttuğu nefesi bıraktı. “Bu tarz olaylarda uzmanlaşmış kişiler olduğunu tahmin ediyorum.”

Göğsümde bir öfke kabardı o anda. “Beni başkasına yönlendirmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır. Sadece...”

“Özür dilerim. Öyle demek istememiştım.”

“Yo, sorun değil. Baştan başlayalım. Neler oldu?”

Ona olayı kısaca anlattım. “Genelde nasıl sorunları olan insanlarla ilgilenirsin?”

“Şey, mutsuzluk gibi genel sorunları olan, insani durumlarla... Daha çok hayatlarını bir şekilde sokmaya çalışan insanlarla çalışırım.”

Bakışlarımı kaydırıp adamın arkasındaki duvarda asılı tabloya baktım. Yeni fark ediyordum. Ağaçların arasından ışık saçılan bir orman resmiydi bu.

“İnsanlar neye sahip olduklarını bilmezler. Ama şu an bunu demek kolay tabii.”

Bir süre sessiz kaldık.

“Kusuruma bakma,” dedi. “Bu kadar etkilenmek istemezdim. Ama... insanı etkileyen bir durum. Sana gerçekten yardım etmek isterim, eğer elimden gelirse.”

Tekrar yüzüne baktım. İyi birine benziyordu.

Başımı salladım. “Evet. Evet, lütfen.”

“Sen söyle. Nereden başlamak istersin?”

Bir süre sessiz kaldım. “Peki. Birinin bana bunun benim hatam olduğunu söylemesini istiyorum.”

“Bunu yapamam Beth.”

“Kimse yapmıyor zaten. Kocam başta yaptı aslında ama sonra geri aldı. Sürekli bunu düşünüyorum ve birinin bunu söylemesini istiyorum.”

“Bunun neden senin hatan olduğunu düşünüyorsun?”

Uzun bir süre gözlerim kapalı halde, konuşmadan durdum. “Doğduğu günden beri, sürekli onu kaybedeceğimi düşündüm. Sonra kocamla ayrıldık ve bu his beni iyiden iyiye bunaltmaya başladı —doğrusu, kızım da ara ara kaybolup durdu, bu yüzden paranoyaklık ediyordum da sayılmaz herhalde. Bunu tam olarak zihinde canlandırmak çok zor ama bu düşünce hep aklımın bir köşesindeydi, bunu biliyorum ve sonra, öyle de olunca artık buna kendimin sebep olduğunu düşünüyorum.”

Bunu kimseye söylememiştim.

“O zaman bunun hakkında konuşalım.”

“Hayır. Yapamam.” Sesim çok cılız çıkmaya başlamıştı. “Lütfen, birazcık sessizce oturabilir miyiz?”

Bir saatlik süre neredeyse dolana kadar sessizce oturduk. Sonra aniden ayağa kalktım.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Bana kapıya kadar eşlik etti. “Eğer elimden gelirse sana yardım etmek isterim, seni tekrar görmek isterim,” dedi kapı ağzında. “Acaba seni rahatlatan herhangi bir şey olup olmadığını sorabilir miyim?”

“Evet.” Parmağımı güneş ışınlarının tam ortasındaki yuvarlağa koydum. “Ben sürekli onu arayarak rahatlayacağımı düşünmüştüm ama bu artık bir alışkanlığa dönüştü. Bir de delikler var –unutma delikleri diyorum onlara– ama onlar da tam olarak işe yaramıyor. Sürekli yaptığım tek bir şey var. Evet –küçük işler.”

Yeni yerimiz bir orman.

Dorothy'nin karavandakileri hazırlamasına yardımcı oluyoruz. Ön tarafta ona uygun boşluğa giren bir buzdolabı var, yiyecekleri gayet serin tutuyor. Melody ile Silver'in ranzasının üstündeki dolapta da çıtçıtli plastik kaplarda saklanan yiyecekler var. Konserve açacaklarıyla bıçak ve kaşıklar da gayet düzenli bir şekilde ahşap bir kutuda duruyor. Dorothy'nin suyumuzu ısıtmak için kullandığı çok büyük tava da katlı duran mutfak bezleri ve çay havlularıyla dolu. Dorothy'nin eşya saklama tarzını seviyorum. "Her şeyin bir yeri vardır, her şeye de yer vardır," diyor hep.

"Ormanı biraz dolaşın da yakacak, ince dal bulun biraz daha, hadi bakalım," diyor bize.

İkizlerle ben, Dorothy'nin verdiği pembe, plastik sepetle birlikte ormanda koşturmaya başlıyoruz. Ormanda o kadar fazla ağaç var ki, bir yere geldiğimizde sanki hava kararmış ve her yer iyice sessizleşmiş gibi oluyor.

Büyükbabam burada özel bir olay olacağını söyledi.

“Bu ‘özel olay’ ne sizce?” diye soruyor Silver. Bir dal bulup sepete atıyor.

“Bilmem. Belki şeker verir,” diyor Melody umutla.

“Büyükbabam söz konusuysa hiç belli olmaz. Belki hiçbir şey olmaz,” diye uyarıyorum onları. Ama bir yandan da burada *bir şeyler* olacağını hissedebiliyorum. Buraya gelir gelmez hissetmiştim.

İkizler baş sallıyorlar ve dal toplamaya devam ediyoruz.

“Bak Carmel, şurada büyük bir tane var.” Melody kolu kadar kalın bir dal buluyor. “Bunu geriye sen getirsene? Annem senden çok memnun kalır.”

“Teşekkür ederim.” Odunu elime alırken Melody’nin ne kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Kızın dişleri karanlıkta parlıyor.

“Carmel’in de bizimle olmasından çok mutluyum. Ya sen Silver?” Melody elini benimkine doğru yavaş yavaş yaklaştırıp elimi tutuyor.

Silver yerden bir sopa alıp iki parmağıyla tutuyor, ellerini kirletmek istemiyor.

“Yani, işte...” Sonra da sopayı sepete atıyor ve ellerini silkeliyor.

“Ben de sizin yanımda olmanızdan çok mutluyum,” diye fısıldıyorum. Orada, kara ağaçların altında yalnızca üçümüz varken istediğim her şeyi söyleyebileceğimi düşünüyorum. “Yanımda başka çocukların da olmasından çok mutluyum.”

Silver ellerini beline koyuyor. “Niye sürekli bir yerden bir yere taşınıyoruz ki? Hiç güzel bir şey değil bu. Ben etrafımda bir sürü çocuk olsun istiyorum, okul kitaplarım olsun istiyorum, beslenme çantam olsun istiyorum. Tıpkı eskisi gibi.”

“Siz okula gitmiyor musunuz? Herkes okula gitmek zorunda ama.”

“Hayır. Herkes değil. Ya da en azından biz gitmiyoruz. Aman, zaten gitmek zorunda olmamak daha iyi.” Biraz önce böyle demiyordu.

“Ama hani beslenme çantan olsun istiyordun? Nereden bir şeyler öğreneceksiniz ki?”

“Annem öğretiyor. Babam da İncil’i öğretiyor ve tek ihtiyacımız olanın bu olduğunu söylüyor.” Burada sesi çattalanıyor.

“Dorothy size neler öğretiyor?”

“Bazen matematik öğretiyor, biriktirdiği paraları sayıyoruz ya da Meksika’ya kaç kilometre uzakta olduğumuzu hesaplıyoruz.”

“Keşke gidebileceğimiz bir kütüphane olsaydı,” diyorum ve iç geçiriyorum. Dorothy ile büyükbabamın yataklarının üstündeki rafa gizlice göz attığımda oradakilerin hepsinin İncil cinsi kitaplar olduğunu görmüştüm.

Silver’dan “hıh” gibi bir ses çıkıyor, sanki kitapların herhangi bir değeri yokmuş gibi.

“Ama artık Carmel bizim arkadaşımız, öyle değil mi Carmel? Yeni bir okul arkadaşı edinmiş gibiyiz artık,” diyor Melody çok utangaç bir sesle.

Aklıma bir fikir geliyor.

“Belki de kendi okulumuzu oluşturabiliriz,” diyorum.

Bu fikir hoşlarına gidiyor, anlayabiliyorum. İkisi de yaptıkları işi yarıda bırakıp bana bakıyor.

“O ne demek?” diye soruyor Silver.

“Karavanın içinde yani –ders yapabiliriz. Birkaç kitap alıp onlardan bir şeyler öğrenebiliriz. Öğlen vakti beslen-

me çantalarımızdan sandviçlerimizi çıkarıp yeriz. Sonra, işte, bilmiyorum, bir şeyler yaparız. Resim projeleri, falan filan...”

Biz okulumuzda kâğıt hamurundan dinazor yapma projesi düzenlemiştik –sınıftaki herkes başka bir parçadan sorumluydu. Çok uzun zaman önce bitmişti ve kitap rafının üstünde tozlanmaktaydı ama Bayan Buckfast önümüzdeki dönemde dinozoru tellerle tavana bağlamaya kararlıydı. Sanırım onun tavandan sarkan halini göremeyeceğim. Dinazorun kuyruğunun bir bölümünü ben yapmıştım.

“Evet, yapalım bunu,” diyor Melody. “Ne dersin Silver?”

“Öğretmen kim olacak?” diye soruyor Silver.

Düşünüyorum. “Sırayla biz oluruz. Dorothy de vakit bulabilirse bize bir şeyler öğretebilir. Bildikleri arasından bir şeyler.”

Melody, “Annemde kafatası resimleri var. Onları gizli tutuyor,” diyor. O kelime tüm vücudumu titretiyor.

“Ne? İnsanların kafatasları mı?”

Melody kafa sallıyor. Gözleri kocaman olmuş. “Evet, böyle görünüyorlar.” Ellerini ağzının etrafında birleştirip dişlere benzemesi için parmaklarını aşağı doğru sarkıtıyor.

“Niye öyle resimler saklıyor?”

“Bilmiyorum,” diyor Melody parmaklarının arasından.

“Onların okulla alakası yok,” diyor Silver.

Bir süre sessiz kalıyoruz. “Bunu gerçekten yapmak istiyor musunuz?” diye soruyorum.

“Yarın başlayalım,” diyor Silver. “Hadi. Şimdi işiniz var.”

Hep birlikte karavana doğru koşuyoruz.

“Aferin kızlar. Aferin size,” diyor Dorothy sepetimizi görünce, sonra da yere çömelip dalları düzenlemeye başlıyor.

Uzun ağaçlar esintiyle sallanıyor. Çok uzakta olmayan bir yerde geniş bir nehir, yanında da çakıl bir kumsal var. Sert ayakkabılarımla çakılların üstünde kayarak suyun ötesine bakıyorum. Suyun ortası o kadar kara ki, sanki dipsiz bucaksız. Yine içimde o bir şey olacaktıymış hissini duyuyorum ve kahverengi bir yaprak gözlerimin önünden geçip ayağıma konuyor.

Dorothy düzenleme işleriyle meşgul: “Tavayı verin... hayır, o değil, uzun saplıyı. Ateşlik dalları getirin. Hadi, hallediverin şu işi kızlar. Silver, sen şu fasulye konserve-sini açiver. Büyük tavaya koy sonra. Bu akşam kovboy yemeği yiyeceğiz. Yemeğin içinde ateş olmayacak bu sefer Carmel.”

Beni tekrar sevmeye başlamış olabilir, diye düşünüyorum. Bana gerçekten gülümsüyor, ben de Melody’nin kafatas-larıyla ilgili söylediği şeyi unutmaya çalışıyorum.

Hepimiz bir şeyle meşgüz. Benim işim çatallarla kaşıkları alıp yerdeki temiz bezin üzerine dizmek.

Ben bu işi yaparken büyükbabam karavanın arkasından çıkıyor ve bir kelime söylüyor: “vaftiz.”

Bazen kelimeler, gözümde renklere bürünüyor. “Tropikal” turuncu oluyor mesela.

“Vaftiz” ise kesinlikle beyaz, beyaz, bembeyaz. Ama büyükbabamın ağzından çıkınca siyah. Onun İncil’i kadar siyah. Büyükbabam sanki büyümüş gibi. Omuzları genişlemiş, upuzun kolları sanki uzanmadan da yere değebilecekmiş gibi.

Ayakkabılarını, çoraplarını çıkarıyor ve kemikli, mavi ayaklarını çakıllara uzatıyor. Bana da aynısını yaptırıyor ve elimi tutuyor. "Ruh nehrin içinde Carmel," diye bağırtıyor. Dorothy ile kızlar gelip nehrin kenarında çizgi halinde bekliyorlar.

Soğuk o kadar vurucu geliyor ki dilim tutuluyor. Beni tek koluyla tutan büyükbabama rağmen sendeliyorum. Eteğim sudan kabarana kadar ilerliyoruz. Büyükbabam öteki elindeki İncil'i okumaya başlıyor. Okurken büyük bir su damlası burnundan aşağı sarkıyor, sallanıp duruyor.

Çakıllı kumsalda Dorothy ile ikizler şarkı söylemeye başlıyor:

Sen kanda yıkandın mı?

Sen kanda yıkandın mı?

O temizleyen kanda, temizleyen kanda,

Kuzunun kanında...

Ses, suyun üstünden gelip nehrin çağıldamasına karışıyor.

Kuzu kanı, nehir suyu... İkisinin de kokusunu alabiliyorum. Tatlarını alabiliyorum.

Sonra büyükbabam İncil'i cebine koyuyor, elini yüzümün üstüne getiriyor. Kuzu kanını orada da hissedebiliyorum. Nehir kulağıma şunu fısıldıyor: "Kızın eski ismi bir kenarda dursun. Efendimizin rızasıyla isim alacak ve taşıyacağı isim Mercy* olacak..."

Büyükbabam eliyle gözlerimi kapıyor. Beni sertçe arkaya doğru itiyor.

*"Mercy" İngilizcede "merhamet, bereket" anlamlarına geliyor. -e.#

Nehirdeki bu ruh güçlü olmalı. Beni büyükbabamdan alıp uzaklara taşımaya başlıyor.

Kafamı sudan çıkardığımda hepsini parlak kuklalar gibi görmeye başlıyorum –büyükbabam kollarını bana doğru uzatmış, bağılıyor: “Kafasını çarptı!” Melody kıyıda çalılardan arasında bir şeyler bağılıyor, sonra da dikenler tarafından yutuluyor, üstü başı parçalanıyor.

Sonra kendimi yine suyun içinde buluyorum. Orada o kadar uzun süre kalıyorum ki, beyaz bir yüz, bir kol, bir girdap görüyorum –annem bu, annem, annem! O güzel yüzünü görüyorum, suyun içinde adımı söylediğini duyuyorum: “Carmel, Carmel...” Sonra... hiçlik.

Her şey, sanki o İncil’in içine sonsuza dek hapsedilmişim gibi kararıyor.

Büyükbabam üstüme çıkmış, elleriyle göğsüme bastırıp duruyor. Çakıllar sırtımı acıtıyor.

“Anne.” Ağzımdan su kabarcıkları çıkıyor.

“Yanımdayım çocuğum,” diyor büyükbabam, bir yandan suyu dışarı pompalamaya devam ediyor. “Kurtardım seni. Kurtardım.”

“Hayır. Anne.” Onu üzerimden atmaya çalışıyorum, o da beni kollarıyla aşağı bastırmak zorunda kalıyor.

Melody’nin yüzünün ortasında derin bir yarık var ve çok kötü kanıyor. Dorothy beni karavanın içine taşıyor. Giysilerimi çıkarıyor ve beni bir battaniyeye sarıp yatağına koyuyor.

“Carmel ölüyordu,” diyor Melody ağlarken. Orada, yırtılmış giysisiyle kanlar içinde duruyor. Elimi uzatıp kır-

mızı lekelerden birine dokunuyorum ve elimi çektiğimde parmağımda kan olduğunu görüyorum.

Dorothy onun da elbisesini çıkarıyor. Melody'nin vücudu kesikler içinde.

"Yüce Tanrım! Çocuğum, ah çocuğum," diyor Dorothy. Melody daha da kötü ağlamaya başlıyor. Sarı külotuyla orada kalakalıyor.

"Şş, şşş..." Dorothy onu sakinleştirmeye çalışırken bir yandan ateşin yanına gidiyor ve bir leğene sıcak su döküyor. Sonra mavi bir şişeden suya bir şeyler döküp Melody'nin kesiklerinin kanamasını pamukla durdurmaya çalışıyor.

"Bir şeyin yok. Deri kesigi, o kadar," diyor. Ama yine de pamuğu batırdığı su, önce pembe oluyor, sonra kırmızıya dönüyor.

"Şimdi hiç kıpırdama kızım. Şurada bir diken var." Eline bir cımbız alıyor ve kaşlarını çatarak dikenı çıkarmaya çalışıyor. "Bir tane de şurada var. Bir de şurada. Ah be çocuğum, ne çok batmış." Dorothy onları bir bir çıkarırken ben ısınmak için battaniyeme iyice sarınıyorum.

İşi bittiğinde Melody'ye kanamanın durması için giyinmeden durmasını söylüyor. Kanama gerçekten de çabucak duruyor.

"Gerçekten çok çabuk iyileşiyorsun Melody," diyor. Sonra da ona geceliğini giydiriyor ve ateşin yanına gitmesini söylüyor.

Sonra giysimi yerden alıyor. "Mahvolmuş," diyor. Tutup havaya kaldırdığında elbisemin üstünde taşlar, küçük denizkabukları ve dantellere takılmış parlak, küçük otlar olduğunu görüyorum.

Dorothy'nin uzun saçları yüzünün etrafında dağınık halde salınıyor. Birkaç saat önceki gibi gülümsemiyor. O an aklıma annemin yüzü geliyor. Yumuşak, beyaz bir ışıkla aydınlanmış gibi görünen o yüzünü düşünüyorum ve suyun içinde bana adımlı söyleyişini hatırlıyorum. O an ölmek istiyorum. Nehrin içine dönmek, annemin yanında kalmak istiyorum.

“Keşke büyükbabam beni kurtarmasaydı,” diyorum ağlayarak.

“Aa, ne kadar aptalca bir şey. Kim kurtarılmak istemez ki?”

“Ben.”

“Aptalca, tuhaf tuhaf laflar...” Saçlarımı bir havluyla sertçe ovuyor, bunu yaparken parmaklarını kafatasıma geçiriyor. Durmasını istemiyorum. Sanki Dorothy'nin yaptığı bu şey beni asıl kurtaran şey olacak, beni böyle ovarak hayata bağlayacakmış gibi geliyor.

Durduğunda kendimi yine berbat hissediyorum. “Ben nehirde olmak istiyorum. Burada olmak istemiyorum.”

Dorothy yüzüme bakıyor. “Alışırın.”

Sesimi çıkarmıyorum.

“Yeni adınla, Mercy diye çağrılmaya bile alışırın. Ben de isim değiştirdim. Dorothy ismini bir filmde buldum. Benden kutsal bir isim seçmemi istediler ama ben Dorothy olmazsa değiştirmem dedim.”

“Gerçek adın ne o zaman?”

Bana cevap vermiyor ama konuşmaya devam ediyor. “Her şeye alışıyoruz, isimlere de... Her şeye.” Gözlerinin sanki geri çekildiğini, kafasının içinde bir yerlere baktığını görebiliyorum. “Ben de alıştım. Meksika'dan geldiğimiz-

de yalnızca üstümüzdeki giysilerimiz vardı... Ah, o renkleri ne kadar çok özledim.”

Beni okşamayı kesiyor. Yüzü artık benimki kadar üzgün.

“Neden evine gidemiyorsun?”

“Çünkü deli bir adamdan kaçıyorum. Ayrıca buraya daha iyi bir hayatım olsun diye geldim, iş fırsatları olan bir yer olduğu için.”

“İş fırsatı ne demek?”

“Şey, mesela, aynı şeyler senin için de geçerli aslında. Tek yapman gereken sana denilenleri yapman. Sonra her şey harika olacak, bolluk olacak, çok güzel bir evin olacak –belki bir araban bile olabilir. Mercedes gibi. Hem bak, adın Mercy olunca Mercedes arabalar da sana çok yakışır, değil mi?”

Neler anlattığını hiç anlamıyorum.

“Benim adım,” diyorum, ama kırıcı olmayan bir sesle konuşmaya çalışıyorum çünkü başımı ovuşundan da çok hoşlanıyorum, “Carmel. Annem bana bunun cennet gibi bir yerin ismi olduğunu, Katolik bir kelime olduğunu söyledi. Annemin annesiyle babası da Katolik. Babam da karamela benzediği için sevdi.”

Dorothy sanki adım neymiş ya da anlamı neymiş, pek umurunda değil gibi bakıyor. Tek önemli olan, ona dert açmamamış gibi. Vücudumu elindeki havluyla o kadar sert siliyor ki canım acıyor, ama en azından kuruyorum ve ısınmaya başlıyorum. Havlu hariç onun önünde çıplak olmak bile umurumda olmuyor.

Biraz sonra battaniyeye sarılı halde ateşin karşısına oturuyorum. Dişlerim sanki kendi kendilerine konuşmaya

alışıyorlarmış gibi takırdıyor. Ağızımda, burnumda hâlâ nehrin tadını hissediyorum. Kafamda büyük bir şişlik var ve dokununca kafamın çok önünde duran bir şeymiş gibi geliyor. Herkes plastik kâselerde konserve fasulye yiyor – Melody hariç, çünkü hareket etmek canını yakıyormuş. şimdi üzerimde pembe güllü geceliğim var. Ayağımda sıcak çoraplar, üstümden ikizlere ait kalın bir tulum ve Dorothy'nin hırkalarından biri, tabii bunların üstüne bir de battaniye olmasına rağmen hâlâ ısınamıyorum. İim üşüyor.

Büyükbabam da o enerjisini kaybetmiş. Yine göz ucuyula bakıp duruyor. Dorothy ateşin üstündeki tavadan bir kepçe fasulye alıyor ve plastik bir kâseye koyuyor.

“Al. Biraz fasulye ye Mercy, gücün yerine gelsin.”

Ama ben ona söylememiş miydim... “Carmel. Benim adım Carmel,” diyorum.

“Bence Mercy çok güzel bir isim. Sizce de öyle değil mi kızlar?” diye soruyor büyükbabam.

“Biz de annem ve Mercy gibi yeni isimler alabilir miyiz?” diye soruyor Silver.

“Hayır,” diyor Dorothy neredeyse bağırarak. “Sizin isimleriniz değişmeyecek.”

Büyükbabam, “Mercy çok özel biri, Silver. Her kız yeni bir isme ihtiyaç duymaz,” diyor.

Silver artık benden kesin nefret edecek. Gerçekten de ateşin karşısından bana kısık gözlerle bakıyor.

“Yani yakında bir apartman dairesi için depozitoyu yatırabilecek miyiz?” diye soruyor Dorothy. Apartman dairelerinin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim olmasa da, kafasını çevirip bana bakışından bunun benimle alakalı bir şey olduğunu anlıyorum.

Büyükbabam herkesi susturmak için iki elini de kaldırıyor. “Durun. Mercy’nin bize ateşin içinden gelmiş olduğunu bilmek, artık bizimle oluşunu ve yeni bir isim alışını kutlamak yeterli değil mi?”

Bu kadarı yeter. Ayağa fırlıyorum. “Benim zaten bir adım var ve adım Carmel. Bana adımı unutturmaya çalışıyorsunuz ama unutmayacağım.” Annemin bana bunu hatırlatmak için nehrin içinde olduğunu, ismimi kaybetmenin bir yerde annemi hiç yaşamamış gibi göstereceğini söylemiyorum. Bana inanmazlar.

“Şş, tatlım...” diyor büyükbabam. “Kendini üzmene hiç gerek yok. Gel, gel de şu fasulyelerden ye biraz. Yemek yemek iyi gelecek sana.”

“Ben fasulye falan istemiyorum,” diye bağıyorum. “Ben annemi istiyorum. Annemi istiyorum. Ayrıca ikizlere de fasulye vermemeniz lazım. Bütün gece gaz çıkarıyorlar sonra.”

Melody ben böyle deyince elini ağzına götürüyor ve gülmeye başlıyor.

Kaçacağım, diye düşünüyorum. Kaçacağım, saklanacağım ve beni bulamayacaklar. Battaniyeyi etrafıma sarıyorum ve ağaçlara doğru uzaklaşmaya başlıyorum. Çoraplarımın arka kısmının çamurlanmaya başladığını hissedebiliyorum. Arkamdan bağıyorlar ama artık çok geç. Battaniye düşüyor, onu yerde bırakıyorum.

Ormanda, eğreltiotlarının arkasında nefes nefese çömeliyorum. Yaprakların arasında, herkesin alacakaranlığın içinde ateşin etrafına oturduğunu, ağaçları gösterdiklerini görebiliyorum. Büyükbabam orada –bulunduğum yerden bir oyuncak kadar görünüyor–ceketini almak için karavana giriyor.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, sessiz kalmaya çalışıyorum, ellerimi toprağa gömüyorum. Sonra o yaklaşırken ayak sesleri kulağıma geliyor. Yakınımdan geçerken eğreltiotlarını iterek yüzüme sürtmesine neden oluyor.

Ağaçların arasında uzun bir süre yürüdüğünü duyabiliyorum. Yakınıma geldiğinde tıpkı bir kurt gibi havayı kokladığını, avcılık yapar gibi davrandığını duyuyorum. Ama, belli bir süreden sonra, kurt bile vazgeçer. Büyükbabam da ateşin yanına dönüyor. Uzaktan onun ateşin içine doğru gözlerini diktiğini görebiliyorum. Uzun eteği yine yere değmek üzere olan Dorothy bazen elleri belinde onun yanında duruyor, ağaçların arasına bakıyor.

Sonra hava kararıyor: Elimden geldiği kadar sessizce ayağa kalkıyorum ve ormana doğru dönüyorum. Her yer karanlık ve ağaçların arasından sesler geliyor: Hayvanlar hareket ediyor. Şimdi ne yapacağım? Gerçek bir kurt tarafından yenene kadar gece ormanın içinde dolanacak mıyım? Ya da kaybolup açlıktan ölecek miyim? Orman karanlıkta o kadar korkunç ki... hayaletler eğlenip oyunlar oynamak için hazırlanıyorlardır şimdi –saçımı çekecekler, iskelet parmaklarıyla beni çimdikleyecekler. Artık seslerini de duyabiliyorum sanki, çıplak dişlerini görünmez dilleriyle yalıyorlar.

Dönüp kampa baktığımda oradaki dört kişinin yüzlerinin alevlerle aydınlandığını görebiliyorum. Konuşurlarken onları uzun süre izliyorum. Sonra bir çaydanlık su kaynatıp ağaçların arasına bir kez daha bakıyorlar ve ateşi söndürüyorlar.

Sonunda oraya geri dönüyorum. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Dorothy beni aç karnıma yatırıyor. Büyükbabam onlardan kaçarak nasıl bir günah işlediğimi düşünmemi istiyor. Ama ben düşünmüyorum. Gece, Melody yatağıma geliyor ve sarılıyoruz.

“Sen bana Carmel demeye devam edeceksin, değil mi? Başın derde girsin istemiyorsan bunu gizlice de yapabilirsin.”

“Bu o kadar önemli mi?”

“Evet.”

“O zaman tamam.”

“Beni kurtarmaya çalıştığın için sağ ol,” diyorum.

“Önemli değil,” diye fısıldıyor bana.

Yüz Ellinci Gün

Yüz ellinci gün Paul'ün arayabileceğini düşünmüştüm. Sonra, onun günleri benim gibi takip etmediğini hatırladım –en azından benim gibi, günlükteki sayfaları kırmızı kalemle işaretlemiyordu. Ancak böyle yaptığı için çok rahatladığım da söylenemezdi. Nessa'nın yaptığı el ilanını “Kayıp – Yüz Elli Gündür” şeklinde güncelletmişim ve Harwich feribot iskelesinde dağıtmayı planlıyordum – Carmel'in kaçırılmış olabileceği yerlerden biri de burasıydı. Paul beni durdurmayı deneyebilirdi. Bu sürekli arayış halinin sağlığım için kötü olduğunu düşünüyordu. Bu işi yapması için özel bir dedektif tutmuştu ama ben bu adamın benim damarlarımda hissettiğim aciliyet hissini taşıdığını düşünmüyordum.

Yüz ellinci gün boyunca o büyük, heybetli feribotların geliş gidişlerini izledim. Rahat seyahat giysileri giymiş insanlar, çocukları ve bavullarıyla inip biniyor, ellerinde içecek şişeleri ve omuzlarında da seyahat belgelerini koyduk-

ları postacı çantalarını taşıyorlardı. Sırtımı bir kolona verip el ilanlarını dağıttım. Bazıları durup benimle konuştular.

“Yüce Tanrım... Ah canım, ben hiç duymamıştım bak,” ya da “Evet, hatırladım. Hâlâ bulunamadı mı? İkiniz için de birer mum yakacağım. Ufaklığın adı neydi? Onun için dua edeceğim,” gibi tepkiler aldım.

Sonra ilanıma bakarak bavullarını sürüklediler ve uzaklaştılar. Bunu yaparken çocuklarının ellerini biraz daha sıkı tuttular.

Gerçi çoğu zaman insanlarla konuşmak istemedim. Bir şey bilmediklerini anladığımda tek yapmak istediğim, işlerine gitmeleri ve bana bir şeyler bilen birini bulmam için fırsat vermeleri idi.

Yaklaşık bir saat sonra, şık fularlı, üniformalı bir kadının –gemi çalışanlarından– güvenlik elemanlarından biriyle konuştuğunu duydum. İkisi de bana bakıyordu. Yaşlar gözlerimde birikmeye başladı. Artık insanlara böyle mi görünüyordum yani? İnsanların bakmaktan rahatsızlık duyduğu, toplumda istenmeyen bir tip miydim? Ama sonra yanıma geldiler, el ilanımı okudular ve yardım edemeyeceklerini, üzgün olduklarını söylediler. Güvenlik elemanı bana bir fincan kahve aldı ve sütunun arkasında durduğum yerde kalmama izin verdi.

Sonra, telefonum çaldı. Paul arıyordu. “Beth. Beth, neredesin?”

“Feribotların oradayım.”

“Ne? Niye ki? Neyse, bak, Ralph bir şey bulmuş.” Ralph –özel dedektif.

“Ah, ne, NE?” Elimdeki boş, plastik kahve bardağını buruşturdum.

“Birilerinin çektiği bir tatil videosu. Tam olarak neredesin? Seni almaya geleceğim.”

“Peki neler oldu?” diye sordu Craig.

“Ralph görüntüyü kuryeyle gönderdi. Bir kamp alanında tatil yapan bir çift tarafından çekilmiş. Arkada, bir yerde, Carmel’i gördüklerini düşünmüşler.”

“Kızın Carmel olmadığını ne zaman anladınız?”

“Ah, hemen. Görür görmez.”

“Çok kötü olmuş. Hayal kırıklığına uğramışsınızdır.”

Kafa salladım. O kadar umutlanmış ve heyecanlanmıştım ki... Görüntüde bir sorun vardı. Çok eski bir formatta çekilmişti ve izleyebilmek için Ralph’in Ipswich’teki ofisine gitmemiz gerekti. Bu durum da yolda, Ralph’in arabasında yaşanan müthiş gerginliği daha beter hale getirdi. Deri koltukların kokusu resmen boğazıma yapışmıştı. Benzin almak için durduğumuzda orada sanki bir yüzyıl geçirmişiz gibi hissetmiştim.

“Kırmızı renkten oluyor işte. Birisi, üstü kırmızılı bir kız görür görmez hemen atlıyor. Çok saçma. Bu çift de tatilden döndüklerinde Paul ile Ralph’in basına verdikleri ilanlardan birini görüyor, sonra kendi videolarında çocukları oyun oynadıkları sırada arkadan geçen kırmızılı kızı fark ediyor. Kızın üstünde kırmızı bir şey var ve yanında kimse yok. Ama kızın üstündeki de anorak gibi duruyor, manto gibi değil.”

“Yüzünü görmediğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Hayır. Kız yüzünü kameraya dönmüyor, başka yöne bakıyor. Ama görmeme gerek yok. Ben Carmel’in silueti-

ni, yürüyüşünü avcumun içi gibi bilirim. Videoyu polise vermişler –insanlar yardım etmek istedikleri için her şeye atılıyorlar– ama ben biliyorum. Kızım olsa tanırdım. Paul emin olmak istedi sanıyorum.”

Bir başka ipucu daha sonuçsuz kalmıştı.

“Beth, seninle birkaç kez üzerinde konuştuğumuz şu şeyi düşündün mü –yani, olanlardan sonra hissettiğin suçluluk duygusunu?”

“Evet.” Artık her şeyden çok yorulmuştum.

“Sanırım bunu incelemek faydalı olabilir.”

Fransız tarzı pencerelerden Pan heykeline baktım. Heykelin arkasındaki yaprak, buraya ilk geldiğimden beri büyümüştü ve Pan’ın gözlerinden birini kapatıyordu. Açıkta olan gözü de bana kısılmış şekilde bakıyordu.

“Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama beceremiyorum. Yani, çünkü hep onu kaybedeceğimi düşünmüştüm. O yüzden aşırı korumacı davranmış olabilirim.”

“Çoğu insan çocuğu konu olduğunda korumacı davranır. Bu çok doğal.”

“Evet. Ama... Of, bilmiyorum.” Bir anda ısındım, doğruldum. “Ya olayları ben tetiklediysem? Ya öyle olduysa? Bundan bir şekilde kendim sorumlu olduğumu düşünüyorum, nasıl olduğunu da bilemiyorum ama bu histen kurtulamıyorum. Bu sadece benim kurduğum bir şey, başkasının bana bunu söylediği de yok, ama...” Sözüümü bitirmedim, sessiz kaldım. Düşündüm.

Carmel’in gördüğü rüyayı anlatırken kullandığı kelimeleri hatırladım: *Belki de birbirimizi kaybetmek istemişizdir.* Kaybolduğu gün gerçekten de çok ters davranmıştım. Bunu artık kendime itiraf edebiliyordum. *Hayır Carmel,*

yanında dur, elimi tutmazsan eve döneriz bak Carmel... Kızın başının etini yemiştim. Terslik, sinir, rahatsızlık... Ama sorumlu davranmak için, endişelendiğim için. Kimse size bir çocuğunuz olduğunda nasıl bir hayat yaşayacağınızı söylemiyor. Kimse size bütün gün endişe, endişe, endişe, endişe, endişe, endişe demiyor. Sonu yok. Sizin kaderiniz artık nasıl da onlara bağlı, hayatınız nasıl da onların elinde, bundan önce farkında olmadan aslında ne kadar özgürmüşsünüz... Tabii, bir de, eğer onlara bir şey olursa siz de mahvoluyor ve bu hatıranızı sürekli yanınızda taşıyormuşsunuz.

“Bunu kimse söylemiyor,” diye tekrar ettim.

“Eh, ben de söylemeyeceğim,” dedi Craig. “Burada yüzyıl otursak da ben bunları söylemeyeceğim. Bu konu hakkında konuşmamalıyız demiyorum. Ama bu fikri destekleyecek de değilim.”

Bir süre sessiz oturduk. “Peki,” dedim iç geçirerek, artık bu konuyu konuşmaktan kusacak hale gelmiştim. “İlklere dönelim mi?”

“Hazır olduğuna emin misin?”

Kafa salladım. Bazı ilkler hakkında konuşmaya karar vermiştik. İşe geri döndüğüm ilk gün, tek başıma alışverişe çıktığım ilk gün...

“Artık yeter –yakında kasabaya tek başıma ineceğim,” dedim. “Çok yakında. Hatta haftaya çıkacağım.” Koltuğun kolçaklarını sıktım. “Ya da ondan sonraki hafta.”

29

Vaftizden sonraki sabah yataktan kalkmıyorum.

Ağzımda hâlâ nehrin tadı var. Kafamdaki şişlik daha da büyümüş, gözümü yarıya kadar kapatıyor. Suyun içindeyken gördüğüm şeyi sürekli özlüyorum.

Melody'nin parmak uçlarında yürüyerek karavana yaklaştığını duymuyorum. Geldiğini ancak sesi içeri ulaştığında fark edebiliyorum.

"Carmel, bugün uyanmayacak mısın?"

Gözlerimi açıyorum. Dışarıda durmuş, ellerini kavuşturmuş halde içeri bakıyor. Artık giysisi üzerinde olduğu için vücudundaki kesikleri göremiyorum. Sadece saçlarından çenesine doğru inen uzun çizdiği görüyorum. Birisi yüzünü keçeli kalemle çizmiş gibi.

"Artık bana Mercy demen gerekmiyor mu, yani, gizli konuştuğumuz zamanlar hariç?"

"Hayır. Babam o ismi özel günler için saklayacağımızı söyledi. Şimdilik."

Yatağımda doğruluyorum. "Ya."

“Tekrar kaçmandan korkuyor.”

Kendimi yastıkların üstüne bırakıyorum. Sanki büyük-babamla kavga etmişim ve kazanmışım gibi hissediyorum, ama tam emin olamıyorum.

Melody eteğini eliyle savurmaya başlıyor, kenarlarını tutup parmaklarını dantellerin arasındaki boşluktan geçiriyor.

“Biz... şu okul meselesini merak ettik de...”

“Silver da mı?”

“Evet. Silver da bunu yapmak istiyor. Hatta benden de fazla. Ama söylemiyor, o kadar.”

Gözkapaklarım ağırlaşıyor, her an gözlerimin üstüne düşebilirler. Kafamdaki şişliğe nazıkçe dokunuyorum. Ortasında kabuk gibi bir şey var.

“Bugün başlamasak daha iyi galiba.”

“Ya.” Üzülmüş gibi çıkıyor sesi. “Yarın?”

“Tabii. Yarın...”

Ve gözkapaklarım kapanıyor.

Ama ertesi gün Melody hasta oluyor ve durumu benden çok, çok kötü. Büyükbabam onu benim yatağıma yatırıyor.

“Tetanos bu,” diyor Dorothy ağlarken. “Dikenlerden bulaştı herhalde. Hastaneye götürmemiz lazım Dennis.”

Büyükbabam, “Sigortamız yok,” diyor ve sonra, “Tanrı onu iyileştirecektir. Tanrı onu görüyor. Şüphesiz,” diyor.

Dorothy ağlamaya devam ediyor ama büyükbabam uzaklaşıyor ve sahilde İncil okuyor. “Ah, keşke ben bu hurdayı kullanabiliyor olsam,” diye mırıldanıyor Dorothy,

Melody'nin yüzündeki teri silerken. "Öyle bir şey dene-
sem hepimizi öldürürüm." Büyükbabamın sırtına doğru
pis pis bakıyor, sonra sinirle onun yanına gidiyor. Bugün
sakin olan suyun üstünden duyuyoruz seslerini.

Ben pembe, mor ve mavi karelerle bezeli örtüme sa-
rınıyorum ve Melody'nin yatağının yanına çömelıyorum.
Gözkapakları titrediğinde ela gözleri ıslak boncuklar gibi
görünüyor. Kilitlenmiş çenesinin yanındaki çirkin, pembe
yara çizgisi daha da belli oluyor.

İçimde sanki minik bir esinti varmış gibi hissediyorum.
Ağzıma geliyor, orada esmeye başlıyor. Avuççıklarım kaşı-
nınca kaşıyorum, geçirmeye çalışıyorum.

Melody'nin üstüne eğilip annemin bana söylediği söz-
leri söylemeye başlıyorum: "Tatlım. Meleğim. Birtanem.
Aşkım. Balkabağım." Ağzımdaki rüzgârı onun yüzüne üf-
lüyorum, sonra bir ekleme yapıyorum: "Çatlak." Çünkü
annemle ikimizin arasında bu, hep güzel bir anlama sahip
olmuştu.

"Seni seviyorum Melody," diyorum rüzgârdan biraz
daha yüzüne üfleyerek.

Saçlarının siyah telleri yastığın üstüne serilmiş, kolları
ve yüzü tamamen hareketsiz –Melody kendisini bir oyun-
cak bebeğe çevirmeye çalışıyormuş gibi. Örtünün altına
girip yanına yatıyorum. Örtünün içi çok sıcak. Melody'yi
kollarıma aldığımda gerçekten de oyuncak bebek tutuyor-
muş gibi hissediyorum kendimi. Sonunda gözkapaklarım
kapanıyor.

Melody aniden doğrulunca beni uyandırıyor. "Okul
Carmel. Okul işini ne zaman yapacağız?"

"Hııı..." Ben hâlâ yarı uykudayım.

Yüzü artık oyuncak bebeğe benzeme çabasını kesmiş. Üstündeki örtülerden kurtulmaya çalışıyor. Ben de doğrulmaya çalışıyorum ama o kadar yorgunum ki ancak dirseklerim üzerinde durabiliyorum. Güneş hâlâ batmamış.

Melody üstümden zıplıyor, basamakları iniyor.

“Çocuğum, çocuğum...” Dorothy gülüyor, gözyaşlarını siliyor ve Melody’ye sımsıkı sarılıyor. “İyileştin mi sen yoksa? Dur, sana içecek bir şeyler vereyim.”

“Daha iyi misin Melody?” Silver ona gülümseyerek bakıyor.

Büyükbabamın sessiz ve ciddi bir duruşla beklediğini fark ediyorum. “Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi Dorothy?”

“Ne Dennis?”

Büyükbabam önce bana, sonra onlara bakıyor. “Henüz iki saat önce Melody çok hasta, küçük bir kızdı. O hasta yatağında hareket bile edemiyordu.”

“Çocuklar hastalıklardan sık sık kendi kendilerine kurtulurlar Dennis.”

“Ya, biliyordum bunun doğruluğundan şüphe ettiğini. Ben senin içini bilirim kadın.”

Dorothy elindeki plastik bardağı yüzüne dayıyor, dışını tırnağıyla tıkırdatıyor. Bir yandan düşünüyor. Tık, tık, tık, tık... Büyükbabamın o anda da Dorothy’nin düşündüklerini anlayıp anlayamadığını merak ediyorum.

“Ben senin inandığına inandım ve bu da yeterli. Bu konularda uzman sensin.”

“Yani şimdi sen bana burada olanları kendi gözlerinle göremediğini mi söylüyorsun? Melody hareket edemeyecek kadar hastaydı, bir de şimdiki haline bak. Baksana şuna!”

Tık, tık, tık, tık... Dorothy sanki az önce çok güzel bir tatlı yemiş gibi gülümsüyor. "Evet, evet, olabilir..."

Büyükbabam ciddiyetini koruyor. "Carmel ona dokundu ve kız iyileşti."

Gözümün kenarıyla dantelli örtünün üstünde duran avuççıklarımın pembe rengini görebiliyorum. Parmaklarım elektriğe kapılmış gibi titriyor. Böyle bir şey mümkün mü? Büyükbabam öyle düşünüyor. Dizlerinin üstüne çöküp dua ediyor.

Dorothy bağırarak elindeki portakal suyu bardağını fırlatıyor ve kollarını açıyor. "Ah Dennis, gerçek olsun ya da olmasın... Sen var ya sen, çok zeki adamsın –zengin olacağız."

Ama büyükbabam onu duymuyor. Dua etmekle çok meşgul.

"Peki, öğretmen kim olacak o zaman?" diyor yatağında oturan Silver.

"Sırayla olalım mı? Mesela ilk sen ol," diyorum.

"Hmm. Sanırım," göğsümü parmağıyla işaret ediyor, "sen olmalısın."

"Öyle mi? Peki." Kaşlarımı çatıyorum. Şimdi öğretecek bir şeyler bulmam gerekecek.

Karavanın içini elimden geldiğince sınıfa benzetmeye çalışıyorum. Etrafa birkaç kitap da koymayı düşünüyorum ama elimizde yalnızca büyükbabamın İncil'leri ve dua kitapları var. Onlara dokunmamız da yasak. Biz de çizim defterlerimize bir şeyler çizip sonra bunları seloteyle duvara yapıştırıyoruz. Çok güzel görünüyor. Dorothy alış-

veriŖe gitti. Giderken de yalnızca büyükbabama söyledi. Büyükbabam oranın sekiz kilometre uzakta olduğunu ve Dorothy'nin delilik ettiğini, normalde onu karavanla bırakabileceğini ama Dorothy'nin çok hoşlandığı için yürümeyi tercih ettiğini söyledi.

İkizler çok heyecanlı. Çok çok önemli bir şey olmak üzereymiş gibi. Umarım hayal kırıklığına uğramazlar. Onlara öğretecek bir şey bulabilmek için iyice düşünüyorum. Sonra hatırlıyorum: Hemen önce, şeyden önce –Bayan Buckfast bize Tudor ailesini öğretiyordu.

“Pekâlâ. Bugün tarih dersi yapacağız. Konumuz kral.” Büyükbabama bakıyorum. Uzaklarda, katlanabilir sandalyelerinden birinde oturuyor.

“Kralın adı ne?” diye soruyor Silver.

“Henry. Sekizinci Henry.”

“İyi bir kral mıymış?” Melody ellerini örtünün üstünde gezdiriyor. Yüzündeki iz artık tükenmez kalem izine benziyor.

“Hayır, değilmiş. Çok çok kötü bir kralmış.”

İkizler bir ağızdan, “Aaaa!” diyorlar.

“Kırmızı bir sakalı varmış. Ziyafetler verirmiş. Çok yemek yermiş, bu yüzden çok fazla şişmanmış.”

“Bu yüzden mi kötü bir kralmış?” diye soruyor Silver.

“Hayır. Ondan değil. Eşlerinden dolayı. Altı tane karısı olmuş.”

“Olmaz öyle şey,” diyor Silver bağırarak. “Nasıl altı karısı varmış ya?”

“Hayır, hepsi aynı anda değil.”

“Yine de mümkün değil.”

“Ee, baban ne olacak o zaman? Yani, büyükbabamdan öncekini diyorum.”

“Evet, ama o yok artık. Ölmedi, ama yok işte,” diyor Silver.

“Bak. Yani—”

“Annem onun tembel bir Meksika domuzu olduğunu söylüyor. O kadar sarhoş olurdu ki, alt katta sürekli kâse-leri kırdığını duyardık. Annem bir gece bizi kaçırdı, ondan boşanacağını söyledi. ‘Amerika’da sütler var, ballar var,’ dedi. Aklımızı kullanırsak zengin olurmuşuz, öyle dedi. Sonra da bu adamla tanıştı işte.”

Aklıma bir anda havada uçuşan kıyafetler geliyor ama bunları düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. “Evet, yani, işte –şimdi boşanılabiliyor. Ama Sekizinci Henry her zaman boşanmamış.”

“Öyle mi?” Melody’nin elleri örtüye artık inanılmaz bir hızda sürtünüyor.

“Öyle. Bazılarından boşanıyor –ama bazılarını da öldürtüyor.”

“Sen uyduruyor musun yoksa bunları?” diye soruyor Silver, ama öyle olmadığını umuyor.

“Uydurmuyorum.” Sonra susuyorum. Okulda, bir sonraki dönem Sekizinci Henry’nin saraylarından biri olan Hampton Court’a gidecektik. Sara da ben de bunu hevesle bekliyorduk çünkü orada bir labirent var ve Sara’ya nasıl bir şey olduğunu anlatmıştım. Herhalde şimdiye kadar oraya gitmişlerdir. Bir anlığına, sanki eve geri dönmüşüm, Sara ile o labirente girmişim ve nasıl bir yer olduğunu hatırlıyormuşum gibi düşünüyorum. Sonra, gözlerimi kırptırmamla bu his kayboluyor ve karşımda Melody ile Silver bana gözlerini dikmiş bakıyorlar.

“Her neyse, bunu bize Bayan Buckfast anlattı, o yüzden

doğrudur. Kral'ın eşlerinden birisinin kafası baltayla kesilmiş. Başka birinin kılıcıyla.”

Kapının aralığında bir anda Dorothy'nin kafasını görünce hepimiz yerimizde sığıyoruz. Dorothy sırtında tuncu bir sırt çantası taşıyor.

“Ne yapıyorsunuz çocuklar?”

“Okul yaptık burada.”

“Hmm. Eh, sessiz kaldığınız sürece...”

Dorothy sonra büyükbabamın yanına gidiyor, şöyle dediğini duyuyorum: “On bir dolar elli bir sent. Bilgin olsun.” Büyükbabam soru sormamıştı bile.

Dorothy'den öğle yemeğimizi paket yapmasını istiyoruz, okula götürürsek yapacağı gibi. Kabul ediyor. Bir yerlere gidip döndüğünde her zaman daha mutlu oluyor. Ona üç sandviç yapması için yardım ediyoruz, sonra sandviçleri birer elmayla birlikte kesekâğıtlarına koyuyoruz. Ama bardaklarımızı elimizde tutmak zorunda kalıyoruz, çünkü burada evdeki gibi içine pipet batırılabilen kutu meyve sularından yok. O yüzden öğle yemeğimizi orada hemen yemeye karar veriyoruz. Sonra, Melody ayıcığının boynundaki zili çalıyor çünkü onlara yemekten önce zil çaldığını söylemiştim. Yemekten sonra derse geri dönüyoruz.

“Şimdi resim yapacağız. Konumuzla ilgili.” Bayan Buckfast bunu hep söylerdi bize ama kızların anlamadığını fark edince ekliyorum: “Öğrendiğimiz şeyle ilgili bir resim yapacağız yani.”

“Seni iyi bir öğretmensin Carmel,” diyor Melody gülümseyerek. “Büyüyünce öğretmen mi olacaksın?”

“Bilmiyorum. Olabilir.” Bir zamanlar bunun hoşuma

gidebileceğini düşünmüştüm gerçekten. Ama Bayan Buckfast'ın ne kadar düzenli bir insan olduğunu ve kendi düşüncelerimin bazen kontrolümden çıktığını, nerede olduğumun bile farkına varamayacak duruma geldiğimi de biliyorum. Bu da beni iyi bir öğretmen yapmaz diye düşünüyorum. Öğretmenlik yaparsam, herkes bana bakarken bu yine başıma gelebilir.

Çizim defterini çıkarıp birer yaprak alıyoruz. Ben bir tavuk kanadını vahşice yiyen Sekizinci Henry'yi çiziyorum. Sakalına tavuk parçaları koyuyorum. Melody'nin çizimine bakınca kafası baltayla kesilen kraliçeyi görüyorum. Her yerde kan var.

Bu sabah yine toplanıp gidiyoruz, o yüzden nehre uzun uzun bakıyorum ve anneme kimsenin duyamayacağı kadar sessizce sesleniyorum. Buradan ayrılmak çok üzücü geliyor –annemi burada bırakıyormuşum gibi bir şey. “Hoşça kal,” diye fısıldıyorum ona. “Seni seviyorum.”

İkizler karavanın arkasından bana sesleniyor: “Carmel, gelsene, okula devam edelim hadi.”

İçeride hazır halde bekliyorlar beni. Bu okulculuk oyununu çok sevdiler.

“Gitmiyor muyuz artık? Büyükbabamla Dorothy nerede?”

“Ormanda yürüyüşe çıktılar,” diyor Silver.

“Tartışmaya gittiler,” diyor Melody.

“Ya. Peki. Kim öğretmen olmak ister?”

“Sıra sende yine,” diyor Silver. Pek öyle değil aslında ama önemsemiyorum. Yani... Yapacak başka bir şey mi var?

“Yine kraliçelerin kafasını kesebilir miyiz?” diye soruyor Melody, elini yine örtünün üstünde aşağı yukarı gezdirmeye başlayarak.

“Hmm... Ama onu yaptık. Belki bugün biraz yazı yazmalıyız. El yazısı yazabiliyor musunuz?”

“Emin değilim...” diyor Silver.

Kâğıdı çıkarıyoruz ve yaprakları ikiye bölüyoruz. Birer kurşunkalem alıyoruz ve ucu sivrilene kadar açıyoruz.

“Şimdi, her birimiz kendi hikâyemizi yazalım. Bir konuya ihtiyacımız var,” diyorum. Bunun pek adil olmadığını düşünüyorum –çünkü bu benim yazılmasını istediğim konu ve öğretmenlerin bunu yapmasının doğru olmayacağını düşünüyorum– ama ikizlerin pek umurunda olacakmış gibi durmuyor. Kalemlerini havada tutarak bekliyorlar.

“Konumuz, ‘tamamen kendimiz’ olsun mu?” Bunu da Bayan Buckfast’ten alıyorum, bize verdiği konu buydu. “Kâğıdın üst kısmına isminizi ve sınıfınızı yazın.”

“Sınıfımız nedir?” diyor Silver.

“Ee... 5B yazabilirsiniz.”

Yazı yazmaya koyuluyoruz. Ara sıra, düşünmeme yardımcı olması için kalemimin arkasını emiyorum. Ama çok geçmeden sayfayı doldurmaya başlıyorum. “Adım Carmel. Sekiz yaşındayım. En sevdiğim şey kitap okumak. *Alice Harikalar Diyarında* kitabını beş kere okudum ve tekrar okuyabilmeyi çok isterdim. En sevdiğim hayvan, arkadaşım Sara’nın çoban köpeği Sheila. Yarasalar ve tilkiler gibi küçük hayvanları da çok severim.”

İşimiz bittiğinde, “Şimdi neler yazdığımıza bakalım. Yazdıklarımızı sesli okuyalım,” diyorum.

İkizler kâğıtlarını yere, benimkinin yanına koyuyor. Gördüklerime inanamıyorum. Ne demem gerektiğini bilemiyorum. Yazıları berbat –sanki dört yaşındaki çocuklar yazmış gibi– ama iyi öğretmenler, öğrencilerini incitmezler. Sadece kötü öğretmenler yapar bunu.

“Çok, çok zor bir iş başardınız.” Kendi kâğıdımı yerden alıyorum. Kendi el yazımın yanında kızların kötü kelimelerini görünce ben utanıyorum. Ya benimle dalga geçecekler ya da kendilerini kötü hissedecekler diye endişeleniyorum. Melody’ninkini elime alıp bakıyorum. En üste ismini yazmış ama daha sonra tuhaf tuhaf kelimeler yazmış, yan yana geldiklerinde bir anlam ifade etmiyorlar. *Kedi. Köpek. Anne. Karavan* –zaten onu da yanlış yazmış: *Koravan*.

“Sanırım yazı yazma derslerinin üstünde durmalıyız.”

İki kız da kafa sallıyor, çalışmaya hazırlanmış gibi kalemelerini ellerinde tutuyorlar.

Sonra Silver bir şey söylüyor.

“Sen öteki Mercy’den çok daha iyi birisin Carmel.”

Kâğıda çok sert bastırdıkları için çıkarttıkları kurşunkalem artıklarını üflüyorum.

“Öteki Mercy mi?”

Silver karavanın ucuna gidip dışarı bakıyor, yalnız olduğumuzdan emin oluyor. İşaretparmağını dudaklarına götürüyor, sonra büyükbabamın yatağına çıkıyor ve raftan bir şey alıyor. Önünde altınrengi yazı olan küçük, mavi bir kitap bu.

“Bu işte.”

Kitabı açıyor ve içinden daktiloyle yazılmış yazılar, küçük bir fotoğraf ve katlı duran eski bir gazete parçası çıkıyor. Ellerim hemen kısa saç lülelerime gidiyor.

“Kız tıpkı bana benziyor! Yani, en azından saçları... aslında yüzü de. Çok benziyor.”

“Onun da adı Mercy,” diyor Melody. “Onu sevmezdik, değil mi Silver?”

Silver kafasını iki yana sallıyor.

“Kim bu?” Tüylerim yine diken diken oluyor.

“Annem onun yanına ilk gittiğinde bu kız büyükbabamın yanındaydı.”

Kızın fotoğraftaki küçük yüzüne dokunuyorum. “Ne oldu bu kıza? Şimdi nerede?”

İkisi de omuz silkiyor. Melody konuşmaya başlıyor: “Babamla gittiler. Babam sonra annemi telefonla aradı, uçakla yanına gitmesini istedi. Sonra sen onlarla birlikte geri geldin. Ona Mercy’nin nerede olduğunu sorduk, o da bize, ‘Artık Carmel bizimle. Bir daha Mercy’den bahsetmeyeceğiz. Asla,’ dedi.”

Silver kız kardeşine kafa sallayarak eşlik etti.

“Bu yüzden sana bunu anlattığımızı söylememelisin.”

“Ama...” diye başlıyorum, devamında ne getirmem gerektiğini bilemiyorum. Sadece yine tüylerim diken diken oluyor.

“Söylememelisin Carmel. Gerçekten, söz ver, tamam mı? Yoksa sana başka bir şey gösteremeyiz bir daha bak,” diyor Silver.

“O kız benim kız kardeşim miydi?” Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum. Kız bana benzediği için falan herhalde.

Silver omuz silkiyor. “Bilmiyorum.”

“Ama, ama... Siz onu neden sevmemiştiniz?”

“Çok sessizdi, hep dua ediyordu... Hep babamla bir-

likte dizlerinin üstündeydi. Sıkıcı bir kızdı,” diyor Silver, sonra Mercy’nin fotoğrafını da içine yerleştirerek kitabı rafına geri koyuyor.

“Ya, ben ona biraz daha bakmak istiyorum. O gazeteyi de okumak istiyorum.”

“Hayır, yakında dönerler. Yakalanmamalıyız. Bir şey söylemeyeceğine söz ver –bak yoksa seninle oynamayız bir daha.”

“Kıza bir daha bakmam lazım...” Elim kitaba gidiyor ama Silver koluma yapışıyor.

“Hayır. Anlatmamalıydık işte, biliyordum böyle yapacağın.” Kızı yatağın üstüne itirmeye başlıyorum. Melody de, “Yapma, yapma, yapma,” diyor ve eteğimden beni öyle bir geri çekiyor ki, neredeyse üzerine düşüyorum.

İkisinin de yüzü bembeyaz. “Başımızı derde sokacağını biliyordum,” diyor Silver. “Babam eşyalarına yaklaştığımızda bile deliye dönüyor. Sana bunu hiç göstermemeliydik.”

“Tekrar bakmayacağına söz ver,” diyor Melody. “Lütfen. Yakalanabilirsin.”

Hepimiz nefes nefeseyiz. “Peki. Bakmam,” diye yalan söylüyorum. “Söz.”

Basamakları iniyorum ve neredeyse boğulduğum nehre doğru bakıyorum. Bir yandan resmini gördüğüm kızı düşünüyorum, kim olduğunu merak ediyorum. Bana çok benziyor, hem de... hem de artık ismimiz aynı.

Dışarıda, karavandan uzaklaştığım yerde bile, kitabın bana rafından göz kırptığını hissedebiliyorum. “Bir gün,” diyorum çok sessizce, “sana doğru düzgün bakacağım. *Dedektif Wakeford* gelip seni bulacak.” Her tarafı güzelce

aramam gerektiğini düşünüyorum o anda ve midem karcıncalanıyor.

“Mercy, kimsin sen?” diyorum, beni duyabilecekmiş gibi. “Keşke şimdi burada olsaydın da söyleyebilseydin. Ben Carmel.”

Sonra içimde bir titreme oluyor çünkü ona gerçek adımlı söyledikimde her şey çok sessiz –sadece nehir gürüldüyor, ama onun da hiçbir şey umurunda olmaz. Ses havada kayboluyor ve ben artık ismim konusundaki mücadeleyi kazandığımdan hiç ama hiç emin olamıyorum. Cebimdeki tükenmezkalemi çıkarıyorum ve bir taşla eziyorum, ta ki kalemin kırılan parçalarından biri plastik bir hançer gibi olana dek. Sonra üç tane büyük taş buluyorum ve taşların üzerlerini kazıyorum, kazıyorum, kazıyorum... İşim bittiğinde bunları bir sıraya diziyorum ama bu sefer mezar taşlarını hatırlatıyorlar. O yüzden şöyle gözükecek şekilde üst üste dizmeye karar veriyorum:

Wakeford

Summer

Carmel

Yüz Altmış Üçüncü Gün

İlkler. Kasabaya tek başıma indiğim ilk gün.

Biraz yürürüm, diye düşündüm. Biraz egzersiz yapmış olacaktım. Ama bunu bahane ederek aramaya devam edeceğimin de farkındaydım.

Kırsalda tek başıma yaşamak kendimi kötü hissettiriyordu. Uçsuz bucaksız gökyüzü, açık mavi ve gri renkleriyle hâlâ olduğu yerdeydi. Kuşların çığlıkları, tıpkı eskisi gibi dört bir yanımdaydı. İçinden geçtiğim dünya, mevsimlerin değişimi dışında hiçbir şey bilmeyen bir dünyaydı. Yoksa biraz da, eğer yanılmıyorsam, sonbahar havası mı seziliyordu? Yılın o günleri gelmiş miydi?

Ayak seslerim düzgün bir ritimle ilerliyordu. Düzenli aralıklarla duraksayıp burnumu kaldırdım, çemberler çizerek etrafı kolaçan ettim. Artık arama yapmak için kullanılan bir çift gözden ibaret gibiydim: Bacaklarım sanki gözcü kulesi olmaktan ileri gitmiyordu. *Kes artık, dedim* içimden ters ters. *Carmel burada değil.*

Tanıdık kırsal yolda ilerledim, devam ettim ve sonunda kasabanın dışındaki banliyö kısma geldim. Başta dağınık halde duran evler, gitgide birbirlerine yaklaştırmaya ve sokaklar oluşturmaya başladı. Durdum, kulak kabarttım. Bir yerlerde oyun oynayan çocukların boğuk sesleri adeta bir bulut gibi üzerimden geçti. Ani bir şokla, o an Carmel'in okulunun çok yakınına geldiğimi fark ettim. Biraz daha ilerlersem pencerelerinde neşeli kelebek kolajları olan, kırmızı tuğlalı Viktorya tarzı binanın yanından geçecektim.

"Tanrım, Tanrım..." diye mırıldandım kendi kendime, sonra da okulun oradan geçmemek için yolumu değiştirdim.

İnsandan geçilmeyen, iki tarafı mağazalarla dolu sokağa geldim. İnsanlar alışveriş torbaları taşıyor, sigara içiyor, kâğıt paketlerin içinden bir şeyler yiyor, telefonlarıyla konuşuyor ya da boşluğa bakıyorlardı. Bir saat önce yalnızlığın verdiği tuhaflık hissinin aynısını, şimdi bunca insanın arasında olmak veriyordu. O kadar tuhaftı ki, kaldırımların dükkânlara yakın olan kısımlarında yürüyor ve destek için binalara tutunuyordum. Biraz ilerledikten sonra, tüvit bir palto giymiş, yaşlı bir adamla karşılaştım –o da benimle aynı şeyi yapıyordu: Sümüklüböceklerin hızında, duvara dayalı gidiyordu. Bir süre kimin duvardan ayrılacağı üzerinde tartıştık.

Ama yaklaşan şeyin farkındaydım. Gitgide, adım adım yaklaşıyordu, bunu görmek istiyordum ama görmüyordum. Çünkü aptalca bir akıl oyunu oynuyordum –o kırmızı ayakkabılar hâlâ oradaysa, bu onun hayatta olduğu yönünde bir işaret midir? Ama nasıl orada olabilirler ki,

bu kadar zamandan sonra? O yüzden, kafamdakini şuna çevirdim: Eğer ayakkabılar hâlâ oradaysa onları alacaktım. Bunu bir işaret olarak kabul edebilirdim.

Ama böyle batıl inançlarla, ışık oyunları, cennetten gönderilme işaretler peşinde koşturarak kendimi avutmam gerektiğini de kendime hatırlatıp duruyordum bir yandan. Çünkü bunlara inanırsam delirecektim. Yine de oraya gidip görmem lazımdı. Mağazanın o tanıdık yeşil brandası sonunda gözüme çarpınca ağır ağır, engelliymişim gibi sabırla ilerledim. Sonunda vitrinin önüne geldim, içerideki keçeden minyatür manzara maketine ve ayakkabıların çok uzun süre boyunca durduğu küçük çıkıntıya baktım. Ve kırmızı ayakkabılar gitmişti: Yerlerinde artık süslü, beyaz zikzak dikişlerle bezeli, her parmak için büyük bir pembe çiçek dikili, kahverengi bir çift vardı. Birbirlerine tuhaf bir açıda duruyorlardı, sanki her an oradan sıçrayıp sokakta koşacaklarmış gibi. Vitrini gözlerimle taradım –mavi, kahverengi, pembe, siyah... ama tek bir kırmızı tonu bile yok. Pervaza tutundum, çünkü bir an düşüp camdan içeri gireceğimi sandım.

“Ah, ah...” Nefesim sıklaşmaya ve güçsüzleşmeye başlamıştı. Kapı kolunun piring kısmını tuttum ve ittirdim, serin ve karanlık dükkânın içine girdim. İçerisi sessizdi, tatlı renklerde küçük ayakkabılar beyaz çıkıntıların üzerinde sergileniyordu. Ayak şeklinde, parlak, plastik, büyük boya kadar çıkan mezuraları olan ölçme aletleri vardı içeride, bir köşede de bir defasında ayağını ölçmeye çalışırken Carmel’i fena gıdıklayan plastik makine duruyordu.

Tezgâhın arkasında tırnaklarıyla ilgilenen genç bir kadın vardı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. “Yoksa yalnızca göz atıyorsanız...”

“Göz atıyorum.” Sesim çok çatallı çıktı.

Dükkânı iyice dolaştım, ara ara durup bir şeyleri elime aldım, inceliyor gibi yaptım. Niye’sini Tanrı bilir. Gözlerim yalnızca çocuk ayakkabılarına odaklanıyordu. Kalın bağcıkları olan küçük, kahverengi botlar, ucu yuvarlak, çiçek şekilleriyle süslenmiş deri ayakkabılar, delikli, mavi terlikler... Benim gözlerimse sadece kırmızıyı arıyordu. Kırmızı mantolar ya da kırmızı ayakkabılar. Bazen gözüme bir şerit halinde çarpıyordu da –sanki bir köşeden aniden fışkıran kan gibi. Ama artık, bulunduğum durum içinde, ayakkabılara odaklanmak zorundaydım. Göreceğim her kırmızı ayakkabıya, acaba o ayakkabılar mıdır diye saldırı-
cak haldeydim, bir yandan da bu kadar uzun süre geçtiği için kendimi aptalca cezalandırdığımın farkındaydım. Eli-
me aldığım bütün ayakkabıların o çift olmadığını biliyor-
dum çünkü ön taraflarındaki ikiz baklava şekillerini ve ön
taraflarını bıyiksız bir kedi burnuna benzeten delikleri her
yerde tanırdım.

Dükkânda doğru düzgün bir tur attıktan sonra kendimi tekrar tezgâhtar kızın yanında buldum. Donuk beyaz göz farları, kız beni şöyle bir süzerken parıldadı. Tanınmadığımı anlayınca içten içe minnet duydum.

Boğazımı temizledim. “Ee... Tezgâhta bir çift ayakkabı görmüştüm de...”

“Hangileri?”

“Kırmızı olanlar.” Sanıyorum fısıldamaya başlamıştım çünkü dediğimi anlamak için kız bana yaklaşmıştı. “Çok uzun süre tezgâhta kalmışlardı.”

“Erkek mi, kız mı?”

“Kız. Baklava şekilleri vardı önünde. Bir de tokası vardı. Sandalet tarzıydı.”

“Sandalet mi? Ama artık okul sezonu.”

“Okul sezonu mu?”

“Evet. Artık sandalet yok. İndirime girmişlerdi.”

“Acaba, acaba burada onlardan kalmış olma ihtimali var mıdır?”

Kız iç geçirdi. “Hmm, bilemiyorum. Hilary...” Kasvetli görünen bir odaya açılan kapıdan içeri bağırdı. Oradan Hilary çıktı –boynundaki ince zincire gözlüğü asılı duran yaşlıca bir kadın. Her şeyi tekrar anlatmak zorunda kaldım: vitrin, baklava deseni, toka ve kırmızı deri.

“Evet canım. İndirimimiz bitti artık. Ama... Chloe, gidip göz atar mısın? Şuraya, pencerenin altına bakıver. Ortalığı biraz topladım da.” Chloe pek zahmete girmek istemiyordu, bunu görebiliyordum. Ama yine de pencerenin altındaki yeşil kutu yığınının kapaklarını bir bir kaldırmaya başladı. Her seferinde, “Hayır,” deyip durdu –sanki başarısız olmaya mahkûm, aptalca bir görev verilmiş gibi davranıyordu.

“E peki, denemek için küçük kızınızın da burada olması gerekmiyor mu?” diye sordu Chloe, sonuncu kutuya da bakıp son “hayır” cevabından sonra. Yaşlı kadın ona cevaben çok sertçe, “Chloe, git arka tarafa da bak. Orada da olabilir,” dedi. O an fark ettim ki Hilary beni tanımıştı ve bunu ustalıkla gizlemeye çalışıyordu.

“Bulacağız o ayakkabıları canım. Buradalarsa.” Kadının nazikliği karşısında boğazım düğümlendi. Memnuniyetsiz Chloe arka kısımda gelişigüzel yaptığını düşündüğüm aramayı bitirirken oracıkta bekledim.

“Ben de gidip yardım edeyim canım.” Hilary deponun karanlık koridorlarında meslektaşına katıldı. O sırada gözlerimin önünde, Chloe’nin azar işiten soluk makyajlı yüzünün orada ay ışığını yansıtıyormuş gibi parladığını canlandırabiliyordum.

Bir süre orayı kurcaladıktan sonra Hilary elinde yeşil bir kutuyla geri geldi. Chloe de onun omzunun üstünden bana inanamaz gözlerle bakıyordu.

“Ee, şimdi, yüzde yüz emin olamıyorum ama bu çift mi acaba?” Kadın kapağı kaldırdı ve işte, uğurböceği ayakkabılar oradaydı. Sanki vitrinde durmaktan bıkmışlar, kış uykuları için yeşil kutunun içindeki beyaz kâğıtların arasına uçmuşlardı.

Elimi ağzıma götürdüm, ötekiyle de dengemi kaybetmemek için tezgâha tutundum.

“Evet. Evet, bu çift.”

“Ah, şanslısın bak. Neler oluyor şu dünyada... Satılmayan bütün yaz ayakkabıları geri gönderilmek üzereydi.”

“Bu ayakkabıları alabilir miyim lütfen?” Elimini hemen omuz çantama daldırdım, cüzdanımı aramaya koyuldum. Hilary kasayı çalıştırdı.

“Herhalde şey yapmayacaksın...” Chloe terslendi. Yaşlı kadın onu bir el hareketiyle susturdu.

“On üç sterlin. Nakit mi, kart mı?”

“Kart.” Şifremi girdim. Hilary de o sırada kırmızı ayakkabıyı beyaz kâğıdına nazikçe, dikkatle sardı ve kutunun kapağını kapadı.

“Evet, tamamdır canım. Bak, bulduk sonunda, değil mi?”

Bulmuştuk gerçekten. Bu muydu işaretim? Eğer buy-

sa, anlamı neydi? Kendi kendime ayakkabıların vitrinde olması gerektiğini söylemişim ya da en azından vitrinde kırmızı bir şeyler olması gerektiğini. Ama buradaydı aradığım çift –arkaya, karanlığın içine saklanmıştı.

Kutuyu göğsüme öyle bir bastırdım ki neredeyse parçalayacaktım. “Teşekkürler. Çok teşekkürler.”

Kollarımı kutunun etrafına sardım ve eve doğru yola çıktım. *Ayakkabıları buldum, ayakkabıları buldum...* Bunlara artık sahip oluşum bile daha dik yürümeme, adımlarıma bir anlam katmaya yetmişti. Bu kez kırmızı tuğlalı okulun yanından geçen yolu kullandım. *Okulunun yanından ilk geçişim*. O günkü ikinci ilkim.

Oyun alanı boşalmıştı. Ben duvarının ardından içeri bakarken binaya artık huzurlu bir sükûnet çökmüştü. İçeride çocukların derslerle meşgul halde günün bitmesini beklediklerini hayal edebiliyordum. Veliler çok geçmeden onları almak için oyun alanında toplanacaktı ve bu düşüncem beni titreterek oradan uzaklaşmama yol açtı.

“İşte,” dedim kendime, ayakkabılarımda içinde olduğu poşetle oradan hızla uzaklaşırken, “çok da kötü değildi. Değil mi? Gördün mü neler yapabiliyorsun?” Ayakkabıların sayesindeydi, bunu biliyordum. Onları bulmama yardımcı eden müthiş şans sayesindeydi.

31

Neredeyse hiç yalnız bırakılmıyorum. Herkes başka işler yaparken ben karavanda kalıyorum ve yanına park ettiğimiz yeşil göle bakıp bir şeyler mırıldanıyorum.

Taş yumurtaya bakmaya çalışıyorum ama artık onun olduğu yerde tek hissedebildiğim tuhaf bir acı. Bir saniye kendimi kötü hissediyorum ama sonra düşünüyorum: Bu benim annemi unuttuğum anlamına gelmiyor, yalnızca o taş yumurta beni yavaş yavaş öldürdüğü için ölmek zorunda değilim.

Yalnız başıma kalmak bana yine güvenilmez olduğum hissini veriyor. Bu karavan tam bir sır kutusu ve bütün sırlar bana sesleniyor, bir şeyler anlatmak istiyor. Kafatasları. Mercy... Bazen ikisi kafamın içinde birbirine giriyor ve kitabın kapağını açınca fotoğrafta Mercy'nin yüzünün olması gereken yerde bir kafatası göreceğimi düşünüyorum. Ürpertiyorum.

"*Delektif Hakkford* yine burada." diyorum ve bunu demek bile ürpertinin gitmesine yetiyor. heyecanla titriyorum.

"Mercy, neredesin?" Gözlerimle arıyorum, ama o kitap çok ince olduğu için diğerlerinin arasında olmalı. Kitapları tek tek çıkarıp bakıyorum. Elim büyükbabamın deri not defterine değince o da ona bakmamı istiyor, hem de hepsinden daha fazla. Cesaretim var mı? Var mı? Ne kadar sürem olduğunu bilmiyorum. Dudağımı ısııyorum.

Büyükbabamın sayfalar süren yazısı büyük boyda ve iç içe geçmiş harflerden oluşuyor. Neyse ki iyi bir okuyucuyum. Sınıfımın en iyisiydim. Yazdığı çoğu şey duaya benziyor. İsmim –onu görünce nefesim kesiliyor. Sonra okumaya başlıyorum ve duramıyorum. Büyükbabam beni anlatıyor ve yazdığı şeyler fena halde ürpermeme neden oluyor.

Sendin, ulu Tanrım, bana o adayı ziyaret etmemi söyleyen.

Uzun bir süre nedenini bilmiyordum. Ama Carmel'i ilk görüşümde anladım. Ah, Tanrım, hem de hemen anladım, o an anladım. Teşekkür ederim. Çok dertliydim, kafam çok karışmıştı. Şüphemden dolayı beni affet. Ama şöyle düşündüm: Kutsal bir yolda ilerliyorum, ama eğer sen, Tanrım, bana düzgün bir harita vermezsen ben nasıl ilk doğru adımı atabilecektim? Afalladım. Şüphecilik günahına girdim. Şu an bunu itiraf edebiliyorum. Ama onu gördüğüm anda anladım. Haritamı, pusulamı, önümdeki yolu artık görebiliyordum. Ve belki de, zamanla, Carmel beni içinde bulunduğum acıdan da kurtarabilir mi? Bu bencillik mi olur? Yanlış mı olur? Sanmıyorum. Hayır.

Uzun süre aldı. Etraflıca bir plan gerekti. Onu o Boston denen yerde görmüş olmam bir işaretti, bundan eminim. Çünkü o çürümüş adada Boston diye bir yer olduğunu bilmiyordum bile ve bu isimdeki diğer yer de şükürler olsun ki benim doğum yerim. Ama ona o anda sahip olamazdım, zamanı yanlış. Yaragga, yaragga

dedim kendime o ilk karşılaşmamızda –bir ay, bir yıl bekleyebilirsin. Bir ömür bekleyebilirsin. Bu kız gerçekten benim çocuğum ve bana ait. Yanındaki aptal kadına odaklandım, bileklerinde örgüye benzeyen bilezikler vardı –kendi canını almaya çalışmak gibi bir tanrısızlık eyleminin başarısız bir denemesinin izlerini örtbas etmek içindi şüphesiz. Kadın, “Paul ve Beth,” deyip duruyordu. “Onlar bu işi ciddiye almazlar.” Bir süre sonra kadının, kızın gerçek anne-babasından söz ettiğini anladım. Kadın bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Ayrılmış ebeveynler, alışkanlıkları, yaşamları... Demek ki o gün hiç bilmeden Sana hizmet etti. Koyu kıyafetlerle kendimi gizledim, o sırada bile planlar yapmaya devam ettim. Kafamdakiler bir bebeğin rahme düşmesi kadar hızla şekilleniyordu. Sesimi onunkiyle aynı tona kadar incelttim, konuşurken elimi yüzümün üstünde tuttum. Küçük Carmel kilisenin önünde, çiçeklerin arasındaydı. Biraz sonra, onun yaklaştığını gördüğümde neredeyse nefesim kesilecekti. Gölgelelerin içine çekildim ve gizlendim –kızın maharetini gözleyebilmek için bir köşeye örümcekler gibi sindim.

Evlerinin dışına varabilene kadar büyük ıstırap çektim. Günlerce bekleyebilirim diye düşündüm. Sonsuz sabrım olduğuna inanıyordum. Havaya girmiştim. Evden ayrılışlarını, trene binişlerini peşlerinden giderek izledim. Onları vagonda kutsal ruhla birlikte iki sıra öteden takip ediyordum. Sonra da o uğursuz yere geldik –öyküler! Bu dünyada tek bir öykü vardır ve o da çarmıhtaki çiledir.

Kitapçıklarımın kimse ilgilenmedi –halbuki Senin sözlerini yaymak için yazılmışlardı. Bir süre sonra kitapçıkları yerde, insanların ayaklarının altında görmeye başladım. O çamurlu ayak-kabıların, Senin kelimelerini yere bastırdıklarını görmek beni inanılmaz sinirlendirdi. Bunu her görüşümde İsa'nın yaralarının iyice açıldığını hissedebiliyordum.

Mercy artık benim için yok. O zaten ana konu değildi, o bir... öncü olarak gönderilmişti. Onun bundan sonra bu soğuk adada kalacak olması onun için çok uygun. İsa'nın yanındaki Yahya gibiydi ve öyle olması da gerekiyordu. Benim için artık yok. Yok.

Arabam için geri dönmem gerekti ve yol boyunca şansımı kaçırmış, artık çok geç kalmış olma ihtimalimi düşünerek duyduğum endişe berbattı. Tanrı'nın işi beni öyle bir havaya sokmuştu ki, kendime zor hâkim oluyordum –arazide dolanırken bir yandan acı, bir yandan da kızı kaybetme korkusu hissediyordum. Sonra o kan kırmızı kumaşı gördüm ve bu kez bir daha kaybetmemek üzere göz önünde tuttum. İşte bu, Senden gelen bir işaretti –onu sürekli başka nasıl görebilecektim ki? Tanrı'ya şükürler olsun.

Kız sanki tellere bağlı gibiydi. Etrafında onu bağlayan ince, gümüş teller varmış da onu adeta bir kafese hapsedmişler. Sis içinde de bu teller parlıyordu. Onları kız göremiyordu ya da herhangi biri. Yalnız ben görebiliyordum. Bu kız cahiller tarafından çevrelenmişti, Tanrı'nın cahilleri tarafından. İnançsızlıkla, aşağılık hikâyelerle kafasını doldurmak isteyenlerle çevriliydi kız –halbuki anlatılacak tek hikâye Seninkidir, çarmıhtaki çilendir. Bunu tekrarlıyorum, çünkü tek gerçek bu.

Kalabalığın, tıkanan, bön bön bakan, paralarını sayan o tekinsiz kitlenin içinde kaybolmasından ölesiye korkarak kızı takip ettim. Ama o mantosunun kırmızısı, işte o benim tulsımındı. Onun sayesinde kızı hep gözümün önünde tutabiliyordum.

Kız dönüp bana gülümsediğinde kalbim hasret içinde parçalara ayrılmış gibi hissettim. Onun yeteneğine, onun o kutsal yeteneğine muazzam bir hasret duyuyordum. Affet beni Tanrım, ama o zamanlar kıskançtım. Bu yeteneğin kendimde olmasını istiyordum –tekrar içimden geçirdim: Alelade bir çocuğa mı nasip olmuştu bu yani? Ama o kıza sahip olabilirim diye düşündüm. Ona sahip olabilirim. Benim vasıtamla çalışabilir.

Onu hiç kaybetmedim. Masanın altına girdiğinde bile. İşte o zaman hamlemi yaptım... ama kendime dur, bekle dedim ve o gün sanki her hareketimi Sen yönlendiriyordun. Hayır, onu hiç kaybetmedim, o ilgisiz annesi gibi değildim. Bu benim gerçek işaretimdi. Bu... ve kızın o gülümsemesi.

Çünkü bana gülümsediğinde etrafındaki gümüş teller adeta zonkladı. O teller genişledi, yayıldı, her tarafı aydınlattı, havada kemerler oluşturdular.

Ve o kırmızı da, Senin yüce kalbindi işte, onca yabani kâfirin ortalık yerinde hem de.

O sadece benim için oradaydı.

Şükürler olsun Tanrım.

Yazının sonuna geldiğimde dışarıdan bir ses duyuyorum ve kitabı hemen rafına geri koyuyorum –hemen, hemen. Dorothy açık kapıdan bana doğru dik dik bakıyor.

“Neler peşindesin çocuğum?”

“Hiç.”

Bana bakmaya devam ediyor. Yüzümün kızarmaması için elimden geleni yapıyorum. Ama pek beceremiyorum. Yanaklarım ve kulaklarım alev almış gibi yanıyor.

“Eh, ama ben aksini anlarsam... Benim ülkemde çocukları kırbaçlarlar. Şöyle güzelce, bacakları yanana kadar vururlar onlara.”

Belki de üzülmeye başladığımı düşünüyor çünkü bana bir elma veriyor. Belki de öyle görünüyorumdur, ama aslında durumumu suçlu ve korkmuş şeklinde açıklamak daha doğru olur. Avuççısında büyük, sarı bir elma tutuyor, sanki bir ata ikram ediyormuş gibi. “Çok tatlı, sulu...” diyor.

Kafamı iki yana sallıyorum. Söylediği şey güzel, ama söyleme şekli güzel değil. Beni korkutmaya çalışıyor. Bizim evde, Külkedisi'nin kötü kalpli annesinin elinde zehirli elma tuttuğu bir fotoğrafı var. Eğer Külkedisi o elmayı ısırsa, ki ısıyor, o zaman yüz yıllık bir uykuya dalıyor.

Dorothy elmayı geri alıyor ve uzaklaşıyor. Saçının uzun örgüsünün sırtına vura vura gidişini izliyorum. Bir an ondan nefret ediyorum. Aslında onun umurunda olmadığını düşünüyorum, sonra da peşinden koşuyorum. Ayak seslerimi duyuyor ve hemen arkasına dönüyor.

"Seni biliyorum. Kurukafa fotoğraflarını sakladığını biliyorum." Ne yaptığının tam farkında olmadan kelimeler ağzımdan çıkmış oluyor. Nefesim kesiliyor, ellerim ağzımı kapıyor. Kelimeleri geri tıkabilsem tıkardım.

Ayaklarının üstünde şöyle bir geriye doğru kaykılıyor ve kollarını kavuşturup bana bakıyor.

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun çocuk. Hem de hiçbir şey hakkında. Gir içeri." Gölün ışıkları yüzünde hareket ediyor.

Gözlerime yaş geliyor. Belki de Dorothy artık gerçek düşmanım olacak. Ben hareket etmeyince, "Ne istiyorsun?" diye soruyor.

Çok büyük bir hıçkırık geliyor. "Beni tekrar sev istiyorum. Senin artık benim annem gibi olman lazım. Annemin hiç kurukafa fotoğrafı yoktu."

Ses çıkarmıyor. Düşünmeye çalıştığını görebiliyorum.

"Peki madem." Elimi tutuyor ve benimle birlikte içeri giriyor. Sonra elini şiltenin altına atıp fotoğrafları çıkarıyor. Bazı kurukafalar gülüyor gibi görünüyor, bazıları çılgılık atıyormuş gibi. Onlardan nefret ediyorum, şimdiye

kadar gördüğüm en çirkin şeyler. Artık sonsuza kadar aklımda kalacaklar.

“Al, memnun musun?”

“Ama Dorothy,” diyorum ellerimi yüzüme götürerek, “ne şimdi, ne bunlar, niye fotoğraflarını saklıyorsun?”

“Ölümler Günü. Benim atalarım,” diyor kurukafalara bakarak. “Dışarı gel çocuğum.”

Onu takip ediyorum. Cebinden mavi, plastik bir çakmak çıkarıyor ve alevi fotoğrafların köşelerine değdiriyor. Sudaki bazı kuşlar kanatlarını çırpıyor, dövüşmeye başlıyor. Ben bunu yanlış anlayınca yerimden sıçırıyorum, çünkü resimlerdeki kurukafalar canlanıp çılgılık atmaya başladı sanıyorum.

“Şimdi, evet, neden bahsediyordun sen bakalım?”

Açık ağızlar, kemikli yüzlerini yalayan ateşin içinde bağılıyor, sonra da kırışarak yere düşüyor, yanıp bitiyor. Dorothy de üstlerine basarak küle dönüştürüyor.

“İşte. Hiçbir şey yoktan var edilemez, değil mi çocuğum?” Bunu daha önce de söylemişti. “Eğer böyle olacaksa, ben de ona anlatırım. Ona İncil’inden bir şeyler çaldığını söylerim. Hiç hoşuna gitmez, değil mi?” Dorothy benden uzaklaşırken küllerin esintisiyle suya doğru uçuşunu izliyorum.

Basamaklara oturuyorum ve çok, çok uzun bir süre titriyorum. Dorothy bana böyle kötü davrandığı zaman kendimi o kadar kötü hissediyorum ki ölmek istiyorum. Yaşlar yüzümün yanlarında süzülüyor. Ama sonra kendimi daha iyi hissediyorum, hatta daha güçlü. Dorothy o berbat kurukafaları yakmak zorunda kalmıştı, hem de benim sayemde.

Her şeyi tek tek kaldırıp bakıyor, polis gibi dikkatle inceliyorum. Tekrar içinde Mercy olan kitaba bile bakmayı düşünüyorum ama sonra fikir değiştiriyorum. Bugün başımı yeterince derde soktum.

Ayrıca büyükbabamın sırlarını okudum, anlamlarını çözemesem de. Orada anlatış şekli çok tuhaf, sanki bir sorununu varmış gibi yazmış. İncil’le alakalı şeylerden ibaret olsa da, onun hakkında hep tedbirli olmam gerektiğini kendime söylediğimi hatırlıyorum. Titremem bitince yerimden kalkıp onu arıyorum. Elinde baltayla odun keserken buluyorum onu. Beni fark edene kadar sessizce izliyorum.

Sonunda beni görüyor. “Carmel, ne yapıyorsun? Orada durup gözlerini dikmişsin.” Doğruluyor. Yanında kesilmiş bir odun yığını var, yığınların içi de bir şey akıtıyor. Büyükbabamın kafasının etrafında sinekler uçuşuyor.

“Hiç.”

Yüzümde bir şeyin değiştiğini fark ediyor. Bu konuda çok becerikli ama bana bunu farklı bir şekilde uyguluyor –izleyerek, dinleyerek yapıyor.

“Hadi ama tatlım. Anlat bana.”

“Büyükbaba, annemle neden bozuştunuz?” diye soruyorum fikrimi değiştirmeme izin vermeden. Defterinde anneme “ilgisiz” yazmış, ama şimdi bu kelimeyi kullanırsam onu karıştırdığımı anlar. Halbuki ona yanlış düşündüğünü anlatabilirdim.

Oturabileceğim bir kütük ayarlıyor. “Bak Carmel, geçmişe takılı kalmak istemeyiz. Biz...”

“Ama niye söyleyemiyorsun? Bu bir sır mı?”

Gözleri aşırı cansızlaşmaya başlayınca korkuyorum.

Ama sonra kollarını etrafıma sarıyor ve yumuşak, nazik bir sesle, “Hayatını yaşayış şeklini, evliliğini sevmedim. Şimdi pişmanım, elbette pişmanım, dualarımda hep af diliyorum...” diyor.

Omuzları sarsılmaya başlıyor, elleri yüzüne gidiyor ve boğazından kuru hıçkırıklar geliyor. Tüm enerjisini toplayıp içinde hapsetmiş gibi kalıyor oracıkta. Gözyaşları ellerinin arasından sızıyor. Bir avcı tarafından yaralanmış koca bir hayvan gibi görünüyor.

“Büyükbaba, ağlama,” diyorum sonunda.

“Çocuğum... Nasıl örnek oluyorum ben böyle...” Yüzünü koluna siliyor.

Elimi koluna koyuyorum. “Sen onu özlüyorsun sadece, o kadar. Tıpkı benim gibi.” Bu konuda üzülse de onu özlemesinden memnuniyet duyuyorum.

Yüz Sekseninci Gün

Ders kitaplarını ikinci el kitapçıdan aldım.

Biyoloji kitapları. Yeşil kapakların üstündeki tozları sil-dim ve tezgâhın arkasındaki yaşlı adama verdim.

“Hepsi mi?” diye sordu. Sadece üç tane almıştım –fazla müşterisi olmuyordu demek.

“Evet, lütfen.”

En üsttekinin kapağını açtım. 1969’da basılmıştı.

“Yalnız...” Gülümsedim. “Pardon, bilginin güncel olmayabileceğini düşündüm de –ama sonuçta insan vücudu yani, güncellenen bir şey yok. Değil mi?”

Kendime bir görev vermiştim: Craig’le konuştuğum “küçük işler” artık değişmişti. Artık “başka insanlar için küçük işler” yapıyordum ve bunu Craig’e de söyledim.

Aklıma bir fikir gelmişti: Belki de bir gün eğitim alıp hemşire olabilirdim. Belki de başka insanları düşünerek hareket etmem çok önemli olabilirdi. Daha çok erkendi, herkes öyle söylüyordu ve haklılardı da, ama onunla bir

anlaşına yapmıştım. Aramalarımı azaltmayı deneyip biyoloji çalışmayı deneyecektim, eğer konsantre olabilirim. Şimdilik polisin soruşturmasından bir sonuç çıkmamıştı, gerçi artık bunun işleri kolaylaştırdığından da emin olamıyordum.

Bir şekilde, insan vücudunun işleyişini öğrenmek bana iyi geliyordu: *Omurilikte gri ve beyaz maddeler bulunur... Gözün arkasında berrak, jöle kıvamında bir madde vardır... Kasların kasılması hem isteyerek (bilinçli olarak) hem de istemdişi (otomatik, refleks vs.) olabilir...*

İyi bir günde, insan varoluşunun gizemlerinden birini çözmeye yaklaştığımı hissediyordum: gözler, eller, ayaklar, rahim, el tırnakları... Sanki Carmel kaybolmamış da parçalara ayrılmış gibi. Cam gibi ince parçalara ayrılmış da onu tekrar bir araya getirmeyi başarabilecekmişim gibi. Onu parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum. Başparmağımın pürüzsüz bir kavis okşayışı... İyileşen bir yarının kurumuş kabuğu... Henüz tam sertleşmemiş dirsek kemiği... Bu arada, onun için yaptığım harita da büyüdü. Aklıma daha önce düşünmediğim bir isim geldiğinde –çok uzaktan tanıdığım biri de olsa– hemen odasına gidip haritaya ekliyordum. Bu genişleyen ağın hakkını verebilmek için iki tane daha kocaman kâğıt eklemem gerekti. Bunu yapmayı sürdürdüm ama bana hiç mantıklı bir şey söylüyormuş gibi gelmedi.

İyi günlerde sakın geçirdiğim zamanlar oluyordu. Ama kötü günlerde şiddeti bizzat ziyaret etmek istiyordum, bir yandan sağlığımı korumak zorunda olduğumun farkında olmama rağmen. Her şeye rağmen sağlam kalmalıyım. O yüzden orada, kafamın içinde dolanmama müsaade

ettim. Omurgamı cıvata kesiciyle kestiğimi hayal ediyordum bazen. Kafamı duvarlara vura vura kanattığımı, kanın duvarda süzülüp ayak parmaklarımın etrafında bir havuz oluşturduğunu hayal ediyordum. Bazen de elimi bir cama vurduğumu, sonra kırıklara tekrar tekrar sapladığımı düşünüyordum. Bu hayaller içimi rahatlatıyordu. Ama kendimi uzun süre onların kucağına bırakamazdım, bunu da biliyordum.

Aklımı yitirmemeliydim.

Küçük işler. Ön kapının yanına, önümüzdeki bahar için ampullü konteynırı koydum.

“Afferin,” dedi annem, iki elinde birer market torbasıyla geldiğinde. Annemle babam artık benim evimde daha sık kalıyorlardı. Annem yemek yapıyordu, babam da bahçe işleriyle uğraşıyordu. Sanki zaman geriye gitmişti, yine yalnızca üçümüz kalmıştık. Anne, baba, Beth. Şimdilik benim faturalarımı da ödüyorlardı çünkü işe dönmek hâlâ gözümü korkutuyordu.

“Güzel. Sana şimdi yiyecek bir şeyler yapacağım. Hafif bir şey. Seni hayatta tutmalıyız canım. Hayat devam ediyor.”

Ediyordu.

Kalp içi boş, içe dönmüş, armut şeklinde bir kastır. İçinde dört farklı odacığa ayrılır...

Önümüzdeki baharı düşünüyorum. Tam bir yıl olacak.

33

Beyaz, ahşap kilisede büyükbabamın o parlak enerjisi geri geliyor, ama bu sefer etrafta uçuşmuyor. Bu sefer daha sıkı, bir ışık huzmesi gibi.

“İçeri buyurun, herkese yer var. İçeri buyurun, rahatınıza bakın.” Sirk çadırının dışında durup insanları davet eden adamı hatırlatıyor.

Eski okulumdayken ekin festivalinde eski bir kiliseye gitmiştik. Üstünde *Elsie* yazan eski bir taş mezar bulmuştuk ve kız yalnızca beş buçuk yaşındayken ölmüştü. Ama bu kilise beyaza henüz yeni boyanmış ve etraftaki tek tepenin ucuna inşa edilmiş, o yüzden etraftaki bütün sarı tarlaları görebiliyorsunuz.

Büyükbabam hepimizi kapının yanında sıraya diziyor.

Koyu pembe şapkalı bir kadın, “Merhaba, ne kadar güzel bir gün,” diyor büyükbabama. Konuşurken şapkasındaki çiçekler öne arkaya sallanıyor, sanki onlar da büyükbabamla konuşmak istiyor. Kadın, “Haberinizi almıştık. Bu kadar yüksek yerlere gelebilmiş olmanız Tanrı’dan bir lütuf,” diyor.

Büyükbabam kadının ellerini tutup göğsüne götürüyor.

Kimsenin gelmeyeceğinden endişelenmişti. Biz buraya erken geldik ve geldiğimizde büyükbabamın Bill adındaki bir arkadaşı orada sigara içiyor, dumanı bir çizgi halinde gökyüzüne salıveriyordu. Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Büyükbabam adama ilanları dağıtıp dağıtmadığını sordu sonra. Bill de dağıttığını, sakın olmasını söyledi. Sonra, tarlaların ötesinde, insanlar görmeye başladım. Uzakta çok küçük görünüyordlardı. Kilisenin tepesinde dong, dong, dong diye sallanan çan sanki onların yemek vaktini müjdeliyormuşçasına yaklaşıyorlardı. İyice yaklaştıklarında şarkı söylediklerini duydum. Bazıları bastonlarla yürüyordu, bazıları tekerlekli sandalyelerle geliyorlardı.

“Pek kıymetli hanımefendiciğim,” diyor büyükbabam, şapkalı kadına, her an ağlayacakmış gibi. Öyle yapmayacağını umuyorum. Bu insanların bize gerçekten çok özel bir şeymiş gibi sessizce gelmelerinden sonra buna ne tepki verebileceklerini bilmiyorum.

Şapkalı kadının kocası bir anda önümüzde bitiyor. Çıglık atmamak için ağzımı ellerimle kapatıyorum çünkü adamın gözlerinden birinin sanki sade jöleden yapılmış ve göz deliğinden her an çıkabilirmiş gibi durduğunu fark ediyorum.

“Papaz Patron,” diyor büyükbabama, elini sıkmayı bir türlü bırakmayarak, “sizi burada gördüğümüze gerçekten çok sevindik. Çok, çok sevindik.”

Adam konuştuğunda canının ne kadar yandığını yüzünden okuyabiliyorsunuz. Gözü ağzının o tarafına doğru iniyor ve sesi de ağzın öteki tarafından, ısıklı bir şekilde çıkıyor. Adamın gözü hakkında düşündüğüm şey –yani

iğrenç oluşu, bir sümüklüböcek evine benzeyişi— bir anda yok oluyor ve adama artık yalnızca üzülüyorum. Sonra kadının kafasındaki çiçekleri hoplata hoplata, kocasıyla birlikte karanlık kiliseye giriyor.

“Büyükbaba, bu kadar insan burada ne yapıyor?”

Ama o beni dinlemiyor. Hayli odaklanmış bir halde eğilmiş, arabalarının içindeki bebeklerin yüzlerini okşuyor, tekerlekli sandalyelerdeki çocukların saçlarını seviyor.

Dorothy fazla konuşmuyor. Üstünde şık, mor bir takım elbise —etek yalnızca dizine kadar geliyor—, altında ipeksi külotlu çorap, topuklu ayakkabı var. Kulaklarında inciye benzeyen küpeler. Saçlarını da topuz yaptı. Baktığınız zaman, başka biri mi acaba diye düşünüyorsunuz.

Herkes içeri girdiğinde büyükbabam, “Evet, sanırım zamanımız geldi,” diyor. Hepimizin sırtına elini koyup bizi içeri sokuyor. Kendisinin en son girmek istediğini anlayabiliyorum.

İçeride, sahnede bir mikrofon, birkaç sandalye duruyor. Sahnenin ortasından dümdüz inen mavi halı, giriş kapısına kadar uzanıyor. Müziği çatırtılarla çalan kayıt cihazı da orada ve güneş üzerine her vuruşunda fena halde yansıtıyor.

İnsanlar bize bakmak için dönüyor. Yumurta gözlü adamı, çiçekli şapkalı kadını da görüyorum. Onlara gülümsüyorum ve onlar da bana gülümsüyorlar. Şapkadaki çiçekler de bana sallanarak selam veriyor.

Büyükbabam sahneye yürüyor ama biz onunla gitmiyoruz. Ben sıraların en arkasına, Melody’nin yanına otuyorum. Onun yakınında kalmak istiyorum. “Şimdi ne olacak?” diye soruyorum.

“Göreceksin şimdi. Şarkı söyleyip dua edeceğiz. Babam güçlü bir konuşma yapacak ve belki de ruh bile gelecek.”

Herkes ayağa kalkıyor ve etrafımı neredeyse hiç görmüyorum, gözümün önünde yalnızca önümdeki adamın siyah kıyafetli sırtı ve terlemiş mavi gömleği var. Sonra büyükbabamın sesini duyuyorum –mikrofona konuşuyor olmalı çünkü sesi her tarafı sarıyor ve onu süper güçlü yapıyor.

“Bugün çok önemli bir gün. Tanrı’nın iyileştirici gücünü burada parlatacağı, çok önemli bir gün.”

Arkalardan birisi yüksek sesle cevap veriyor: “Amen!” Bu ani tepkiyle yerimden sıçıyorum. Ama insanlar bu tepkiyle birlikte havaya girip teker teker bağırmaya başlıyor.

Kilise çok sıcak. Terlemeye başlıyorum, başım dönüyor. Elimi Melody’ninkine yaklaşıtıyorum ve dokunuyorum. O da elimi sımsıkı tutuyor. Sonra, Bill makinedeki kaydı değiştiriyor ve sözsüz olan müziği açıyor. Sonra bir makinenin düğmesine basıyor ve makine büyükbabamın kafasının üstünden arkasındaki duvara yazılar yansıtıyor. Herkes, kesik bir çimen tanesi olmak hakkında şarkı söylemeye başlıyor.

Şarkı bittiğinde etraf tamamen sessizleşiyor. Adamın büyük sırtının yanından sahneye göz atıyorum ama Melody’nin elini bırakmıyorum. Bir an, büyükbabamın ağladığını sanıyorum. Yüzünü ellerine almış, omuzları inip kalkıyor. Kalabalık kıpırdanıyor, ayaklarını oynatıyor. Bu uzun bir süre devam ediyor ama büyükbabam sonunda kafasını kaldırıp kollarını iki yana açıyor ve sonunda nefesimi bırakabiliyorum. Tavana bakıyor büyükbabamı.

“Gelin, gelin ve ruhun verdiği duygulara kapılın.”

Kayıt sona geliyor ama devam edip duruyor, çatlak sesler çıkıyor. Kimse hareket etmiyor. Sanki her an üstümüze bir bomba düşecekmiş gibi.

Buna artık dayanamayacağımı düşündüğümde, bir adam yerinden kalkıp sahnedeki büyükbabama doğru koşuyor. Siyahi, genç, üstünde kendine çok küçük gelen mavi bir takım elbise olan biri.

Bill makineye çok sakın bir şarkı koyuyor.

Büyükbabam mikrofonu uzatıyor. “Söyle oğlum. Adın ne?” Soruyu sorarken bize bakıyor, sanki hep birlikte soruyormuşuz gibi.

Bir isim söyleniyor ama mikrofondan “flim” gibi bir şey duyuluyor –doğru anlamadığımı düşünüyorum. Genç adam kalabalığa sırtıyor.

Büyükbabam soruyor: “Sorunun nedir genç adam? Bugün ne sıkıntın var?”

Flim, çok sıkıntısı varmış gibi görünmüyor, en azından sahneye sıçrarken. Cevap vermiyor, sanki sadece orada durup bize el sallamaktan, gülümsemekten hoşlanıyormuş gibi bir hali var. Büyükbabamın onu tanımadığı için canının sıkıldığını fark etmiyor sanırım. Ama ben görüyorum, işaretleri fark edebiliyorum. Büyükbabamın boynu kasılıyor, yakasından dışarı taşacakmış gibi gözüküyor. Kollarını kavuşturmuş, dirseğini tutarak duruyor.

Ama sadece, “Buyur, otur,” demekle yetiniyor. Flim sahnedeki ahşap sandalyelerden birine oturuyor.

Büyükbabam mikrofona, “Şimdi evlat, benim için bacaklarımı ileri uzat,” diyor.

Flim isteneni yapıyor. Herkesin parlak sarı çoraplarını

ve kahverengi ayakkabılarını görebileceği şekilde bacaklarını uzatıyor.

Büyükbabam mikrofonu Bill'e veriyor ve Flim'in iki ayakkabısını da alttan kavıyor. Sonra itmeye, çekmeye başlıyor, yüzünü ekşitiyor. Bill mikrofonu büyükbabamın ağzına doğru tutuyor.

"Oğlum, bacaklarının farklı uzunlukta olduğunu biliyor muydun?"

Flim o an gülümsemeyi kesiyor. Gözleri pörtlemiş halde kalakalıyor, ayaklarına dünyanın en ilginç manzara-sıymış gibi bakıyor. "Hayır efendim. Hayır, hiç bilmiyordum."

Ellerinde Flim'in birer ayağıyla büyükbabam tavana bakıyor. Dudakları hareket ediyor. Sonunda havaya sığıyor, kollarını iki yana açıyor ve mikrofonu Bill'den geri alıyor.

"Ayağa kalk Flim, kalk."

Flim usulca ayağa kalkıyor ve yüzünü yavaş yavaş kocaman bir gülümseme kaplıyor. Ama büyükbabam mikrofonu ona uzattığında sesi ağılıyormuş gibi çıkıyor.

"Teşekkürler size, Tanrı'ya şükürler olsun," diyor mikrofona ağılak bir sesle. Sonra, bunlara dayanamadığını düşündürten bir hareketle kafasını kollarının arasına alıp sahneden koşarak iniyor.

Sonra, elimi Melody'nin elinden tamamen kurtaracak kadar beni havaya sıçratan bir şey oluyor: Önümdeki adam halının ortasına düşüveriyor. Çenesi titriyor, ağzı açılıyor ve şöyle bir ses çıkıyor: "Zulavelatençingifankallaşoma."

Bunu kimse fark etmiyor. Kimse, "Bu zavallı adam için bir ambulans çağıralım," demiyor. Bağırıp çağırmaya, ona bir şey olmamış gibi ellerini çırpmaya devanı ediyorlar,

sonra da yerlerinden kalkıp sahneye yaklaşıyorlar. Büyükbabamı artık göremiyorum. Hava ter kokmaya başlıyor.

İşte o anda Dorothy kolumu tutuyor.

“Kes şunu,” diyorum, ne yaptığını bilmiyorum ama kollarımı sıkıca tutuyor ve beni sahneye doğru çekiyor.

Kalabalığın arasından büyükbabamın yüzünü görüyorum. Daha önce hiç gülümsemediği gibi gülümsüyor. Tüm dişleri görünüyor, yüzü açık kırmızı bir renk almış. Elini uzatıp bir kadının başına dokunuyor. Bu ince kadın uzun, mavi bir elbise giymiş, kafasının her yanından kısa bukleler çıkıyor. Büyükbabam elini saçların arasına sokmak zorunda kalıyor çünkü bukleler yüzünden eli hemen geri sekecek gibi oluyor. Bir anda nefesim kesiliyor, çünkü büyükbabam bunu yapar yapmaz elinden sanki elektrik gelmiş gibi kadın sarsılmaya başlıyor, sonra da yere kapaklanıyor. İnsanlar başında toplanıyor, bir şeyi var mı diye bakıyor, aralarında konuşuyor. Hatta bazıları kadını dürtüyor da ama kadın ayılmıyor. Sonra yüzü terlemiş iki adam kadını kaldırıp taşıyarak götürüyor.

Büyükbabamın yanma gitmek istemiyorum çünkü beni de öyle yere yapıştırsın istemiyorum. Elbisemin altında, kalbim gümbür gümbür atıyor ve sanki iki kat büyümüş, boğazımdan yukarı çıkmaya çalışıyor. Ama Dorothy pençe gibi elini koluma iyice geçirmiş. Bu kadın görüldüğünden çok ama çok daha güçlü.

Beni sahnenin yan kısmına götürüyor. Orada, üstünde sarı, pembe ve mavi üçgenler olan bir elbise giymiş, şişman bir kadın görüşümü kapatıyor. Sonra yolumdan çekildiğinde önümde küçük bir oğlan beliriyor: Beyaz tenli, solgun yüzlü, tekerlekli sandalyede. Bu çocuk çok minik,

bacakları da her an kırılabilircek dallara benziyor –üstündeki kahverengi pantolonlar boşmuş gibi duruyor. Beyaz ellerini sandalyesinin kolçaklarındaki yeşil plastiğin üstüne koymuş. Saçları tel tel, altınrengi, tıpkı bebeklerinki gibi. Hayatımda hiç bu kadar kırılabilircekmiş kadar ince birini görmemiştım. Annemle birlikte çam ağacının üstüne altınrengi iplerinden astığımız, camdan Noel melekleri bile bu oğlandan daha güçlü görünüyordu. Dorothy beni hemen o oğlana doğru ittiriyor. Oğlan o plastiklere tutunuyor ve tatlı yüzünü bana çeviriyor.

Dorothy ellerimi tutup oğlanın kafasına yapıştırıyor, sonra da kendi elleriyle benimkilerin üstüne bastırıyor. Ellerim ikisinininki arasında hapsoluyor.

Oğlanın kafasına dokunduğumda bir yumurtaya dokunuyormuş gibi hissediyorum. *Kırmama izin verme sakın, diye düşünüyorum, parmaklarımın, oradaki yumurta sarısının içine geçmesine izin verme.* Dorothy'nin göğüsleri sırtıma temas ediyor, sıcak nefesini ensemden hissedebiliyorum. Oğlanın yumuşak, ipeksi saçlarının altında parmaklarımın bir kabuğa dokunduğunu hissediyorum ve bir an bayılacağım sanıyorum.

Oğlanın başında bayılıp onu bir kuş yumurtası gibi ezeceğimden korktuğum sırada, etrafımdaki gürültü benden uzaklaşıyor sanki. Gözlerimi açıyorum.

Artık sadece ben ve o varız. Dorothy'yi, bağırsan insanları, cızırtılı müziği unutuyorum. Çocuğun dudakları sanki boyayla yapılmış gibi duruyor –vitrin mankenleri gibi. Yüzü sabırlı, sanki böyle şeyler ona sürekli yapılmış da o da ses çıkarmamaya, bitene kadar beklemeye alışmış gibi. Ağzı hareket ediyor, bana bir şey söylemeye çalışıyor

gibi. Ona doğru eğiliyorum ama kulağıma gelen tek şey şş, şş sesleri.

“Ne oldu?” diyorum. “Söyle.”

“Şş, şş, şş...”

Asıl yapmak istediğim şey, onu buradan dışarıya, güneşe çıkarıp, onunla birlikte oturup tepeden görünen manzaraya bakmak. Bunu burada olmaktan çok daha fazla seveceğini düşünüyorum.

Büyükbabam tekerlekli sandalyenin arkasında beliriyor.

Dorothy ellerimi oğlanın kafasından çekiyor. Bilekleri sıkıca tutarak kollarımı uzatıyor. Sanki tanıtılan bir ürünüm.

Büyükbabam arkadan oğlana doğru eğiliyor ve kükrüyor: “Bak. Görüyor musun? Şimdi ayağa kalk evlat. Kalk hadi.”

Bir süre bir şey olmuyor, sonra oğlan o dal gibi bacaklarını kıpırdatmaya çalışıyor. Bacaklar titriyor, hafifçe kımlıyor.

“Kalk oğlum. Kalk.” Büyükbabam bağıriyor.

Küçük çocuk gerçekten çok deniyor. Tekerlekli sandalyesinin plastik kolçaklarına iki eliyle sıkı sıkı tutunuyor ve rengi daha da beyazlıyor.

“Evet. İşte böyle –gördünüz mü? Oğlan neredeyse ayağa kalkacak.” Büyükbabam sandalyenin arkasında küçük, saçma bir dans ediyor.

Oğlan kendisini biraz daha kaldırmayı başarıyor. Bütün vücudu titriyor, gözkapaklarına kadar terlemiş artık. İzlemek için etrafında bir kalabalık toplanıyor.

“Kesin şunu!” diye bağıriyorum. “Çocuğu zorla ayağa kaldırmaya çalışmayın!”

Ama beni dinlemiyorlar. Gürültüden sesim duyulmuyor bile. İstedikleri şey, çocuğun ayağa kalkıp odanın içinde yürümesi ve herkesi büyülemesi. Oğlana ayağa kalkmasını söyleyip duruyorlar, daha iyi durumda olduğunu söylüyorlar. Sonunda izlemeyi bırakıyorum. Gözlerimi ellerimle kapatamıyorum çünkü Dorothy beni tutmaya devam ediyor. O yüzden kafamı çeviriyorum. Tekrar baktığımda oğlan orada değil.

Dorothy beni bırakır bırakmaz insanların arasından kapıya doğru gidiyorum, dışarı çıkıp derin nefesler alıyorum.

Gürültü, beyaz kilisenin dışından bile duyuluyor, içerde sanki fırtınalar kopuyor. Kulaklarımı ellerimle kapatıyorum.

“Nereye gidiyorsun çocuğum?” diye sesleniyor Dorothy. Arkama döndüğümde kapıya yaslandığını görüyorum.

“Yürüyüş yapacağım.”

Sarı tarlalar gözlerimin önünde kilometreler boyunca uzanıyor. Gökyüzünde de bir uçak var.

“Fazla uzaklaşma.”

Uçağın kanatlarının gölgesi, sarı tarlaların üstünde hareket ediyor, gitgide büyüyor, büyüyor ve sonunda üstüme geliyor, beraberinde serinlik ve karanlık getiriyor.

“Beni duyuyor musun?”

Bir şey hatırlıyorum.

Küçük bir pencere ve kükreyen motorlar... Kafasında küçük bir oyuncak bebek şapkasıyla duran bir kadın... O minicik şapkanın orada nasıl durduğunu çok merak ediyorum. Üstünde gümüş rozet olan bir yelek giymiş ve rozette ismi yazıyor: Shelley. Eğiliyor, yumuşak ve güzel yüzünde açık pembe ruju parlıyor. “Şey, kız iyi mi?” diye

soruyor. Yanımda oturan büyükbabam ona geniş bir gülümsemeyle karşılık verip, “Bir şeyi yok –rahatsız oldu biraz, o kadar,” diyor. Ama kadın bundan emin olamıyor ve daha da yaklaşıyor. “Sana bir şeyler getireyim mi? Su ya da gazoz? Veya kola içmek ister misin tatlım?”

Sonra hiçbir sebep yokken, neden yaptığının farkında olmaksızın, ona gülmeye başlıyorum. Ona gülmeye başladığımda kadın hayrete düşüyor, doğruluyor, parmak uçlarında tuttuğu tepsiyle bizden uzaklaşmaya başlıyor. Giderken, “Pekâlâ, bir şey isterseniz haber verirsiniz...” diye söyleniyor.

Uçağın gölgesi uzaklaşıyor. Kilisenin ön tarafında siyah bir kanat şeklinde boya var.

Dorothy’ye sesleniyorum: “Ben buraya uçakla mı geldim?”

Omuz silkiyor. “Herhalde. Sen ne sanmıştın?”

“Ama, ama... Hatırlamıyordum daha önce.”

“Seyahat işte,” diyor Dorothy. Bunu söylediğinde kendimi çok büyük bir bulmacanın içinde, her yer dolduğu ve yeterince önemli olmadığı için ezilen çok küçük bir böcek gibi hissediyorum.

Uçak gidiyor, geriye sadece sesi giderek kısılan elektrik süpürgesininkine benzer bir ses kalıyor.

Aklıma yine kaçıp gitmek geliyor –ama sonra tarlalara bakıyorum. Karanlık ağaçları, gidecek bir yerim olmayışını hatırlıyorum ve bir amacım olmadığını da biliyorum. Babamı görmek istiyorum ama o benden çoktan kopmuş, faydasız artık. Dorothy, büyükbabam ve ikizler artık benim ailem. Büyükbabam artık yaşayanlar arasında beni en çok önemseyen kişi. Kaçarsam yalnızca korkarım ve yine yalnız kalırım.

Kilisenin etrafında dolaşıyorum, ayaklarımı sanki zorla sürüyorum. Gözlerimin etrafında iki böcek uçuşuyor, onları kovalıyorum. “Bugün olmaz,” diyorum ters ters.

Tepenin eteğine devasa bir kahverengi fındık düşüyor. Gözlerimi kırptırdığımda fındık bir insan kafasına dönüşüyor.

Böcekleri unutup oraya eğiliyorum: “Merhaba.”

Bir ayak görünüyor. Kahverengi gözler bana doğru bakıyor.

“Selam.” Çimleri kurcalayan bir el de var, sapları çekiştiriyor.

Sert ayakkabılarımla aşağı kayıyorum. Siyah takım ve kravat giymiş bir oğlan bu, ama kıyafeti pek umurunda değilmiş gibi duruyor. Çimlerin üstüne yatmış, sırtında bir sürü ot var.

“Sen kilisede miydin?”

Kafa sallıyor.

Yanına oturuyorum. O da oradan uzak durmak istiyor galiba. “Adın ne?”

“Nico.”

“Hmm.” Diyecek bir şey bulamıyorum, o yüzden ona bakıp duruyorum. Güneş, esmer cildinden ve siyah saçlarından yansıyor. Kırpıklarının gölgesi yüzüne düşüyor. Bu bir oğlan için söylenince komik oluyor fakat çok güzel olduğunu düşünüyorum. Hemen bakışlarımı çeviriyorum sonra, bakarken yakalanmak istemiyorum.

“Bunaldım içeride,” diyor.

“Ben de.” Gürültünün kafamda yarattığı çınlamayı hâlâ duyabiliyorum. Ellerim hâlâ titriyor.

Siyah ayakkabımı çimlerin içine daldırıyorum. “Adını

Carmel, sekiz yaşımdayım,” diyorum. Sonra da kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü bunu sormamıştı bile.

Ama o, “Ben on bir yaşımdayım. İki hafta önce doğum günümüdü,” diyor, o kadar. Sonra yüzü düşüyor, yalnız ve üzgün görünüyor –ama bu onu daha da güzel yapıyor. Soruyorum: “Burada ne yapıyorsun? Annenle baban da burada mı?”

Kafasını sertçe oraya çeviriyor. “İçerideler. Kız kardeşimde beyin felci var. Onu iyileştirmeye çalışıyorlar. Kız çok kötü durumda.”

Yere bakıyorum. Beyin felcinin ne olduğunu bilmiyorum ve sormak da istemiyorum, ama konuşma şeklindeki tuhaflığı fark edebiliyorum.

“Başka bir yerden mi geliyorsunuz?”

Kafa sallıyor. “Romanya.”

“Orayı hiç duymamıştım.” Gülümsüyor. Güneş ışığının tenimi ısıttığını hissediyorum. “Ben Norfolk’tan geliyorum, İngiltere’den.” Yine yapıyorum, sormadığı bir şey söylüyorum. Ben de çimleri çekiştirmeye başlıyorum sonra.

Bunu duymamışa benziyor. “Onu iyileştiremeyecekler,” diyor. Kaşlarını çatıyor. “Keşke denemeyi bıraksalar.”

“Öyle yapabilirler mi?” diyorum sessizce. Umudunu kesmesini istemiyorum ama sonra aklıma tekerlekli sandalyedeki çocuk geliyor. “Herkes için işe yaramıyor. Fakat büyükbabam bazen yürüme engellilerin yataklarından kalkıp yürümeye başladığını söylüyor. Körler de görmeye başlıyormuş, hem de kendi gözleriyle. Bunlara tanıklık etmiş. Hatta ben bile yaparmışım...” diyorum ve susuyorum, dudaklarımı ısııyorum.

“Öyle mi?” Sorarken şüpheleniyor, bebekçe konuştuğumu düşünüyor sanki.

Omuz silkiyorum. “Bilmiyorum. Büyükbabam öyle diyor.”

İnsanların kiliseden çıktığını görünce oraya yaklaşıyoruz.

“Umarım iyileşir,” diye fısıldıyorum.

Yukarıdan gelen bir ses ikimizin de irkilmesine yol açıyor: “Siz ikiniz ne yapıyorsunuz orada?” Dorothy. “Gelin bakalım buraya.”

Nico ayağa kalkıyor. “Hadi,” diyor ve elimden tutup beni yukarı götürmeye başlıyor. Böyle zorla götürülmeye başlayınca gülüyorum –elinin gücü bir tuhaf. Dorothy’nin ince sırtının uzaklaştığını görüyorum. *Keşke bizi bulmasaydı, ikimiz orada daha uzun süre yalnız kalabilseydik*, diye düşünüyorum. Ama Dorothy duruyor, ona yetişmemiz için bekliyor. Nico da elimi bırakıyor.

Saçları uçuşan ikizler bize doğru geliyor. “Hadi Carmel,” diyor Melody. “Annem senin birini iyileştirdiğini söylüyor.” Aklıma sandalyedeki sakat çocuk geliyor.

“Öyle mi gerçekten?”

“Evet, evet. Hadi.”

Arkama bakıyorum. Nico ellerini cebine sokmuş, uzaklaşıyor. O an ona doğru uçmak istiyorum. Belki de kız kardeşi için bir şeyler yapabileceğimi, bunun doğru olabileceğini söylemek istiyorum ona. Ama artık annesi yanında ve ona sarılıyor. O da Nico gibi esmer, kulaklarında altın halka küpeler var ve boynuna da siyah üstüne dikilmiş, renkli desenli bir fular takmış. Nico onunla konuşmak istemiyor sanki. Bir an önce konuşmayı sonlandırmak istiyormuşçasına yere bakıyor.

İnsanlar dışarıya gözlerini kırıştıtarak, seke seke çıkar-ken Dorothy bizi tekrar kapının yanında sıraya sokuyor. Kalabalıktan birçoğunun elinde kırıxık dolarlar hazır halde duruyor ve, buna inanamıyorum ama, paraları Dorothy'ye uzatmaya başlıyorlar. Dorothy banknotları üstü fermuarlı özel bir çantaya koyuyor. Biz buraya gelirken bunu taşı-mı-yordu. Onu nereden bulduğunu merak ediyorum. Herkes ona, "Teşekkürler, teşekkürler," deyip duruyor.

Dorothy'nin sakat çocuk konusunda yaptıklarından sonra ona yaklaşmak istemiyorum. Çantaya attığı dolarla-rı gördükçe içimdeki öfkenin büyüdüğünü hissediyorum. Silver'ın yanında duruyorum.

Çiçekli şapkalı kadın da yumurta gözlü kocasıyla birlik-te dışarı çıkıyor. Çiçekleri ezilmiş. Kadına gülümsediğim-de bana halsiz bir gülüşle karşılık veriyor. İkisinin patikada ilerleyişlerini izliyorum. Adam ona yüklenerek ilerliyor. Kadın o kadar büyük, güçlü olmasa ikisinin de yere düş-e-ceğinden eminim.

Silver bana bakıp duruyor. "Ne oldu Carmel?"

"Bazen anneni öldüresim geliyor," diyorum. Ciddiyim de.

Nefesimi tutuyorum. Büyük ihtimalle gidip annesine söyleyecek. Ama öyle yapmıyor, sadece gözleri parlıyor ve kıkırdıyor. "Biliyorum. Benim de."

Silver'ın öteki yanında da Melody var. "Siz niye kıkır-dıyorsunuz?"

İçlerinden biriyle daha fazla konuşunca sanki kısıkanı-yorlar.

"Hiç," diyor Silver. "Carmel, sana bir şey sorabilir mi-yiz? Bak, ama doğru dürüst cevap ver." Bana doğru yakla-şıyorlar. "Sen bir melek misin?"

Dorothy arkamızda duruyor ve bu soruyu duyuyor. "Kızlar, Carmel'i rahat bırakın bakalım. Dinlenmesi lazım."

"Ama öyle mi gerçekten anne?" Silver gerçekten çok merak ediyor. "Babam öyle diyor."

Dorothy gözlerini bana diyor. "Evet, öyle misin çocuğum?"

Avuçlarıma bakıyorum. Çimlerle uğraştığım için koyu yeşil lekeler var. "Ben Carmel'im," diyorum. "O kadar."

Oradan gitmeden önce Nico'yu son bir kez daha görebilmek için adeta yanıp tutuşuyorum ama o çoktan gitmiş.

İki Yüz Altmışınıcı Gün

Eski yılın yerini yenisine bıraktığı gün, denize yürüyerek girdim. Sabahın erken saatlerini... tabii ki arama yaparak geçirdim. Ne yapabilirdim ki?

Arabamı park ettim. Bunun faydasız olduğunu düşündüklerini bilmeme rağmen annemler bana araba aldılar, daha iyi arayabilmem için. Biyoloji kitapları yatağımın altında tozlandı. Hiçbir zaman fazla ileriye gitmedim: Bir süre sonra hep o dayanılmaz dürtüyü hissettim *—eve dön, dön artık, geri gelmiş seni bekliyor olabilir.* Şu ana kadar bu bölgede altını kaldırıp bakmadığım bir çimen tanesi kalmış mıydı? Hatta etraftaki üç bölgeyi de sayabilirdim. Fark etmiyordu, belki de doğru çimenin altına bakmamıştım. O çimeni bulamamıştım.

Cromer sahili: pürüzsüz, gri gökyüzü, gri denizin üstüne çökmüş halde. Ben: ikisinin arasında ezilen, pembe bir sürüngen. El ilanlarının ve haritaların yapımı, basma reklam verebilmek içim yardım toplanması, soğan dikimi,

sonsuz bardak çay ve telefon konuşmaları, o gün ihtimal-ler denizinin içinde gereksiz bir ayrıntıdan ibaret gelmişti. Yeni yılın gelişi bana yeni başlangıçları düşündürmüştü – bir yıl önce, değişimin rzgrlarının müjdecisi olarak gelen o keskin, asitliymiş gibi hissettiren esintiyi neredeyse duyumsayabiliyordum. Öyle de olmuştu ya, ah, hem de nasıl. Önümüzdeki yılın miskin miskin esneyişi imkânsız gibi duruyordu.

Kendimi öldürmeyi istememiştim bile ama o donduru-cu, gri deniz kadar çekici bir şey hiç görmemiştim. Oraya doğru koşarken kıyafetlerimi yırttım ve çakılların üstüne fırlattım. Sonra kendimi sulara bıraktım. Çok zgn bir histi –vücudum bu yeni acıya teslim olmuştu, acı diğer her şeyi bir kenara itmişti. Ufka doğru biraz daha yzdm, vücudum tamamen teslim olana kadar dalgaların üstüme vurmasına izin verdim. Donmuş beynimde bir fikir doğ-du: O an her şeyden vazgeebilirdim, oracıkta bırakabi-lirdim kendimi. Bu çok heyecan verici bir fikirdi ve bir türlü kafamdan gitmiyordu. Videonun hızlı oynatışında büyümesini gördüğünüz ekler kadar seri yayılıyordu ve sonunda kafatasımın yanlarına kadar geldi, başka bir şeye yer bırakmadı.

Belki, o düz ufkun ardında başka bir dünya varsa, kızım beni orada bekliyor olabilir. Evin dışında, kapıda kalmış halde değil.

Denizin dibine bıraktım kendimi, deniz suyu ve o yoğun tuzu ağzıma doldu, burun deliklerime hücum etti. Çok denedim, gerçekten, boğulabilmek için elimden ge-lenı yaptım. Ama her seferinde vücudumun istemdışı bir refleksi, beni nefes nefese yüzeye geri yolladı, beni hayatta

tutan o istemediğim havayı verdi bana. Sanki bir makineyi öldürmeye çalışıyorlardı.

Sonunda deniz, beni itip kakmaktan yorulduğunda çakıl taşlarının üstüne bıraktı. Uzaklarda bir yerde sahili ve ufku gözleriyle tarayan Paul'ü gördüm. Beni görünce koşmaya başladı. Üzerinde, koşarken arkasında eteği havaya savrulan siyah bir palto vardı. Bana yaklaştıkça ne dediğini anlamaya başladım: "Beth! Tanrı aşkına, Beth. Güzel Tanrım, lütfen yaşıyor olsun." Sonra daha da yaklaştı ve nefes alıp verebildiğimi gördü.

Beni şaşırtıcı bir kolaylıkla kaldırdı ve denizin dokunuşundan uzağa çekti. Külotum üstümdeydi ama sutyenim çıkmıştı. Umurumda da değildi ya... Paul beni taşıırken bağıırıyordu, ama bana değil, dünyaya. "Şimdi ne? Daha ne olacak? Daha ne istiyorsun, İsa aşkına?"

Çakılların üzerine bırakıldım, sonra da o büyük, siyah paltoyu üzerimde hissettim. Paul klyafetlerimi toplamaya gitti. Uyuşuk halimle, onun giysilerini çabucak, sinirle silkeleyişini ve kolunun üstüne asışını izledim. Sanki yaramaz bir çocuğun arkasını topluyordu.

Sonra geldi, elindeki yığını ayaklarımın dibine bıraktı ve kendini de yanı başıma attı.

"Ayakkabılarının tekini bulamadım." Bana baktı. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. "Tanrım, Beth, dudakların morarmış." Montunu bana daha sıkı sarmasına ve yüzümü, ayaklarımı o büyük elleriyle kurulamasına izin verdim.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum sonunda –sesim bir kuklacının kuklasını seslendirirken çıkardığı gibi, dişlerin arasından çıkıp donmuş dudakların içinden geçen zorlama bir sestti.

“Seni görmek için sana geldim bu sabah.” Elimi aldı, tuttu, doğru dürüst ısıtılmak için ötekini de üstüne koydu. “Orada değildin, o yüzden seni aramaya çıktım. İyi olduğundan emin olmak istedim. Yeni yıl her zaman garip bir zaman oluyor.” Kafasıyla park alanını gösterdi. “Bir süre dolandıktan sonra arka tarafta arabayı görünce burada olduğunu anladım. Tanrı aşkına, Beth, ne halt etmeye girdin denize? Neye faydası olacaktı?” Neredeyse bağırıyordu artık. Böyle olaylar olduğunda reaksiyonunu öfkeyle verebilmesine hayran kaldım. Benimki hep hüznün oluyordu. Bu yüzden onu resmen kışkırdım, öfkede en azından bir ateş, bir sertlik vardı.

“Üzgünüm Paul,” diye mırıldandım, dişlerim kilitlendi yine. “Kendimi öldürmeye çalışmıyordum bile... gerçekten. Biraz, işte... Bilemiyorum. Boşluğa düştüm galiba. Rahatlayabilmek istedim.”

Bir süre birbirimize söyleyebilecek bir şey bulamadık. Denizin şırıltısı boşluğu doldurdu. Yavaş yavaş vücudundaki sinirin geçtiğini ve cansızlaştığını gördüm.

“Paul, ona keşke hiç sahip olmasaymışız diye düşündüğün oluyor mu?”

Bir an irkildi. Hiç beklemiyordu bunu.

“Hayır. Asla, bir kez bile.”

“Ben düşündüm.” Doğru söylüyordum. Bazı zamanlar, eğer o var olmasaydı bunlar da başımıza gelmezdi diye düşünüp kendimi harap ediyordum. Ama şimdi... Şimdi, sonsuza dek küçük, kırmızı bir hayalet tarafından takip edilecek, ondan ölene kadar kurtulamayacaktım. Belki de ondan sonra bile... eğer bir şey varsa. Bu bir rahatlama olur muydu? Belki. Sanmam ama. Çünkü orada bile ben-

den kurtulup kaybolabilirdi ve ben de onu arayıp dururdum. Bu sefer bir sonu da olmazdı.

“Bunu düşündüğüm için kendimi kötü hissediyorum. Ama bazen böyle düşünüyorum.”

“Bence hiçbir şey için suçluluk duymamalıyız Beth. Hissettiğimiz ya da düşündüğümüz herhangi bir şey için. Başkaları bizim halimizden anlamaz. Kimse. Anladığını söyleyen de yalan söylüyor.”

“Sanırım bu bazen dikkatim dağıldığı için oluyor.”

“Nasıl yani?”

“Evet. Kıskançlığım yüzünden dikkatim dağılıyor. Senin yüzünden de. Olayın benim suçum olması yüzünden de. Dikkatim olması gereken yerde değildi ve odaklanmam gereken yere odaklanabilseydim böyle olmazdı. Onu kaybedeceğim hissi, diğer şeylerle birlikte olanları oluşturan parçalardandı. Parçalar birbirini takip etti sonra...” Sesim kendi kulağıma bile çatallı ve histerik geliyordu.

“Beth, senin suçun değil.”

“Ama sen daha önce öyle olduğunu söylemiştin.”

“Söyledim ama sana. Mahvolmuştum, kafam yerinde değildi.”

Sonra ani bir dürtüyle, tıpkı beni denize girmeye ikna edene benzer bir hisle, elime bir taş aldım ve öteki elimin ortaparmağına indirdim. Parmağım düz bir taşın altında yayıldı. Paul beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. İşimin bittiğini hissettiğimde, parmağımın acısından tatmin olduğumda taşı kaldırıp sahilin uzak bir tarafına fırlattım.

“Kahretsin Beth. Lanet olsun.” Bana yaklaşıp kollarını etrafımda sardı. “Geçti. Anlıyorum, bunu neden yaptığını anlıyorum. Acıyor mu? Acıyordur kesin.”

Bir an, acısını bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

“Dur bir bakayım.” Elimi tuttu ve nazikçe inceledi. “Kırık yok.” Elimi paltonun içine çektim. Kollarını tekrar etrafıma doladı. Denize çevirdik gözlerimizi.

“Hep onu düşünüyorum. Ama hep. Cevaplar bulmaya çalışıyorum. Ben–” Duraksadı. “Hiç şöyle ... Carmel’in biraz... ilginç olduğunu düşündün mü?”

“Yani. Sana bir kez söylemiştim hatırlarsan. Ya sen?”

“Aslında evet. Bazen bu canımı sıkıyordu. Etrafına uyum sağlamasını istiyordum. Bazen sanki, işte, şu asperger sendromlu* çocuklara benzetiyordum. Çok zeki bir kızdı ama sanki diğer özellikleri... biraz sorunluydu.”

“Bir hastalığı vardı sanırım. Ama asperger olduğunu sanmıyorum.”

“Ne o zaman?”

“Bilmiyorum.”

“Bazen merak ediyorum.”

“Neyi?”

“Bu durumun olayla bir ilgisi olabilir mi diye. Ama nasıl olabilir ki?”

Kafamı iki yana sallıyorum. “Bilmiyorum Paul. Bir şeyler bilmenin ya da düşünebilmenin mümkün olmadığı bir haldeyim ben artık.”

“Lucy yardımcı olmaya çalışıyor. Çok anlayışlı ama sanırım sadece bizim anlayabileceğimiz şeyler var.”

*Asperger sendromu otistik spektrum bozukluklarından biridir. Asperger sendromlular empati eksikliği, uygun olmayan tek yönlü iletişimi, arkadaşlık kurma becerisinde eksiklik ya da tamamen yoksunluk, tekrar eden konuşma, sözle olmayan iletişim, belli konulara karşı aşırı ilgi gösterme, duruş bozukluğu ve sakar hareketler sergileme, çoğunlukla normal ya da üstün zekâya sahip olma özellikleri sergilerler. –e.n.

“Onun için de zor olmalı.”

“Evet. Çocuk istiyordu, ama şimdi...”

“Çok zordur herhalde.”

Bir süre öylece oturduk. O kadar yıl evli kalmamıza rağmen hiç bu kadar dürüst bir konuşma yapmadığımızı fark ettim. Bir süre sonra Paul beni oradan kaldırdı, arabama kadar götürdü, kıyafetlerimle tek ayakkabımı ayak boşluğuna tıktırdı.

“Benimle eve gel. Senin arabanı sonra alırız.”

Lucy bizi evin kapısında karşıladı. Paul bana o güzel banliyö yolunda eşlik etti. Eğer Lucy beni o durumda, yalınayak, Paul’ün paltosuyla sarınmış, saçları ıslak halde görünce korktuysa da, bunu kendine saklamayı başardı.

“Sıcak bir banyo yapması lazım,” diye açıkladı Paul.

“Hayır. Bu ona yapabileceğin en kötü şey. Suyu ılık açacağım, sonra gerekirse yavaş yavaş ısıtırız. Vücuda birden öyle bir şok yaşatmamak lazım.”

“Lucy bakıcılık yapıyor,” diye açıkladı Paul.

“Hmm,” dedim, bunu bilmiyordum. Aslında, Lucy hakkında herhangi bir şey biliyor sayılmazdım –tabii, artık önemi olmayan geçmiş bir zamanda, ondan fena halde nefret ediyor oluşum dışında. O an, daha önce botlarımla bastığım kremrengi halının üstünde olduğumu fark ettim. Ama bu kez kumla ve toprakla kaplı olan çıplak ayaklarımla basıyordum.

“Pardon Lucy,” dedim. Ama o orada değildi ve arka planda banyo suyunun akmaya başladığını hissedebiliyordum.

Bu şey... Hani, kötü bir olaydan sonra kadınlar ellerinde hamur işleriyle, keklerle, böreklerle, çaydanlıklarıyla ve bandajlarıyla gelirler de o rahatlatıcı parmaklarıyla masaj yaparlar ya, nedir bu? Doğumhane dayanışması ya da ölüm sonrası toplanmaları gibi bir şey. Her yere dağılmış trajediyi toparlayıp bir şekle sokma çabası, tıpkı benim Carmel'in parçalarını toparlayarak onu tekrar hayata döndürme çabam gibi. O şekilsiz, yamuk yumuk şeyin tekrar bir bütün olması için. Sürekli tekrar ettiğim küçük işler de bunun bir parçası tabii: Temizlik yap, banyo yap, yerdekileri topla, iç, ye, yatağı toparla, yara sar...

Lucy omzumdaki paltoyu aldı ve beni banyoya götürdü. Suyun soğuk olduğunu bilsem de, içeride buhar olmadığının farkında olsam da su yine de derimi yaktı.

"Saçımı yıkayacağız," dedi ve duş başlığını kafama tuttu. Kafamdaki kumlar küvetin içine düşmeye başladı, bir de küçük, sümüklüböcek benzeri hayvan çıktı saçlarımın arasından. Lucy sonra başımı şampuanladı, böceği sabunlu sudan kurtardı ve kenara koydu. Böcek oraya sakız gibi yapıştı.

"Lucy, sen çok nazıksın." Ağlamaya başladım.

"Geçti, geçti," dedi rahatlatıcı bir sesle, marifetli parmakları kafa derimden bir parça çakıl çıkarırken.

Paul dışarıda duruyor, içeri bakmıyordu. "Ben de içecek sıcak bir şeyler hazırlayayım."

Lucy'nin minicik kıyafetleri bana çok küçük geldi, o yüzden Paul'ün kıyafetlerinden verdiler -kumaş pantolon ve yün kazak. Yüzümü o yumuşak kolların içine gömdüm ve kimyasal çiçek kokusunu tekrar içime çektim.

Sonra da Lucy'nin deri kanepesine oturdum, ikisi iki yanımdaydı.

“Paul...” dedim. Bunu sormak zorundaydım. “Sen onun hâlâ hayatta olduğunu hissedebiliyor musun?”

“Evet.” Cevabı beni şaşırttı. O kadar şiddetli bir cevaptı ki, elindeki çayı kasılarak bacaklarına döktü.

“Nasıl?”

“İçimde, derinlerde hissediyorum işte Beth. Sen hissetmiyor musun?”

Hayır, diye cevap vermek istiyordum. Hissettiğim tek şey, gizem dolu büyük bir boşluktu. Rengârenk ipuçlarıyla dolu, büyüyen bir girdap: boya kalemleri, kırmızı ayakkabılar, trenlerdeki adamlar, öykücülerin parıltılı etekleri... Gece gündüz, sürekli etrafımda dönüp duruyorlar. Bir deliğin kenarında duruyorum adeta ve her an içine düşebilirim gibi hissediyorum.

Kış geldi. Örgü battaniyelerimizin altında titriyoruz. Fırtına, karavanın yan tarafını aşındırıyor. Dorothy paramızın neredeyse bittiğini söylüyor. İşler, büyükbabamın beklediği gibi gitmemiş. Kiliselerde bir daha insanları iyileştirmedik. Bill hasta oldu ve Dorothy büyükbabamın ölümüne yakın biriyle uğraşamayacağını söylüyor. Karavanın tavanında nasıl olduğu belli olmayan bir delik açılıyor ve yağmur damlaları Dorothy'nin tencerelerine, tavalarına damlayıp onları paslandırıyor. O da bir an sinirlenip tencerelerle tavaları arka kapıdan dışarı atıyor. Sonra da bağıyor: "Ucuz mal bu kadar olur işte... Ne zaman düzgün bir yemek setim olacak? Paslanmaz çelikten?" Büyükbabam ona cevap vermiyor. Yatakta oturmuş, yoğun bir biçimde bir şeye odaklanmış. Bu odaklanma öyle güçlü bir şey ki, onun vücudunu da aşır karavanın yarısını kaplıyor, ona çarpabileceğinizi düşünüyorsunuz. Açık arka kapının dışında, sağanak yağmur tüm gücüyle devam ediyor. "Ah senin şu fikirlerin..." Dorothy büyükbabama bağıyor

ama o hiçbir şey demiyor, kafasını daha da eğiyor, gözlerini bile kaldırmıyor.

Kaplar bütün gece dışarıda kalıyor ve sabahleyin, içleri tamamen suyla ve defter çizgileri kadar incecik yaratıklarla kaplı halde buluyoruz.

Biz üç kız, artık büyüdük. Giysilerimiz çok kısa geliyor, belleri sıkıyor. Taytlarımız da öyle, ama onlar da aşağı iniyor. Elastik kısım popolarımıza geliyor ve komik duruyor. Sanki bir baloncucu adam bizi şekilden şekle sokmaya çalışmış gibi. Ama kışın öteki yarısında dokuz yaşında olacağım ve dokuz yaşında olmak demek, Büyük Kız olmak demek. Yani kıyafetlerimin artık bana yetmemesi aslında mantıklı.

“Burası aşırı soğuk,” diye yakınıyor Dorothy. Yataklarına oturmuş, kendini battaniyelere sarmış. “Bizim oralarda hiç bu kadar soğuk olmaz.”

Yağmur kısa bir süreliğine durunca büyükbabam çatıya çıkıyor ve deliğin yerini bulmaya çalışıyor, sonra da orayı siyah bir maddeyle kapatıyor. Bir ayı gibi hareket edişini duyabiliyoruz. “Şimdi çatıyla beraber içeri düşecek,” diyor Silver. Ama öyle olmuyor. Büyükbabam oradan iniyor ve yağmur artık içeri girmiyor.

Ben de, ikizler de kıyafetlerimizin, yağmurluklarımızın içinde titriyoruz. Benim üstümde Silver’m eski, fermuarlı anorağı var.

“Kızlara yeni montlar alman lazım,” diyor büyükbabam.

“Ne ile alayım?” diye ciyaklıyor Dorothy. “Yerden mi bitiyor montlar?”

Büyükbabam raftan bir İncil alıyor. Bir an okumaya başlayacağını sanıyorum –bize montların aslında yerden

bittiğini, işi Tanrı'ya bırakmamız gerektiğini söyleyeceğini sanıyorum. Öyle yaparsa da Dorothy'nin ona tavalarından biriyle vuracağını düşünüyorum. Ama İncil'i açınca içinin bir kavun gibi oyuk olduğunu görüyoruz. Büyükbabam oradan kâğıt para çıkarıyor. Dorothy'nin İncil'den çalmak derken ne kastettiğini şimdi anlıyorum.

“Al şunu. Ne ihtiyaçları varsa al. Yanımdaki insanların onlara bakmadığını düşünmelerini istemiyorum.”

Gittiğimiz kasaba çok küçük, ancak bir tane alışveriş caddesi var. Yine de çok güzel bir yer. İnsanlar ellerinde alışveriş torbalarıyla yürüyor, gülümsüyorlar. Ama Dorothy sevmiyor. Mağazalardan birindeki bir adam bizi vitrininden dikkatle izliyor.

“Bizi seyyah sanıyorlar,” diyor Dorothy ve ne demek istediğini hiçbirimiz anlamıyoruz. Ama deyiş şeklinden bunun hoş bir şey olmadığını düşündüğünü anlıyoruz.

Kıyafet dükkânına girer girmez istediğim montu buluyorum. Kırmızı olan, kırmızı, kırmızı... onu sadece rafta görsem de yumuşak ve sıcak tutan bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Dorothy ve ikizler dükkânın öteki tarafında oyalanırken kırmızı montun yanına gidiyorum. Bir kenara atılıp bırakılan eski mantoma benzemiyor pek. Bu daha da güzel, yumuşacık sarı çizgileri de var.

Giyiyorum ve, “Ben bunu istiyorum,” diyorum. O kadar çok istiyorum ki, düğmelerini bile ilikliyorum.

Dorothy o sırada Silver'ın kollarını mor, kabarık bir montun içine sokmakla meşgul. Bana döndüğünde kara gözleri öyle parlıyor ki, nedense gözleri yüzüne akınaya başlayacakmış gibi hissediyorum.

“Hayır, olmaz. O manto olmaz.”

“Neden ama?” Dorothy’nin bunu sevmediğini bilme-
me rağmen ona karşılık veriyorum, mantoyu o kadar faz-
la istiyorum. Ama artık düşmanım olduğunu hatırlayın-
ca umurumda olmuyor. Kollarımı sımsıkı bağlıyorum ve
mantoya sarılıyorum.

“Hayır. Olmaz, hayır. Hiç uymaz.” Yanıma gelip fiyat
etiketini boynumdan çekiyor.

“Ya... Çok pahalı işte.”

Tezgâhın arkasındaki kadın artık bizi dinliyor. Boynuna
altınrengi bir zincirle bağlanmış gözlüğünü gözüne takı-
yor ve o da gelip etikete bakıyor.

“Ee, bir bakalım. Bu model uzun süredir dükkânda.
Neden bilemiyorum, çok güzel bir manto aslında. Ama
zevkler tartışılmıyor işte... Neyse, size güzel bir indirim
yapabilirim. Şuradakilerle aynı fiyattan verebilirim size.”
İkizlerin üstündeki kabarık montları gösteriyor.

Ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor. Parlak
pembe ruj sürmüştü, cildinde yumuşak benler olan yaşlı bir
kadın. Saçlarının altın sarısı telleri de pencereden giren
ışıkla parlıyordu.

“Teşekkür ederim,” diyorum. Birbirimizi seviyoruz,
anlayabiliyorum.

Ama Dorothy benim ona teşekkür etmemden mem-
nun kalmıyor, sanki montu gerçekten alacakmışız gibi
bozuluyor. “Ay, bilmiyorum, bilmiyorum...” diyor kendi
kendine. Kahverengi teninde biraz kızarma belirtileri de
oluşuyor. Bunu ilk defa görüyorum.

“Peki, yani şimdi kabalık etmek istemiyorum ama bura-
da size uymayan şey nedir acaba, söyleyebilir misiniz? BÜ-
yük bir indirim yapıyorum,” diyor kadın, “hem de diğer

ikisinden daha uzun süre dayanacak bir model için. Bir de, çatlayacağım meraklan,” diyor ve bana dönüyor, “o güzel aksanın nereden geliyor tatlım?”

“Alıyoruz,” diyor Dorothy birden ve hayret ediyorum.

Sonra, aceleyle banknotları sayıp kadın tezgâhının arkasına bile geçmeden gereken parayı çıkarıyor. Dorothy normalde para söz konusu olduğunda ağır davranır, etrafını kontrol edip durur, ama bu sefer öyle yapmıyor. O an o dükkândan hiç çıkmamayı diliyorum. Cam tezgâhın altındaki raflarda duran pantolonları katlayabilirim ya da vitrindeki manken çocukları giydirmeye yardım ederim, kollarını bacaklarını oynatırım...

Dükkân sahibi kadın bize kapıya kadar eşlik ediyor. Biz sokağa çıktığımızda da kapıda bekliyor. “Sen iyi misin canım?” Bana bakıyor.

Dorothy kolunu bana doluyor. “İyi, iyi. Kendisini evlat edindik de... Bakıyoruz işte.” Bizi ilerlememiz için itmeye başlıyor. “Montlar için teşekkürler. Kızlar artık üşümeyecekler, sıcacık olacaklar.”

Biraz daha ilerlediğimizde arkama dönüp dükkâna bakıyorum. Kadın o altın sarısı saçlarını savurarak kafasını iki yana sallıyor. Her nedense, o an sanki zihninden beni çıkarıp atmak için başını sallıyor. Sonra kapıyı sertçe kapatıyor, ama kapının üstündeki zilin sesini artık duyamayacağım kadar uzaktayım.

Melody, “Ben acıktım,” diyor.

Dorothy sokağın ortasında duruyor. “Aman, ne olacak...” diyor ve bizi sarı-mavi plastik tabakları olan bir restorana sokuyor. Hamburgerler ve milkshake alıyor bize.

“İyice tadını çıkarsan iyi edersin,” diyor bana. Ama ben

cevap vermiyorum. Bana bazen iyi, bazen kötü davranmasına alıştım. Çoğu zaman kötü davranıyor artık. Ona hiçbir şey demeden dik dik bakıyorum, üstümde düğmeleri çeneme kadar iliklenmiş yeni mantomla hamburgerimi yiyorum. Mantomu bir daha hiç çıkarmamak istiyorum.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Silver ağlamaya başlıyor, kendisine yeni hiçbir şey alınmadığını söylüyor. Dorothy ona bir tane vurmak istiyor, bunu görebiliyorum, ama etrafta insanlar olduğu için yapamıyor. "Paramın son kurşulları bunlar," diyor ve bize harcamamız için bozukluklar veriyor. Her şey satan bir dükkâna gidiyoruz ve saatlerce etrafa bakınıyoruz. Silver oradaki oyuncaklarla oynayıp duruyor. Dorothy'nin, artık insanların içinde de olsak ona vuracağını düşünüyorum. Silver sonunda plastik paketle sarılmış bir oyuncak bebekte karar kılıyor -pakette şişecikler, kâğıt mendiller ve küçük bir kap var. Melody de ikizini taklit ediyor. Ben bir deste posta kartı alıyorum. Dükkândan çıktığımızda kartları yeni mantomun cebine tıktırıyorum.

Dorothy soruyor: "Onlarla ne yapacaksın?"

"Babamla Sara'ya göndereceğim," diyorum.

Büyükbabam motoru tamir ettiği ön taraftan yanımıza geliyor. Elleri yağ olmuş. İngilizanahtarını bezle siliyor.

"Dorothy diyor ki evine kart göndermek istemişsin canım, öyle mi?"

Dorothy söylemiş. Keşke söylemeseymiş çünkü büyükbabamın evimle ilgili konulardan hoşlanmadığını biliyorum. Konu açıldığında, "Artık bunları düşünme. Artık yeni hayatımızı düşünmeliyiz Carmel," gibi şeyler söyler.

Ama bu sefer, “Çok iyi fikir Carmel. Yardım ister misin?” diyor. Başımı yavaşça sallıyorum.

“Bak ne diyeceğim. Sen kartlara ne istersen yaz, ben de postalayayım.”

Kartları yatağa yayıyorum. Resimler o kadar güzel değil –sincaplar, şapkalı kediler falan var. Boyalar da arada taşmış ama idare edecek artık. Güzelce, özenerek yazıyorum ve babamla Lucy için yazdığım karta, “Eğer alabiliyorsanız beni gelip alın,” yazıyorum. Sonra da zarfa koyup zarfın kulaklarını sıkıca yapıştırıyorum çünkü büyükbabamla Dorothy’nin görmesini istemiyorum. Kartların ikisini de büyükbabama veriyorum. Sonra aklıma bir şey geliyor. “Nerede olduğumu nasıl bilecekler? Ben buranın adresini bilmiyorum.”

“Sorun değil tatlım. Ben arkasına güzelce yazacağım.”

Yeni montlarımızla bile yeterince ısınamıyoruz. Büyükbabam benzinle çalışan bir ısıtıcı alıyor ve her gece karavanın içini bir saat boyunca onunla ısıtıyor. Dorothy artık öleceğimizi söylüyor ama büyükbabam, “Başka ne yapabilirim?” diye soruyor. Isıtıcıya yaklaşan ikizler de ona, “Bunu bizden alma baba,” diyorlar. Soğuktan donmuş parmaklarını ısıtıcıya yaklaştırıyor, üzgün ve hatta yalvaran bakışlar atıyorlar. Dorothy vazgeçmiş gibi görünüyor. Isıtıcıda yemek yapmaya başlıyor.

“Güney, güneye gidiyoruz,” diyor bir gün büyükbabam. Tüm sabah yağmura bakmıştı. Dorothy ona sarılıyor ve morali hemen düzeliyor.

“Evet, güneye gidelim.” Neredeyse ağlayacak. “Orada gerçek kardeşlik varmış, inananlar varmış.”

“Mektuplarım ne olacak?” diye soruyorum. “Yeni yerimizi bilemeyecekler.”

“Sorun olmaz.” Ağlayışının arasında Dorothy gülmeye başlıyor, sanki endişelenmesi gereken son şey buymuş gibi. “Postanedeki kadına söylerim, bize yönlendirir.”

Daha sonra o işi yapmasını büyükbabamdan rica ediyorum çünkü Dorothy’nin bununla uğraşacağını sanmıyorum.

Kırmızı mantomu giyince kendimi tekrar Carmel gibi hissediyorum –bu güzel bir şey. Yatma vakti gelene kadar üstümden çıkarmıyorum. Dorothy, “Yemek yerken çıkarmak istemez misin?” diye soruyor. Kafamı iki yana sallıyorum. Sonsuza kadar kırmızıyla kaplanmak istiyorum –Carmel’in rengiyle yani. Mercy’nin hiç giymeyeceği bir renkmış gibi geliyor bana.

Bazen Carmel ile Mercy arasında kafam karışıyor. Bu yüzden Mercy’nin kitabını çalmaya karar veriyorum çünkü bu, henüz çözemediğim sırlardan en önemlisi. Bu kez Dedektif Wakeford rolüne girmeye ya da onların etraftan uzaklaşmalarını beklemeye bile gerek duymuyorum. Yataкта dizlerimin üstünde yükselip kitapların arasında parmaklarımla gezip rahatça buluyorum ve o sırada büyükbabamla Dorothy hemen dışarıdalar. Kitaba rahat rahat bakabilmek için uzaklaşırken kafamın etrafı karıncalanıyor. Bir kayanın arkasında çömeliyorum, Mercy’nin fotoğrafına bakıyorum, o küçük yüzüne ve altınrengi harflere dokunuyorum. Sonra gazete parçasını çıkarıyorum, açıyorum ve nefesim kesiliyor çünkü orada onun çömelirken çekilmiş bir fotoğrafı var.

Arkasında da büyükbabam. Elini Mercy'nin sandalyesi-
nin sırtına koymuş.

Gazetede şöyle yazıyor: Şifa Papazlığı'nda Hakikat Kızı-
nın Kilisesi

Mercy fotoğrafta bulanık ve beyaz çıkmış. Ama büyük-
babam güçlü ve net görünüyor. Okumaya başlıyorum:

*Gerçekten kutsanmış birisi! Hakikat Kilisesi'ndeki çocuk-
larımızdan biri, yakında yabancı topraklara giderek aramızdan
ayrılacak. Son üç aydır kilisemizde vaaz veren Papaz Dennis,
Mercy Roberts'ın olağanüstü şifa verme yeteneklerine sahip oldu-
ğu öngörüsünde bulundu ve Tanrı vergisi bu yetenekleri geliştirip
Mercy'ye kutsal ruhun dünya çapındaki kiliselerde şifa verme gücü
hakkında bildiği her şeyi öğretme işini üzerine aldı. Cemaatimiz
bu gezi için bin yedi yüz doların üstünde bir bağış topladı. İyi
dileklerimizle dualarımız onlarla olacaktır. Mercy'yi tekrar gördü-
ğümüzde artık usta bir şifacı olup cemaatimizin mustarip üyeleri-
nin yardımına koşmasını umuyoruz.*

Tanrı sizinle olsun!

Bütün gece o kitabı elimde tutarak uyanık kalıyorum.
Ben kitabı yerine koyma şansı yakalayamadan önce orada
olmadığını anlarlar mı acaba diye kalbim küt küt atıyor.

Üç Yüz Altıncı Gün

Bir zamanlar asla olamayacağını söylediğim şeylerden biri gerçekleşti. Ben, Paul ve Lucy arkadaş olduk. Dahası, yakın arkadaş olduk. Paul'ün cinsel çekimi benim için artık tamamen yok olmuştu –bu boşluk en az Carmel'in bıraktığı kadar büyüktü.

“Çok zayıf görünüyorsun,” dedi Lucy, artık alışkanlık haline getirdiğimiz haftalık yemeklerden birinde. Risotto kâsesinden yükselen buhar, pembe yanaklarına vuruyordu.

“İdare ediyorum.”

Ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve yumruk şeklinde duran elime kaşığı zorla koydu, omzumu sıvazladı.

“Hadi, ye biraz,” dedi. Ben de yedim –Lucy için yedim. Her hafta, bu yemekler adeta uygarlığın bana bir dokunuşuydu. Lucy her şeyi çok düzgünce yapıyordu: ev yemekleri, gümüş yemek takımları, mendiller...

“Yemek nefis olmuş.” Paul masanın karşı tarafından ona gülümsedi.

Lucy artık ikimize de annelik ediyordu. Bazen buna nasıl dayandığını, buna devam edip edemeyeceğini merak ediyordum. Mutfak masamda arkadaşlarımla toplanıp Lucy'ye saydırdığımız o geceler aklıma geldikçe sinir oluyordum –ağzım ondan bahsederken kötü şekillere girip dururdu. Duvardan duvara bej halılarmış, peh, derdim. O küçük, spor arabası... Her sabah fön çekilen saçlar, ne kadar demode. Lucy'yi resmen masaya yatırır, içini açar ve parmaklarımla her tarafını kurcalardım. Kesin estetik de olur bu kadın, kesin şu özel dönemlerinizin arasında sizi kendi iç çamaşırınızdan koruyan pedleri de kullanıyordur, evini kesin sosyete dergilerine bakıp düzenliyordur, benim Paul'üm bundan nasıl mutlu olabilir ki –benim değişken, romantik, evcillikten uzak Paul'üm? Bu asla yürümez.

Ama şimdi, yürümesini büyük bir içtenlikle istiyordum. Lucy beni boşluğa düşmekten kurtarmaya, yaşamama yardım etmeye çalışıyordu. Her hafta, bu hareketlerinin cömertliğiyle kendimi küçük düşmüş hissediyordum.

Sonraki hafta, iştahım hâlâ tıkalıydı. Paul bu gece geç kalmıştı, önceki birkaç sefer yaptığı gibi yanında başka biriyle gelmemesini umuyordum. Lucy ve Paul ile yalnız kalmak istiyordum –annem ve abim gibilerdi artık.

“Paul nerede?” diye sordum mırıldanır gibi, kuşkonmazımı midemin alabileceğini umduğum ince parçalara ayırırken.

“Kano kulübüne düzenli olarak gitmeye başladı artık –oradakilerle içki içiyordur herhalde. Yakında gelir. Yemeği kaçırmaz.”

“Kano mu, eyvah! Şimdi yanında yine insan getirecek. Hiç sevmiyorum bunu.”

Lucy'nin kaşığını tabağına bırakış sesiyle irkildim, yerimde sıçradım. "Tanrı aşkına Beth. Gerçekten bak, sanki hâlâ evli gibisiniz."

Gözleri parlıyordu, deliciydi. Daha önce görmediğim bir hırsa bürünmüştü. Paul'ün fena halde hoşuna gidebilecek bir şeydi bu. Başımı eğdim. "Cömertliğini suiistimal ettim," dedim. "Buraya bu şekilde gelmeyi kesmem gerekiyor."

"Kes şunu. Hayır, öyle değil tabii ki. Mesele o değil. Seni burada görmek istiyoruz, ama böyle yaşamak... Paul'ün hayatına devam etmesi lazım. Bunun kulağa acımasızca geldiğinin farkındayım—" Artık yanaklarından göz yaşlarını siliyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Her gün sanki hayatta kalmaya çalışmaktan ibaret geçiyor. Sabahları kalkıp her şeye yeniden başlıyor gibiyim. Bu durum beni çok bencilleştirdi, değil mi?"

Lucy iç geçirdi. "Çocuk istiyordum, biliyor musun?"

Artık dimdik oturuyordum. "Bu olayın seni engellemesine izin vermemelisin."

"Ne yapabilirim? Sanki Carmel'in yerini doldurmaya çalışıyormuşum gibi olur."

Girişten boğuk sesler gelir gelmez ayağa kalktım ve tabakları toparlamaya başladım. Masanın karşı tarafına geçtim, Lucy'nin tabağını aldım ve ötekiler içeri girmeden, büyük bir telaşla, "Bu seni durdurmasın," diye tekrarladım.

Sonra Paul ve üç arkadaşı çoraplarıyla tertemiz odaya girdiler. Gözleri alkolden dolayı biraz parlıyordu, duyar-gaları açılmıştı.

Bahçeye geçerken, “Sizi de rahatsız ettik, yemeğin ortasında... Kalmayacağız,” dediklerini duydum. Sonra Paul’ün yalvarmaları sonucu, “Hadi neyse, ama az koy Paul,” dediler.

Dışarıda sigaramın filtresini ısıtırken arkamda hareketlilik sezinledim. Çocuk gibi, oturduğum bankın bacağına tekme atarak ayağa kalkmak istedim o an.

Uzun boylu bir siluet görüş alanıma girdi. Şehrin turuncu ışıkları adamın üstüne yansıyınca bunun Graham olduğunu anladım, onunla daha önce tanışmıştık.

“Sana katılabilir miyim?” diye sordu. Yanımda olmak isteyen pek kimse yoktu bu günlerde ama yine de beni yalnız bırakmasını diliyordum.

“Olur.”

“Aslında senin şu sigaralarından bir tane yakabilmenin peşindeyim.” Yanıma oturdu. Sakalı, alacakaranlıkta profilden bakınca sanki oymamış gibi görünüyordu.

“Gizli tiryakilerden misin?” dedim ona tütünü uzatırken.

“Korkarım öyleyim.”

O kadar amatörce sarmaya kalkıştı ki, hemen bütün malzemeyi elinden aldım ve ben sardım. Yaktığında ikimiz de elimizde sigaralarla öylece oturduk. İlk tanışmamızda benimle sohbet etmeye çalıştığını, yerel teknik üniversitede mühendislik derslerine girdiğini, hiç evlenmediğini ama her hafta sonu görüştüğü bir kıızı olduğunu anlatmıştı. Ben ona kendim hakkında hiçbir şey anlatmamıştım, Paul’ün eski karısı olduğumu bile. Her şey için bir kelime mi bulacaktım yani? Ama ikinci görüşmemizde beni güldürmüştü ve birden boş bulunduğumu fark etmiştim.

Erkeklerin beni güldürmelerini istemiyordum. Erkenden kalkmak için izinlerini istemiş ve sonradan fark etmişim ki, onun kahverengi gözlerindeki sıcaklığın içinde beni bunaltan bir şey vardı. Bu gece, o zayıf turuncu ışığın altında bunu göremiyordum.

“Ben kayıp kızın annesiyim,” dedim birden. Bunun onu kaçıracağını düşünmüştüm.

“Biliyorum.”

İki gün sonra evime geldiğinde ona tekrar tütün ikram ettim.

“Aslında sigara içmekten nefret ediyorum, yirmi yıldır içmiyorum da. Seninle konuşabilmek için bir bahanem olsun istemişim. İçtikten sonra neredeyse kusacaktım.”

Oturduğu zaman bile uzun boylu olduğunu belli edenlerdendi. Sakalı, düzgün bir ışık altındayken koyu altın-rengi görünüyordu. Çay yapmaya gittim ve pencerenin yanında durup kapıya doğru baktım. Sonra, arkamda durduğunu fark ettim. Aniden içimde bir ürperti hissettim, neredeyse acı verici bir şeydi bu. Ona dönüp gömleğinin düğmelerini açmaya başladım, aceleyle, fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan. İçimi o kadar sıcak, o kadar yoğun bir his kaplamıştı ki, iliklerine kadar adeta donmuş kemiklerim bu hissin etkisiyle ortadan kırılmaya başladıklarında az kalsın bu acıyı hissedebilecektim.

Daha sonra, bu olaydan önce kendimi korumaya çalışıyor olabileceğimi düşündüm –belki bu da insanın kendini kaybetmesinin başka bir yoluydu. Aklım çoktan geleceğe atılmıştı bile: Sonunda ailesiyle tanışacağım, kızını göre-

ceğim... Çok geçmeden bir de bakmışım ki birbirimizin evinde yemek yemeye, birlikte gezip tozmaya başlamışız. Belki de bir gün aynı eve çıkmaktan bahsedecek, Carmel'in bıraktığı boşluk tamamen dolacak...

"Kusura bakma," dedim doğrularak. "Sanırım bu tek seferlik bir şey olacak."

"Sorun değil," dedi. "Açıklamana gerek yok." Rahatlamış halde, başımı tekrar onun omzuna koydum, tenini kokladım. Sonra ikimiz de çok derin bir uykuya daldık.

Canım kızım,

Mektup bu sabah geldi, büyükbabam açmıştı bile. Babam bilgisayarında yazmış.

Seni gelip alabilecek durumda değilim. Lucy ile yakında evleneceğiz. Büyükbabanla Dorothy'nin sana bakmayı kabul ettiklerine çok sevindim. Sana en iyi bakabilecek kişiler onlardır, emin ol. Uslu bir kız ol, onları üzme...

Sara'dan haber yok. Artık herhalde başka en iyi arkadaşı var, o da muhtemelen Scarlet. Mektubu buruşturup atıyorum, sonra da kimseye haber vermeden kamptan uzaklaşıyorum. Yapraksız bir ağaç bulup tırmanıyorum, dallarından birine oturuyorum kendi başıma.

"Güney" dedikleri yer, şimdiye kadar bulunduğum en tuhaf yer. Gökyüzü parlak maviyken kara bulutlar birden toplanıyor. Dizi dizi bitkiler ağaçlardan yere kadar sar-

kıyor. Kamp kurduğumuz yer kum ve toz dolu. Buranın neden bu kadar sıcak olduğunu anlamıyorum, geldiğimiz yer soğuktu. Orada kış vardı, burada yok. Hiçbir şey anlamıyorum. Geceleri o kadar sıcak oluyor ki battaniyelerle uyuyamıyoruz. Bazen, pazar günleri, insanların sallanarak bağırarak kiliselere gidiyoruz. Bazen de büyükbabam karavanda kendi kilisesini kuruyor, İncil'ini okurken bize de diz çöktürtüyor. Sanırım bunu daha çok seviyor.

Büyükbabam etrafımızda, her yerde Tanrı'nın olduğunu söylüyor. Doğru mu bu? Bir kez onu gözümün kenarıyla gördüğümü sanmıştım ama sonra büyükbabamın gölgesi olduğunu anladım. Gökyüzüne bakıyorum ve keşke Tanrı orada olsaydı diye düşünüyorum. Bunun doğru olduğunu düşünmem gerektiğinin farkındayım. Peki düşünmüyorsam yaramazlık mı yapmış oluyorum? Sanki parmaklarımı uzatınca cennete değebilecek, Tanrı'nın ayaklarına dokunup varlığından emin olabileceğim gibi gökyüzüne uzanıyorum.

Gökyüzüne sesleniyorum: "Kimsin sen? Kimsin? Gerçek olduğunu göster bana. Eğer şu an bir şey olursa sana inanacağım. Söz." Uzun bir süre geçiyor ama hiçbir şey olmuyor. Böcekler cırlıyor sadece. Sıcak, mavi gökyüzünün altında bekliyorum. Altımdaki kumların üstünde, sanki bir yılan tarafından yazılmış gibi birbirine bağlı harflerle *Carmel* yazıyor.

Büyükbabam benim bir melek olduğumu söylüyor. Öyle miyim? Melekler böyle çıplak ağaçlara tırmanıp otururlar mı? Annem de bana öyle derdi bazen, ama o başka bir şey kastediyordu. Büyükbabam söylediği zaman beni korkutuyor. Ama öyle değilim. Melek değilim. İnsanım

ben. Adım Carmel ve ben bir insanım. Başka da bir şey yok. Tanrı size gökyüzünden bakıp iyi olup olmadığınızı kontrol etmiyor. Babam da.

Dorothy gelip beni buluyor ve bu sırada C ve a harflerinin üstüne basıyor, yazıyı mahvediyor. Adımın üstünde durduğunun farkında bile değil. Başını kaldırıp beni görüyor. Ayakkabımı ona doğru sallıyorum, yüzünün üstüne getiriyorum, sanki yüzüne basıyormuşum gibi yapıyorum.

“Buradasın demek,” diyor. “Endişelendirdin bizi. Kayboldun sandık.”

Büyükbabam birini iyileştirmeye gidiyor. Beni de yanında götürüyor.

“Gelmek zorunda mıyım?” diye soruyorum. O kırılgan çocukla olduğu gibi olacak yine, o çocuk bence artık yaşamıyordur bile. O kadar zayıftı ki, kafasına dokunduğumda dahi halsizliğini hissedebiliyordum. Pilleri bitmek üzere olan bir fener gibiydi artık.

Ama her şey ayarlanmış bile. Büyükbabam en güzel beyaz gömleğini ve siyah takımını giymiş, kolunun altına da, üstündeki altınrengi yazı en iyi parlayan İncil’ini almış. Bana gelmem gerektiğini söylerken güneşin önüne geçiyor.

Sonra el ele tutuşuyor ve birlikte yürümeye başlıyoruz. Ben hiçbir şey seçemiyorum. Seçimlerimin hepsini Dorothy ile büyükbabam yapıyor. Sanki tüm tercihleri ceplerinde taşıyorlar. Gökyüzü masmavi ve ayaklarım tozlu yolda, büyükbabamınkilerin hemen yanına izler bırakarak ilerliyor. Onun ayak izleri topalladığı için düzenli değil.

Ahşap bir eve geliyoruz. Etrafı ağaçlarla çevrili ve ağaçlar dinlenmek istiyormuş gibi dallarını evin çatısına bırakmışlar. Yolun iki tarafındaki çimler o kadar uzun ki başıma kadar uzanıyor, içlerinde de cırlayan, öten böcekler var. Böceklerin sesi o kadar yüksek ki, kemiklerim de onlarla birlikte titriyor. Çimlerin içinden geçsem, bastığım her yerde onların vücudu olacağından eminim. Beni öyle hızlı ısıırırlar ki, beş dakika içinde sadece iskeletten ibaret kalırım. Üstümüzde esintiyle sallanan ağaçların hışırtısı var. Yakında bir yerlerde bir akıntı var. Burası gürültüyle dolu bir yer. Evin yanında duran eski, mavi hurda dışında etrafta hiç araba yok ama burası bir otoyoldan daha gürültülü.

Büyükbabam kapıyı çalıyor. Tıklattığında kapıdan pembe bir boya tabakası kırılıp yere düşüyor. Uzun bir süre yanıt gelmiyor. Sonra önlüklü bir kadın kapıyı hafifçe aralıyor ve o aralıktan tek gözünü bize dikeyor.

“Ne istiyorsunuz?”

Büyükbabam öksürüyor. “Ben Peder Patron. Randevumuz var.”

Kadın kapıyı biraz daha açıyor ve omzunun üstünden bağılıyor: “Celia, vaiz geldi.”

Üzerine biraz daha ışık vurunca kadının siyahi olduğunu görebiliyorum. Önlüğünün her tarafında kırmızı ve yeşil elmalar var.

Evin içinden öksürük sesleri geliyor. Sonra, kapıdan dışarı büyük bir hastalık esintisi geliyor ve doğrudan üstümüzden geçiyor. Koku burnuma öyle bir hücum ediyor ki, neredeyse aşağı düşeceğim. Kuzunun kanının kokusu bu. Büyükbabam bir koku almıyor, kadına kafa sallayıp gülümsüyor sadece. O kokunun geldiği yere girmek çok

korkutucu geliyor, o yüzden veranda basamağında bekliyorum. Ama büyükbabam içeri girmeye yelteniyor bile. “Hadi, girelim artık,” diyor bana.

O vahşi böceklerin olduğu yere tekrar bakıyorum ve kendimi eve girmeye zorluyorum. Arkalarından yürüyorum. Karanlık koridora girdiğimizde kafaları siyah silüetlere dönüşüyor.

“...Mercy adında,” dediğini duyuyorum büyükbabamın. Kafasını eğmiş, önlüklü kadınla konuşuyor. Boğazım düğümleniyor, bu sefer “Carmel” kelimesi orada kalıyor.

Üst kata çıkmıyoruz ama birden evin arka kısmındaki bir yatak odasına giriyoruz. Yatağın içinde üstü pembe battaniyelerle örtülmüş bir kabartı var. Duvara çiviyle asılmış ahşap haçın altında çekmeceli bir dolap var. Burada panjurlar kapalı, güneş aralardan ince çizgiler halinde geçiyor. Böceklerden biri içeri girmiş, perdenin içinde güneşleniyor. Sanki bu odaya kimse girmemiş gibi duruyor. Sanki yataktaki yığın, uzun süreler kendi başına bırakılıyormuş gibi. Bir an dışarıda, o ısırın böceklerin arasında olmak buradan daha iyi diye düşünüyor ve kapıya doğru yöneliyorum. Ama büyükbabam kapıya benden önce varıyor ve sertçe kapatıyor, sonra da elini boynuma koyuyor ve beni odaya doğru itiyor.

“Celie, geldiler,” diyor önlüklü kadın.

Kabartı kıpırdanıp inliyor.

“Hadi Celie, bir sürü işim var.” Önlüklü kadın çok yorulmuş gibi konuşuyor.

Sonra örtülerin altından büyük, kahverengi bir göz çıkıyor. Sonra bir el çıkıyor, örtüleri aşağı indiriyor. Kadının gözleri çıldırmış gibi bakıyor.

“Ah, büyükbaba, hayır...” diye fısıldıyorum.

“Şşş, çocuğum,” diyor bana. “Kadın çok hasta.”

Büyükbabam odada ilerliyor, siyah bağcıklı ayakkabılarıyla parkeleri gıcırdatıyor. Beni boynumdan iterek yanında sürüklüyor. Yatağın yanındaki ahşap sandalyeye oturuyor, İncil’ini elinde tutuyor.

“Bugün olmaz,” diye mırıldanıyor kabartı.

“Olacak canım. Kutsal ruh etraftayken bundan istifade etmen lazım. Onu hevesle karşılayıp, ‘Evet, bugün,’ demelisin.”

Büyükbabam İncil’i yatağa koyuyor ve boş eliyle örtüleri kenara çekmeye çabılıyor ama kabartı örtülere iyice tutunuyor.

“Seni bırakırsam Carmel, olduğun yerde kalacağına söz verir misin?”

“Evet,” diyorum. “Hayır.”

“Çocuk şifada yer almak istemez mi?” diye soruyor önlüklü kadın.

Büyükbabam ağzını ardına kadar açıp dişlerini gösterek yaptığı o gülümsemeyi takınıyor. “İstemez olur mu? Sadece kendini bazen ruhun gücüne biraz fazla kaptırıyor.”

Sonra beni bırakmanın güvenli olacağına karar veriyor. Odada kalıyorum ama kabartının bulunduğu yataktan uzaklaşıyorum.

“Ruhunda bir hastalık olduğunun biz farkındayız tabii. Ama doktor ne diyor?” diye soruyor büyükbabam.

Kadın dudaklarını sıkıyor. “Multiple skleroz*.”

*Beyni ve omuriliği tutan özbağışıklık hastalığıdır. Kısaca MS olarak anılır. -c.n.

korkutucu geliyor, o yüzden veranda basamağında bekliyorum. Ama büyükbabam içeri girmeye yelteniyor bile. “Hadi, girelim artık,” diyor bana.

O vahşi böceklerin olduğu yere tekrar bakıyorum ve kendimi eve girmeye zorluyorum. Arkalarından yürüyorum. Karanlık koridora girdiğimizde kafaları siyah silüetlere dönüşüyor.

“...Mercy adında,” dediğini duyuyorum büyükbabamın. Kafasını eğmiş, önlüklü kadınla konuşuyor. Boğazım düğümleniyor, bu sefer “Carmel” kelimesi orada kalıyor.

Üst kata çıkmıyoruz ama birden evin arka kısmındaki bir yatak odasına giriyoruz. Yatağın içinde üstü pembe battaniyelerle örtülmüş bir kabartı var. Duvara çiviyle asılmış ahşap haçın altında çekmeceli bir dolap var. Burada panjurlar kapalı, güneş aralardan ince çizgiler halinde geçiyor. Böceklerden biri içeri girmiş, perdenin içinde güneşleniyor. Sanki bu odaya kimse girmemiş gibi duruyor. Sanki yataktaki yığın, uzun süreler kendi başına bırakılıyormuş gibi. Bir an dışarıda, o ısırın böceklerin arasında olmak buradan daha iyi diye düşünüyor ve kapıya doğru yöneliyorum. Ama büyükbabam kapıya benden önce varıyor ve sertçe kapatıyor, sonra da elini boynuma koyuyor ve beni odaya doğru itiyor.

“Celie, geldiler,” diyor önlüklü kadın.

Kabartı kıpırdanıp inliyor.

“Hadi Celie, bir sürü işim var.” Önlüklü kadın çok yorulmuş gibi konuşuyor.

Sonra örtülerin altından büyük, kahverengi bir göz çıkıyor. Sonra bir el çıkıyor, örtüleri aşağı indiriyor. Kadının gözleri çıldırmış gibi bakıyor.

“Ah, büyükbaba, hayır...” diye fısıldıyorum.

“Şşş, çocuğum,” diyor bana. “Kadın çok hasta.”

Büyükbabam odada ilerliyor, siyah bağcıklı ayakkabılarıyla parkeleri gıcırdatıyor. Beni boynumdan iterek yanında sürüklüyor. Yatağın yanındaki ahşap sandalyeye oturuyor, İncil’ini elinde tutuyor.

“Bugün olmaz,” diye mırıldanıyor kabartı.

“Olacak canım. Kutsal ruh etraftayken bundan istifade etmen lazım. Onu hevesle karşılayıp, ‘Evet, bugün,’ demelisin.”

Büyükbabam İncil’i yatağa koyuyor ve boş eliyle örtüleri kenara çekmeye çaballıyor ama kabartı örtülere iyice tutunuyor.

“Seni bırakırsam Carmel, olduğun yerde kalacağına söz verir misin?”

“Evet,” diyorum. “Hayır.”

“Çocuk şifada yer almak istemez mi?” diye soruyor önlüklü kadın.

Büyükbabam ağzını ardına kadar açıp dişlerini gösterek yaptığı o gülümsemeyi takınıyor. “İstemez olur mu? Sadece kendini bazen ruhun gücüne biraz fazla kaptırıyor.”

Sonra beni bırakmanın güvenli olacağına karar veriyor. Odada kalıyorum ama kabartının bulunduğu yataktan uzaklaşıyorum.

“Ruhunda bir hastalık olduğunun biz farkındayız tabii. Ama doktor ne diyor?” diye soruyor büyükbabam.

Kadın dudaklarını sıkıyor. “Multiple skleroz*.”

*Beyni ve omuriliği tutan özbağışıklık hastalığıdır. Kısaca MS olarak anılır. —e.n.

“Onun için çok genç.” Büyükbabam da aksanını önlüklü kadınmkine benzetmeye başlıyor.

“Evet, genç. Şimdi aklına da etki etmeye başlıyor.”

“Ruhsal kırıklığın nereye vardığına delalettir bu da.”

Kadın kafasını iki yana sallıyor ve gözlerini önlüğündeki elmaların üstüne siliyor. “Zavallı Celie.”

“Acaba onu şu örtülerin arasından çıkarabilir misin?”

Yataktaki kişi kafasını iki yana sallıyor –gür, siyah saçlar bir anda örtülerin altından kendini gösteriyor. Kadın örtüleri hastanın yüzüne kadar indiriyor.

“Hadi kızım.” Kadın acaba hastanın annesi mi diye merak ediyorum. Kabartının kaç yaşında olduğunu tahmin etmek zor. Bazen yaşlı bir kadın gibi gözüküyor, bazen benim yaşında olabilirmiş gibi sanki. Kadın ince kollarını Celie’ye sarıyor ve onu oturtabilmek için doğrultmaya çalışıyor.

“Celie, canım, birazcık yardımcı olabilecek misin acaba?”

Hissedebiliyorum: Kadın bunu yapmaktan bıkmış. Yataktaki kabartının bakımını üstlenmekten artık yılmış ve bitmesini istiyor. Artık verandadaki o kırık sandalyede oturup çayını yudumlayabilmek istiyor. Sigarasını yakıp dumanının ağaçların arasında süzülerek uzaklaşmasını izleyebilmek, artık düşünecek ve endişelenecek bir şeyi olmasını istiyor.

Bunların hepsini görebiliyorum. Kadın bana keskin bir bakış atıyor, gördüğümü fark etmiş gibi.

Bir şekilde yataktakini kaldırıyor ve örtünün altından büyük bir kız çıkıyor, yaşlı bir kadın değil. Dudakları çatlamış, vücudu çok incelmış, kemikleri belirmiş, uzuvları

garip yönleri işaret ediyor –sanki çözülmesi gereken bir bulmacaymış gibi. Aklıma Melody’nin oyuncak bebek gibi kalakaldığı gün geliyor.

“Böyle oluyor,” diyor önlüklü kadın. “Doktorlar ‘Spastiklik’ diyor.”

Celie’nin eli örtünün altından yine çıkıyor ve bu sefer adamakıllı görebiliyorum: Teni o kadar kötü olmuş ki, ilk bakışta pis bir mor eldiven giymiş sanıyorum. Örtüler artık tamamen sıyrılıyor ve Celie’nin üstündeki bebekmavisi, fırfırlı geceliği görebiliyorum. Vücudunun ona ne kadar acı verdiğini de görebiliyorum. O kocaman yuvarlak gözlerinde, etraflarından hiçbir şey anlayamayan hayvanlardaki korku var. O an kendimi kötü hissetmeye başlıyorum, onu yataktaki bir kabartıdan ibaret gördüğüm için.

Büyükbabam İncil’ini aralıyor, avcunu sayfanın üstüne bastırıyor ve konuşuyor: “Çağırırım, bizzat Sen’i çağırırım Tanrım. Bu hasta ruhu iyi etmen için...”

Konuşmaya devam ediyor, benim kulaklarımsa bir süre sonra onun kelimelerinden çok pencerenin yanında vızıldayan sineğe odaklanıyor. Vızıltı o kadar büyük bir gürültü halini alıyor ki bütün oda vızıltıyla titriyormuş gibi oluyor ve haliyle ben de titriyorum. Sanki ben böceklerle birmişim gibi hissetmeye başlıyorum, kanatlarımı çırpıp ya da ensemi bacaklarımla kaşımak istiyorum.

Büyükbabam ruhtan kızın içine girmesini istiyor. Sonra gözlerini kaldırıyor, tavanda dönüp duran tozlu pervaneye bakıyor. Bir an bunun komik olduğunu düşünüyorum, sanki bu süre boyunca pervaneye konuşmuş ve ondan ruh istemiş.

Büyükbabam yatağa oturmamı söylüyor. Oturduğum-

da yatak gıcırıyor ve vızıltının yatakta da yankılandığını hissediyorum.

Odada bizimle olan bir şey var. Yumuşak, jöle gibi bir şey, görülmüyor ama aramızda hareket edip havada parıltılar oluşturunuyor. Artık korkmaya başlıyorum, etrafımızda hayaletler varmış gibi hissediyorum. Hareketsiz oturursam belki gideceklerini düşünüyorum.

“Aygıtlarımız ellerimiz olacak...” Büyükbabam kendi kendine konuşuyor.

Ellerini Celie’nin kafasına koyuyor, gür, siyah saçlarına dokunuyor ve avuç içlerim kaşınmaya başlıyor.

“Benim yaptığım gibi yap çocuğum,” diyerek bana bir öğretmenmiş gibi talimat veriyor. “Aynısını yap.”

Yatağın üzerinde diz çöküp onu taklit ediyorum çünkü ona çok güçlü bir yardım etme hissi duyuyorum. Hem de bu sefer zombi gibi değil. Gerçekten istiyorum. Nazik olmaya çalışıyorum –yüzü ve kafası kolay hasar görebilir gibi duruyor. Ellerim büyükbabamınkilerin altına geliyor ve kızın kulak kıvrımlarını hissedebiliyorum. Her şey mırıldanmaya, vızıldamaya başlıyor. Böcek, kanatlarını aynı ritimle sallamaya başlıyor. Ben, yatak, Celie, ışık –her şey onunla birlikte mırıldanıyor. Hayaletler içimden geçip uçuşuyor. Yataktan aşağı atılacağımı hissetmeye başlıyorum, o yüzden kızın kulaklarına tutunup gözlerimi kapatıyorum.

Sonra, ışıklar... Kızın vücudunda, halatlar şeklinde ışıklar varmış gibi onlara uzandığımda titreşip parlaklaşıyorlar. Ben onları havaifşekler gibi alevlendiriyorum. Artık vızıldama daha az geliyor, kafamın içini delmiyor. Uzun uzun, kısık seslerle geliyor ve bizi mıknaş gibi yapıştırıyor.

Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyorum.

Birdenbire kızıdan kopuyorum. Oda sessizleşiyor. Elmalı önlüklü kadın bir cam açıyor, dışarıdan kuş sesleri geliyor. Celie'nin kafasında duran ellerim ıslanmış. Kızın yüzü, kafası ter içinde kalmış. Mavi geceliği de ıslanmış.

Gözlerimi iyice açıp kızın gözlerine bakıyorum. Berak, kahverengi mermerlere benziyorlar. Kız bana gülümüyor ve artık ondan korkmuyorum. Aslında benim gibi bir kızmış. Sanki tavana uçup herkesle oradan konuşabilecekmişim gibi hafif ve çevik hissediyorum kendimi.

“Ellerini çek artık çocuğum,” diyor büyükbabam. Ellerim artık orada iyice sertleşmiş, ama yine de geri çekiyorum.

Celie gözlerini kırıştırıyor. Uzanıp yatağın yanındaki masadan suyla dolu bardağı alıyor ve tek dikişte suyu bitiriyor. Bunu yaparken hep birlikte onu izliyoruz. Örtüleri belinden aşağı ittirdiğinde kahverengi ayaklarını görebiliyoruz. Ellerini kafasına koyuyor, saçlarını düzeltiyor. Sonra bacaklarını kaldırıp yataktan yana salıveriyor, ayakları yerdeki kilime değiyor.

“Aman Tanrım, ben hayatımda böyle bir şey görmedim! Çocuk iyileştirdi onu! Celie iyileşti, Tanrı şahidimdir ki iyileşti!” diye bağılıyor önlüklü kadın. Odanın ortasında dizlerinin üstüne çöküyor, ellerini birleştirip yukarı kaldırıyor. Dizlerinin üstünde salınmaya başlıyor. “Şükürler olsun! Şükürler olsun! Şükürler olsun!” deyip duruyor.

Çok yoruluyorum, geri dönerken zorlanıyorum. Büyükbabam yolun kenarındaki bir dükkânda duruyor, Do-

rothy'ye bir poşet dolusu yiyecek ve yeni bir ocak alıyor. Ocakta çalışmasını sağlayan bir şişe gaz da var. Büyükbabam ocağı omzunun üstünde taşırken hiç zorlanmıyor. Yüzü şimdiye kadar gördüğüm en memnun halini almış, gülümsüyor, çok çok güçlü görünüyor ve topallığını öyle umursamıyor ki neredeyse hiç belli olmuyor.

Dorothy yiyecekleri turuncu ağılı poşetten boşaltıyor ve mutluluk dolu bir inilti çıkarıyor. Yeşil, mor ve sarı tonlarda bir sürü yiyecek... Kahverengi bir şeyden bir şişe. İki katlı, pembe bir kutu dolusu şeker. Dorothy meyveleri parmaklarıyla yokluyor, yeni ocağındaki mavi düğmelere sevgiyle dokunuyor.

Silver bir tane almam için şeker kutusunu uzatıyor. Dudakları şimdiden çikolataya bulanmış. Ama ben istemiyorum.

“Sen gerçekten bembeyaz olmuşsun Carmel,” diyor. “Sanki kusacak gibisin. Kusacak mısın yoksa?”

Kafamı iki yana sallıyorum ve sonra, merdivenlerde oturmama rağmen gözkapaklarım kapanmaya başlıyor ve böyle olur olmaz zihnimde Mercy'nin yüzünü görüyorum. Başını bana çevirmiş, bakıyor –hem de, iki gözkapağımın da ardında olduğu için, iki kez bakıyor. Yüzü bana bir şey anlatmaya çalışıyor ama kız konuşmıyor.

Ertesi gün, telefonu çalınca büyükbabam konuşabilmek için bizden uzağa gidiyor. Sonra da Dorothy'ye şöyle diyor: “Doktorlar kızı görmüşler ve inanamamışlar.”

Dorothy çizgili kamp sandalyesine oturuyor. “Ne dediler?”

“İnanamıyorlarmış, öyle dediler. Genelde bilim insanları inançsız olurlar gerçi, orası muhakkak. Ama işte, kanıt gözlerinin önündeymiş, öyle diyorlarmış.”

Dorothy burnunu ovalıyor. “Yani onaylandı mı diyor-sun? Bir onay mı var?”

Büyükbabam kafa sallıyor.

“Tıbbi bir onay hem de?”

“Evet, evet. Diyorum işte. Çocuğun bunda bir rolü olduğuna inanmıyorlarmış, başka bir şeyin payı olması gerektiğini söylüyorlarmış. Ama açıklayamıyorlar, bir şey söyleyemezler çünkü onlar inançsızlar.”

Dorothy parmağını burnuna vuruyor. “Bu onay çok iyi, çok güzel. Affet beni Dennis, ama daha önce emin olamamıştım, kalben tam olarak inanamamıştım. Ancak şimdi her şey çok güzel olacak, çünkü olayın gerçeğini artık biz-zat biliyoruz. Carmel,” diyerek bana sesleniyor, “bundan sonra bizim sözümüzden hiç çıkmamalısın. Artık yaramazlık yok. Alabileceğimiz o evi düşün, her birinize alacağımız o midillileri düşün.”

Ne demek istediğini bilmiyorum, o yüzden bir şey demiyorum. Az önce duyduklarımdan sonra ellerime hayretle bakıyorum. Kokusu, tadı değişmiş mi diye bakıyorum ama elimden yalnızca tuz tadı geliyor. Melody hasta olduğunda ona dokunmamdan sonraki hallerinin aynısı -içlerinde hâlâ biraz elektrik var. Daha önce, ben küçükken de bazen böyle olurdu fakat o zaman ne olduğunu bilmezdim.

Ne var ki bunu anlamamı sağlayan, ne büyükbabamın doktorlardan aldığı onay ne de Dorothy’nin sözleri. Celie sayesinde anladım.

Birileri gelip karavana taş atıyorlar.

“Bizi çapulcu, hırsız, uğursuz sandılar,” diyor Dorothy –daha önce de böyle demişti. “Bizi düzgün bir yere götürmelisin.”

Sonra kızlarla ben, fotoğrafımızı çeken bir adam görüyoruz. Bunu söylememeye karar veriyoruz, sırrımız oluyor bu. Sonra aramızda o adam hakkında bir şeyler uyduruyoruz. Ben onun bir ajan olduğunu söylüyorum, Melody şeytan diyor, Silver da sıçana benzediğini söylüyor –buna o kadar çok gülüyoruz ki yerlerde yuvarlanıyoruz.

Dorothy’dan çaldığımız bir bıçakla kendimizi kesip kanlarımızı birleştiriyoruz, kimseye söylemeyeceğimize yemin ediyoruz.

“Şimdi kız kardeş olduk,” diyor Melody.

Bunu dediği zaman içim ısınıyor. “Gerçekten mi? Sen ne diyorsun Silver?”

“Yani...” Kendinden emin şekilde konuşmuyor ama bıçağı külotunda temizliyor ve sonra elimi tutuyor. Gülerek geri dönüyoruz, bıçağı yerine koyuyoruz.

Ama Dorothy o fotoğraf makineli adamı zaten tanıdığını söylüyor –o da görmüş. Sonra taşlı insanlar geri geliyor ve kızlarla o kadar korkuyoruz ki ranzanın altına saklanıyoruz. Orada sıkış tepiş dururken Nico’nun gelip beni kurtarmasıyla ilgili bir hayale dalıyorum. Sonra oradan çıkıyoruz. Karavanın yan kısımlarında, taş gelen yerlerde göçükler olmuş. Büyükbabam karavanı bir parka sürüyor. Orasının zaten daha iyi olacağını söylüyor, çünkü orada bir tanıdık edinmiş.

Bir Yıl Kırk Üç Gün Sonra

Alice hayatımdan çıkıp gitmişti. Onu tekrar gördüğümde aradan ne kadar uzun süre geçtiğini o zaman fark edebildim. Eskiden sık sık karşılaşırdık –küçük kasaba hayatı sonuçta. Belki de bu süre boyunca benimle karşılaşmamaya çalışmış olabileceğini sonradan düşündüm –beni gördüğünde yan sokaklara sapıyordu belki de.

Çiftçi pazarı: güneş ışığıyla parıldayan, havasını elma suyu kokusu sarmış o uzun koridor. Alice de oradaydı işte, kolunda bir sepetle oradan oraya gidiyordu. O kısa, mor pelerin içindeki küçük bedeni, yankı dolu o koca odada sanki bir belirip bir kayboluyordu. *Pelerin tam da onun giyeceği türden saçma bir şey*, dedim kendi kendime. Ama onu görünce o eski sinirimi hissetmedim. Daha çok, anımın elektriksel bir yansıması gibi oldu, içinden akım geçen bir kablounun yere düşerken çıkardığı kıvılcımlar gibi bir şey.

Sonra Alice bana yaklaştı, bitki yağlarının olduğu tezgâha geldi ve numune ürünleri koklamaya başladı. Hemen yanına gittim.

“Alice.”

Bana döndüğünde elindeki mavi şişeyi az kalsın düşürecekti.

“Beth.” Gözleri oradan oraya kaymaya, kaçacak yer aramaya başladı.

Sonra, o anda, beni bir öfke dalgası sardı. O da bunu yüzümden okudu ve dudaklarını inatla büzdü, kimse anlamasa da onun gerçeği anladığını, bildiğini ifade etmek istermiş gibiydi. “Üzgünüm Beth, sana söylediğim şeyden hoşlanmadın ama ben sadece sana neler olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Bunu düşünen yalnızca ben değildim, kilisedekiler de bunu düşündüler. Şimdi gitmek zorundayım...”

“Ne? Sen neden bahsediyorsun? Çabuk anlat –hemen.”

Masada karşıma oturdu, bu konuşma için tuhaf bir ortamdı: kafenin çiçek desenli masa örtüleri, yıllar içinde yıpranmış, beyaz boyalı duvarlar, öteki masalardan gelen dikkatli, nazik konuşma sesleri...

“Sana bunu daha önce açıklamaya çalışmıştım Beth.” Bitki çayı poşetini fincanının içinde döndürdü, sonra da kaşığıyla bastırıp suyunu sıktı.

“Ama ben senin onu gerçekten kiliseye götürdüğünü bilmiyordum. Tanrı aşkına Alice.” Seslerimizi kısıp tutuyorduk ama insanlar yine de bize bakmaya başladı.

“Hayır, biliyordun.” Çayından bir yudum aldı, yüzünü ekşitti. “Söylemiştim sana.”

Haklıydı. O anda hatırladım. Paul ile ayrıldıktan kısa süre sonraydı. Paul’ün eve gelip gereken eşyalarını alması

ve olaysız bir ortamda Carmel ile biraz vakit geçirebilmesi için bir hafta sonu evden gitmiştim. Geri döndüğümde Alice'in orada olduğunu öğrenip biraz rahatsız olmuşum. Paul'ün yalnız olduğunu öğrenir öğrenmez gelmiş gibiydi. "Nasıl oldun?" diye sormuş Paul'e. "Kendi başına kalakaldın öyle, zavallım. Bak ne diyeceğim, izin ver de Carmel'i biraz dışarı çıkarayım, sen de biraz yalnız kal." Paul kendi kızına bakamayacak kadar acızmış gibi... Ama o, kafası meşgul ve dağınık olduğu için hemen, "Olur aslında," demiş. Carmel bana çok sonra Alice'in onu kiliseye götürdüğünü söylemişti. Duyduğumda Alice'e çok kızmıştım, çünkü bunu bize sormadan yapmıştı. Ama Carmel orayı anlatırken gülümsemişti ve ben de çok üzerinde durulacak bir şey olmadığını, diğer hatıralarının arasına karışıp, geçip gideceğini düşünmüştüm.

"Peki, evet, ama anormal bir şeye götürdüğünü söylememiştin." Artık onu ürkütmemek için sesimi iyice ayarlamaya çalışıyordum. Her şeyi iyice öğrenmek zorundaydım.

"Evet Beth, bir şifa törenine götürmüştüm onu."

"Neler oldu?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey olmadı. Sadece orada bulunsun, olanı biteni görsün istemiştim. En öne gidip oturmuş izlemişti. Oraya bakınca hâlâ onu hatırlıyorum, o izleyişini, arkasındaki o güzelim zambakları. Sonra, biraz sonra, ellerinde bir mırıltı hissettiğini söyledi. Sana daha önce de söylemiştim, biliyorsun. Ama çok sinirlenmiştin." Biraz irkildi.

Sen benim kızını, benim iznimi almadan nasıl oralara götürürsün, diye geçirdim içimden ama sesimi yumuşak tut-

tum. “Ee, peki, başkalarının da öyle düşündüğünü söylerken kimleri kastediyordun? Kimi Alice?”

“Hımm...” Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Çok iyi bir adamdı o. Carmel’in ılık dolu bir kız olduğunu söylemişti. Onunla Carmel hakkında sohbet etmiştik.”

“Sohbet mi etmiştiniz?”

Artık rahatlamaya, hikâyeyi anlatmaya başlamıştı. “Evet. Yaşlı bir adama göre yakışıklıydı da. Yani, karizmatik tiplerdendi işte, bilirsin. Mavi gözleri müthişti. Tam olarak nelerden bahsettiğimizi bilemiyorum. Carmel, evet, sonra... Adama annemi Lourdes’a götürdüğüm zamanı anlattım. Onunla da çok ilgilenmişti.” O an, Alice’in ona birazcık iyi davranan herkesten hoşlandığını fark ettim.

Kafamda bir şimşek çaktı. Duvarlarda ılık dolu bir su akıyormuş gibi oldu. Sonra her şey berraklaştı. Masanın üstündeki çiçekler, sanki bir kutu mücevher halini aldı.

“Adama başka neler anlattın? Neler öğrenmek istedi Alice?”

Kadın durup irkildi, gözlerini bana dikti.

“Doğrusu, pek hatırlamıyorum. Çok önemli bir şey değildi...”

Yüzündeki gülümseme yine kaybolmaya başladı. Fincanı kaldırmak için bileklerini oynattığında bileziklerini fark ettim. Gözlerimin önünde hâlâ. Çok sıradışı şeyler—deriden, olta iğnesiyle bağlanmış ve birkaç renk ipten bir örgüyle süslenmiş. İki bileğinde de aynı şeyden birer tane vardı, bir şeyi kapatıyorlar gibi... Beklenmedik bir şekilde onun için, hepimiz için farklı düşünmeye başladım bir anda —bunu daha önce nasıl kavrayamamıştım? Alice’in özelliklerinin bir kısmı gibi görünmüştü o zamanlar: kris-

taller, düş kapanları, o ruhani konuşmalar, evrenle konuşmalar, Kabala öğretileri...

İsa'nın Kanı. Gözlerimi kapadım ve bu kandan bir dalga beni baştan ayağa yıkadı sanki.

"Alice, ben kötü bir insan mıyım?"

"Beth, yani... Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Bunu hak ettim mi?"

Gözlerimi açtım. Alice'in beti benzi atmıştı. "Farkındasın, değil mi?" dedim. "Bu bilgilerle polise gitmemiz gerekecek."

Alice, kiliseyi işleten insanlarla birlikte sorguya çekildi. Adamın nasıl görüldüğü dışında, Alice'in pek bir şey bilmediği yoktu, söyleyeceklerinin çoğunu da söylemişti.

Aile birimi memuru Maria, bana kiliseyi yönetenlerin acayip bir grup olduğunu söyledi: uzun eşarplı, ceplerinde kutsal su taşıyan kadınlar. Orada, Carmel'in gittiği gün birçok yabancı varmış, öyle demişler, ama zaten sık sık öyle olurmuş, o küçük kiliseleri çok popülermiş ve "camiada" çok bilinen bir yermiş. "Evet, doğru, vardı öyle bir adam." Ama zararsız biri olduğundan eminlermiş, hele ki kiliseleri için. Oraya erkenden gelmiş. "Mary, onunla sen konuşmuştun, değil mi?" "Evet, ben konuştum. Yabancıydı sanırım, nereliydi emin değilim. Adını da söylemişti ama, ne yalan söyleyeyim, ne yalan söyleyeyim... Bu kadar tatlım. Hafızam artık eskisi gibi değil, hem zaten kilisemizde kimseye bir zarar da gelmez, gelemez. Biz iyi insanlarız. İyilik peşindeyiz hep..."

Bütün bunları hazmetmeye çalışarak yatağıma uzandım, Alice bunları anlatırken duvarlarda gördüğüm ışıklı su manzarasını anımsadım. *Bu onun hayatını anlatan bir film gibi*, diye düşündüm ve kesilmiş sahneleri görmek üzere olduğum için heyecandan kendimi kaybedecek gibi olmuşum. Tıpkı o gün sirkte görmüş olabileceğini düşündüğünüz, çadırın katları arasında gezinen palyaço yüzü gibi. Bir teneke kutunun içine hapsolmuş, hiç oynatılmamış bir film.

O anda, sanki bir rüyadaymışım gibi, labirentten hiç çıkamamışız, hâlâ Carmel ile birlikte oradaymışız gibi düşünmeye başladım. Porsuk ağacından duvarlarla birbirimizden kopmuşuz, ne kadar yakın olduğumuz ancak tepeden bakılınca görülebiliyormuş...

“Onun için dua edeceğiz,” demiş kadınlar Maria’ya, polis merkezinden giderlerken. Yapmacık gülümsemeleleriyle uzaklaşmışlar ki o çiçek aranjmanlarına bir an önce dönebilsinler, eklem iltihaplı bacaklarını kilise sandalyelerini iyice düzenleyebilmek için oraya geri götürebilsinler. Büyülerine, sihirli sözcüklerine kavuşsunlar. “O küçük kız için dua edeceğiz. Adı neydi?”

Carmel’in haritası artık duvarda sararmaya, köşeleri kıvrılmaya başlamıştı. Uzun süredir yeni bir isim yazılmıyordu. Alice’in adının yanından bir çizgi çektim ve *Kilisedeki Kadınlar* yazdım, harfleri de kadınları hayal ettiğim gibi uzun ince yaptım.

Sonra bir çizgi daha çektim, yanına soru işareti koydum.

39

Büyükbabam çok neşeli. Beni görmek isteyen önemli bir adam varmış, öyle söylüyor.

“Papazla kasabada buluşacağız. Güzel kıyafetlerimizi giyeceğiz. Hayatında olmadığın kadar uslu durmanı istiyorum senden, tamam mı?”

“Biz de gelebilir miyiz?” diye soruyor Silver.

“Hayır, yalnızca Carmel ile ikimiz gidiyoruz.”

“Anladım.” Silver bana dik dik bakıyor. Bana hâlâ Melody kadar yakın davranmıyor, kardeşlik yemini etmemize rağmen.

Bugün gökyüzü berrak, bulutsuz ve hava da çok sıcak. Büyükbabam beni çok güzel bir otele götürüyor. Burası bir Hollywood filminden çıkmış gibi duruyor. Kapısının iki yanında birer devasa sütun ve saksıda yetişen ağaçlar var. Büyükbabam elimi sıkıca tutuyor, onunki nedense titriyor. İçerisi serin ve üstünde yürüdüğümüz hah sanki kadifeden yapılmış.

Büyükbabam oradaki masaya doğru ilerliyor. “Papaz Munroe’yu görmeye geldik.”

“Evet, o da sizi bekliyordu.” Masanın arkasındaki kadın çok güzel, kulaklarından altınrengi yaprak şeklinde küpeler sarkıyor. “Merhaba tatlım. Ne kadar güzel bir küçükhanım.”

Masanın üstünden eğilip bana yaklaşıyor, gülümsüyor. Parfümünün kokusunu alıyorum –meyve gibi, pasta gibi bir şey kokuyor. Kokuyu burnumun alabileceği kadar içime çekiyorum, elimde olsa hepsini bitireceğim.

“Evet, evet, teşekkürler. Biz papazın yanına geçelim artık. Nerededir?”

Kadın solunu işaret ediyor. “Şurada, kahve içiyor. Güle güle tatlım,” diye sesleniyor bana, büyükbabam beni çeğiştirirken. Omzumun üstünden ona bakıyorum, biz uzaklaştıkça küçülüşünü izliyorum.

“Dennis.”

Büyükbabam donakalıyor. Ses, bir bitkinin arkasından geliyor.

“Munroe? Orada mısın?”

Bir adamın kafası bitkinin üstünden çıkıyor.

“Dennis. Buraya gel, çocuğu da getir. Oturun.”

Gidip Munroe’nun yanına oturuyoruz. Bu adamın teni çok pürüzsüz, çenesinden boynuna doğru inen kırışik kısmı bile. Dişleri kafası için fazla büyükmüş gibi görünüyor.

Siyah-beyaz kıyafetli bir kadın, gümüş bir çaydanlık getiriyor. “Sana da bir şey ikram edebilir miyim çocuğum?” diye soruyor. Çok güzel, yumuşak bir ses tonu var.

Büyükbabam lafa karışıyor: “Süt. O da süt içer.”

Çayı fincanlara koyuyorlar ama bilin bakalım ne oluyor? Konulan şey, çay değil kahve –kokusundan anlıyorum– ve daha önce hiç çaydanlıktan koyulan kahve görmemiştim. Munroe gözlerini benden hiç ayırmıyor, sırtıp duruyor.

“Demek bu kızımız Mercy.”

Hayır, benim adım Carmel, demek üzereyken büyükbabam hemen araya giriyor: “Evet. Tanrı’ya şükürler olsun.” Tırnaklarımı canım yanana kadar avuççime batırıyorum ve büyükbabama sert bakışlar atıyorum, ama o hiç fark etmiyor.

“Evet. Tanrı’ya şükür.” Munroe bunu neredeyse bağırarak söylüyor ve ben bunu çok utanç verici buluyorum çünkü insanlar dönüp bize doğru bakıyorlar.

Birbirlerinin dibinde duruyorlar, konuşup duruyorlar ve sesleri gitgide kısılıyor. Ben de gözlerimi sütüme dikiyorum, hiç içmiyorum, sadece yüzeyinin kalınlığını, kaymağını izliyorum. Birden, otel girişindeki masaya bakan kadının arkasında bir takvim olduğunu hatırlıyorum –şu sayfaları her gün koparılanlardan. Bugün 30 Mayıs’mış, öyle yazıyordu takvimde. Midem bulanıyor.

“Büyükbaba,” diyorum. Bunu söylemeye hazırlandığımı bile bilmiyordum, aniden konuşuyorum. “Benim doğum günüm geçti mi?”

İkisi de kafasını kaldırıp bana bakıyor, ikisinin de gözleri parıldıyor. Sanki bira içmişler gibi. “Doğum günün mü?” Kafası karışmış gibi duruyor.

“Doğum günüm mart ayında ama ben hiç hatırlayamıyorum...” Noel’i kutladık ve bir kiliseye gittik. Berbat bir gündü, annemi ve onunla yaptığımız Noel işlerini çok özlemiştim. “Noel’den sonra hep benim doğum günüm kutlanır.”

“Doğum günü...” Büyükbabam kafasını yine Munroe’ya doğru eğiyor ve yaşlı adamlara özgü bir şekilde gülüyorlar, kafalarını iki yana sallıyorlar. Bu hareket, sanki

kendi aralarında, “Çocuklar... Sırf hediye, balon, sürpriz düşünüyorlar, değil mi?” anlamına gelen, sessizce bir anlaşma gibi.

Kapkara, minik bir sinek bardağın etrafında tur atmaya başlıyor ve sütün içine düşüyor.

Kısık sesle konuşuyorlar ama büyükbabam bir ara dayanamayıp, “Hayır, televizyon olmaz,” diyor. Munroe sakinleştirmesi için ellerini ona uzatıyor.

Ellerim ve ayaklarım tuhaflıkla titriyor. Ben artık dokuz yaşında mıyım? Ben dokuz yaşına geldim ve bunu fark edemedim mi? Bu mümkün mü?

Sineğin can çektiğinin farkındayım. Camın öte tarafına yüzerek geçmeye çalışıyor, bacakları beyaz sıvının içinden çıkıp duruyor, burun kıllarını andırıyor. Hayvan sütün içinde boğulmak üzere. *Onu kurtarmalıyım*, diye düşünüyorum, *büyükbabamın çay kaşığını alıp onu oradan çıkarmalıyım...* Ancak yapmıyorum. Kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum ama izliyorum, izliyorum, üst dudağımda bir damla ter oluştuğunu hissediyorum. Munroe, büyükbabamla konuşmayı kesiyor ve bana bakıyor. Gülümsediğinde dişleri plastiğe benziyor.

Üst dudağımı siliyorum ve su parmağıma kadar geliyor. Munroe’yu sütün içinde düşünüyorum, elleriyle ayaklarını sütün içinden çıkarmaya çalışıyor, boğuluyor... Sineğin yerini Munroe’nun aldığını, sineğin de Munroe kadar büyük olup onun sandalyesine oturmuş bacaklarını sarkıttığını, o tuhaf ağzıyla kahve içtiğini hayal ediyorum.

“Ne yapıyorsun çocuğum?” diye soruyor büyükbabam.

O sırada büyükbabamın gümüş kaşığını alıp sütün içine daldırmış, sineği oradan çıkarıp süt bardağımın üstündeki

mendile koymuştum. Hayvan minik bir süt birikintisinin içinde duruyor, titreşiyor. Tekrar özgür olabilmek için vücudundaki süttten kurtulmaya çalışıyor.

Munroe, "Bu mahluklar kir ve yıkım getirirler," diyor. Ben onu durduramadan önüme uzanıyor ve sineği kâğıt mendilinde eziyor. Geriye yalnızca beyaz zemin üstünde siyah bir leke kalıyor.

Karavana döndük. Yatağımın üstündeyim, yüzümü örtülere gömüyorum. Kapılar açık, Melody ile Silver dışarıda, yağmur yağmasına rağmen oyun oynamaya devam ediyorlar.

"Gel, bizimle oyna," diye sesleniyor Silver.

Cevap vermiyorum. Konuşmak istemiyorum.

"Bunun yine ne derdi var?" diyor Dorothy. İkizlerden daha uzakta olduğu için onun sesi daha cılız geliyor.

"Doğum gününde bir hediye almadı diye."

"Ondan değil. Hayır, ondan değil." Hiç konuşmayacağım sanmıştım ama şimdi bağıriyorum.

"Of, Tanrım," diyor Dorothy, sorunlarına bir sorun daha katmışım gibi.

Ama Silver durmuyor. Keşke çenesini kapasa, bunu çok istiyorum.

"Çok kızdı -mumlu bir pastası olmadı çünkü. Güzel bir parti de yapılmadı onun için, misafirler gelip pembe kurdeleli hediyeler vermedi."

Sanırım bu, Silver'ın hayalindeki partinin tanımı.

Melody'nin sesini duyuyorum. "Ben sana pasta yaparım Carmel. Şu kek kalıplarından alırım, etrafı biraz süslerim, mum yerine ince dallar kullanırım..."

Melody yakınlarda bir yerde fısıldıyor. Muhtemelen kapının hemen yanında, içeriye bakıyor. Ama ben yine uzanıyorum, kendimi örtünün altına gömmüş vaziyetteyim ve keşke, keşke burada olmasam diye dileyip duruyorum. Pasta umurumda değil, hediyeler de. Ama insan nasıl dokuz yaşında olur da haberi olmaz? Bu nasıl mümkün olabilir ki? Annem, çift basamaklı yaşlara geçmeden önceki son yaşım olacağı için dokuz yaşın öneminden bahsetmiş ve bu doğum günümde büyük ihtimalle özel bir şeyler yapabileceğimizi söylemişti.

“Beni yalnız bırakın,” diye bağıryorum yatak örtüsünün altından. İçerisi nefesim yüzünden sıcak ve nemli bir hal alıyor. “Dokuz yaşına girmişim ve kimse bunu zahmet edip bana söylemiyor. Beni yalnız bırakın, hepiniz. Ben annemi istiyorum.” Onu o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor.

Yine Dorothy’nin sesini duyuyorum. Sesi esintiyle savruluyor. “Kendi haline bırakın onu kızlar. Kendi kendine iyileşir, bırakın siz.”

★★★

İlerleyen saatlerde, Dorothy bizi külahta dondurma almak için benzin istasyonuna götürüyor. Hepimiz yeşil dondurma alıyoruz ama Dorothy beyaz alıyor. Benzin istasyonunun yanında banklara oturup yemeye başlıyoruz: Dorothy ile ikizler bir banka, ben başka bir banka.

Dorothy kollarını ikizlere dolamış, dondurmasını yavaşça yiyor. Kızlar ona yanaşıyor, ikisi de birer tarafında. Dorothy de bazen çenesini onların kafasına değdiriyor. Bunu yaparken kızların güneş kadar sıcak saçlarının verdi-

ği o güzel hissi tatmaya çalıştığını ve kızları ne kadar sevdiğini biliyorum. Melody kafasını çevirip ona gülümsüyor ve Dorothy de kızını gözlerinin hemen altından öpüyor.

“Önce biri, sonra öbürü,” diyor ve sonra da Silver’ı tam olarak aynı yerden öpüyor. “Benim güzel bezelyelerim,” diyor onlara.

Sonra onlarla İspanyolca konuşmaya başlıyor. Gülüyor, onlara daha sıkı sarılıyor.

Dondurmamın çoğunu tek bir seferde yiyorum.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor Dorothy, ben ayağa kalkınca.

Dondurmanın kalanını çöpe atıyorum. “Tuvaletleri var mıymış diye bakmaya.”

Dondurmayı aldığımız adam geçerken beni izliyor. Kafası sanki camın ardında havada duruyor. Tuvalet, arkadaki bir kulübenin içinde ve sifonu da zincir yerine ip. Bir sinek, duvardan bir şey yalamaya çalışıyor. Sifonu çekince klozetin kapağını kapıyorum, üstüne oturuyorum ve sineği izlemeye başlıyorum. Duvarın başka bir noktasına konduğunda vızıldamaya başlıyor ve bir süre orada mutlu oluyor –sanki insanların gelip ihtiyaçlarını giderdiği karanlık, pis bir kutuda olduğunun hiç farkında değil. Artık cebimde taşıdığım kalemi yokluyorum ve uzun bir süre tuvaletin duvarını kazımaya uğraşıyorum –*Carmel Buradaydı*– ve altına bir de kalp konduruyorum. İşim bittiğinde sinek C harfinin üstünde bir tur atıyor ve bu her nedense çok hoşuma gidiyor. Sanki bir şeyi beraber kutluyoruz.

Dışarıda Melody bekliyor, ben de o içerideyken onu bekliyorum.

“Yine duvara mı yazdın Carmel?” diye soruyor, ellerini kurularak dışarı çıkarken.

“Hı-hı.”

“Eh, umarım annemin tuvaleti gelmez, yoksa laf işitirsin.”

Dorothy karavanın plakasında adımın yaldızlı yapıştırıcıyla yazılı olduğunu görünce çıldırmıştı. Ben onun göremeyeceği kadar küçük yazdığımı sanmıştım ama gözleri aşırı keskin. Koluma konan böceğe bir fiske atıyorum. “Umurumda değil.”

İki gaz pompasının yanındaki betonun üstüne oturuyoruz. Betonun üstündeki mavi boya soyulmaya başlamış. Kabuklaşmış boyalardan birinin altına parmağımı sokuyorum ve biraz daha boyayı kazıyorum, bir yandan da bunun neden çok güzel bir his olduğunu düşünüyorum.

“Annemin senin doğum gününü hatırlamamasına üzüldüm,” diyor Melody. Artık akşam olmaya, hava soğumaya başlıyor. Melody’nin elbisesinin üstünde artık Dorothy’nin ördüğü bir kazak var ama Dorothy’nin o renk yünü nereden bulduğunu bilmiyorum. Pembeyle turuncunun ortası bir renk. Görür görmez dişleriniz donuyor, sanki bir anda ağzınıza bir kilo dondurma atmışsınız gibi. Ama Melody çok seviyor galiba, hep giyiyor.

“Önemli değil,” diyorum. “Senin hatan da değil zaten.”

Dükkanın arkasında bir ağaçlık var. Ağaçların bazılarında canavar gibi kırmızı çiçekler yetişmiş.

“Öyle, ama yine de haksızlık.”

“Ama...” Artık umurumda olmadığını nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum. Dorothy’nin Silver’a hâlâ sarıldığı banka doğru bakıyorum.

“Annen biraz İsa’nın annesine benziyor ama oğlu yerine ikiz kızları var işte.”

Birdenbire büyükbabamın İsa hakkında çok fazla konuştuğunu fark ediyorum. Tanrı hakkında da tabii. Ama İsa'nın annesinden hiç bahsettiğini hatırlamıyorum.

“Öyle sanırım. İkisinin de saçları uzun.” Bir süre sessiz kalıyor. “Artık dokuz yaşında olduğuna göre, kendini daha farklı hissediyor musun?”

“Galiba.” Burnumu biraz kaldırıp havadaki benzin kokusunu çekiyorum. Bu kokuyu seviyorum –ispiroya benziyor. Ya da kadın parfümüne, ama tehlikeli bir koku. Soyulan mavi boya, kırmızı çiçekler, Melody'nin dişlere zarar kazağı, benzin kokusu ve dokuz yaşında olduğum bilinciyle fark ediyorum ki artık büyümüşüm –hem de her zamanki gibi yavaş yavaş değil, birdenbire ve aceleyle. Hem de dokuz yaşını da geçmiştim artık –belki çeyrek yıl daha geçmiş. Elimi gaz pompasının sıcak, mavi demirine bastırıyorum.

“Babam o ellerde büyük bir güç olduğunu söylüyor,” diyor Melody, yüzü çok ciddi.

Ellerim ilk defa gözüme bu kadar büyük görünüyor. Dokuz yaş elleri. “Evet. Artık ellerimi bir yere bastırdığımda hissedebiliyorum –yaptıkları şeyi yani.”

“Nasıl bir his?”

“Şok gibi. Bilinçli olarak yapabiliyorum.”

“Hoşuna gidiyor mu?” Melody de boya sökmeye başlıyor.

Omuz silkiyorum. “Başımı döndürüyor biraz.” Tırnağımın altına büyük bir boya parçası alıp uzun bir şerit söküyorum.

Sırtımı gaz pompasının sıcak metaline dayayıp ısıtıyorum. Her yer canlıymış gibi geliyor artık, hava bile. İçimde

de bu hissi duyuyorum, biraz canımı yakıyor ama güzel bir şekilde. Artık Dorothy'nin ikizleri sevip beni sevmeyi biliyorum, hem de kendimi sevdirmeye çalışmama rağmen ve bunun belki de iyi bir şey olabileceğini düşünüyorum, çünkü o benim annem değil. Ama benim annem olmaya çalışsaydı ve birbirimizi sevseydik, işler çok değişebilirdi –sonsuz kadar annem olurdu ve ben de onun istediği gibi bir kız olmak zorunda kalırdım. Fakat onun kızı olmadığımı göre, yaşamımı istediğim gibi şekillendirebilirim. Her şey olabilir.

Sonunda bir parti yapıyoruz. Dorothy pembe kremalı bir pasta almış ve üstüne dokuz tane pembe mum dikmiş. Bana doğum günü kâğıdına sarılı bir hediye veriyor, kutunun içinden boynu naylon dantelle süslenmiş, beyaz bir elbise, bir de birkaç uğurböceği ve kelebek çıkartması çıkıyor. Çıkartmaları ikizlerle paylaşıyorum, bazılarını yüzlerimize yapıştırıyoruz. Kelebeklerden birini gözlerimin üstüne koyuyorum.

“Elbiseni istersen bugün giyebilirsin,” diyor Dorothy. “Dokuz çok özel bir yaş olduğu için Papaz Munroe seni kilisesine götürecektir. Herkes orada seni bekliyor.”

En azından elbiseyle gidecek kırmızı ayakkabılarım var. Ayakkabı alışverişine çıktığımızda bacaklarımı sandalyenin altına sakladım, hiçbir şey denemeyi kabul etmedim. Artık o dandik köseleleri giymek istemiyordum ve dokuz yaşında olduğuma göre bunlara karar verebilecek yaşa geldiğimi düşündüm. Dorothy hemen pes etti. Herhalde manto meselesini hatırladı.

Büyükbabam, “Çok güzel bir gün olacak. Haber yayılıyor,” diyor.

“Peki,” diyorum. Papaz Munroe’nun kilisesine gitmek, doğum gününde yapmak isteyeceğim türden bir şey değil. Ben labirentlere falan gitmekten hoşlanıyorum. Annem bana dokuzuncu doğum günümde feribotla bir yerlere gidebileceğimizi söylemişti. *Düşünme bunu Carmel.*

Dorothy, “Çıkar şunları yüzünden. Şu saçlara bak be çocuğum. Düzeltmek lazım. Sanki saçına kuşlar yuva yapmış,” diyor.

Ellerimi kaldırıp o kuş yuvasını hissetmeye çalışıyorum. Saçlarım yine uzadı ve kıvrımlarım yine yanlara doğru saçılıyor. Dorothy eline bir fırça alıp saçlarımı sertçe fırçalıyor. Bana ne kadar kötü davranırsa davransın, böyle şeyler yapması hâlâ çok hoşuma gidiyor. Yüzümdeki yapıpışkanları da çıkartıyor.

Fırçalanmaktan dolayı saçım çok kötü elektrikleniyor. “Bakın,” diyorum ikizlere kafamı göstererek.

İkisi de kahkaha atıyor. “Elektrik çarpmış gibi olmuşsun,” diyor Silver ve ben de gülüyorum. Yüzündeki uğurböceği, gözüne girmeye çalışıyormuş gibi duruyor. O, uğurböceği yerine uğurluböcek diyor ve bu çok hoşuma gidiyor. Ben de bundan sonra böyle diyeceğim.

Dorothy bunu komik bulmuyor. Karavandan bir spreycıkarıp kafama sıkmaya başlıyor.

“Şimdi kıpırdama, saçlarını güneşte kurutmaya çalış, etrafta koşturma. Daha fazla pasta da yeme. Şu çıkartmaları da yapıştırma yüzüne artık. Beş dakika içinde senin kadar çok yaramazlık yapabilen bir çocuk görmedim.”

Ben olduğum yerde duruyorum, ikizler de etrafımda koşturuyor. Buna da gülüyorum.

Papaz Munroe üstünde parlak gümüş şeyler olan büyük bir arabayla geliyor. Karavanın dışında bekliyor, Dorothy de ona pembe-beyaz pastamdan bir dilim veriyor. Orada pasta tabağıyla dururken yemek istemiyormuş gibi bir hali var.

“Mucize çocuğumuz bugün nasılmış bakalım?” diyor bana bakarak.

“İyiyim, teşekkür ederim,” diyorum çok kibarca. Gözlerimi indiriyorum. Üstümde bileklerime kadar inen doğum günü giysim var. Pantolon giymenin nasıl bir şey olduğunu unuttum artık.

Dorothy tabağı papazın elinden alıyor –adamın pasta istemediği çok açık. Beyaz takım elbisesinin pantolon kısmında, kemerin takılı olduğu yeri şöyle bir ovalıyor. “Bugün iyi bir kahvaltı ettim. Pastaya yer kalmadı,” diyor.

Karavanımızın içine bakıyor. “Siz beşiniz burada nasıl yaşayabiliyorsunuz ki...” diyor, ama başka bir şey daha diyecekken duruyor –sanki düşünmeden konuşmuş gibi.

Büyükbabama bakıyorum. Böyle şeyler hakkında, yani nasıl yaşadığımız, üstümüzde neler olduğu gibi konularda utandığını biliyorum.

“Eğlenceli oluyor,” diyorum hemen ve üç yetişkin de dönüp bana bakıyor.

“Eğlenceli mi?” diyor Papaz Munroe.

“Evet. Bir evden daha iyi –istediğiniz yere götürüyor.” Büyükbabamın utandığı zamanlardan nefret ediyorum. Tıpkı Dorothy’nin ondan bir apartman dairesi istediği zamanlar gibi –artık ev kredileri ucuzlamış, herkese ev veriyorlarmış, bizim gibilere bile.

“Ee, evet.” Papaz Munroe ellerini ovuşturuyor. “Yola çıkalım mı artık? Cemaatle görüşme vakti geldi.”

Gitmeden önce hepimiz oracıkta gözlerimizi kapatıp dua ediyoruz. Karavanın yanındaki tuvalete gitmeye çalışan insanlar da karşımızda yürüyüp bizi izliyorlar. Hava o kadar sıcak ki hepimizin eriyeceğini sanıyorum ama Papaz Munroe'nun arabasına bindiğimizde içerisi hemen bir buzdolabı kadar serin oluyor. Pencereden Melody ile Silver'a el sallıyorum –Dorothy ve ikizler bizimle gelmiyor. Kızların artık benim en iyi arkadaşlarım olduğunu düşünüyorum.

“Büyükbaba,” diye soruyorum, “annem dokuz yaşındayken nasıldı?”

Bir süre düşünüyor ama sonra cevap verirken bana dönmüyor. O en güzel siyah takımının kollarının yıprandığını fark ediyorum. “Senin gibiydi Carmel. Tıpkı senin gibi. Küçük bir melek.”

Ben bir melek değilim bence, o yüzden onun da olmadığını düşünüyorum. Araba yola çıktığında acaba Nico da kilisede olacak mı diye merak ediyorum. Her yeni bir yere gidişimizde aklıma bu geliyor –her ne kadar onunla tanışmamızın üstünden çok geçmiş olsa da.

Büyükbabamla papaz önde konuşuyorlar. “Şu kör dilenciyle başlayabiliriz diye düşündüm ben,” diyor Papaz Munroe.

“Evet, ayrıca–”

Munroe, büyükbabamın lafını kesiyor. “Hissiyatı yaymak her zaman çok güzeldir. Belki bu sefer işleri benim yönetmeme izin verirsin.”

Büyükbabam onu onaylayıp camdan dışarı bakıyor.

Nico'yu düşününce onunla ilgili kurduğum hayale dalıyorum yine. Camın dışında neler olduğunu görmü-

yorum çünkü kafamın içinde yalnızca Nico'yla ikimizin yaşayacağı evi tasarlıyorum. Annemle yaşadığımız evimizdeki gibi turuncu perdelerimiz, sarılıp televizyon izleyebileceğimiz büyük ve rahat bir kanepemiz var. Nico'yla birlikte akşam yemeği için spagetti yapıyoruz.

Araba, bir kilisenin dışında durunca ben de hayalimi kesiyorum. Bina parlak, yeni taşlardan yapılmış ve dışında benim şimdiye kadar gördüğüm en parlak, en yeşil çimler var. Çimlerin içinde, yolun kenarlarında da iki tane parlak haç var.

“İşte geldik,” diyor Papaz Munroe. Arabayı otoparka doğru götürüyor.

“Kiliseniz gerçekten çok güzelmiş dostum.” Büyükbabam etrafa iyice bakabilmek için boynunu uzatıyor. “Çok etkileyici bir yer.” Papaz Munroe boğazından “biliyorum” anlamına gelen bir ses çıkarıyor.

Arka tarafta da bir kapı olmasına rağmen ön tarafa yürüyoruz. Bir yanıma büyükbabam, öteki yanıma papaz geçiyor.

“Hazır mısın?” diye soruyor Papaz Munroe. Büyükbabam bir şey söylemiyor ama herhalde kafasını sallıyor, çünkü Papaz Munroe kilise kapısını biraz sonra açıyor. İçeride, ortadan mihraba uzanan kırmızı bir halı var. Sıralar, insanlarla dolu ve kapılar açılır açılmaz herkes dönüp bize bakıyor. Biraz baktıktan sonra bağışmaya başlıyorlar. Bazıları ayağa kalkıyor.

Sesinden Papaz Munroe'nun gülümsediğini anlayabiliyorum. “Hoş geldiniz,” diyor bize. Bu kez büyükbabamla benim önden girmemizi istiyor ki kendisi son giren olsun.

Bir Yıl Yüz Altmış İki Gün Sonra

Beni kurtaran denizdi.

Yüzme alışkanlığı edindim. Cromer sahilinde, boğulma tehlikesi atlattığım yerde, bir aşağı bir yukarı yüzmeye başladım. Bu bir başkaldırı hareketiydi. Ölüm, beni alamayacaksın. Ortada bir şans, bir umut varken asla. Aşırı üzüntüden, fazla sigara içmekten, yemeden içmeden kesilip uyku düzenimi de mahvettiğim için vücudum zayıflamış, her yerim gevşemişti. Tekrar güçlenmem gerekiyordu.

Hareket eden, sürekli değişen o dev gökyüzünün altında kulaç attım –bazen devasa beyaz bulutların altında, bazense ben sudayken damlalarını kafamın üstüne bırakan pembemsi, gri yağmur bulutlarının altında.

Bazen de berrak bir mavinin altında.

Bir şeyleri değiştirmem gerektiğini düşündüğüm sabah da böyle bir mavilik vardı. Çünkü artık tanımadığım ve kimsenin bana ulaşamayacağı bir dünyanın içine hapsedilmeye başlamıştım.

İlk günüm –hemşire eğitiminin tanışma günü. *Daha çok erken*, dedi herkes. Ben de onlara belki de çok geç olabileceğinden korktuğumu söyledim. Bir bodrum kapısından içeri düşmüşüm, oraya hapsolmuşum ve oradan kurtulmamın tek yolu da bunu yapmamış gibi. Bir şeyler yapmak, başka insanlar için.

Buna rağmen, ilk gün neredeyse geri dönüyordum. Arabamı park etmiştim, binaya doğru yürüyordum –tek katlı, altmışlardan kalma bir bina. Önceden yağmur yağdığı için asfalt parlıyor, ilk günü için gelen herkesin yolun üstünde bir kopyası olmasını sağlıyordu. O kadar –nasıl desem– *normal* görünüyorlardı ki... Yani, iyi bir normal. Benim hiç olabileceğimi sanmadığım şekilde. Kitaplarla dolu çantalarını omuzlarından aşağı savuruyorlar, zemindeki suyu sıçrata sıçrata girişteki üç basamağa doğru ilerliyorlardı. Arkada kaldım. Bu insanların müthiş normalliklerinin arasına nasıl karışabilecektim? Bu bana birdenbire çok absürt bir girişim gibi geldi.

Geri dönmek için arkama döndüm.

Sonra, gözlerimi o üç basamaktan, insanlardan öteye, otoparka doğru çevirirken fikrimi tekrar değiştirdim. *Cesur ol*, dedim kendime. *Cesur ol*. Bir ayağımı ötekinin önüne attım. *Cesur ol*. Basamakları çıktım. Oda numarasını buldum. *Cesur ol*. Kapıyı açtım.

Bazıları kafasını kaldırıp gülümsedi. Ben de onlara gülümsedim.

Arkalarda bir sandalyeye oturdum ve defterimle kalemini çıkarıp masaya koydum. *Tek yol bu*, dedim kendime. *Bir şeyler yapmalıyım. Hayatta kalmamın tek yolu bu. Eğer iyi bir şey yapabilirsem, belki de olan şeyden sonra bir şekilde dengemi*

tekrar bulabilirim. Tuhaf bir düşünce şekliydi ama kendim için düşüncem buydu –eğer dünyaya iyi bir şey veririm, belki dünya da bana bir şekilde kızımı geri verebilirdi, sürekli arayış içinde olmamla gerçekleşecek şey değildi bu. Doğal düzen içindeki bir şeyler belki de bizim lehimize tetiklenebilirdi. O büyük, yalnız evde her gün oturup parkelerin iç geçirişini, kızımın nerede olduğunu soruşunu, dışarıdaki kayın ağacının dalını cama vurarak onun dönüp dönmediğini soruşunu çekemezdim artık. Bir de her zaman dokunabileceğim uzaklıkta olan, çok sevdiğim Graham vardı.

Bir de, kimseye söylemediğim bir şey vardı. Burada oturuşumun gerçek sebebi. Geri dönemeyişimin sebebi.

Bir gün kanepede uyandım. Saat öğleni geçmişti ve önceki geceki viskinin sarhoşluğunu hâlâ taşıyordum. Yerimden kalkmadan televizyonu açtım ve uçakların gökdenlenlere çarpışını gördüm. Görür görmez nefesim kesilerek doğruldum ve aklımdan tek geçen şu oldu: “Tanrı’ya şükürler olsun.” Sanırım bunu dışımdan da söylemiş olabilirim. Çünkü, benim gözümde ilk defa, benim başıma gelen şey kadar evreni ortasından yarabilecek kadar büyük bir şey oluyordu.

Daha sonra yürüyüşe çıktım. *O olayı görüp mutlu oldum,* dedim kendime. Carmel şimdi geri dönse karşısında nasıl bir insan bulacak acaba? Viski kokan, yarı aç bir köpek gibi trajedi sınırlarında dolaşan biri mi? Patikadaki suda çamurlu çizmelerimi sürükleyerek eve döndüğümde başka bir şeyin daha farkına vardım.

İlk kez evden dışarı çıkmış ve etrafı aramamıştım.

Hastalık kokusu, kuzu kanı gibi gelmiyor artık. Alışıyorum.

Carmel adı bazen kilisede Mercy denilmesinden dolayı kayboluyor. Böyle olunca elime bir kâğıt alıp yüz kere, “Benim adım Carmel,” yazıyorum. Kâğıdı da cebimde tutuyorum.

Her insan da hasta görünmüyor. Ağızlarının kenarıyla büyükbabama “kanser” dediklerini duyuyorum. Büyükbabam hep yanımda duruyor. Ellerimi hastaların üstüne koyuyorum, ışık demetlerini yakalamaya çalışıyorum ve onları alevlendirebilmek için gözlerimi sımsıkı yumuyorum.

Bazen babamın Tanrı’ya hiç inanmadığını, annemin de pek emin olmadığını hatırlıyorum. Bu aklıma gelince endişeleniyorum, insanlar eğer inanmazsanız ölünce cehennem gideceğinizi söylüyor.

Bu gece, saat çok geç olmasına ve etrafın tamamen karanlığa bürünmesine rağmen bir hastaneye gidiyoruz. Bü-

yükbabamla Munroe beni yan taraftaki bir kapıya doğru götürüyor. Kapının üstündeki ışık parlamıyor ama sanki biz oradan geçerken Munroe'nun yüzüne soluk yeşil bir şey döküyor. Üniforması mavi pijamayı andıran bir adam gelip bizi selamlıyor. Kıyafeti şişman karnının olduğu yerde patlayacakmış gibi duruyor.

"Ben etrafı kolaçan ederim," diyor.

"O kim?" diye soruyorum büyükbabama.

Büyükbabam gözlerini bana indirip gülümsüyor. "Hemşire."

Hemşire geri geliyor. "Sorun yok, ama çok sessiz olmamız lazım."

Parıltılı koridorlarda hemşireyi takip ediyoruz. İki tarafımızda da içinde odalar ve içlerinde uyuyan insanlar var.

"Buraya şifacılık için mi geldik?" diye fısıldıyorum büyükbabama. "Çok fazla insan var."

"Olsun," diyor. "Biz bir tanesi için geldik."

Bir odanın yanında durup içeri giriyoruz. Yataktaki yaşlı adamın nefes almasını sağlayan makinelerden böcek sesleri çıkıyor.

"Yo, hayır. Hayır. Bu adam olmaz, olmaz," diyorum çok sessizce.

Hemşire kapıda duruyor. "Çok vaktimiz yok," diyor bize omzunun üstünden.

Büyükbabam büyük palto cebinden İncil'ini çıkarıp okumaya başlıyor. Munroe bana gülümsüyor.

"Yapamam," diyorum. Beni duymuyorlar.

Sonra büyükbabam okumayı bırakıyor. "Pekâlâ canım. Ellerini yerleştir."

"Yapamam," diyorum bu kez daha yüksek sesle.

“Nedenmiş çocuğum? Şimdi oyalanma vakti değil, işimizi çabuk bitirmeliyiz.”

Yatağın üstünde kara, dönüp duran, dalgalanan bir şey var –hantal ama güçlü bir şey.

Munroe ile büyükbabam bunu göremiyor. “Ben bu adamı sevmedim. Bence... Bence... Galiba kötü şeyler yapmış.”

“Sen ne diyorsun çocuk?” Munroe terslenmeye başlıyor. “Bay Peters çok inançlı, örnek biriydi. Tanrı’nın sadık bir hizmetkârıydı.”

Beynim çok çabuk çalışmaya başlıyor ve bana şunu söylüyor: *Sana bunu zorla yaptıramazlar Carmel, çünkü senin yapabildiğin şeyi onlar yapamaz. O eller senin elin, onların değil.* Ve bunu ilk kez fark ediyorum. Bu fikir sanki bulutların ardından çıkmış bir güneş gibi bir anda beni aydınlatıyor: Hep orada olan bir şeyi ilk defa görebiliyorum.

“Yapmayacağım. Onu iyileştirmek istemiyorum.” Herkes bana şok içinde bakıyor.

“Bak kızım...” Munroe bana doğru yaklaşıyor, bense o siyah şeye tekrar bakıyorum ve midem bulanıyor.

“Hayır,” diyorum. “Ben,” doğru kelimeyi bulabilmek için duraksıyorum, “reddediyorum.” Nefesimi tutuyorum çünkü ilk kez bir şeyi reddediyorum.

Munroe ceketinin önünü açıyor ve elini içeri kaydırıyor, belki de bir tabanca çıkaracağını düşünüyorum. Olduğum yerde donakalıyorum. Ama sonra sadece diyor ki: “Şu kıza hâkim ol Dennis.”

Ama büyükbabam bir şey yapmaya fırsat bulamıyor, çünkü uzaklardan bir bağrıış sesi geliyor. Sonra da kapıdaki adamın yanından şapkalı bir hemşire geçip içeri giriyor.

“Siz ne yapıyorsunuz?”

Munroe elini ceketinden çıkarıp öteki eliyle birlikte havaya kaldırıp kadını sakinleştirmeye çalışıyor. “Sakin olun. Sadece kardeşimizin rahat etmesi için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Biz...”

Kadın ona sözünü bitirme şansı tanımıyor. “Adamın ailesinden özel talimat aldım –sizin grubun burada işi yok. Şimdi çıkın gidin buradan. Hokus pokusunuzu da, cehenneminizi de, lanetinizi de alıp gidin buradan. Bir dakika içinde gitmezseniz güvenliği çağıracağım.”

Kadının yanaklarında iki kırmızı nokta oluşuyor, şapkasından bir tutam saç dışarı fıskırıp gözünün üstüne düşüyor. “Bir de çocuk getirmişler. Gece yarısı... Bu kız okula gidiyor mu? Adı ne?”

“Ben Carmel,” diyorum hemen, söyleyebildiğim kadar çabucak. “Adım Carmel.” Ben her zaman, özellikle de kadınların bunu bilmesini istiyorum.

“Gidiyoruz,” diyor büyükbabam. “Şunu bilin ki, bu adamın yardım almasını engellemekten, iyileşmesinin önüne geçmekten siz sorumlusunuz.”

“Kabulümdür.”

Kadın kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak bizi giderken koridorun başından izliyor. Odaların yanından uçar-casına geçiyoruz. Her birinde de uyuyan biri olduğu için, aklıma bir zamanlar okulda gördüğüm arı kovanı resmi geliyor. Büyükbabamla Munroe’nun sırtları görüşümü kapatıyor. O anda fena halde yanlış yönde yürüdüğümü düşünmeye başlıyorum –onlarla birlikte değil, aksi yöne, yani hemşireye doğru gitmem gerekiyor olabilir. Beyaz bir şapka takıp beyaz bir elbise giyerek böyle bir yerde insan-

ları dokunarak iyileştirmenin, her zaman bir seçim sahibi olmanın ne kadar güzel olabileceğini aklımdan geçiriyorum. Ama sonra büyükbabam bana dönüyor: “Oyalanma.”

Gece yarısı olsa da bir restoranda duruyoruz. Ben kola istiyorum. Büyükbabamla Munroe kahvelerini karıştırarak hemşirenin ne kadar kötü bir kadın olduğundan bahsediyorlar. Kadın bana annemi hatırlattı –aynı kahverengi saçlar, birine kötü bir şey yapıldığı zaman gösterdiği aynı sinir. Bu yüzden onun cehenneme gideceğini söylemeleri hiç hoşuma gitmiyor.

“Lanet kaltak,” diyor Munroe. Sonra bana bakışından, bunu sadece hemşireye söylemediğini çıkarıyorum.

Munroe o kelimeyi kullandığında büyükbabam kalvesini parmaklarına döküyor. Onun şu konuda hakkını vermem gerekir ki, o hiç küfretmez, lanet okumaz ve başka insanlar yanında öyle konuştuğunda da rahatsız olur. Yanımdan kalkıp tezgâhtan mendil almaya gidiyor. Munroe ile şekerliğin üstünden birbirimize bakmaya başlıyoruz.

“Sen ne zamandan beri bu kadar şımarydın? Söz dinlemen için senin tasmanı biraz daha sıkmamız gerekiyor sanırım. Şifacılık doğru yerlere yöneltilmesi gereken, büyük bir Tanrı hediyesidir. Sen kendi kendine bunu kime uygulayabileceğini seçemezsin.”

“Bay Peters’a uygulamayacağım kesin,” diyorum çok yavaşça, ama beni duyuyor.

“O ihtiyar senin böyle konuşmana izin veriyor mu?”

Sadece gözlerimi kırptırıyorum.

“Mercy, sana diyorum –o böyle konuşmana izin veriyor mu?”

O an kola boğazımda kalıyor çünkü Papaz Munroe ceketinin önünü açtığında bu sefer gerçekten de bir tabanca görüyorum.

Büyükbabam yanıma dönüp yüzümüze bakıyor. “Neler oluyor?”

Munroe sandalyesinde geri yaslanıyor. O tabancayı gerçekten görüp görmediğimi tam olarak bilemiyorum, aslında tabancanın ortasındaki altın dişlilerin görüntüsü hâlâ aklımda olmasına rağmen.

“Hiçbir şey dostum.”

Büyükbabam yerine oturuyor ve papazla konuşmaya devam ediyor. Ama ben artık konuştuklarından hiçbir şey anlamıyorum çünkü dikkatim, Munroe’nun yanındaki sandalyede tembelce dönüp durmaya başlayan o şeye takılıyor.

Pipetimden çektiğim kola yavaş yavaş ama bir tren kadar gürültülü şekilde ağızma doluyor.

“Lanet kaltak,” diyor Munroe tekrar. Kahvesinden bir yudum alıp ağzının kenarını eliyle siliyor, ama silişinin çıkardığı ses benim kulağıma yüzünü yırtmış gibi geliyor.

Büyükbabam ona cevap veriyor: “Ama şimdi ne gerek var...”

Gözlerim birden yapış yapış oluyor. Bu şekil yükseliyor, yükseliyor ve Munroe’nun kafasının üstüne doğru geliyor. Gitgide büyüyor. Hiç de acelesi yok. Ben göremesem de bu şeyin bir yerlerinde dönen, etrafa bakıp duran bir göz olduğunu biliyorum. Hastaneden gelen bir şey bu.

“İnançsızları hastanelere sokmamalılar Dennis. Ait oldukları yerlere tıkılsın onlar –barlara, kumarhanelere.”

“Tuvalete gitmem lazım.” Sesim başka bir odadan geliyormuş gibi çıkıyor.

“Git bakalım,” diyor büyükbabam yanımdan. Kırmızı koltuğuna yaslanıyor ve yüzünü bir mendille siliyor.

Ayaklarım demirlere bağlıymış gibi ağır geliyor. Tuvalete giderken yarı yolda sıkışıyorum. İleri mi, yoksa geri mi gittiğimi bilmiyorum. Kafamın arka tarafında başka bir yüz var –Mercy’nin yüzü– ve o öteki yönde gitmeye çalışıyor, o yüzden olduğumuz yerde kalıyoruz.

Ayaklarımı benim gitmek istediğim yönde teker teker kaldırıp ilerletmeye başlıyorum. O kadar zorlanıyorum ki yüzümü ter basıyor. Sonunda tuvalete girebildiğimde kapının ardındaki gürültüden kurtuluyoruz. Aynanın arkasında ve lavabonun kenarındaki plastik, sanki içinde binlerce elmas parçası varmış gibi parıltıyor. Aynanın önündeki küçük yüzü aydınlatan küçük ayna ampulünün ışığı dışında içerisi karanlık. Bu yüz soluk, küçük bir yüz. Yuvarlak gözler ölü taşlara benziyor. Ağzı da söylenecek sözlerle dolu, ama hep sessiz. Carmel gitmiş. Dönüyorum: Saçlarımın arka kısmında yalnızca saçlarım var. Orada da yok. Aynadan bana bakan yalnızca Mercy’nin yüzü. O karanlık şey de odada bir yerde ve o göz de bizi arıyor.

Beni istiyor. O da tıpkı büyükbabamla Munroe gibi beni istiyor. Onlar Mercy olan Carmel’i istiyor. Bizim tek bir kız olmamızı istiyor.

“Üzgünüm,” diyorum kıza. “Ama benim, Carmel’in tam olarak şu an geri dönmesine ihtiyacım var.”

Konuşmaya başlıyorum ve çok sert bir dil kullanıyorum. Bunlar unutulmadan önce söylemeliyim bunları:

“Şunları hatırlaman lazım: *Benim adım Carmel Summer Wakeford. Eskiden İngiltere’nin Norfolk şehrinde yaşıyordum. Annemin adı Beth’ti, babamın adı Paul. Babamın Lucy adın-*

da bir kız arkadaşı var. Yan tarafında ağaç, arka kapısında da örümcek ağı olan bir evde yaşıyordum. Annemin yatağının yanında camdan bir kedi vardı. Üstünde EV GİBİSİ YOK yazılı bir resmimiz vardı. Alt kattaki perdemiz turuncuydu. Öğretmenimin adı Bayan Buckfast'ti. Bir defasında babam beni yelkenliyle gezdirmişti. Benim adım Carmel. Benim adım Carmel Summer Wakeford."

Duruyorum, etrafıma bakıyorum.

Ben Carmel. Yalnızım.

İki Yıl İki Yüz On Gün Sonra

Yeni anatomi kitaplarımın parlak renkli kapakları vardı. Lucy ile onun kanepesine oturmuş, karnındaki bebek hakkında onu bilgiye boğuyordum. “Bak şimdi,” demiştim, “göbekbağı şu. Nasıl bağlandığını görüyor musun?” Lucy parmağını merakla diyagramın üstünde gezdirmişti.

“Cinsiyetini bilmek istemiyorum,” demişti ultrason-
dan önce. Nedenini sormama gerek yoktu. Gizliden gizli-
ye, çocuklarının erkek olmasıyla çok rahatlamıştım. Jack:
kolları bacakları sağlam, dişlerini erken çıkaran, sağlıklı,
yaygaracı bir bebek. Küçük yüzünde ipuçları bulmaya ça-
lıştım, sanki çocuk geldiği ilkel ortamdan, tüm bebeklerin
geldiği ve tüm küçük kızların kaybolduğu o küçük dün-
yadan bir haber getirecekmiş gibi. Ama karşıma çıkan tek
şey, daha fazla gizem oldu.

“Lucy’nin hiç yakın akrabası yok,” demişti Paul. “Se-
nin etrafta olmanla bu eksikliği kapatabilir.” Bu kez beni
yalnızca kibarlıktan almamışlardı içlerine. O gün, acil du-

rumlar için sakladığım kalendula kremiyle birlikte arabama atlayıp onlara gittim. Lucy telefonda çok çaresiz konuşmuştu.

“Şükürler olsun,” dedi kapıyı açarken. “Bağırma- yı kes- miyor.”

Jack yerde, plastik bir bez değıştirme örtüsü üstünde duruyordu. Oda biraz kusmuk kokuyordu.

“Bezi çıkarıp şu kremden sür biraz,” dedim. “Bir de çıplakken biraz tepinmesine izin ver. Pişliğini rahatlatacaktır.”

Lucy bebeğinin üstüne eğildi, çocuğu tulumundan kurtardı, bezini çıkardı ve kremi kırmızı bölgenin üstüne sürmeye başladı.

“Çok kötü, değil mi?”

“Biraz hava alırsa bir şeyi kalmaz canım.”

Oda çok dağınıktı. Her yer diş kaşıma lastikleriyle, henüz düzenlenmemiş bebek kıyafetleriyle doluydu. Yarısoğuk suyla dolu bir bebek küveti vardı, yüzeyi pudra ve kremden dolayı bulanıklaşmıştı. Lucy artık ayda iki kere kuaföre gidecek vakit bulamadığı için saçlarının uçları kırılmıştı ve üstünde de sabahlığı vardı. Lucy’nin bu yeni hali Paul’ü rahatsız etmezdi –ama yanılmıyorsam Lucy’yi ederdi, çünkü o hep kusursuzluk ve düzen peşindeydi.

“Geldiğin için sağ ol,” dedi bana. “Çok zor bir şey bu. Diş çıkarma dönemini de çok kötü geçiriyor.”

“Her zaman gelirim. Biliyorsun bunu.”

Kanepeye kendini bıraktığında hâlâ omzunun üstünden arkaya salınan bir havlu vardı. “Geçen hafta Lorna buradaydı. Eskiden çok iyi arkadaştık ama artık onlarla fazla ortak yanımız kalmamış. Jack sırtıma doğru kustı ve kız hemen kaçıp gitti. Senin yanında kendimi çok daha rahat hissediyorum,” dedi, sonra da güldü. “Tuhaf, değil mi?”

“Böyle bebek rahatsızlıkları, benim işte gördüklerimin yanında hiçbir şey.” Jack sessizleşmişti ve havayı tekmeliyordu. Pişik kırmızından pembeye dönmeye başlamıştı.

“Öyledir tabii,” dedi ve durdu. “Graham yine seni sor-du.”

“Öyle mi?” Pencereden dışarı baktım. Onunla geçirdiğim geceden onlara bahsetmemiştim ve onun da bahsettiğini sanmıyordum. Ben belki de içten içe utanıyordum –arkadaşlarına kötü davrandığımı düşünmelerini istemiyordum.

Jack tekrar ağlamaya başladı. “Biraz hava alması lazım,” dedim. “Temiz hava rahatlatır.”

“Herhalde.” Biraz sessiz kaldı. “Acaba onu dolaştırmaya vaktin var mı? Yarım saat uyuyabilmek için çok şeyini feda edebilirim.”

Birden ayağa kalktığımda oda etrafımda döndü, Jack’i üstünde durduğu örtünün üstünden atacak kadar sallıyordu. “Sanmıyorum Lucy.”

“Tamam, tamam –sorun değil, öyle aklıma geldi işte. İşin vardır zaten.”

“Yo, ondan değil. Sadece...” Ne demem gerektiğini düşündüm, ellerim iki yanımda serbestçe sallanmaya başladı. Çıglıklar atarak söylemek istediğim şey şuydu: *Ben çocukları kaybediyorum, değil mi?* Ama onun yerine dudaklarımı mühürledim, sessiz kaldım.

“Beth, sorun değil. İki türlü de.” Lucy içimden geçeni tahmin etmişti. “İstersen onu birlikte gezdirebiliriz.”

“Bana güvenir miydin? Gerçekten mi?” diye patladım sonunda.

“Evet, tabii ki. Minnetle.” Yaptığı hareketi gördüm. Se-

nin hatan değildi Beth, demek ister gibiydi. Ben de hata yapmamayı her şeyden çok istiyordum.

Midemdeki karıncalanmayı kesmek için derin bir nefes aldım. “Tamam, yaparım.”

Lucy bebeği kapitone bir cekete sardı, sonra da onu içine oturttuğu akıl almaz pahalılıktaki sandalyenin kemerlerini, düğümelerini sıktı.

“Sorun olmadığına emin misin?”

“Evet, evet. Sen dinlen. Bak,” dedim sandalyenin kulpalarını tutarak, “çok iyiyiz. Değil mi Jack?”

Sonra, ön kapının kapanmasıyla Jack ile ikimizi birbirimize bakarken buldum. Önceden yağan yağmurdan dolayı yerler hâlâ ıslaktı.

Dışarıda Jack ağlamayı bıraktı, tahmin ettiğim gibi. Temiz havaya çıkınca o bunaltıcı acısını, sancısını unuttu ve ıslak zeminde tekerleriyle iki paralel iz bırakan bebek arabasından dünyanın kayıp gidişini izlemeye koyuldu. Rahatlamak için kendimi telkin etmeye çalıştım. “Evet, gidiyoruz işte. Yavaş yavaş. Sadece annene yardımcı olmak için biraz gezintiye çıktık. Annen çok yorulmuş.” Tüm bu süre boyunca öteki sesi susturmaya çalıştım, çünkü şöyle diyordu: “Bir tane kaybettin, bir tane daha kaybedebilirsin. Gözlerini kırptığın anda hem de.”

İki-üç sokak ötede artık bütün evler birbirinin aynı görünmeye başladı. Geri dönmeyi kafamdan geçirmeye başladım. “Kes şunu, daha beş dakika oldu,” dedim kendime. Jack ellerinden birini örtülerin altından çıkarıp bana sallamaya başladı. Parmaksız eldiveni elinden çıkmış, serbestçe kolundan aşağı sallanıyordu. İleride Lucy’nin bahsettiği mavi parmaklıklı parkı gördüm. Daha önce oraya hiç

gitmemiştim. Yepyeni, Lego renklerinde oyuncaklar vardı orada. Jack'i götürürken parmaklıklara torbayla bağlanmış köpek pisliğini görüp yadırgadım. "İnsanlar bunu neden yapıyor Jack? Ayıp değil mi?" Sakin kalmak için her şeyi mırıldanabilirdim.

Oyun parkında kimseler yoktu. Jack'i kaydırağa götürdüm, kaydırağın üstündeki suyu atkım ile sildim ve ucuna oturdum. Jack elini deli gibi sallıyor, bir mahkûm gibi bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Cesaret edebilir miydim? Ayağa kalktım ve üç yüz altmış derece döndüm. Yalnızdık. Tokaları açıp onu sandalyesinden kaldırıp ellerimin arasında kucağıma alırken parmaklarım hafifçe titredi.

"Merhaba Jack." Ona bakıp gülümsedim, o da gülümseyip saçlarıma uzandı ve sonunda serbest olduğuna çok sevindi.

Bebeğin mavi gözlerinde, güçlü burnunda Lucy ve Paul'ü aradım, ama ikisine de rastlayamadım.

"Sen kendine has birisin, değil mi?"

Ne kadar tuhaf, diye düşündüm. Bu küçük çocuk, Paul aracılığıyla neredeyse benim bir parçamdı, Carmel'i tanıtmıyordu. Bu olayın onun üstünde en ufak bir izi yoktu. Jack büyürken Carmel'in adı artık bir masal kahramanının adından ibaret olacaktı. O büyüyecek ve dünya dönmeye devam edecekti. Önümüzde dönerek ilerleyen bir gelecek vardı.

"Belki de sana Graham demeliyim," dedim. "Ne dersin?" Beni gösterip gülüyor gibiydi. "Hayır, bence de abartmamak lazım."

"İkiniz de çok mutlu görünüyorsunuz," dedi Lucy geri döndüğümüzde. Üstüne bir elbise giyip saçlarını da atkuyruğu yapmıştı.

“Evet, evet, öyle oldu. Bunu yakında tekrarlarız,” dedim, “tabii istersen. Biraz nefes almak istersen falan.”

Arabama binerken içimde öyle bir enerji vardı ki, neredeyse rahatsız oluyordum. Jack’i elimde hissettiğimde kalbimin içinde bir şeyler olmuş, o sıkı düğüm çözülmüştü.

“Idaho bu topraklarda özgürlüğün ulaşabildiği en uç eyalettir. Burada devlet müdahalesi hiç yoktur,” diyor büyükbabam.

O söyleyince devlet müdahalesi kulağa kötü bir şeymiş gibi geliyor. Bunu aynı zamanda Munroe’dan uzaklaşmak istediği için söylediğini biliyorum. Çünkü papaz artık ona fazla patronluk taslamaya başlamıştı. Bunu büyükbabam bana şöyle söylediği için biliyorum: “Eğer dikkatli olmazsak seni kendi kontrolüne alacak.”

Ben de ona, “Sen benim büyükbabamsın ama, bunu nasıl söylersin?” diye sordum, ama o sadece bunun olabileceğinden korkuyormuş gibi elleriyle gözlerini kapamakla yetindi.

Artık ona zaten ihtiyacımız yok çünkü çok paramız var. İçi kesik İncil’den dolarlar fıskırıyor. Kapağını kapatamıyoruz bile. Dorothy artanları yastığının altına koyuyor, sonra da sanki bebeğini uykuya yatırmış gibi yastığı okşuyor.

Tarlalara doğru baktığımda sanki bütün bitkiler bana el sallıyor. Melody basamaklarda oturuyor. Herkesin iyi bir

ruh halinde olması, güneş ışığının bolluğu gibi şeylerle fark ediyorum ki mutluyum. Başta bu hissin ne olduğunu anlamıyorum çünkü son hissedişimin üzerinden çok zaman geçmişti. Bir an kendimi suçlu hissediyorum, annem ölmüş olmasına rağmen mutlu olduğum için, ama onun benim mutlu olmama sevineceğini düşününce tekrar huzur doluyorum.

İleride yaşlı çiftçiye görüyorum, onun tarlasına park ettik. Dorothy'nin yanına kapağı kapalı bir turuncu sepetle geliyor.

“Sizin için biraz yemek getirdim.”

Adam sonra bana bakıyor. Korkmuş görünüyor.

Dorothy ona soruyor: “Nasıl oldu?”

Önceki gece ellerimi çiftçinin karısının üstüne koydum. Kadının derisi eski bir kâğıt parçası kadar kuruydu. Evleri çok tuhaf kokuyordu ama bunu daha sonra Silver’a söylediğimde bana güldü ve “domuz yemi” dedi. Bu sabah bahçedeki domuzu görene kadar neden bahsettiğini anlamadım.

“Bugün biraz daha iyi. Kahvaltı istedi. Yemin ederim ki, çok uzun zamandır bir tane yumurta bile yemek istemiyor. Ne kadar süredir, artık hatırlayamıyorum bile.”

Tekrar bakıp beni görmemek için kafasını eğiyor. Birden kendimi tuhaf hissediyorum. Adam çiftlik evine dönene kadar bu duygu geçmiyor.

“Melody, sana bir şey söylersem bunu sır olarak saklayacağına yemin eder misin?”

Melody'nin gözleri kocaman oluyor ama kafasını sallıyor.

“Büyüdüğümde bunu artık büyükbabam için ya da Munroe için yapmayacağım.”

“Neden?”

“Bunu doğru düzgün bir yerde yapacağım –orada şarkı söylenmeyecek, dua edilmeyecek. Hastane gibi bir yer.”

“Bunu babamla Munroe biliyor mu?”

“Hayır. Sadece sen biliyorsun. Söylemeyeceğine söz verir misin?”

“Asla söylemem. Ama dikkatli olmalısın. Bunu seveceklerini hiç sanmıyorum.”

Dorothy kolunun altında turuncu sepetle yanımıza geliyor.

“Görünüşe göre yıldızımız sen oluyorsun.”

Bunu sanki çok kötü bir şeymiş gibi söylüyor. Sanki kasten hava atıyormuşum gibi. Ona cevap vermeyince sepeti daha da havaya kaldırıyor.

“Neyse, çene çalmaya fazla vaktimiz yok. Bakalım yaşlı adam bize neler getirmiş, yiyebilecek miyiz, bir bakalım.”

Dorothy’nin yanaklarında parlak noktalar var, sanki bir şeye hazırlanıyor. Ama biz bir yere gitmiyoruz. Sabah olunca neler olduğunu anlıyorum.

Uyanır uyanmaz anlıyorum –Dorothy gitmiş.

Etraf çok sessiz. Gece de bir şeyler olduğunu hatırlıyorum. Etrafta hışırtılı sesler oldu, fısıltılar duydum. Karavanda birden doğrularak oturuyorum, içerisi çok tuhaf geliyor. Ranzalar da boş. Eşyalarının çoğu kayıp.

“Büyükbaba?” diye sesleniyorum. Acaba o da mı gitti? Belki de artık yalnızım.

Parmak uçlarımda onun perdesinin yanına kadar yürüyorum, acaba bir şey duyabilir miyim diye deniyorum. Duyuyorum da –nefes alıp veriş sesi.

“Büyükbaba?” diyorum daha yüksek sesle. “Sen mi-sin?”

Ses gelmeyince perdenin altından geçiyorum. Büyük-babam yatağın içindeki bir yığından ibaret –tek başına.

“Büyükbaba, uyan. Bir şeyler oldu.”

Yatakta olmasına rağmen üstünde eşofman var ve her zaman uyandığı halinden farklı görünüyor. Yüzü daha pembe ve onu gözlüksüz görmek tuhaf. Perdenin arkasında, çok yakınımnda olmasına rağmen onu ilk kez yatakta gördüğümü fark ediyorum.

“Ne oldu? Ne oldu?” Rafına uzanıp gözlüğüne bakıyor.

“Dorothy ile ikizler. Gitmişler galiba.” Ağlamak üzereymişim gibi geliyor. Ayağa kalkıp gözlüğünü takıyor. Şimdi daha normal görünüyor.

“Belki yürüyüşe çıkmışlardır ya da bir şeyler almaya gitmişlerdir.” Yataktan çıkıyor, ayaklarını yere, kilimin üstündeki kırmızı güllere doğru sarkıtıyor. Ayak tırnakları eski gibi, paslı gibi görünüyor. Onunla bu kadar yakın durmak biraz komik gelmeye başlıyor o anda –uykusunun bile kokusunu alabiliyorum. Perdenin arkasından üstünde yalnız eşofmanlarıyla çıkıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

“Bak, çoğu eşyaları yok.” Dolaplarını açıyorum, içinde yalnızca bir-iki tane eski kıyafet var. Etrafı koklamaya başlıyorum. Bazen kötülük yapsa da, hiçbir zaman annem olamayacağına karar vermiş olsam da, Dorothy’nin gitmesini istememiştim –özellikle de Melody’nin asla. Büyükbabamla yalnız kalmak istemiyorum.

Büyükbabamın yüzü kasılıyor, henüz taramadığı için dağınık duran beyaz saçlarının altında alınının kırıştığını görebiliyorum.

“Gece yarısı, hırsızlar gibi...” diyor sessizce.

“Belki geri gelir?” diyorum ve burnumu geceliğimin koluna siliyorum.

Büyükbabam perdenin arkasına giriyor ve elinde parayı koyduğu İncil’le birlikte geri geliyor. Kapağını açtığında içinin bir hindistancevizi kadar boş olduğunu görüyorum. Büyükbabam orada, içi boş kitaba bir süre bakakalıyor. Etrafa başka neler kaybolmuş diye bakıyor, birbirimize sesleniyoruz.

“Yeni tavalar yok.”

“Sağlam yastık kılıfları ve sırt çantaları.”

“Saatim de yok,” derken alını bu sefer gerçekten patlayacakmış gibi görünüyor, “defterim de yok.”

“Onu neden almış ki?” O defteri tekrar okuyabilmek istiyordum.

Büyükbabam perdenin arkasına geçiyor ve “kanıt” dediğini duyuyorum –ama doğru duyduğumdan tam olarak emin olamıyorum. Üstünü giyiyor, ben de kendi tarafımda aynısını yapıyorum. Sonra bana yanına, normalde Dorothy’nin oturduğu yere gelmemi söylüyor. Uzun bir süre onu bulabilmek için etrafı dolaşıyoruz. Bir otobüs istasyonuna gidiyoruz. Etrafta çantalarla, bavullarla dolanan insanlar var, gelip giden otobüsler var ama Dorothy yok. Kızlar da yok.

“Belki de Meksika’ya geri dönmüştür. Oranın hep sıcak olmasını sevdiğini söylemişti,” diyorum. Karavana geri dönüyoruz. Onun ön taraftaki yerinde olmak tuhaf. Gerçekten her şey değişmiş gibi hissediyorum.

“Yanlarında çok fazla eşya taşımışlar,” diye ekliyorum. Tozlu yollarda tavaları sırt çantalarına bağlamış halde yürüdüklerini hayal edebiliyorum.

“İkizler için de birer koca bulmuştur, onları bekliyorlardır,” diyor büyükbabam. Ağzı ince bir çizgi halini alıyor. Gözlerini göremiyorum, gözlüğü gökyüzünün beyazını yansıtıyor.

Nefesim kesiliyor. “Onlar henüz on bir yaşında. Çok erken...”

“Orada onları küçükken evlendiriyorlar. Lanet Meksika! Kâfirler, barbarlar...” Büyükbabamın daha önce lanet okuduğunu hiç duymamıştım. Dorothy’nin kafatasları aklıma geliyor, büyükbabamın bunları mı kastettiğini düşünüyorum. Tabii eğer onlardan haberi varsa.

Hâlâ konuşuyor: “Kâfirler. O kızlar on iki yaşına gelmeden evlenecekler. Onun planı buydu, başından beri buydu. Yalancı hırsız!”

Pencereden dışarı bakıyorum. Zavallı Melody, zavalı Silver. On iki yaşındayken bir adamla evlendirilmek... Düğün günlerini, upuzun etekleri olan birbirinin aynı giysilerini düşünüyorum. Kılıklı yetişkinlerle evlendirilecekler –belki de Dorothy onlar için bir çift ikiz erkek bulacak. Öyle olsa bile kızlar onları sevmeyecekler, benim Nico hakkında hissettiklerimi hissetmeyecekler. O gelinliklerinin içinde tir tir titreyecekler.

Aptalca bir şey olduğunu biliyorum ama kendimi düşünmekten alamadığım en kötü şey de şu: Melody artık yazı yazma dersi alamayacak. Halbuki bu konuda çok iyi gidiyordu. Bu dersi her şeyden çok seviyordu.

Kamp alanına geri döndüğümüzde büyükbabam su almaya gidiyor, ben de etrafta bıraktıkları boşluğa bakıyorum ve Dorothy’nin gözlerinde kıpırdanan o kelekleri hatırlıyorum –yani büyükbabamdan gizlediği o düşünce-

leri. Yatağıma oturduğumda burasının onların yokluğunda çok sessiz ve yalnız olduğunu düşünmeye başlıyorum ve dayanabilecek miyim acaba diye düşünüyorum. Tutunabilecek bir şey olsun diye yastığıma sarılıyorum.

O anda görüyorum: içinde Mercy olan kitap, bir pasaport. Yastığının altına gizlenmiş ve çok çok iyi biliyorum ki, bunu oraya koyan Melody olmalı.

Beni yalnız bırakmamak istemiş olmalı. Etrafımda başka bir çocuk olmadan, yapayalnız kalmayayım diye. Defterin kapağını açtığımda Mercy'nin küçük beyaz yüzü de bana bakıyor. Bunu cebime atıyorum ve hep orada tutmaya karar veriyorum. Artık Mercy benim kız kardeşim olabilir, Melody'nin kastettiği şey bu.

İki Yıl Üç Yüz Bir Gün Sonra

Ailemin evine girmeyeli on beş yıl olmuştu.

Ergenliğimden beri dokunmadığım yol taşları, on dakika önce yağan yağmurdan dolayı siyah-beyaz parlıyordu. West Hampstead'de bir villa.

Koridor aynı eskisi gibiydi. O yeşilimsi loş ışık, aynanın altındaki çapraz bacaklı süslü masa, altındaki avokado yeşili telefonun üstüne yapraklarını sarkıtan orkide, Paul'ü aramak için kullandığım telefon... Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp ahizenin küçük, siyah deliklerine gülümseyerek konuşmalarım, içerisinde annemin beni merakla dinlediğini bildiğim oturma odasının kapalı kapısına sırtımı dönüşüm... Onunla kızlarla çıktığım bir doğa gezisinde tanışmıştım. *"Ah, biliyordum seni göndermememiz gerektiğini. Biliyordum."* Ya Edinburgh'da üniversiteye gidecektim ya da Paul'ün yanına, doğu kıyısına ve içimdeki tutkuyu dinleyerek onu seçmiştim. Nedenise ikisinden biri olunca ötekinin olmayacağını düşünmüştüm. Dört yıl boyunca

bir İskoç şehrinde okursam onun tutkusunun kaybolacağını düşünmüştüm.

Merdivenlerin dibinde de o aynı koku vardı. O zamanlar adını tam koyamıyordum, tam anlaşılmıyordu ama yıllar sonra, o kokuyu almadan geçen onca zaman sonra içindekileri anlamak çok kolaydı –konserve meyve ve spreycila.

Annemle birlikte oturma odasında, yeşil saçaklı yastıkları olan gri kadife kanepede oturduk. İkimiz de kenarlara yerleştik. Annemin mavi gözleri her tarafımı inceliyor, sanki orada gerçekten oturduğuma, yıllar sonra geri gelip karşısında oturduğuma inanamıyormuş gibi bakıyordu. Gözlerinin rengi babaminkine o kadar benziyordu ki ben büyürken bazen karı-kocadan çok abi-kardeşi andırdıklarını düşünmüştüm. Ama bende de aynı mavi renk vardı. Ambalaj sandıkları duvar kenarına diziliydi. Evlerini satmaya karar vermişlerdi, Londra’da bir apartman dairesi ve Norfolk’ta da küçük bir kulübe alacaklardı. Bana verdikleri destekle, yardıma koşuşlarıyla beni çok mutlu etmişlerdi.

“Toplanma işi nasıl gidiyor?” diye sordum.

“İyi işte. Yılların eşyası var, biliyorsun. Böyle hepsini bir arada, toplanmış halde görmek garipmiş.”

Tekrar sessizlik. Norfolk’ta olmak çok farklıydı, orada birbirimize karşı nazik olmaya alışmıştık. Ama bu kadar uzun bir aradan sonra ailemin evine dönmek, sanki gömülü bir şeyleri alevlendirmişti. Olanlardan dolayı annemin suçluluk duyduğunu seziyordum, bizim gibi ailelerin böyle anlaşmazlıklar yaşamaması gerekiyordu. Ama tabii ki yaşıyorlardı –kızları da kaybolabiliyordu. Herkesin başına gelebiliyordu bunlar.

İçki sehпасını görünce konu değışsin diye, “Bir şeyler mi içsek? Taşınmanın şerefine içeriz,” dedim.

Bu sehpa yalnızca misafir geldiğı zaman kullanılır, zeytinrengi halının üstündeki parlak şişeler insanların yüzlerine parıldardı. Annem tereddüt edince ekledim: “Ben alkolik değilim, biliyorsun. Sadece neşemiz yerine gelsin diye demiştim.” Viskinin bulanıklığı altında geçen gecelerden de kurtulmuşum.

“Aman, neden olmasın?”

Buz getirmeye gitti, sonra da sehpayı bana doğru itti, tekerleklerinin halıdaki yuvalarını uzun süre sonra terk etmesini sağladı. Arkasından onu iterken bir hostes edasıyla poposunu oynattı ve bunu sırf beni güldürmek için yaptı. Öyle de oldu. Güldüm. “Hâlâ formundasın,” dedim, çünkü o anda fark etmişim –gri, yün pantolonunun içindeki kalçaları gayet iyi görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi annem biraz kızarak, sonra da elini birazcık köprücük kemiğinde gezdirdi.

Sonra açılan mantarlar, kapaklar, kadehlerin şıngırtısı derken her şey komik gelmeye başladı, sanki annem kimyasal bir deney yapıyordu. O yüzden yine güldüm. Birlikte güldük, eğlendik, sonra ben odada, elimde kadehle, evdeki tanıdık ama farklılaşmış şeylerin etrafında dolaşmaya başladım –bu büyük porselen saksıdaki çatlak ne zaman oldu? Aa, altın ve somonrengi İran halısı da yeniymiş. Londra’nın o sıkıcı ışığı, her şeyin üstüne yansıyor.

Henüz düzenlenmemiş eşya sandıklarının yanına gittim ve mutfakta durmaktan dolayı üzerlerinde çeşitli kalıntılar olan yemek kitaplarının, yüzlerini balonlu naylonların içinden gösteren heykelciklerin, gövdesi geyik

boynuzu gibi uzayan koridor lambasının ve kalın kapaklı bir fotoğraf albümünün üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Daha sonra, sanki parmaklarım yıllardır onları arıyormuş, el yordamıyla sonunda bulabilmiş gibi hissettim. Albümün kapağının parmağıma sürtünüşü, açılışı ve karşıma Carmel'in çıkışı: siyah-beyaz, yakın çekim, inci gibi parlak.

Bu fotoğrafı daha önce hiç görmemiştim. Carmel'in yüzü, stüdyo ışığı altında çok yumuşak ve pürüzsüz çıkmış. On bir veya on iki yaşında gibi görünüyor. Çok daha büyümüş gibi...

Annemi kapının ağzında görünce buz getirmeye gittiğini anladım. Ama o benim ıstırap dolu yüzüme tek bir bakış attığında hemen yanıma geldi, buzlar elinde erimeye başladı.

"Beth, canım, o benim annem. Sana ne kadar benzediklerini söylemiştim, hatırladın mı?"

Kafamı iki yana salladım.

"Tatlım, şok geçirdin az önce. Git, otur biraz." Albümü de yanıma aldım.

Annem bir içki daha hazırladı –bu sefer süslemedi– ve ıslak bardağı elime tutuşturdu.

"Ben hep... Hep babasına benzediğini düşünmüştüm," dedi annem. Kanepenin üstünde duran albümdeki siyah-beyaz yüz bana bakıyordu. Yüzü ne gülümsüyordu ne ciddiyet içindeydi ne de sakindi. Tarif edemiyordum.

"En azından görünüş olarak." Paul hakkında konuşurken dudaklarının hafifçe büzülüşü hâlâ geçmemişti. "Ama gazetedeki fotoğrafları görür görmez, gözlerime inanamadım."

“Onu anlat bana, anneni anlat.” Hemen bir şeyler öğrenmem lazımdı.

“Ah, ama ne anlatacağımı bilmiyorum ki.”

“Aklına ne gelirse. Ben küçükken ondan neredeyse hiç bahsetmemiştin.” Bu da aklıma yeni gelmişti.

“Evet. Anlatmadım galiba.”

“E, neden peki? Hadi, şimdi çok merak ettim –benzerliği görünce.”

“Ya, işte... Şey...” Girdiği hatıra tünelinin yüzüne verdiği gölgeyi görebiliyordum. “Annem... Hep onun arkasında yürüdüğümü hatırlıyorum. Tel tokaları saçından düşüp yerde tıngırdardı. Yani,” dedi, duraksadı ve kadehindeki buzlara bakarak gülümsedi, “diğer annelerden hep farklıydı.”

“Nasıl farklı?”

“Heyecanlıydı hep, ne bileyim, kafasının içinde. O güzel mor mantosunu giyer, ama yakasını tam ayarlamazdı, o yüzden tek düğmelik kısmı aşağı sarkardı. Pasta yapıp içine yumurta koymayı unuturdu. Aptalca şeyler işte. Ben utanıyordum ondan –evet, doğrusu bu. Onun hakkında konuşmaktan asla hoşlanmadım çünkü utanç verici bir insandı. Bir de suçluluk hissederdim bu konuda çünkü o benim annemdi ve sadece unutmak daha kolay geldi. Normal biri olmasını istemiştım sadece, anla işte.”

“Değil miydi?”

“Hayır. Biz büyürken durum daha da kötüleşti. Babam donanmada olduğu için annem istediğini yaptı. Kafasına koyduğu için bazı insanlarla ilişki kurdu –metafizik işlerle uğraşan birileriydi herhalde. Bizi oradan oraya sürükledi. İnsanların evlerine girip durduk –bazıları o kadar fakirdi ki inanamazdın. Savaş biteli uzun zaman olmuştu ama şunu

hatırlamalısın ki bazıları hâlâ kötü koşullarda yaşıyordu ve Londra'nın bazı kısımlarında hastalıklar kol gezmeye devam ediyordu. Annem her nasılsa insanlara yardım edebileceğini düşünüyordu. Hepsi kafasının içindeydi tabii. İnsanların yatak odalarına girip kapıyı kapatırdı, biz –erkek kardeşimle– onu dışarıda, allak bullak haldeki bir akrabayla beklerdik, içerideki kokuyu almamaya çalışırdık. Sonra, bir süre sonra, ben içeri girmeyi reddetmeye başladığımda beni arabada kilitleyip orada bekletmeye başladı.” İçkisini kafaya dikti. “Sonra, büyüüp babanla tanıştığımda onun benim istediğim gibi davranan biri olduğunu gördüm – tertipli bir insan yani... Çok rahatlamıştım.”

“Annene ne oldu peki?”

“Öldü, genç yaşta. Acı içinde hem de –kadınlara özel, bir tür kanserden dolayı. Tam olarak ne olduğunu asla öğrenemedim çünkü insanlar o zamanlar böyle şeyleri çok kurcalardı. Onun ‘arkadaşları’ da,” homurdandı, “bir daha hiç ortalıkta görünmedi. Yapabilecekleri bir şey yoktu tabii, tıbbın çareleri tükendikten sonra.”

Bir süre buzlara bardaklarımızda tur attırarak sessizce oturduk, sonra ben izin istedim. Bu bilgiyi alıp üzerinde kendi başıma düşünmek, aklımın içinde girmesi gereken yeri bulmak ve tuvaletin soğukluğunda bir mantığa oturtmak istedim. Ama koridora girdiğimde dikkatim dağıldı, çünkü aralık duran bir kapının içinde turuncu bir parıltı gördüm.

Eski odamın kapısını açtım ve kalbim o gün ikinci kez duracak gibi oldu, neredeyse hiçbir şey değişmemişti. Pencere pervazına astığım şeffaf Hintli kıyafeti hâlâ orada duruyor, içeri giren ışığa tropik bir hava katıyor, kız ar-

kadaşlarımla kameraya bakıp gülümseyerek çektiirdiğimiz fotoğraflar hâlâ komodininin üstünde duruyordu. Sağ spreyi kutusunun o harika altın kabı, sağlarımlı arkaya taramak için kullandığım tarak... Ucuz boncuklarım ve kol-yelerim yatağın yanındaki sehpanın üstündeki bir sepetin içinde duruyordu. Kendimi yatağımın üstüne, aynı renkte başka bir Hintli kıyafetinin üstüne bıraktım ve düşünmeye çalıştım. Önce Alice, şimdi bu. Ama düşüncelerimi her ne kadar bir düzen içine sokmaya çalıştıysam da yine paramparça olup etrafa dağılıyorlardı.

Yatağın yanındaki yığının içinden bir CD aldım –Pet Shop Boys grubunun bir albümü– ve plastik kabını parmaklarımla okşayıp ne kadar temiz olduğunu fark ettim. Annem buraya düzenli olarak girip toz alıyor olmalıydı. Hiç vazgeçmiyor muyduk biz? Odamın düzenine, temizliğine göz attım ve aklıma bir fikir geldi.

Belki de ben yalnız değildim, belki de tüm kadınlar kızları için odalarını hazır tutuyordu.

İlk âdet dönemimi yaşadığımda neler olduğunu anlıyorum çünkü annemin bana anlattığını hatırlıyorum. Her kıza er ya da geç olan bir şey.

On üç normal bir yaş mı bilemiyorum –o kısmı hatırlayamıyorum. Çok uzun zamandır ilk defa Dorothy’yi özlüyorum. Bu, onun yanındayken başıma gelse kontrolü ele alıp bana neler yapacağımı söylerdi. Ama benim yanımda yalnızca büyükbabam var ve onun yanında âdet benzeri şeylerden bahsetmek imkânsız.

Külotumun içine birkaç katmanlık tuvalet kâğıdı koyuyorum.

“Burada durabilir miyiz?”

Büyükbabam pencereden küçük kasabaya bakıyor –birkaç mağazası olan bir sokaktan ibaret aslında.

“Neden?”

“Bir şeyler almam lazım işte.”

Markete girerken külotumdaki tuvalet kâğıdı yüzünden paytak paytak yürüyorum. Tezgâhın arkasındaki kadın kıyafetlerinin üstüne damalı, pembe bir manto giyiyor.

“Benim size bir şey danışmam lazım,” diyorum. “İlk âdetim olduğunda neler yapmam gerektiği konusunda.”

“Ah, canım benim. Sana yardım edecek biri yok mu, annen falan? Kadın bir akraba?”

Oradaki raftan birkaç sakız alıyorum ve tezgâha koyuyorum. “Hayır. Şunları da alacağım.”

Kadın bana üzülererek bakıyor, sonra da tezgâha birkaç kutu ve sıkı paketlenmiş plastik bir şey getiriyor.

“Pedlerle başlarsan en iyisini yaparsın,” diyor. “Rahatın için.”

Karavana geri döndüğümde büyükbabam soruyor: “Ne aldın?” Kadın, pedleri büyük, pembe çizgili bir poşete koyduğu için içinde ne olduğu belli değil.

Böyle şeyler büyükbabamla zor konuşuluyor. Ne söyleyeceğimi çok düşünmem gerekiyor. “Kadın şeyleri,” diyorum.

Hayrete düşüyor. “Ama sen o kadar büyük değilsin ki.”

Ona cevap vermiyorum, o da şoka uğramış gibi yola devam ediyor.

Marketteki kadının ne kadar iyi biri olduğunu düşünüyorum. Yanımda annem olmadığını, yardım eden biri olmadığını öğrenince ne kadar üzüldü. Aslında umursamamalıydı.

Kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim artık.

★★★

Bir şehrin kıyısına gelene kadar gidiyoruz. Büyükbabamın bana hangisi olduğunu söylediğini hatırlamaya çalışıyorum ama tekrar sormak da istemiyorum. Bugünlerde çok ağrısı oluyor, hem sakat bacağında hem de ellerinde.

Her sabah uyandığında sanki kanat gibi büzülmüş halde oluyorlar. Kasılma ancak iki saatte rahatlıyor ama o zaman bile canı yanıyor. Bazen ellerimi onun üstüne koymaya çalışıyorum. Gözlerimi açıp titreşimin içimden geçmesi- ni bekliyorum ama büyükbabamda bu olmuyor. Neyse ki artık kızmıyor, o ağacın yanında ilk deneyi imizdeki gibi yapmıyor. Sadece diğer insanlara yardım edebildiğim gibi ona yardım edemediğim için üzülüyor.

Tüm dumanını havaya salan o şehrin yanından geçtiğimizde karavanı benim sürmemi istiyor. Aracı ben de bazen kullanıyorum. Bazen elleri çok ağrıdığı için direksiyonu tutamıyor, o yüzden bana da karavanı kullanmayı öğretti. Etrafta beni görebilecek çok fazla insan olmadığında ben kullanıyorum. Ne zaman ehliyetim olabileceğini sordüğümde cevap asla oluyor. Asla: Çünkü ben bu ülkeye bir çeşit yasadışı yabancı olarak gelmişim. Bu da çok dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor, yoksa sınır dışı edilirim. Bu yüzden benim iş bulmam gibi konular çok zor.

Pencereden görünen kırsal alan çok kirli duruyor, sanki üstü siyah bir şeyle kaplanmış. Tarlalarda büyükbabamın maden araçları dediği şeyler var.

“Hadi duralım burada,” diyorum. “Acıktım ben, yiyecek bir şeyler bulalım.”

Durup koltukları değiştiriyoruz, sonra da bir restorana giriyoruz. Bu restoranı biliyorum, buralara geldiğimizde hep girdiğimiz bir yer. Büyükbabamla ben yemek yapma konusunda Dorothy kadar iyi değiliz, o yüzden pizza, tavuk kanadı gibi şeyleri çok yiyoruz. Temizlik şeylerini de yanıma alıyorum.

“Bana bir Margarita söyle büyükbaba. Ben tuvalete gidiyorum.”

İçerideki lavaboyu sıcak suyla dolduruyorum, ceketimi çıkarıyorum ve havlu demirine asıyorum. Artık askerlerinkine benzeyen bir ceketim var. Altınrengi düğmeleri, omuzlarında kanatları da var. Bunu ikinci el mağazasından buldum. Sürekli her şeyimi kırmızı alıyorum. Bana Carmel olduğumu hatırlatıyor ve kırmızı giymeyi seviyorum. Çalışmadığımız zamanlarda büyükbabama da bana Carmel demesini söylüyorum. Tişörtümü çıkarıyorum ama kotumla yeleğimi çıkarmadan kendimi sabunluyorum. Kafamı lavabonun içine tamamen sokup saçlarımı ovalıyorum. Sonra da kurutucunun altında saçlarımı kurutuyorum.

Ağır makyajlı iki kadın ellerini yıkarken bana dik dik bakıyor ama bunu kafama takamayacağım. Temizliğime önem vermeliyim. Artık âdet görmeye başladığıma göre bu daha da önemli, üstelik büyükbabamdan saklamam gerektiği için. Bana gözlerini diken kadınların zaten bir şey bildiği yok –benim gibi biri olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak fikirleri bile yok. Herhalde her gün düzgünce banyo yapıyorlardır. Sıcak suyun içinde yunuslar gibi şenler.

Onlara sert sert bakınca bana bakmayı kesiyorlar, gözlerini suyun altında parıldayan ojelerle süslü ellerine indiriyorlar.

İçeri döndüğümde büyükbabama elleri rahatsız olduğu için ketçapı sıkmasında yardım ediyorum. Oturup pencereden dışarı bakıyor. Son zamanlarda çok sessiz.

“Nereye bakıyorsun büyükbaba?” Ketçapı şimdi de kendi patateslerimin üstüne sıkıyorum. O kadar seviyorum ki üç küçük paket ketçapı tek başıma bitiriyorum.

“Gelene gidene bakıyorum işte.” Dışarı bakınca gelen

giden arabaları, kamyonları ve taşıdıkları insanları görüyorum. Büyükbabamın elindeki pizza on dakikadır orada.

“Ye artık istersen, pizzan buz gibi olacak,” diye uyarıyorum onu. Ama o homurtuyla eline bakıyor, orada olduğunu sanki yeni hatırlıyor.

“Şimdi ne yapacağız?” diye soruyorum. Birçok şey hakkında endişeleniyorum artık. Ellerimi kullandığımda para kazanıyoruz ama büyükbabam o sıralar hep geriliyor. Ne zaman bir yere iyice yerleşsek orada fazla tanındığımızı, birinin beni ondan almaya çalışacağını söylüyor. O yüzden bir süre sonra karavana atlayıp her yerden gidiyor, baştan başlıyoruz. Yani, İncil’in içindeki son dolara kadar harcıyoruz.

Büyükbabam boğazını temizliyor. “Bana bildirilen bir cemaat toplantısı var.”

“Öyle mi?”

“Munroe ile konuştum, o organize ediyor.”

“Ama hani onunla bir daha iş yapmak istemiyordun?”

“Dilencilerin seçim şansı olmaz,” diyor. Bu lafın üzerinde düşünüyorum. Dilencilere biraz benziyoruz gerçekten. “Gitmemiz lazım, parlamamız için bir şans olabilir.”

“Kulağa hiç hoş gelmiyor.”

“Öyle başıbozukluk etme. Lafımı dinlemelisin.”

“Hayır. Büyük kalabalıkları sevmiyorum, biliyorsun. Çok geriyorlar beni.” Bugün birbirimizle çok didiştik. Hem de elimizde değilmişçesine.

Büyükbabam hesabı ödedikten sonra dışarı, arabaya benzin koymaya çıkıyor. Ben de tabaklarımızı, çöplerimizi tepsilerin üstüne koyup iş olsun diye tezgâha götürüyorum. Orada vardiyası gelen bir adam önlüğünü giyiyor.

“Merhaba,” diyor bana. “Sana bir şey vereceğim.” Arkasındaki rafa, kartondan tavuk maketlerinin ve boş tuzlukların durduğu yere uzanıp bir mektup çıkarıyor. “Eninde sonunda buraya geleceğini biliyordum. Hatırlıyorum seni.”

Mektubun üstünde alıcı olarak şu yazıyor: *Carmel Mercy Patron. (Kırmızı manto giyen kız –hep yaşlı bir vaizle dolaşıyor.) Stu’s Diner. Pittsburgh, ABD.*

Mektubu hemen açmak istiyorum ama büyükbabam dışarıdan bana gelmemi işaret ediyor, o yüzden hemen cebime tıkıyorum.

Beş Yıl Yüz Beş Gün Sonra

Geceleri hasta koğuşundakiler örtülerin altındaki yığınlardan ibaret kalıyorlardı.

Hastanelerde geceleri bambaşka bir dünyaydı. Sanki ölümler diyarı: gece boyu açık kalan loş ışıklar, dezenfekte edilmiş yerlerde gıcırdayan doktor ayakkabıları, ölümle adeta yakalamaca oynayan hasta ve çalışanlar, koridorlar boyu yankılanan öksürükler, huzursuz uykular, hemşire odasından gelen ani kahkahalar...

Geceleri tercih eden ben oluyordum. Normallikle anormallik arasındaki çizginin çok ince olduğunu söyleyen ortamlarda kendimi daha iyi hissediyordum. Köşeyi dön, iyice bir göz at –işte, tüm anormallikler orada.

Bütün arayışlarım bana Carmel'i geri getirmedi, onun yerine kendimi burada buldum. Burada yetenekli, sakın ve profesyonel biri olarak ün saldım artık. Onu düşündüğümde artık aklıma topluiğneler geliyor, bu kocaman dünyanın içindeki minicik parçalardan biri.

İki kez hastanede, gözümün kenarıyla onu gördüğümü sandım.

Birinde çok hasta bir çocuğun yatağının başındaydım. Kızın kafası eğik duruyor, gözleri de karamsarca hasta oğlana bakıyordu. Kızın elleri kırmızı mantosunun cebindeydi. Ötekisinde de koridorlardan birinin sonunda, ellerini birine veda edermiş gibi kaldıran bir kız vardı.

Ama çoğu zaman etrafta görünmeyen hayalet gibi bir şeydi: havada açılan bir delik gibi.

Başlarda çalışmalarımın insanlar hakkında bilmediklerimi çözebileceğini, nasıl var olduğumuzu, nasıl birbirimizle uyum sağladığımızı görmemi sağlayabileceğini sanmıştım. ...*yaşayan protoplazmalar, onlardan önce yaşıyor olan başka protoplazmalardan yaratılmıştır...* Ama onun yerine karşıma bir bebek daha çıktı. Lucy ikinci doğumu için hastaneye getirildiğinde Paul beni aradı.

“Çabucak biter işi,” demişti Paul. “Yani, geçen sefer öyle olmuştu.” Gözleri parlıyordu.

Ama Lucy’nin ikinci doğumu, normalin üstünde bir sürede gerçekleşti. Kendimi odaklanmaya, çizelgeleri doldurmaya, doktorun sabahki kontrollerine hazır duruma gelmeye zorladım. Hemşire odasının telefonu her çaldığında telefona saldırdım.

Paul beni tekrar bulduğunda ışık artık pencerelerden içeri yavaş yavaş girmeye başlamıştı.

“Çok zorlandı,” dedi. Gözlerinin altı mor çizgilerle kaplıydı. “Beth, kız oldu. Küçük bir kızımız oldu.”

“Kız,” diye tekrar ettim onu aptal gibi. Paul bana kollarını açtı ve ben de onun omzunun üstünden gözüken, o geceki sorumluluğu benim üstümde olan ilaç sehпасına doğru baktım. Kutuların mavi ve kırmızı kapakları sıra sıra

dizilmişti. Sanki binadaki tüm hava çekilmiş gibi hissettim –sanki yukarıda, kadın doğum ünitesindeki odalardan birinde, kuvözlerden birinde battaniyeye sarılı bir bomba varmış gibi.

“Kız,” dedim tekrar ve o an birbirimize sarıldık, birbirimizin boyunlarını gözyaşlarıyla ıslattık. Neşeden mi, üzüntüden mi tam anlaşılamaz, karışık gözyaşlarıydı bunlar.

“Gel de gör onu.”

Kafamı iki yana salladım ve ilaç sehpasının sapını tuttum. “Lucy’nin dinlenmesi lazım.”

“Bir dakikacık bakıver, lütfen. Şimdi hemen görsen daha iyi olur. Her şey doğru düzgün gitsin istiyorum Beth. Hiçbir şeyi ertelenmesin istiyorum, daha küçücük bir bebek.”

Aklıma uğursuzluk getiren bir cadı gözüyle bakılabileceğim geldi, kız çocuklarının üstüne bedbahtlık yapıştıran biri –içlerinde, derinlerde. Benim yanlarından gitmemi bir lütuf olarak görebilirlerdi.

Lucy bana yorgun yorgun gülümsedi ve kollarını uzatıp o pembe, uyuyan bebeği gösterdi. “Flora ile tanış,” dedi bana, ben de yaşayan o yığını kucağıma aldım.

“Merhaba Flora,” diye fısıldadım bebeğe. Elimdeki tabii ki bir bomba değil, doğum sırasında çok yorulmuş başka bir bebektir. “Tanrı seni kutsasın. Tanrı seni kutsasın.”

Hastaneden giderlerken ön merdivenlerde duran üçüne el salladım ve geri döndüm – tüm o işlere, ufak tefek işlere: gece yarılarında hastaların ağzına uzatılan içme suları, yatak çarşaflarını düzeltme, lazımlıkların hem hijyen hem de prestij için temizlenişi...

Eve dönerken gökyüzü yeşil görünüyordu. Uzakta be-

liren evim, Carmel'in arabanın arka koltuğunda, eve döndüğünü umuyordu. *Döndü mü, geldi mi?* Hayır, hayır, daha değil. *Ne zaman gelecek peki?* Anahtarlarımı kapının yanındaki bakır kâsenin içine bıraktım ve aynadaki yansıma gözü attım. Saçlarım: Kısa kesilmiş, hemşire hayatının pratiklik gereksinimlerine uygun. Yüzüm: Eskiye göre daha ince. İşimden kazandığım parayla eve çekidüzen verdim, alt kattaki duvarları kavun sarısına boyadım. *Bu renge bayılacak.*

Carmel'in odasındaki haritaya parlak pembeyle Flora ismini ekledim. Jack, Flora, Graham –hepsi yeni isimler– derken fark ettim ki yeni insanlar ve yeni yerler geldikçe haritalarımız ne kadar genişliyor, ayrışıyor, dönüşüyor.

Carmel'in odasına göz gezdirdim, annemin evindeki kendi odamı hatırladım. Her akşam, yatmaya giderken dışarıdaki merdivenlerin başında bekledim. Kapı genelde kapalı dururdu ama bazen içeri girip katlı tişörtlere, onun yaptığı resimlere, kitaplarına ve kuş tüyü yorganına bakıp onlara usulca dokundum. Kutusunun içindeki kâğıdı kenara çekip hiç giymediği kırmızı ayakkabılarına baktım. Bunlara sahip olduğum sürece, Carmel benden tamamen kopamazdı.

Bütün gün mektubu okumaya çalışıyorum ama büyükbabam etrafımdayken yapamıyorum. Bir de başımıza felaket geliyor: Karavan yolun ortasında, hiçliğin ortasında arıza yapıyor.

Dışarı çıkıp yürümeye başlıyoruz. Büyükbabam oturmak isteyebilir diye çıkmadan önce son anda yanımıza bir battaniye alıyorum.

“Bir araba durdurup yardım isteyelim,” diyorum.

Yolun ortasında duruyor. “Kimdir, nedir bilemeyiz. Dost mudur, düşman mıdır... Yok, yakınlarda, birkaç kilometre ötede bir kasaba var, ben biliyorum.” Kafasıyla tepelerden birini işaret ediyor. “Orada yardım isteriz.”

Yürümeye devam ediyoruz. Büyükbabamın belki de haklı olduğunu düşünüyorum çünkü o tuhaf araba yanımızdan geçtiğinde içindeki insanlar bize tuhaf tuhaf bakıp hakkımızda Dorothy’nin dediği gibi kötü şeyler düşünüyor gibiler.

Ortalık ürkütücü derecede sessizleşiyor, gökyüzü sanki üstümüze baskı yapıyor. Etrafımızdaki tepeler iyice ka-

rarımaya başlıyor. Büyükbabamın hemen arkasında yürüyorum. Aklımdan şu geçiyor: Bu yalnız dünyanın içinde artık yalnızca ikimiz varız, oradan oraya dolanıyoruz. Birbirine zincirle bağlı, iki kişilik bir çete gibiyiz. Elimde keskin bir testere olsa bile zincirin metalini kesemem sanki. Bacağınıza çöküyor, sizi oraya mıhlıyor.

Büyükbabamın siyah montunun içindeki geniş, ağır gövdesine odaklanmaya karar veriyorum. Keçeleşmiş kumaşın üstünde soğuk nem parçacıkları var.

“Önümüzde bir şey görebiliyor musun?” diye soruyorum sonunda.

Etrafı tarıyor. “Pek bir şey yok. Ama şuralarda bir ışık var.”

Kafamı uzatıp oraya bakıyorum. Parlak ışıltılar görüyorum ama çok uzaktalar.

“Birkaç kilometre daha var oraya galiba. Öteki yönde mi gitseydik yoksa, şehre doğru?”

“Yo, hayır, hayır. Orası daha da uzaktı, hem de şehre silahsız girmememiz lazım. Üzerimize saldırabilirler. Gasp etmeye, darp etmeye kalkışabilirler.”

“Olabilir. Eh, yürüyeceğiz o zaman.”

Biz de öyle yapıyoruz, yolun kenarındaki çamurun üstünde ayak izlerimizi bıraka bıraka ilerliyoruz. Bir nedenden dolayı kendimi mutlu hissediyorum –sanki arkamızda iz bırakmamız hoşuma gidiyor. Yanımızdan bir araba geçer de bizi alacakaranlıkta göremeyip çarpar diye yoldan olabildiğince uzak duruyoruz. Büyükbabam önümde yavaşlamaya başlıyor, topallamasıyla vücudu titreşiyor. Sırtındaki damlalar sanki hayatları büyükbabama bağlıymış gibi çabalayarak düşmemeye çalışıyorlar.

“Büyükbaba, izin ver önünde yürüyeyim. Öyle kafanı eğince ayakkabıların dışında bir şey göremiyorsun.”

“Yok,” diyor nefes nefese. “Ben bittim. Durmamız lazım.”

“Biraz durup dinlenelim. Senin enerjin belki geri gelir, o zaman devam ederiz. Ya da karavana geri dönüp geceyi orada geçiririz, sabah ne yapacağımızı düşünürüz, ne dersin?”

“Hayır, ben bittim,” diyor tekrar. “Tek adım dahi atamam –kalçamı sanki ateşe vermişler. Dua etmemiz lazım. Yardıma hiç bu kadar ihtiyacımız olmamıştı.”

İyice yok olan ışıktaki, yüzünün acıyla buruştuğunu görünce gerçekten endişeleniyorum. Çok yalnızız.

“Gel, yolun kenarına otur,” diyorum. Büyükbabam üstü çimle kaplı bir tümseğe yavaşça oturuyor. Dengesini kaybetmemek için koluma tutunuyor bunu yaparken.

“Ne durumlara düştük böyle Carmel? Fena halde sınıyoruz. Halbuki ben aklımdan neler geçirmiştim...”

“Dua edebiliriz, dediğin gibi. Yardım isteriz, olmaz mı?” Büyükbabam bunu unutmuşa benziyor.

“Evet, evet. Ama...”

“Ama ne?”

“Çok yorgunum ben. Duayı sen yönetebilir misin? Bu seferlik?”

Bir süre bunu düşünüyorum. Sıradışı bir şey olacak bizim için. “Peki, olur. Yardımı olacaksa.”

Ellerimi kendininkilerin arasında tutabilsin diye yanına çöküyorum. Bunu yapmayı sevdiğini biliyorum –bir yandan da benden biraz şifa kapmaya çalıştığını düşünmeme rağmen aldırıyorum.

“Kalbinden ne geçerse onu söyle,” diyor.

Gözlerimi kapıyorum. “Sevgili dünya.” Ne söylemek istediğimle ilgili çok düşünüyorum. “Bazen yaşanması çok zor bir yer oluyorsun. Acaba, zahmet olmazsa, bize yeni bir karavan gönderebilir misin? Biraz daha para da bulabilirsen çok sevinirim.” Sonra sessizleşiyorum çünkü yine Nico’yu görebilmek için dua ediyorum ve büyükbabamın o kısmı duymasını istemiyorum. Sonra gözlerimi açıyorum ve onun bana baktığını görüyorum. Pek memnun görünmüyor.

“Pek dindar bir dua olmadı bu.”

“Ama kalbimden ne geçerse onu söylememi istedin.”

“Dünyevi mallar dileyip sonra bir de sana teslim edilmesini isteyemezsin Carmel. Tanrı bir katalog değildir. O’nun bir araba galerisi de yoktur.”

İç geçiriyorum. “Peki. Bir daha deneyelim.”

“Hayır, bence senden bu kadar yeter.”

“Ama-” Söylemek istemiyorum ama şimdi annem için dua etmeye büyük bir şevk duyuyorum. Olamayacağını bilmeme rağmen, bizim buradaki halimizi görmesini dilemek istiyorum.

“Dua etmeyelim artık, Tanrı’nın böyle dualar duymak isteyeceğinden emin değilim.”

Annem için edeceğim duayı sonraya saklamaya karar veriyorum. Ayağa kalkıyorum ve gözüme bir şey takılıyor.

“Bak büyükbaba, bak. Arkanda bir hendek var.” Duayı zamanında kesmemiz iyi olmuş çünkü biraz daha uzun tutsaydık etraf tamamen kararacaktı ve orayı göremeyecektim.

Hayatımda bir hendek gördüğüme hiç bu kadar sevin-

memiştim. Hemen gidip onun içine atlıyorum, çömeliyorum, etrafı el yordamıyla yokluyorum.

“Kuruymuş da. Kupkuru.” Tekrar dışarı çıkıyorum. “Bu gece burada yatabiliriz.”

Büyükbabam birinin ona neler olacağını söylemesinden neredeyse mutlu gibi.

“Eh, sen öyle diyorsan çocuğum.”

Hendeğe girmesine yardım ediyorum. Hendek zemininde eğreltiotu benzeri şeyler olduğu için tam olarak toprağa yatmış da olmuyoruz. Battaniyeyi büyükbabamın üstüne örtüp bir köşesini de yastık gibi başının altına kıvırıyorum. O kadar yorulmuş ki neredeyse hemen uykuya dalıyor. Aklıma mektubum gelince cesaret edip etmemem gerektiğini tartıyorum. Çok sessizce, mektubu cebimden çıkarıyorum. Yırtılan kâğıt sesiyle büyükbabam kıpırdanıyor, donakalıyorum. Ama kimden geldiğini öğrenmem lazım. O yüzden onun tekrar uykuya dalmasını bekliyorum, o uykuya dalınca hâlâ yeterince ışık kalmasını umuyorum.

Horlamaya başladığında ancak görebiliyorum.

La Casa Rosa

Durango

Chihuahua

Meksika

Sevgili Carmel,

Bu mektubun eline geçmesini umuyorum. Daha önce gittiğimiz farklı yerlere on farklı mektup gönderdim, şansımız varsa bir tanesi eline geçecektir.

Bak Carmel, görüyor musun artık ne kadar güzel yazabili-

yorum? Üstüne düşmeye gayret gösterdim ve artık hem İngilizce hem de İspanyolcayı çok iyi yazabiliyorum. Seni çok düşünüyorum Carmel.

Annemin burada bir evi var. İki katlı, koyu pembe, köyün en renkli evi. Bir yeri tarif etmek istediklerinde insanlar bu evi kullanarak tarif ediyor.—pembe evden sağa dön, pembe evden sola dön—çünkü bir kavşağın kenarındayız. Annem artık istediği her şeye sahip olduğunu ve kimse için bir şey yapmak zorunda olmadığını ve bundan sonra da yapmayacağını söylüyor. Bir evimiz olduğunu duyunca babam geri dönmeye kalkıştı. Annem en üst kattan üzerine kaynar su dökene kadar evin dışında üç gün boyunca bekledi, sonra da sokakta bağırarak koşturmaya başladı. Çok korkunç bir manzaraydı ve ben tekrar kaçmak zorunda kalacağımızı sanmıştım ama babamı tekrar görmedik. Annem cennette olduğunu söylüyor. Ön kapının önünde çiçekler, arka bahçede de domates yetiştiriyor. Bazen rüyamda seni görüyorum. Bir defasında konuşan bir hayvan olarak gördüm ama tam olarak hangi hayvan olduğunu anlayamadım, net değildi.

Annem bazen seni de bizimle birlikte getirmemiz gerektiğini söylüyor. Bence o da seni özlüyor. Burada, Meksikalılar dine çok bağlı ve saf insanlar oldukları için bir servet kazanabilirmişsin. Ama sonra da bunun başına dert açmaktan öteye geçmeyeceğini söylüyor. Ben seni çok özlüyorum Carmel. Adını hâlâ her yere yazıyor musun? Bana söylediğin gibi hâlâ bir hastanede çalışmak istiyor musun?

Silver genelde üstüne güzel bir elbise giyip evin önündeki banka oturuyor, oğlanları etkilemeye çalışıyor. Ama burası çok sessiz bir yer. Çoğu gün yalnızca yaşlı, sarı köpek yoldan geçiyor, o da bazen durup pirelerini kaşıktan başka bir şey yapmıyor. Sessizlik falan çok umurumda değil ama senin de burada olmamı

isterdim Carmel. Birlikte bir şeyler okuyup yazabilirdik. Bazen acaba birbirimizi tekrar görebilecek miyiz diye düşünüyorum ama pek de umutlu değilim.

Seni çok seven kız kardeşin,
Melody.

Parmağımla onun ismine dokunuyorum, Dorothy'nin çaldığı dolarlarla aldıkları pembe evin parlak güneş altındaki halini gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Melody için çok seviniyorum ama bir yandan da büyükbabamın hali, karavanın bozulması gibi şeyleri düşününce bu iş hiç içime sinmiyor. Battaniyenin açıkta kalan kısmının altında, onun yanına kıvrılıyorum, Melody ve annem için dua ediyorum. Anneme onu hâlâ sevdiğimi söylüyorum, eğer cennetteyse bizi burada görebilmesini umuyorum. Ama sonra fikrimi değiştiriyorum, çünkü beni burada, bir hendeğin içinde yalnızca bir battaniyeyle uzanırken görmesini istediğimden emin olamıyorum.

Sabah büyükbabamdan çok daha erken kalkıyorum. Gökyüzünde çok tuhaf ve çok güzel bir renk var –gri ve mor– ve sanki bu renk bizi çevreleyen havaya da aynı tonu veriyor. Biz uyurken etrafımıza iyice dolanan battaniyenin altından çıkıyorum. Yerde uyumaktan dolayı kaskatı kesilmişim, o yüzden dizlerimi çeneme çekiyorum, nefesimi ellerime verip ısınmaya çalışıyorum.

Büyükbabam huzur içinde uyuyor. O nefes alırken battaniye inip kalkıyor. Bir kuş onun üstüne konuyor, kafasını sallıyor, örtüyü sanki yemek bulabilecekmış gibi gagalıyor.

Çımleri hışırdatan, çok güzel bir esinti üstümüzden geçiyor. Sonra büyükbabam homurdanarak uyanmaya başlıyor ve kuşu rahatsız edip uçup gitmesine sebep oluyor. Doğrularak örtünün yarısını üstünden düşürüyor.

“Neredeyiz biz?” Etrafımıza bakıyor, sonra hatırlıyor. Yüzü sertleşip hüznleniyor. “Şimdi Carmel? Şimdi ne yapacağız?”

Buna nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyorum, o yüzden ellerimin içine biraz daha hava üflüyorum.

Büyükbabam gözlerini gökyüzüne çeviriyor. “Lütfen Tanrım, şu muhtaç zamanımızda bizi gör...”

Ben de gözlerimi kaldırıyorum ve gri-mor bulutların yer değiştirmelerini izliyorum. Büyükbabam yanımda dua etmeye devam ediyor. Sonunda edecek duası kalmıyor.

“Dua ettiğimizde ellerini birleştirmelisin,” diyor bana.

Ama ben omuz silkiyorum, konunun değişmesini umuyorum. Dua etmek yerine neler yapabileceğimize karar vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Hem zaten bugün Tanrı’ya kızgınım. Bazen babamın onun varlığına inanmadığı, annemin de emin olmadığı aklıma geliyor.

Büyükbabam montunun en üst cebinden gözlüğünü çıkarıyor ve temizliyor. Onlar olmayınca gözleri çıplak ve solgun görünüyor.

“İnatçı çocuk. Tanrı bizi dinliyor, aksini nasıl düşünebilirsin?” Bazen ne düşündüğümü tam olarak biliyor gibi. Çok ürkütücü.

Onunla tartışmak istemiyorum –onun istediğini görsem de. Bacaklarımın uyusukluğunu atmak için egzersiz yapıyorum.

“Ee? Ne diyeceksin buna?” Beni yalnız bırakmak istemiyor. Sinirlenmeye başladığımı hissediyorum.

“Gökyüzüyle bu kadar uzun süre konuşmak... Yani, gökyüzü bizi umursamıyor, o yalnızca kendi işine bakıyor. Ayrıca çok yakında yağmur yağacak, o yüzden yürümeye başlasak iyi olur.”

Ama büyükbabam kafasını ellerinin içine gömüyor. “Sen bunu nasıl dersin, hele ki sen? Seni yanıma aldım, besledim, büyüttüm, şimdi gökyüzüyle konuşmak falan diye saçmalıyorsun bana. Tanrı seni aracı olarak seçmişken onu inkâr ediyorsun. Bu çok pis bir günah çocuğum. Böyle konuşursan beni öldürürsün. Şu an yarı ölü gibi hissetmeye başladım bile.”

Büyükbabam benim bir melek ya da biz azize olduğumu ima edince hiç hoşuma gitmiyor. Ben normal bir insan olmak istiyorum sadece.

“İnsanlarla alakalı büyükbaba, bence çoğu şey yalnızca insanlarla alakalı.”

“Peki ben? Ne demek bu şimdi? Yıllar boyunca benim için hiçbir şey yapılamadı.” Omuzları sallanmaya başlıyor, ağlamak üzere olduğunu düşünüyorum.

Tek diyebildiğim şu oluyor: “Durum böyle işte. Böyleyken böyle, bu kadar. Neden bilmiyorum.”

Bir süre sessiz kalıyoruz. Sonra büyükbabam parmaklarının arasından konuşuyor çünkü kafası hâlâ ellerinin arasında.

“Bazen birisi bizim peşimizde diye düşünüyorum Carmel.”

“O ne demek şimdi?”

“Onu görüyorum. Bazen karşıma çıkıyor. Karavanın aynalarında, pencerelerden dışarı baktığımda...”

“Kimmiş o büyükbaba? Sen neden bahsediyorsun?”

“Seni istiyor. Benim olan şeyi istiyor. Her şeyin pahasına hem de...”

O anda bağırmaya başlıyorum çünkü başka türlü beni umursayacağını sanmıyorum. “Kim büyükbaba, kim? Niye peşimizden gelsin ki?”

“Seni kurtarmak için. Seni geri götürmek için.”

“Beni kimden kurtarmak için?”

“Benden...”

“Büyükbaba, saçma sapan konuşuyorsun. Kim bu adam? Tipi nasıl?”

Parmaklarını açınca bir gözünü görebiliyorum. “Bilmiyorum. Sadece bir şapka görüyorum. Bazen bir pardösü. Her seferinde farklı görünüyor.”

İç geçiriyorum. “Büyükbaba, bence sen kuruntu yapıyorsun. Sakin olmalısın, öyle şapkalı adamlar falan hayal etmemelisin. Neden sürekli senden alınacağımdan korkuyorsun ki?”

“Haklısın. Sen bana aitsin.”

“Hayır, ben kimseye *ait değilim*.” Ayağımın yanındaki uzun çimlere tekme atıyorum. “Ben arsa mıyım? Hem, ben sana hiç beni nasıl elinde tuttuğunu da sormadım.” Şimdi *benim* alnım sarmısak kabuğu gibi görünüyor olabilir.

“Nasıl olduğunu biliyorsun çocuğum. Baban seni istemedi. Ben yükü üstlendim, sorumluluğu aldım. Babanın çok bencil olduğu için yapamadığı şeyi ben yaptım.”

“Ama,” diyorum, bu konuyu son zamanlarda çok düşünüyorum, “belki şimdi fikrini değiştirmiştir?”

Ayağımın ucunu toprağa sokuyorum ve kazıyorum. Çünkü söylememem gereken şeyler söylediğimin farkın-

dayım. Ama büyükbabam sessiz kalıyor ve ona tekrar baktığımda, yüzündeki ifade donup kalmama neden oluyor. Ne olduğunu anlamadan tüylerim diken diken oluyor.

“Belki de her şeyi burada bitirmeliyiz,” diyor.

“Nasıl yani?”

“Yani, bitirebiliriz. İkimiz için de. Sonsuza kadar.”

O zaman çok fena bağıryorum. “Kes şunu! Aptal ihtiyar seni—”

Kalçası hiç ağrıyıyormuş gibi ayağa kalkıyor, örtüsü üstünden düşüyor. O eski halinden, o eski gücünden bir hatıraymış gibi gözlerimin önünde büyüyor, omuzları geriye gidiyor, sanki kolları da büyüyor.

“Sen bir çocuk değil, bir düşmansın.”

O anda, ağzımdan fırlayıveriyor: “Mercy kim, büyük-baba? Kim o?”

“Sensin.”

“Hayır, öteki Mercy. Pasaporttaki gerçek Mercy. Onu ne yaptın? Nerede o?”

Sessizleşiyor, olduğu yerde duruyor. “Sen Mercy hakkında neler biliyorsun?”

Üzerimdeki gerginlik beni neredeyse yere düşürecek kadar güçleniyor.

“Hiçbir şey. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. İyi mi? Sen ona zarar verdin, değil mi?” Artık bağır-maya başlıyorum. “Neler oldu?”

Sanki vurduğunu öldürebilecekmiş gibi bakıyor artık. “Sus, düşman.”

Ama ben durmuyorum çünkü duramam. “Şimdi ben düşman oldum yani, öyle mi? O zaman kendini hazırla,” diye bağıryorum ve ellerimi cebime sokuyorum, hendek-

ten çıkıyorum, yolda yürümeye başlıyorum. Sonra durup arkama bakıyorum. “Biliyor musun, annem bence seninle konuşmamakta haklıymış. Senin yüzünden aranız bozuldu zaten, değil mi? Zaten annem benim senin yanında kalmamı istemezdi.” Sonra da dönüp yürümeye devam ediyorum.

“Carmel,” diye sesleniyor arkamdan. “Carmel, geri dön. Seni başka kimse istemedi. Al işte –gerçek bu.”

Yürürken başımın aşağı düştüğünü hissediyorum.

“Carmel, lütfen. Lütfen.”

Onun acınası bağrıışlarını duyarak birkaç adım daha ileri gidiyorum, sonra sanki tüm enerjim bitiyor. Arkama bakıyorum –orada, kamburu çıkmış kocaman vücuduyla duruyor ama hendeğin içinde olduğu için sadece dizden yukarısını görebiliyorum. Ama bu onu komik göstermiyor. Tuhaf, güçlü bir büyücü gibi görünüyor.

“Carmel, yardım et bana. Dışarı çıkmama yardım et. Beni burada bırakamazsın.”

Artık kendimi sinirli hissetmiyorum. Yalnızca uyuşuk ve faydasız gibiyim.

“Carmel, izin ver de papazı arayayım. Toplantıda en azından yemek yeriz, bir şeyler içeriz. Bize iyi bakarlar orada.”

Neden bilmiyorum –belki yıllardır onun yanında kalıp Mercy değil, Carmel olduğumu hatırlamaya çalıştığım için ya da annemle babamı bu kadar özlediğim için ya da kıyafetler giydirilip bir palyaço gibi insanlara sergilendiğim için. Ama birden, bir gece bana bir şey yapmış gibi hissediyorum. İçimi açıp Carmel’i almış ve onu matruşka bebeklerinin en ortasındaki gibi ortaya çıkarmış. Benim

yüzüme sahip bir matruşka bebeği. Sonra da onun yerine *kendi suratına* sahip bir matruşka bebeği koyup yanına da bir saat koymuş –tam da yolun kenarındaki bu noktada alarmı çalmaya başlayacak bir saat.

Kendime üzölmeye başlıyorum. Normal biri olmayı o kadar çok istiyorum ki... Arkadaşlarımla sohbet edip yeni atkılar, yeni ayakkabılar denemek, normal doğum günleri kutlamak, cep telefonu gibi hediyeler almak, etrafında renkli peri ışıkları olan güzel bir yatakta uyumak, yatağın yanına ertesi gün için hazırladığım okul çantasını koymak istiyorum. Girdiğimiz her kasabada çocukları görüyorum. Restoranlarda sohbet ediyorlar, birbirlerinin sırlarına gü-lüyorlar –tıpkı zamanında Sara ile yaptığımız gibi. Konuşup gülüşürken bir yandan o uzun bardaklardaki dondur-malı içecekleri ellerindeki uzun kaşıklarla karıştırıyorlar. Şekerrengi pembe ojeler sürüyorlar, gözkapaklarında parıldayan şeyler oluyor.

İçimde duran, büyükbabamın yüzüne sahip bebeği hissediyorum artık ve onu nasıl dışarı çıkarabileceğimi ölçüp tartmaya başlıyorum. Büyükbabam artık güçlü görünmüyor. Eğilmiş, kediler gibi inliyor.

“Tamam büyükbaba. Seni burada bırakmayacağım.”

İç geçiriyorum ve içimdeki enerji sanki yola doğru sız-maya başlıyor. Sanki damla damla ilerleyip hendeğe kadar gidecek, onun ayaklarına kadar ulaşacak. Gözlerimi kapıyorum ve esintiyi yüzümde hissediyorum. “Merak etme,” diyorum ona. “Her şey çok güzel olacak.”

“İşte benim kızım,” diyor büyükbabam ve hendekten çıkabilmek için kolunu uzatıyor. “Bundan sonra böyle kavga etmemeliyiz. Artık yalnız ikimiz varız –birbirimize bakmamız lazım.”

Büyükbabam bizi Munroe'nun bunca zamandır beklediğini, saflarına katmak için bize kucak açtığını söylüyor. Ondan uzak durmayı ne kadar çok istediğimizi unutmuş gibi. Ama papazın beklediğini düşününce aklıma sinsice pusuya yatmış bir örümcek geliyor. Ağlarını Teksas'a kurmuş ve biz de şu an oradayız.

"Tekrar onun yanına döneceğimizi hep içten içe biliyordum," diye mırıldanıyorum, adamın evine çıkan bahçe yolunda eşyalarımızla yavaş yavaş yürürken.

"Ne dedin? Ne?"

Büyükbabamın sağ kulağı yarı sağır olabilir ama istediği zaman gayet güzel duyuyor.

"Bay Munroe'nun ne kadar güzel bir evi varmış diyorum. Acaba bana şifa için gelen o zavallı insanlardan topladığı parayla mı almış? O ayrık omurgalı bebekler, kolu küçülen adam, sürekli düşük yapan kadın, iyileşmek için saçlarını seve seve feda edebilecek adam falan..."

Büyükbabam yolun ortasında durup soluk gözlerini bana diyor.

“Bay Munroe, Tanrı’ya hizmet eden bir adamdır. Bizden saygı görmeyi hak ediyor. Bu muhtaç zamanımızda bizi evine almayı kabul etti. Davranışlarına dikkat etmen lazım Carmel. Hayatımızda yeni bir başlangıç yapmanın eşiğinde olabiliriz. Eğer Bay Munroe bizim yanında olmamızı isterse bu, dualarımızın kabul olduğu anlamına gelir. Böyle terslikler yaparak bunu mahvetmeye kalkma. Sana neler oluyor son zamanlarda, hakikaten hiç anlayamıyorum.”

Ben de anlayamadığımı söylüyorum ve ciddiylim de.

“Bu bizim için önemli bir şey Carmel, gerçekten çok önemli.” Bay Munroe’nun ön kapısının hemen dışında duruyor ama zili henüz çalmadı. Kapının iki yanında birer beyaz sütun var –tıpkı yıllar önce papazla ilk tanıştığımız oteldeki gibi.

Büyükbabamın buraya gelirken otobüs yolculuğunda gözlüğünü onarmak için kullandığı banda bakıyorum –temizlemek isterken kırmıştı. Eşyalarını tutarken elleri titriyor. Yedek gömleği, İncil’i ve çoraplarını eski bir spor çantaya tıktırmıştı. Zili çalma işini gitgide erteliyor.

“Peki büyükbaba.” Şimdi onu sakinleştirmem gerekiyor. “Her şey çok güzel olacak.” Ve zile kendim basıyorum.

★★★

Munroe bizi toplantıya kendine ait arazi aracında götürüyor. Büyükbabamla ben arka koltukta kral ve kraliçe gibi gidiyoruz, hatta dizimizin üstünde bizi sıcak tutan damalı örtülerimiz bile var. Yolun o kadar üstünde gidiyoruz ki, kaldırımdan bize bakan insanlara el sallamak istiyorum. Yanlarından geçerken kafalarını kaldırıp bize bakan insanlara gülümsüyorum.

Munroe arabayı kullanmasına rağmen ikide bir omzunun üstünden bize bakıyor, çünkü çok heyecanlı ve sürekli konuşmak istiyor.

“Şu yüzlere bakın. Dennis, şunlara bak. Teksas toplantımız için heyecanlanan şu insanlara bir bak. Muazzam bir şey. Evet, aynen öyle. Tıpkı İsa’yı Kudüs’e kadar takip eden kalabalık gibi.”

“Tabii onlar arazi aracıyla gitmemişlerdir.” Ben böyle deyince büyükbabam bana ters ters bakıyor. Uyarı bakışı. Keşke gözlüğünü tamir ettirse. Çok utanç verici görünüyor.

Konuyu değiştirmek için büyükbabam başka bir şeyler söylemeye başlıyor ama ben dediğimin neden bu kadar kötü olabileceğini anlamıyorum, yalan değil sonuçta. Aslında, biliyorum tabii. Onu ne kadar sinirlendirdiğinin farkındayım.

“Havaların bozacağını söyledi radyo. Kuzeyden kötü hava geliyormuş.” Endişeli bir sesle söylüyor bunu.

“O mu? Ya, oradakiler bu kadar tanrıtanımaz olurlarsa öyle olur işte. Bize gelmeden hemen önce duracak. O soğuk iliklerine kadar işleyecek ve cehennemin nasıl bir yer olduğunu gösterecek. Bir gün aynı kemikler cehennemde cayır cayır kavrulacak.”

Büyükbabam gülüyor. Munroe onu hep yönetmiştir, her ne kadar ben onun Munroe’dan daha zeki olduğunu düşünsem de. Bu cehennem lafı ne zaman açılrsa büyükbabam kendini çok büyük ve çok güvende hissediyor. Kendisini alev gölüne atılmayacak seçilmiş kişilerden biri olarak görüyor. Ama bazen bundan o kadar emin olmadığını da görüyorum.

“Tabii. Bizim dışımızda bir buz kalıbı olacak ve dışarıdakiler bizi görebilecek. İçeride bizim şekillerimizin hareket ettiğini görecekler ve bizimle birlikte içeride olmayı dileycekler, ama artık çok geç olacak. Biz iç çemberde olacağız, onlar dışarıda...”

Munroe omzunun üstünden bir bakış atıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, büyükbabam son zamanlarda çok tuhaf laflar edebiliyor. Demek istediği şeyleri tam olarak söyleyemiyor. Sanki ona uymayan bir rol üstleniyor, çünkü çok istiyor. O an onun için üzülüyorum, Munroe ona öyle bir bakış atıyor ki, sanki içinden “manyak mıdır nedir” diye geçiriyor –ki bunun da Munroe’dan gelmesi kritik bir şey. Bu yüzden, “Amen!” diye bağıriyorum ve uzun zamandır konuşmadığım için şaşırın büyükbabamı yerinden fırlatıyorum.

Munroe gülüyor. Büyükbabamın tuhaflığını unutmuş gibi. “Amen!” diye bağıriyor o da. “Tanrı’ya şükürler olsun.” Büyükbabam camdan dışarıya baktığında sanki kulakları acıyormuş gibi duruyor. Yine o ruh hallerinden birine kendini kaptıracakmış gibi görünüyor. Sonra dönüp bana bakıyor.

“Sen kozmetik malzemeler mi kullandın?” Haklı. Munroe’nun banyosunda karısının makyaj malzemelerini buldum ve fark edeceklerini tahmin etmediğim kadarını kullandım.

“Hayır büyükbaba, ben nereden bulayım makyaj malzemesini?”

Büyükbabam homurdanarak bana yanaşıyor. “Sen bugün kadın gibi görünüyorsun.”

“Eh, büyüyen bir kız.” Munroe araya girmeye çalışıyor

ama büyükbabam yine o ruh hallerinden birinin içine fena halde dalmış durumda. Munroe'yu etkileme çabasının yine yerle bir olduğunun farkında.

“Şeytanın kadınlara yüzlerine sürmeleri için kozmetik malzeme ürettiği özel bir yer var. Bu yaratıkların renk renk rujlar hazırlayıp ‘Alevli Kalpler’ gibi isimler verdiği bir de atölyeleri var. Halbuki alevli tek kalp, İsa’nındır.”

Ah büyükbaba, diye düşünüyorum, yok mu senin şu Noel Baba’nın işçi cinleri gibi küçük işlerle uğraşan şeytanların... Ayrıca o malzemelerin şeytani olduğunu söyleyerek aslında Munroe’nun karısına da şeytani demiş oluyor. Ben de bu yüzden, onu kızdıracağını bile bile, “Öyle mi? Ben L’Oréal üretiyor diye biliyordum...” diyorum.

Ne hikmetse, Munroe bunu duyunca gülüyor ve bence büyükbabamın küçük düşmesiyle onun üstün pozisyona gelmesinden hoşnut oluyor. Büyükbabam yine pencereden dışarı bakıyor. Onun için üzülüyorum. Munroe’nun öyle büyük bir evi varken bizim hiçbir şeyimiz yok çünkü büyükbabamın dünyanın işleyişi hakkındaki bilgisi çok kıt. O yüzden elimi battaniyenin altında yavaş yavaş ilerletip büyükbabaminkini buluyorum ve onun kuru, damarları çıkmış elinin üstüne koyuyorum.

Aracın yanında yürüyen kalabalık gitgide sıklaşıyor. Önümüzde bir otobüs var ve arka kapısına alevlerle kaplı devasa bir haç resmedilmiş.

Halatlarla kapatılmış bir VIP otopark noktasına park ediyoruz. Arabaların çoğu yanlarında bazı resimler taşıyor. “Ben kalbimi İsa’ya verdim, ya sen?” gibi, alevlerle yanan bir kalp resmi gibi şeyler. Bunu gördüğümde elimi göğsüme götürüyorum çünkü orada da bir yanma hissediyorum.

Gözlerimi kaldırıp gökyüzüne bakıyorum.

Daha önce maviydi ama şimdi beyaz olmuş. Bugün de öyle günlerden biri –hendekteki gün gibi– yine havada çeşitli hisler dolaşıyor ve birçok şey titreşiyor.

Büyükbabam eskimiş mavi spor çantasıyla arabadan çıkıyor.

“Elbisen burada.”

Gerçek olmayan dokuzuncu yaş günü partim için aldığım elbise. O zamanlar büyük gelen güzel bir şeydi, tıpkı Dorothy’nin bana aldığı yeni her şey gibi. Ama şimdi kendimi bunun içine zorla sokmam gerekiyor. Dorothy’nin gitmesiyle gerçekleşen güzel şeylerden biri de artık kot pantolon giyebilmem.

“O eski elbise...” Bu paçavrayı da getirdiğine inanmıyorum. “Neden bunca şeyi yanında taşıdın ki?”

Munroe’nun evinde kaldığımızda, çantanın içinde son anda zaten görmüştüm. Eski zamanlardan kalma bir jüpon gibi duran fırırlı elbisem. Atkılar. İçi delik İncil. Dorothy günlerinden kalma şeyler.

“İstersen üstünü daha önceden değiştirebilirsin.”

“Göreceğiz,” diyorum sessizce. Duyacaklarını sanmıyorum. İkisi önden gidiyor, sanki gençlermiş ve –neydi o kelime– dinçlermiş gibi hevesliler. İkisinin de üstünde uzun, siyah pardösü var. Munroe şapka da takıyor. Otoparktan çadırlara doğru giderlerken o kadar çok yer kaplıyorlar ki, kalabalık onlar geçsin diye ortadan yarıyor. Heyecanlı olduğunda hep olduğu gibi, büyükbabamın topallaması bugün de neredeyse hiç yok.

Gökyüzüne tekrar bakıyorum.

“Ne bekliyorsun?” Munroe arkasına dönüp bana sesleniyor. Artık gülmediği için o büyük dişlerini göremiyor-

rum. Dişleri görünmediği zaman yüzü, kırpışan şeytani gözlerle sahip, pembe, pürüzsüz bir kavuna dönüyor.

Ama istesem de hareket edemezdin o an. Gökyüzü tuhaf, beyaz bir renkte, ayaklarım da yere yapışmış gibi. Buz gibi bir nefesin havaya yayıldığını, sonra da yüzüme süründüğünü görüyorum. Beyaz gökyüzü gitgide yoğunlaşıyor, gölgeler titreşiyor ve bir anda büyükbabamla Munroe yanımda bitiveriyor. Birdenbire. Zamanı sanki yıllardır hissetmiyorum. Bunu daha sonra büyükbabama anlattığımda, bana buraya ilk geldiğimde hastayken kullandığım ilaçların yan etkisinden olabileceğini söylüyor –ama ben o etkilerin kaybolduğunu sanmıştım.

“Bazen böyle yapabiliyor.” Büyükbabam homurdanarak yere çöküyor ve ayaklarımı hareket ettirmeye çalışıyor. “Bir şey olmaz. Bugünlerde çok uzun sürmüyor.”

Munroe büyük ellerini cebine sokuyor, etrafındaki soğuk bukleler sanki onu koklamaya çalışıyor. Onları benim gördüğüm gibi göremiyor ama hissediyor ve titriyor.

“Umarım öyledir Dennis. Şüphelerime rağmen ismimi ortaya koydum. Böyle yapacaksa...”

“Yapmaz. Yapmaz. Hadi Carmel, yardım et bana biraz.”

Hooooop. Tekrar bedenime dönüyorum ve ayaklarımın yapışkanlığı geçiyor.

“Merak etme büyükbaba.” Uzanıp onun beyaz saçlarına dokunuyorum. Saçları şaşırtıcı derecede yumuşak, sanki Munroe’nun Pantene marka saç kremi kullanmış gibi. Belki de birbirimizden çok da farklı değilizdir. “Bak,” diyorum ve ayaklarımdan birini yerden kaldırıyorum.

Büyükbabamın sakat bacağının görüntüsü, Munroe’nun onu yerden kaldırmaya yardım etmesi gerektiği anlamına geliyor.

Yolum karşısına, çadırların olduğu yere geçiyoruz. Çadırların arasında tozlu bir yol var. Buzlu sütunlar henüz oraya gelmemiş ya da geldiyse de benim kafamın yetişmeyeceği kadar yüksekteler. Çadırlarda dua ve vaaz sesleri olduğunu duyuyorum. Sesler mmm mmm mmm şeklinde gidip sonunda bir bağışla bitiyor –vaizlerden biri Tanrı hakkında mmm mmm diyor, sonra cemaat de şükürlerini bağırıyor.

“Bak büyükbaba, bak.” Ben durunca büyükbabam yine zamanın yok olduğu anlardan birini yaşadığını düşünüyor ama ben alanın öteki tarafını, kocaman, siyah bir haçın yerden gökyüzüne doğru yükseldiği yeri gösteriyorum.

Munroe sırtıyor. “Harika bir şey, değil mi?” Ben kafa sallıyorum ama sonra büyükbabama baktığımda onun siyah haçı görünce kemiklerine kadar donup kaldığını fark ediyorum.

“Yargılanma yolu bu.”

“Bu? Hangi bu?” Munroe ikimize de sinir oluyor artık, görebiliyorum. Bir an önce işimize gitmemiz gerekirken ikide bir durup bir yerlere takılmalar...

“Bugün. Ben bugün yargılanacağım.” Büyükbabam tepeden tırnağa titriyor ve doğrusu bu beni bayağı korkutuyor. Yaşlı ve kırılğan biri olduğunu biliyorum ama anne-babaya en yakın tanıdığım o. O olmasa bana ne olacağını Tanrı bilir.

“Ne diye yargılanacakmışsın Tanrı aşkına?” diye soruyor Munroe.

“Mercy için. Orada onu öyle bıraktığım için.”

“Ama burada duruyor ya işte.”

Büyükbabam yüzüme odaklanıyor. “Aa... Evet.”

Ama ben onun benim hakkımda konuşmadığımı biliyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

“Hadi ama ihtiyar delikanlı.” Munroe sanki koyun güder gibi konuşuyor. “Hadi, hadi... Bugün yargılama yok. Aksesuar işte, o kadar.”

Alanın köşesindeki bir çadırdayız. Sahnede, yeri kaplayan mavi halıya doğru bacaklarımı sallayarak oturuyorum.

Hoparlörlerden gelen ses etrafı sarsıyor: “Sesim geliyor mu?”

Munroe ve büyükbabam arka tarafta mikrofonları deniyorlar. O an gülüştüklerini duyuyorum. Sanki yaramazlık yapan küçük çocuklar gibiler –ama sonra büyükbabamın gülüşü öksürüğe dönüyor.

Boş sandalyelere bakıyorum. Yakında hepsi dolacak. Büyükbabam vaaz verecek ama kalabalık sabırsızlık edecek, dayanamayacak. Ana etkinlik için –yani ben– heyecanla bekleyecekler. Yavaş yavaş gelmeye başlıyorlar. Aksayan uzuvlar, tümörler, hasta bebekler, iyileşmemiş kemikler, sigortasızlıktan dolayı ilgilenilemeyen yanıklar... Toplaşırlarken şimdiden çıkardıkları gürültüyü duyabiliyorum ve canım hemen sahneye uzanıp oracıkta uyumak istiyor.

Beş Yıl İki Yüz Bir Gün Sonra

Ev bugün büyük bir telaş içinde. Her şey titreşiyor. Neden bilemiyorum ama ne o ne de ben sakinleşebiliyoruz. Rüzgâr yüzünden ağacın dalı pencereye vurup duruyor. Parkeler gıcırıyor, sanki duvarlar bile iç geçiriyor.

Bir de üstüne, koridordaki telefon çalıyor. Tonu da değişik: keskin, ısrarcı. Hemen alt kata koşuyorum cevaplamak için. Yakınlarda bir pencere açık kalmış olmalı, merdivenlerin yanında asılı montlar sanki hayaletler tarafından giyiliyormuş gibi salınıyor, telefonun üstünde durduğu sarı kapaklı rehberin sayfaları fena halde titreşiyor. Telefonun yere düşmesinden korkacağım kadar hem de.

Jack'e ilk kez baktığım günden sonra onu aradığım için, arayanın Graham olup olmadığını merak ediyorum. Tekrar sevgili olmadık ama ayda bir buluştuk, yemek yedik veya yürüyüşe çıktık. Bana, benim için bir defasında sigara içtiğini hatırlatıyor. Ama arayan o olamaz: Gündüz vakti olduğu için şu anda sırık gibi gençlere büyük, havadar bir dershanede ders veriyor olmalı.

Ahizeyi kaldırdığımda tam vaktinde davrandığımı, telefon çalmayı kesmeden hemen önce cevap verdiğimi düşünüyorum. Hat çok kötü, kulağıma cızırtılı, patırtılı sesler geliyor.

“Beth?”

“Efendim?”

Yine uğultulu sesler.

“Ben Maria. Beth, gelip seni görmem lazım, önemli-” Sonra uğultu artıyor ve sesi arada kayboluyor. Ahizeyi elimde öyle bir sallıyorum ki sanki uğultuyu o şekilde geçirebileceğim.

“Nedir o?” diye bağıryorum telefona. “Ne önemli?”

Sonra çevir sesi. Hat kesiliyor.

“Hayır, hayır...” Sesim merdivenlerde yankılanıyor. Telefonu kapattıktan sonra iki kez daha aranıyorum ama bu sefer uğultu daha da beter. Telefon sanki dalga geçen şeytanlar tarafından ele geçirilmiş –elektrik sesleriyle hayalet uğultuları karışmış gibi. Başka da bir ses duymıyorum.

Bir an donakalıyorum. Kafamda hiç istenmeyen, hiç beklenmeyen bir fantezi oluşuyor. Telefon çalıyor ve bir ses şöyle diyor: “Anne? Anne, sen misin? Sana geri dönüyorum şimdi. Yaklaşıyorum anne. Anne, anne, anne, anne...”

Maria sonra beni cep telefonundan arıyor ve vakayı tekrar ele aldıklarını, beni görmeye geleceklerini söylüyor. “Ev telefonunun resmen ayrı bir hayatı var,” diyor bana gülerek.

Oturma odasında dolanmaya, volta atmaya başlıyorum. Olaylar hız kazanmış gibi bir his duyuyorum. Kendime bunu daha önce de hissettiğimi söylüyorum, bunlar hep

hayal gücüm. Ev de benimle aynı fikirde, soğuk güneş ışığı altında artık duruldu, sessizleşti.

“O evde yaşamaya nasıl dayanıyorsun?” diye sormuştu bir defasında bir arkadaşım.

“Ama nasıl ayrılabilirim ki oradan? Bir gün kapıyı açtı-ğında karşımda durabilir,” diye cevap vermiştim ona.

Ama ertesi gün kanepede uyandığımda ağzımda acı bir viski tadı oluyor. Uzun süredir almadığım bir tat. Kolça-ğa yasladığım başım uyuşmuş, kasılmış. Sanki donuklaş-mışım, yassılaşmışım gibi. Muhtemelen önemli bir şey değildir, tıpkı diğerleri gibi. Ben şimdiye kadar bunlara çok maruz kaldım. Yıllar boyunca, yavaş yavaş. İpuçları ve işaretler, dalgaların arasından kafalarını gösterip kaybolan foklar gibi. Sonunda kendimi hep ufku gözlerken bulu-yorum. İlk yıllarda görüldüğü zannedilen birçok yer ol-muştu –İskoçya, Belçika, Güney Amerika... Polis kulağa çılgınca gelen şeyleri elemeye çalışmıştı ama ihbarlar gel-meye devam etmişti –hatta bazen arka arkaya. Bazen haf-talar boyu hiç ses çıkmamıştı. İnsanların aklında kırmızı manto kalmıştı ve o da her yerdeydi: Kırmızı mantolu ço-cuklardan oluşan küresel, özel bir ordu. Bu artık ayırıcı bir özellikten çok, kafa karıştırıcı bir ayrıntıya dönüşmüştü. Polis de bundan uzak durmaya çalışıyordu çünkü o man-to artık kim bilir neredeydi. Ama kaybolduktan uzun süre sonra bile o artık gazetelerde Kırmızı Mantolu Kız olarak anılmaya devam etti.

Elbette ki, her defasında nefessiz kalacak kadar heyecanlandım. Ama bütün ihbarlar sonuçsuz kaldı. Başka bir kız, başka birinin kızı çıkıyordu her defasında. Bazen de, bulutlarda görüldüğü iddia edilen Meryem Ana gibi, ih-

barlardaki kız bir daha görülmüyordu. Paul özel dedektifin masraflarını karşılayabilmek için yerel bir yardım fonu oluşturdu. Önemli bir şey üstündeyiz, Lüksemburg'da, İsveç'te, Brisbane'de ihbarlar var, bilmem ne... Sık sık mektuplar gelirdi –*Tatlım, küçük kızının nerede olduğunu biliyorum. Yirmi yıldır medyumluk yapıyorum. Onu şu an su gibi berrak şekilde görebiliyorum. Üstünde hâlâ kırmızı mantosu var.*

O kadar çok yanlış alarm geldi ki, artık bunlara bağışıklık kazandım. Ama kimi kandırıyorum ki? Kahve beni ayıltıyor, kendime getiriyor. Graham arıyor. Ona neler olduğunu anlatıyorum.

“Gelmemi ister misin?” diye soruyor. “Boş zamanım var.”

“Evet,” diyerek kendimi şaşırtıyorum.

Birlikte gelmelerinden önce, duş alıp giyinmiş halde yarım saat boyunca onları pencerede bekliyorum. Rüzgârda uçuşan yağmurluğuyla bahçe yolunu yürüyen Maria'yı görünce ona karşı içimde büyük bir sevgi duyuyorum. Saçları neredeyse kafasına yapışacak şekilde kesilmiş. Artık küt kesimin bile feminenliğini kaldıramayacak durumda olduğu, dikkatini dağıttığını anladığı anda o modelden kurtulduğu hissine kapılıyorum. Graham kafasını eğiyor, selam veriyor, ona bir şeyler söylüyor. O anda onun için bir anda içimden fişkıran sevecenlik neredeyse beni nefessiz bırakıyor.

“Beth, seni görmek ne kadar güzel,” diyor Maria. Yakından elbette daha yaşlı görünüyor. Ama bir şey daha var. Ciddi mizacına kendini teslim etmiş. Birini uzun bir süre görmediğiniz zaman onun karakterinin, günlük düşüncelerinin nasıl etlerine kemiklerine işlediğini görmeniz çok tuhaf bir şey.

Maria kanepenin kenarına oturuyor. "Nasılsın Beth? İyi görünüyorsun."

"İşimden güç alıyorum bugünlerde. O olmasa ne yapardım, bilmiyorum."

"Güzel. Bak, bu genel bir gözden geçirme, ama ayrıntıları fazla deşmeyeceğim çünkü bunun seni üzeceğini biliyorum. Düşük bir ihtimal bu ve umutlarını haddinden fazla yeşertmek istemiyorum."

Gülümsüyorum. Konuşmasındaki klişeler değişmemiş. Artık alıştığım için hoşuma da gidiyor. Kendi kelimelerine güvenmediği için bunları kullanıyor, bunu artık görebiliyorum.

"Tabii."

Çantasından bir klasör çıkarıyor, etrafı boyunca fermuarla kaplı, plastik bir şey. İçinde A4 kâğıda basılı bir fotoğraf var. Graham kanepenin koltuğuna oturuyor ve elini omzuma koyuyor.

"Şuna göz atıp ne düşündüğünü söylemeni istiyorum."

Bu bir kız fotoğrafı. Yüzü fotoğraf makinesine yarım dönük, tek gözü görünüyor. Adını tam koyamadığım bir şey var. Kıvrıkcık saçlarından bir tutamı yüzüne doğru gelmiş. Gölgele bir fotoğraf, uzaktan çekilmiş.

Mideme ani, beklenmedik bir acı giriyor. Bağırıyorum.

Maria anında yanımda bitiyor. "Beth, ne oldu? Seni üzüyorsam çok özür dilerim..."

Yere çömelmiş, başını kaldırmış, yüzü endişeyle kaplı.

"Bu o."

"Bak şimdi, emin olamayız. Bize verdiğin fotoğraftan bilgisayarda bir model oluşturduk. Eşleşiyor gibiler ama Beth, gerçekten emin olamayız. Saçlar, mantonun yakası... Objektif bir fikir oluşturmak çok zor."

Fotoğrafi o kadar sıkı tutuyorum ki elimde titremeye başlıyor. Maria onu elimden nazikçe alıyor.

“Nerede çekilmiş bu?” Graham’ın eline uzanıyorum ve onun uzun ince parmakları benimkilerle iç içe geçiyor.

Maria tekrar kanepeye oturuyor. Endişeleniyor, bunu görebiliyorum. Bunu çok erken önüme sürdüğünü düşünüyor.

“Amerika’da bir grup serseri. Oradaki polis birkaç yıl önce fotoğraflarını çekmiş, sonra da onları oradan kovmuş. Veritabanlarına kaydetmişler, benim de orada bir arkadaşım var. Onun veritabanına erişimini yasaklamayı unutmuşlar, o da böylece ara sıra bir şeylere bakabiliyor. Bakıyor ama sadece, gerçekten. Mesleki olarak burnumuzu olmaması gereken yerlere sokmaya alışığız galiba. Bunu görünce de hemen beni aradı.”

“Ah, Tanrım. Bir daha bakayım.”

Fotoğrafi bana veriyor ama bu sefer gönülsüz. Bana verdiği an bunu seziyorum. Fotoğraf siyah-beyaz olduğu için saç rengini göremiyorum. Ama böylesi daha iyi, yüzün çıplak kemiklerini seçebiliyorum. Parmağımı fotoğraftaki yanağa değdiriyorum. Artık o kadar emin değilim. Onun nasıl görüldüğünü unutmaya mı başlamıştım? Korkunç bir fikir bu.

“Çok güzel.”

“Evet Beth. Öyle.”

“Başka? Sana başka ne söyleyebiliyorlar?” Artık büyük bir telaş içindeyim. Ancak sakinleşip Maria’yı bu olayı bana zarar gelmeden yürütebileceğine ikna etmem lazım.

“Fazla bir şey yok. Fotoğrafi çeken polislerle konuştum. Güney eyaletlerinde çekilmiş, orada yasadışı şekilde kamp yapıyorlarmış. Çingene ya da vizesi olmayan Meksikalılar

olabileceklerini düşünmüşler. Üzerinden birkaç yıl geçtiği için polisin de hafızası biraz karışık tabii. Kızı hatırlıyor çünkü diğerlerinden farklı görünüyormuş. Ama ertesi gün oradan gitmişler ve sanırım onun için sorun böylece ortadan kalkmış.”

“Fotoğrafı neden çekmiş?”

“Galiba bir... Yani, bir taktik galiba.”

“Nasıl, onları korkutmak için falan mı?” Bu kızı şimdiden korumak istiyorum.

“Onları oradan uzaklaşmaları konusunda ikna edebilmek için.”

Bu gece, her şey titreşiyor. Pencereye gidiyorum ama dışarıyı göremiyorum. Işık açık, camda yalnızca benim yansımam var.

“Sorun yok hayatım,” diyorum şiddetle. “Orada olduğunu biliyorum.”

Kıyafet sahnede yerde serili duruyor. Büyükbabam ben tuvalete gittiğimde koymuş olmalı. İçi boş kıyafete bakmak tuhaf geliyor. Beyaz üstüne mavi eklenmiş elbiseye bir de spot ışığı yayılmış. Boyun ve göğüs bölgelerinde gümüş renkli naylon dantel var ve ışıktaki parlıyor. Bir an sanki sahnede yerde yatan benmişim, düz, boş ve gerçek halimle aslında oradayım ve ona bakan kız gerçek değilmiş gibi hissediyorum.

Herhalde üstüme giymeliyim, diye düşünüyorum. Üzerimde yine sorumluluklar hissediyorum. Büyükbabam, Munroe, bekleyen sandalyeler, satılan İncil'ler, alandaki dindar insanlar... Hepsi sanki üzerimde baskı kuruyor. Ama giysiyi şu anda giyersem kaybolacağım, elbisenin tek başına kalacağından korkuyorum.

Bunların hepsinden kaçmak için dışarı çıkıyorum. O an içimden gelen şey, kıyafeti paramparça etmek ama böyle yaparsam başım öyle derde girer ki bunu düşünmek bile istemiyorum. Hâlâ Munroe'dan korktuğumu fark ediyorum.

rum ve annemin dediği Şeyi hatırlıyorum: Eğer birinden korkuyorsam onu salakça bir durum içinde hayal etmeliyim. Mesela pijamalarını giymiş, dişlerini fırçalıyormuŐ gibi. Öyle olursa artık bana korkunç gelmezlermiş. Küçükken insanları yüzünde kakayla hayal ederdim, aklıma bundan daha aptalca bir Şey gelmezdi. Ama Munroe'yu suratında pislikle hayal edince bu her nasılsa ona daha da korkutucu bir görüntü veriyor, o yüzden bu düşünceyi kafamdan atıyorum, ellerimi kırmızı ceketimin ceplerine sokuyorum ve küçük taşları tekmeleye tekmeleye volta atmaya başlıyorum.

Sonra çok güzel bir ses duyuyorum ve bir saniyeliğine kim olduğunu göremiyorum. Bir an Cebrail'in gökten inip benimle doğrudan konuştuğunu sanıyorum.

"Carmel."

Önümde kimse yok.

"Carmel, Carmel... Sen misin?"

Etrafıma bakıyorum ve Nico'yu görüyorum. O olduğuna eminim. Aynı ona benziyor, ama daha uzun boylu ve çok yakışıklı. Cebrail gelse bu kadar sevinmezdim.

Onu gördüğümde nefesim bir tuhaf oluyor. Yıllardır bunun olmasını bekliyorum.

Yanıma geliyor ve o kadar uzun ki ona boynumu kaldırarak bakmak zorunda kalıyorum. "Selam," diyor, "küçük-lüğümüzden beri göremedim seni."

Her nedense konuşurken ellerim iki yanımda saçma sapan salınıyor, sanki dengemi sağlamak için öyle yapmam gerekiyormuŐ, yoksa düŐermiŐim gibi. "Nico. Tam bir Amerikalı gibi görünüyorsun Şimdi."

"Sen de."

“Öyle mi?” Tuhaf bir şey ama sesinizin nasıl çıktığını kendi kulaklarınızla tam anlayamıyorsunuz.

Kız kardeşi aklıma geliyor fakat sormalı mıyım bilmiyorum –temkinli davranmak lazım. Yine de soruyorum. “Kız kardeşin... O da burada mı?”

Nico gülümsüyor ve güzel bir karıncalanma hissediyorum. “Hayır, ama hâlâ hayatta.” Konuyu değiştirmek istiyor, söyleyecek bir şey arıyor. “Şuraya bak –düğmelerini yanlış iliklemişsin.”

Sonra yavaşça, çok yavaşça ceketimin parlak pirinç düğmelerini açıyor ve düzeltiyor. Bunu yaparken titriyorum ve bunu fark etmemesini istiyorum.

“Carmel?” Büyükbabamın sesi çadırdan bize doğru geliyor. Başımdan gitmesini o kadar çok istiyorum ki...

“İhtiyarla Dorothy seni hâlâ oradan oraya sürüklüyor mu?”

“Dorothy gitti.”

“Carmel...” Büyükbabamın sesi gerginleşiyor.

“Görüşürüz o zaman.” Nico bana yaklaşıp düğmelerimden birini tırnağıyla tıngırdatıyor. “Sonra konuşuruz.”

“Carmel...”

Nico’nun, elleri cebinde uzaklaşmasını izliyorum. Onu geri çağırmak ya da peşinden koşmak istiyorum ama olduğum yerde kalakalıp onu izlemekle yetiniyorum. Uzaklaşmasını izlerken o kadar üzülüyorum, içim o kadar kötü oluyor ki, sanki gerçekten bir melekmiş ve beni sadece o kurtarabilirmiş gibi hissediyorum.

“Carmel, sana ihtiyacımız var burada, gel artık.”

Nico artık uzaklarda, ufacık bir görüntüden ibaret. Dikkatimi ondan ve büyükbabamdan ayıran şey bu sefer

gökyüzü oluyor. Ne kadar tuhaf bir ışık. Bunu görebilen yalnızca ben miyim? Kamp bir an tamamen sessizleşiyor. Çadırın üstünde satış hoparlörlerinden insanlara dua etmeyi unutmamaları söyleniyor, üstünde “KURTARILMIŞ” yazan tişörtler, arabanıza asabileceğiniz haçlar, ölü bebeklerle birlikte gömülebilecek küçük İncil’ler her tarafta asılı duruyor. Her saat başı bir dua töreni düzenlenen çadır girişte duruyor. Oradan bile ses gelmiyor. Sonra rüzgârın esişiiyle... Bir ses. Sanki kimseye ait değilmiş gibi bir ses. Sanki radyodan geliyormuş gibi.

“Chandler’ın bandajlarını alan doktorlar gözlerine inanamadı. İki gün önce üçüncü derece yanıklar olan yerde, deri tamamen temiz görünüyordu. Hayrete düştüler...” Munroe’nun provası, sonradan fark ediyorum. Ses sanki plastik bir torba gibi havada süzülüyor.

Yine o elbise. Orada bekliyor.

“Nerede kaldın kızım? İnsanlar gelecek yakında.” Büyükbabam montunu çıkarmış ve kollarını bir işçi gibi sıyırmış.

“Bugün çok endişeli görünüyorsun büyükbaba.”

Alnı gerginlikten kırmış ve teri ışık altında parlıyor. Sahnede durduğu yerden dolayı yüzüne yeşil ışık yansıyor. Elimde olmadan minik bir kahkaha atıyorum.

Gözlerini kaldırıyor, keskin bakıyor. “Ne gülüyorsun öyle Carmel?”

Keşke gülmeseydim. Şimdi açıklamam gerekecek.

“Bana bir şey hatırlattın, o kadar.”

“Neymiş o?”

Söylemek istemiyorum. Geçmişten bahsetmemden hoşlanmıyor. Bunu hiç söylemiyor, ama ben biliyorum ve ar-

tık zaten *geçmişten* bahsetmek istesem de çok net hatırlamıyorum.

“Annem beni bir pantomime götürmüştü de...”

“Nasıl?”

“Bir çeşit oyun. Bir prenses, bir de prens var. İki tane de komik kadın var, erkek gibiler...” Hatırlamaya çalışıyorum. “Ama en sevdiğim şey cindi. Birden ani bir dumanla ortaya çıkıyordu, üstündeki kıyafetler de üzerine yansıyan ışık da yeşildi. Ama iyi miydi, kötü müydü emin değilim.”

Büyükbabam araya giriyor. “Kâfir uydurmaları diyor-sun işte...”

Tersleneceğini biliyordum.

“Üstünü değiştirme vakti geldi Carmel.”

Sonra da yanımdan gidiyor ama yeşil ışık hâlâ yüzünde oynamaya devam ediyor. Elbisemin yanına gidiyorum ve büyükbabamın yüzünü orada, katların içinde de görüyorum –karın kısmında. Elbiseyi sahneden kaldırıp iyice silkeliyorum. *Eski, aptal bir elbise*, diyorum kendi kendime. Bana da artık küçük geliyor.

Çadırın açık yerinden içeri buz gibi bir hava giriyor. Ceketimin düğmelerini açıyorum, ama başka bir şeyimi çıkarmıyorum. Bugün çıkarmayacağım. Hem zaten bugün elbisenin hissini üzerimde istemiyorum –geçirdiğim bütün o yaz mevsimlerini, ellerime yapışan tüm o insanları hatırlamak istemiyorum. Dorothy’nin hemen yanımda durduğunu da hissetmek istemiyorum. O yüzden elbiseyi pantolonumun ve bir defasında orada tavuk kanadı yediğimiz için bana verdikleri, üstünde “Frank’in Tavukçusu” yazan tişörtümün üstüne geçiriyorum.

“İşte, geliyor. Benim kızım, benim kızım.” Büyükba-

bamın sesi, çadırın arka tarafından neredeyse ağlar gibi çıkıyor. “Gel buraya çocuğum, hadi giy şunu doğru dü-rüst. Üstünden düşecek şimdi.” Sonra yanıma geliyor ve arkamdaki düğmeleri beni boğacak kadar sıkı sıkı ilikliyor.

“Öteki kıyafetlerini çıkarmamışsın.”

“Üşüdüm büyükbaba. Sana da soğuk soğuk esmiyor mu?”

Kafasını iki yana sallıyor ve alnındaki teri silerek üşü-mekle alakası olmadığını gösteriyor.

“Elbise üstüne yapışıp kalmış. Artık kızı alışverişe çı-karma vaktin gelmiş Dennis,” diye söyleniyor Munroe. Büyükbabam ona cevap vermek istiyor, bunu görebiliyo-rum ama Munroe çoktan arkasını ona dönüyor, oynatıcıya CD takıyor ve çadırın içini o bayağı müzikle dolduruyor. Üçümüz bir üçgen oluşturmuş halde birbirimize bakıyo-ruz, söylenmeyen bir sürü şey var. Sonunda bir aile gelip benim yaşlarımdaki kızını tekerlekli sandalyeyle koridorda ilerletince rahatlıyoruz.

Büyükbabamla Munroe’nun yüzlerinde yapmacık gü-lümsemeler var. Sessiz kalmak için sahnenin merdivenle-rine oturuyorum.

Sonra insanlar geliyor, hem de hiç sonları gelmeyecek-miş gibi. Bütün koltuklar dolduktan sonra oturamayanlar, arka taraflarda ve koridorda birikiyor. Munroe ellerini bir-birine sürtüyor. O sinsi soğuk artık hissedilmiyor, çadırın tavanı sanki sıcaktan eriyecek.

Nihayet Munroe sahneye çıkıyor, öksürmeler ve ko-nuşmalar kesiliyor, herkes sabit duruyor. Munroe sessiz-ce volta atmaya başlıyor, kendini hazırlıyor. Mikrofonun yanından geçerken nefesinin hırıltısını duyabiliyorsunuz -hmmffffpufff hmmffffpuff.

Sonunda kendisini hazır hissedince mikrofonun başına heves ve heyecanla geçiyor.

“Kutsal ruhu burada hissedebiliyorum. Tam şu anda. Gücü o kadar fazla ki her an çatıyı uçurabilirmiş gibi.” Kalabalıktan bağrışlar geliyor, sonra müzik değişiyor. Papaz bunların hepsini önceden hesaplamıştı –yaparken gördüm.

“Bir zamanlar küçük bir çocuk vardı. Adı Chandler’dı. Bir gün, ailesi arka bahçedeyken küçük Chandler çok kötü bir şey yaptı. Bir kutu kibritle oynamaya kalktı. Küçük çocuklar, dinliyor musunuz? Siz sakın yapmayın. Bu aptalca hareketten sonra ne olduğunu duyunca nedenini anlayacaksınız. Chandler’ın bilmediği şeyse, artık yatma vakti olduğu için üzerine giydiği pijamaların, aslında çok kolay yanabilir bir malzemeden yapıldığıydı...”

Parmaklarımı yakamdan içeri sokup boynumu iyice kaşıyorum. İçeri ilk giren kızı görüyorum, tekerlekli sandalyedeki kız. Bana dik dik bakıyor ve hafifçe gülümsüyor. Siyah tayt içindeki cılız bacaklarının üstünde de kırmızı beyaz, puantiyeli bir giysi var –Minnie Mouse’u hatırlatıyor. Ayakkabıları çok güzel, tekerlekli sandalyenin metal yüzeyinde duruyorlar. Üstünde kırmızı mücevherler olan altınrengi, hem de yüksek topuklu ayakkabılar bunlar. *Ama tabii fark etmiyordur onun için, onlarla yürüdüğü yok, diye düşünüyorum.* Gösteriş için sadece.

Kızı çok seviyorum. Neden bilmiyorum ama onu ilk bakışta seviyorum. O da bana bakıyor, gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum, elimi kaldırıp hafifçe sallıyorum, o da kemikli kafasını kaldırıp bana hafifçe el sallıyor.

Munroe kibritlerle oynayınca her parmağından ayrı

alev çıkan, onuncu doğum gününü bir nevi çok erken kutlayan Chandler'ın hikâyesini bitirdiğinde başka bir konuya başlıyor.

“...yani hepimizin şahsi cep telefonu var ve rehberde T harfine geldiğimizde Tanrı'ya doğrudan bağlanabiliyor, onunla her zaman konuşabiliyoruz...”

Munroe telefonlardan bahsedince aklıma bir şeyler geliyor. Mantomda büyükbabamın varlığından haberi olmayan, paralarımı koyduğum gizli bir cebim var –yaşlı bir kadın, kocasını iyileştirdiğim için bana biraz fazladan para vermişti. Bu parayla bir gün kendi telefonumu almayı planlıyorum. Yeterli paranın henüz yanından bile geçmiyorum ama büyüdüğüm zaman belki denkleştirebilirim ve o zaman büyükbabam beni asla durduramaz. Belki babamı aramayı bile deneyebilirim. Numarasını hatırlayabilir miyim? Sadece başı aklımda şu anda ama kalanını hatırlamanın bir yolu olmalı. Bundan mutlu da olabilir, mutsuz da. Artık Lucy ile birlikte başka bir kızı olmuş olabilir –ama zaten onu arayınca, “Selam, sürpriz, nasıl gidiyor?” diyebilirim zaten.

Ancak sonra, beni izleyen insanlar bir anda, büyük bir keskinlikle gözlerimin odağına giriyor. Babamı telefonla arayabilmek için yapmam gereken onca şey artık gözümde o kadar büyüyor ve karmaşıklaşıyor ki bunu hiç becerebilecek miyim diye şüphe etmeye başlıyorum.

Sıra şimdi büyükbabamda. Mikrofonu ona teslim ederken Munroe'nun şöyle dediğini duyuyorum: “Çok uzatma Dennis.” Bunu duyunca büyükbabam için üzülüyorum, yanaklarım yanıyor. Büyükbabam uzun süre bir şey demiyor, kalabalık huzursuzlaşmaya başlıyor. *Hadi*

başla artık büyükbaba, onları kaybediyorsun, diye geçiriyorum içimden. Bu sabah arabada yaptığım gibi “şükürler olsun” ya da “Amen” gibi bağırasım geliyor. Ama büyükbabam sonunda başlıyor.

“Elçilerin İşleri, sekiz. On ikiyle on altı arası – ‘...böylece hastaları sokaklara taşıdılar, onları yataklara yatırdılar, belki Petrus gelir de gölgesini bazılarına bahşeder diye’.”

Parmağıyla cenneti gösteriyor ve o kadar şevke geliyor ki beyaz spot ışığının altından düşünmeden çıkıp yine yeşil ışığa geliyor. İç geçiriyorum.

Sonra kızla birbirimize bakmaya başlıyoruz. Duramıyoruz. Sanki birbirimize âşık olmuşuz. Ama Nico ile olan şey gibi değil. İçimi titreten, heyecanlı bir şey değil. Ben sanki bir şövalyeymişim de, kızı oradan alıp her şeyi daha iyi hale getirmek istiyormuşum gibi seviyorum –ona bakmak, onu korumak istemişim gibi. Kırmızı kâküllerinin altından, o büyük, kahverengi, yumuşak gözleriyle bana bakıyor. Şimdi ellerimin içi yanıyor, kaşınıyor. İçinde nasıl bir ışık olduğunu görebilmek için ona odaklanmaya çalışıyorum ama farklı spot ışıklarının arasında zor oluyor. Kızın içinde yeterince ışık olabileceğini düşünüyorum ama emin olamıyorum. Bugün her şey yanılsamış gibi. Yeşil ışıklar, Munroe, adını daha önce hiç duymadığım şu Chandler...

Bir düşünce bir anda kafamda canlanıyor ve adeta beynimi delip geçiyor –ya hiçbiri doğru değilse? Ya bu Tanrı vergisi yetenek sandığım şey, yalnızca büyükbabamın bana verdiği bir fıkirden ibaretse? Bu düşünceyi yüzüme yansıtıyorum, bakıyorum ve ellerimde çirkin bir yığınmış gibi duruyor. Bunun doğru olmasını istemiyorum, yığını yok

etmek için ellerimi birbirine sürtüyorum ama bu sefer de her yanıma bulaşıyor, berbat bir şey. İlk kez parmaklarımın uçlarındaki o patlayıcı sıcaklığı, içimdeki mırıltıyı hissetmeyi gerçekten istiyorum –bu güzel kıza dokunmak, ellerimi üzerine koyup, “Artık ayağa kalkabilirsin. O yüksek topuklu ayakkabıları da çıkar, çünkü başta onlarla yürümek zor olabilir. Ama kalk şimdi, kalkabilirsin sandalyenden,” demek istiyorum –ancak ellerimde tek hissettiğim şey soğumuş, ölmüş yıldızlardan ibaret. Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki, inlememek için çaba sarf etmem gerekiyor.

Büyükbabam konuşmayı bitirmiş olmalı, ben başta fark etmiyorum. Renkli spot ışıklarının yerini artık büyük beyaz ışıklar almış. Büyükbabamın şöyle dediğini duyuyorum: “Sakin olun, herkese sıra gelecek. Sıraya girin.” Çünkü insanlar birbirini itmeye, ezmeye başladılar. Bazıları ellerindeki dolarları havaya doğru sallıyorlar. Dorothy bu manzarayı görse bayılırdı.

İçeriye çok fazla insan aldılar. Arkalarda kalanlar öne doğru çok fazla baskı yapıyorlar ve ben sahnede kendimi çok küçük ve fena halde sıkışmış hissediyorum. Büyükbabam nerede? Etrafa bakıyorum, yüzünü bir an görüyorum, sahneden inmiş. Kalabalığın arasında yürümeye çalışıyor ama beceremiyor ve yüzü çok tuhaf bir şekle giriyor. Sonra mikrofondan berbat, kulak tırmalayıcı bir ses geliyor, kalabalık etrafımda kulaklarını tıkıyor, geri çekiliyor ve sonunda biraz nefes alabiliyorum. Parmaklarımla yüzüme dokununca ağladığımı düşünmeye başlıyorum çünkü gözlerimin etrafı ıslak. O an fark ediyorum ki, iyileştirmem gereken tek insan –ellerimi üzerine koyup için-

deki bozuklukları düzeltmem gereken tek kişi- annem. Ve bunu asla yapamayacağım ama bunu ona uygulayamıyorsa, o zaman kıza uygulayacağım.

Mikrofondan tekrar o cızırtı geliyor, sonra Munroe'nun sesi etrafı sarıyor: "Geri çekilin millet. Hemen geri çekilin. Mercy bugün herkesle ilgilenecek. Sıranızı bekleyin."

Böylece avına saldıran kurtlara benzeyen kalabalık, etrafını koklayıp ne yapması gerektiğini düşünen bir sürüye dönüşüyor. Onlardan bir de koku geliyor. Sıcak bir saç kokusu. *Yanlış olan ben değilim, bu durum yanlış*, diye düşünüyorum. *Sakin, sessiz kalırsam bana bir şey olmayacak*. Bir karar veriyorum: Bu, büyükbabam ve Munroe için ellerimi kullanacağım son sefer olacak. Büyükbabama bunu bugün söyleyeceğim ve ne kadar ağlayıp sızlansa da durum değişmeyecek. Çünkü buna devam edersem yeteneğimi kaybedeceğim.

Sonra büyükbabam yanıma geliyor ve yalnızca, "Nerede o kız? O nerede?" diyebiliyorum. Çünkü o kurtların hiçbirini görmek istemiyorum. O altınrengi stilettolar giymiş kızla yalnız kalmak istiyorum, kalan herkes gitsin istiyorum.

"Carmel, geri gel. Geri gel." Kalabalığın içinde güç bela ilerlemeye çalışırken büyükbabamın sesi kulağıma geliyor. Dönmüyorum. O kızı bulmadan hiçbir şey yapmayacağım. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi hissediyorum. İnsanların arasında onu bir an görüyorum -kıızıl saçlar ve insanların bacaklarının arasında gözlerime çarpan altın ayakkabılar.

"Geri çekilin hemen!" Büyükbabam öyle kükrüyor ki, kalabalık ürkmüş hayvanlar gibi geri çekilmeye başlıyor. Ama o sıcak, ağır ve pis kokuları olduğu gibi kalıyor.

İttire ittire aralarından geçerken insanlar bana dokunmaya çalışıyor ama onları savuruyorum. Bazıları bana doğru kâğıt paralar bile sallıyor ama paraları ittiriyorum. Berbat bir dakika boyunca, kızın eski püskü takım elbiseli bir adam tarafından ezileceğini sanıyorum –adam ortamın ruhuna kendini öyle kaptırmış ki boğulacaktı gibi duruyor. Ama sonra kapiya yöneliyor ve ben de kızın yanına gidip onun yaralı kuşlara benzeyen o cılız ellerinden birini ellerime alıyorum. Gözlerimi indiriyorum, ellerinden çiçekler fışkırıyormuş gibi geliyor fakat sonra bunların ren-gârenk yüzükler olduğunu görüyorum. Gül desenli yüzüğün yaprakları neredeyse elimi kesecek.

“Geçti. Geçti. Özür dilerim.” Tutuşumu gevşetiyorum ve doğrudan kızın kulağına konuşuyorum: “Adın ne?”

Bir şey söylüyor ama sesi o kadar kısık ki kulağımı ağzına yaklaştırmak zorunda kalıyorum.

“Tekrar söyle.”

“Maxine.”

Maxine’e yardım etmeyi çok istiyorum fakat her yerime bulaşan bu kötü his hâlâ etrafımda. Bundan kurtulmak istiyorum ve Maxine’e, “Dedikleri doğru. Her şey doğru. Seni iyileştirebilirim Maxine,” diyorum.

Hiçbir şey demiyor, gülümsüyor, kafa sallıyor, eli ellerimin arasında titriyor. Ona iyice yaklaşıyorum ve bebek pudrası koktuğunu fark ediyorum.

Önünde diz çöküyorum. Başta aptal elbisem dizlerimin altında sıkışıyor, ensemin biraz kesiyor. Sonra eteğimi boştaki elimle geri çekiyorum ama Maxine’in elini bırakmıyorum –çünkü bu çılgın kalabalığın kızın yeterince önemli olmadığını, kapının arkasındaki çuvalın içindeki

yerini alacak paralarının hakkı verildiği sürece kızın unutulup gitmesini umursamayacaklarını düşünüp bizi ayırmaya kalkışabileceğinden korkuyorum.

“Karnına dokunabilir miyim?” diyorum. Düğmelerini açınca puantiyeli elbisenin altındaki karnının ne kadar boş olduğunu hissedebiliyorum. Gözlerimi kapıyorum ve her zaman aradığım şeyi, o ısıltıyı, o ışık demetlerini arıyorum ancak hiçbir şey hissedemiyorum. Gözlerimi açtığımda kız beni sabırla bekliyor. Ağlıyorum ve o parıltıyı bulabilmek için elimi daha fazla bastırıyorum ama canını yakmak istemediğim için o kadar da fazla bastırmıyorum.

Kız bana yine bir şey söylüyor ve onu duyabilmek için yaklaşıyorum. “Üzülme, önemli değil. Önemli değil,” diyor.

Gözyaşlarımı siliyorum. “Hayır, hayır. Önemli, hem de her şeyden daha çok önemli.” Artık bağıyorum, ağlıyorum fakat umurumda değil. Bu kez odaklanıyorum. Etrafımdaki kalabalığın eriyip gitmesine izin veriyorum ve onların hayvan kokusuna benzer kokuları yerine Maxine’in bebek pudrasına kendimi bırakıyorum ve adeta onun üstünde süzülüyorum. *Minnie Mouse kostümlü, tatlı bebek kokulu bu kıza yardım etmeme izin ver, diye düşünüyorum. Başka kimseye bir daha yardım edemeyeksem de, en azından ona yardım etmeme izin ver.* Ve yavaşça bir parıltı, bir mırıltı geliyor. Başta çok zayıf olduğu için iyice odaklanıyorum, zihnimin içinde onunla birlikte hareket etmeye çalışıyorum. Sanki yağmurlu bir günde kamp ateşi yakmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Devam et, diye düşünüyorum, devam et. Ve ateş fişkırıyor, ellerimde alevler hissediyorum.

Kızın içine düşüyorum. Eti, ben düşerken benimkinin etrafında parçalanıyor ve vücudunun kırmızı-altınrengi sıvıları etrafımı sarıyor. Onun tam ortasındayım: Vücudunun içinde dolanıyor, damarlarında geziniyor, karnında hareket ediyorum.

Sonra kafamı kaldırıp kafasının içine giriyorum ve onun içinde vücudunu hareket ettirmeye başlıyorum –ya da birlikte hareket etmeye başlıyoruz. Kızın gözlerini açıyorum ve görüyorum: *ben*, onun önünde diz çökmüşüm.

Kızın ağzını yüzümde hissedebiliyorum, gülümsüyor. Ama önümde duran Carmel ağlamaya devam ediyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya devam ediyor ve ona, “Gececek, her şey gelecek,” diyoruz. Carmel’in kendini kötü hissettiğini anlayabiliyorum –çünkü onu çok iyi tanıyorum. Şöyle düşünüyor –bunu söyleyenin ben olmam gerekiyor, ayağa kalkıp iki bacağının üstünde yürüeyebilen ben olmalıyım, o değil.

Çok yakında, diyorum içimden. Şişerek kollarımı onun kollarının içinden geçireceğim, tıpkı tulum giyer gibi. Bacaklarını da pantolon giyer gibi giyeceğim. Sonra o yüksek topukları çıkaracağız, ayakkabılar havada süzülecek ve sahneye büyük bir takırtıyla düşecek. O olduktan sonra da kızın vücudunu bir elbise gibi giyip sahneye yürüyeceğim. Ben bunu yaparken o da bunu *kendisinin de* yapabildiğini fark edecek. Ve bir şekilde, hâlâ nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde, onun içinden çıkıp geri gideceğim, o ise yürümeye devam edecek, hatta daha güçlü yürümeye başlayacak, bir ağaç gibi güçlü kalacak ayakta. Ve birbirimizden koptuktan sonra bile enerjimi içimde saklayacak ve o enerji sonsuza dek onunla kalacak.

Ama vücudunda bir rahatsızlık titreşimi oluyor ve bir süt şişesiymişim gibi sallanıyorum. O kadar çok sekiyorum ki sonunda onun vücudundan çıkıyorum ve hooooo-op diye kendi vücuduma geri dönüyorum, kızın sandalyesinin önünde diz çöküyorum.

Büyük bir kargaşa oluyor. Gözlerimi kaldırdığımda Maxine ile birlikte kim olduğunu göremediğim bir insanın sandalyeyi döndürmeye başladığını görüyorum. Sandalyenin kolu yüzüme vuruyor ve kafama köküyle yandan çarpıyor.

Elimi yüzüme götürüyorum çünkü orada bir yerde kötü bir şişlik var. Etrafımdaki arbede, büyükbabamın hep bahsettiği Babil Kulesi'ni hatırlatıyor. Yerden, insanların bacakların arasından, Maxine'in yalnızca ayakkabılarının sandalyenin ayaklığına çarpıp durduğunu görebiliyorum —o, bu sırada çadırın kapısından gün ışığına çıkarılıyor. Güneş ışığı altın ayakkabısından yansıyor. Gitti. Bense orada yüzümü tutarak ağlamaya devam ediyorum, insanlar üstüme düşüyor. Sonunda kendime, *kalk artık Carmel*, diyorum ve ayağa kalkıyorum.

Büyükbabam etrafta görünmüyor.

Kalabalığa karışıyorum ve artık kimse beni, yani mucize kız Mercy'yi umursamıyor. Birbiriyle ezilmemek için savaşıyor, açık havaya çıkmaya çalışan kalabalıktan biriyim artık.

Dışarıya çıktığımda soğuk hava yanaklarımı ısıtıyor ve aldığım panik dolu soğuk nefesler ciğerimi donduruyor. Başta neden insanların karınca sürüsü gibi dışarı hücum ettiğini anlamıyorum, ama sonra daha iriyarı, siyah kıyafetli karıncaları görüyorum: polisler. Birisi ağzına doğru bir şey tutup ona konuşuyor. Sesi robot sesi gibi çıkıyor.

“Bu dini toplantının yasal izni bulunmamaktadır. Alanı hemen terk edin...”

Buradan gitmek istemeyen insanlar sinirli sesler çıkarıyor. İncil’ler alıp iyileştirilmek istiyorlar ve muhtemelen saat dörtte, büyük siyah haçın etrafındaki ibadeti de dört gözle bekliyorlardı. Munroe daha önceden o saatte insanların taşkınlıklar yapmasını, sara krizleri geçirmesini, kutsal ruhun gelmesinden dolayı olabilecek her türlü aşırılığı beklediğini söylemişti. İnsanlar yere düşüp ölebilirmiş bile. Bunu gerçekten dört gözle beklediğini görmüştüm.

Nico’nun bana doğru geldiğini görüyorum –onun yüzünü gördüğüm için o kadar mutlu oluyorum ki kollarımı hemen boynuna dolamak ve onu öpmek istiyorum. Ama bunu zaten sekiz yaşından beri yapmak istiyorum, yani değişik bir şey yok. Sonra Nico kollarını bana doluyor ve onun güçlü tutuşu altında neredeyse kendimi kaybediyorum. Yetişkin biri gibi tutuyor neredeyse. Tıpkı yıllardır hayal ettiğim gibi.

“Çabuk ol, ezileceksin burada Carmel. İnsanlar çıldırdı.”

“Evet Nico,” diyorum. Çünkü birdenbire sevgili olmuştuz, ortak kararlar alabilirmişiz gibi geliyor.

İnsanlar ses makinesine konuşan polisin etrafına toplanıyor. Birisi ona taş fırlatmaya kalkışıyor ama ıskalıyor, polis yine de silahını belinden çıkarıp havada sallıyor.

“Dağılın. Hemen dağılın. Bu toplantının izni yok.”

Kalabalıktan biri bağıırıyor: “İsa’nın da izni yoktu. O da mı yasadışıydı yani, onu mu söylüyorsun?”

Etrafındaki insanlar polisi yuhalıyor, bazıları gözlerini geriye atarak dua etmeye başlıyor. Polis korkmuş gibi

görünmeye başlıyor. Onun nasıl hissettiğini anlıyorum çünkü ben de bu tarz konuşmaları ilk duyduğumda, böyle bir kalabalığın içine ilk girişimde çok korkmuştum. Artık bunun üstesinden geldim, böyle manzaralar beni çok zorlamıyor.

Nico'nun elini belimde hissettiğimde oradaki kemikler ürperiyor, omurgam yılanı dönüşmüş gibi açılıp kapanıyor. "Hadi tatlım. Seni güvenli bir yere götürelim."

Ona başımı sallıyorum ve bizi itip kakan kalabalık bir anlığına eriyip gidiyor. Elinde silah olan polis bile eriyor, çünkü Nico bana "tatlım" dedi.

"Buraya." Elimi tutup beni çadırın köşelerinden birine doğru çekiyor. Çadır burada halatlarla yerdeki bir kazığa bağlı duruyor. İkimiz de halatın altına çömeliyoruz ve halatı kendimize bir korunak gibi kullanıyoruz ama insanların bacakları ona çarpıyor ve üstümüze düşecek gibi oluyorlar. Doğrusu kendim daha iyi bir saklanma noktası bulabileceğimi düşünüyorum ama bunu söylemiyorum çünkü Nico'nun yanımda durup beni koruması çok hoşuma gidiyor. Ayrıca sıcak gövdesinin sırtımdan uzaklaşmasını hiç istemiyorum.

Saklanma yerlerini düşündüğüm için büyükbabamın eski evindeki hobbit evleri aklıma gelen ilk şey oluyor.

"Eskiden böyle küçük..."

Nico, "Ne?" diye soruyor. Neredeyse kendi kendime konuşmuştum çünkü.

Kafamı ona çeviriyorum. "Önemli değil. Eskiden saklandığım küçük bir yer geldi aklıma. Minicik kapıları olan, yan yana küçük sıra evler vardı, kapıların ortasına da yuvarlaklar oyulmuştu."

“Fakir insanların yaşadığı bir yer miydi?”

“Galiba.”

“Romanya’da da öyle yerler vardı. Ben de gördüm –amcam eskiden insanları oraya kilitleyip taş dövdürdüklerini söylemişti. Taş o deliklerden çıkacak kadar küçük olunca yemek veriyorlarmış.”

Bunun beni neden bu kadar çok şaşırttığını bilmiyorum. “Yani insanları hapsetmek için miymiş oralar? Saklanmak için değil miymiş?”

“Aynı yerlerden bahsediyorsak evet.” Nico konuşurken nefesi kulağımı gıdıklıyor.

Sonra büyükbabamı görüyorum. “Ne yapıyor?” diyorum. Polislerden birinin, elinde silah tutanın üstüne koşuyor.

“Kes şunu büyükbaba, kes şunu,” diye bağıriyorum, kalabalığın gürültüsünden duyulmayacağını bilmeme rağmen. Ama büyükbabam artık polisi kolundan çekiyor, bir şey açıklamaya çalışıyor ve hayatım üzerine yemin ederim ki neler çevirdiğini anlamıyorum.

“Büyükbaba, yapma,” diye bağıriyorum. “Gel buraya.”

“Sakin ol, duyamaz seni,” diye fısıldıyor Nico. “Herhalde burada zararsız bir toplantı olduğunu açıklamaya çalışıyordur, bizi rahat bıraksınlar diye.”

“Hayır, hayır. Öyle yapmaz o. Polislerden ödü kopar. Onlardan uzak durmak için her şeyi yapar.”

Büyükbabamın gözleri başka bir yere bakıyor ama bir yandan polisin kolunu çekiştirip ona bir şeyler anlatmaya devam ediyor. Polis iriyarı, kaslı bir adam. Çenesini büyükbabama doğru tehditkârca doğrultmuş, parmağı silahının kabzasını okşuyor. Açık renk kaşları gitgide daha da

çatılıyor ama büyükbabam bunları görmüyormuş gibi konuşmaya devam ediyor.

“Korkuyorum onun için. Ne yapmaya çalışıyor?”

Nico beni kollarında sımsıkı tutuyor. “Onun için yapabilecek bir şeyin yok Carmel. Bence onları kendi hallerine bırak. Başına bela alırsın bence.”

Büyükbabamın gözleri aramaya, etrafa bakmaya devam ediyor, beni aradığını düşünüyorum. Vahşilik ve korku dışında, yüzünde bir ifade daha var –sanki bir tür rahatlama içinde boğuluyormuş gibi. Polis bir eliyle telsizine bir şeyler söylüyor, ötekiyle de kemerine uzanıyor.

Sonra da büyükbabamın bileğine metal bir bilezik takıyor.

Küçükken yaptığım gibi, “Ta-da, sürpriz!” diye bağırıp her şeyi daha iyi duruma getirmek istiyorum, herkesi sakinleştirmek istiyorum. Zıplıyorum da ve büyükbabam beni görüyor, biliyorum gördüğünü. Ama sadece kelepçelenmemiş elini kaldırıp el sallar gibi bir hareket yapıyor, fakat tam olarak değil. Daha çok uzaktan, rüzgârla bana bir çeşit dua gönderiyor gibi. Sonra polis kelepçeyi öteki eline de takıyor ve kelepçeleri kendine doğru çekip büyükbabamın irkilmesine neden oluyor –oltanın ucuna takılmış bir balık gibi. Sonra da büyükbabamı peşinde sürükleyerek uzaklaşmaya başlıyor. Büyükbabam artık balıktan çok boğaya benziyor, çünkü polise itaat etmekten başka çaresi kalmıyor.

“Hayır, olamaz, hayır.”

“Ne oluyor?” Nico arkamda duruyor şimdi.

“Büyükbabam bugün yargılanacağını söylemişti.” Bir anlığına çadırlardan biri tepeme düşmüş gibi hissediyο-

rum, Nico'nun orada olup olmaması umurumda değilmiş gibi.

"Ne yaptı o aptal ihtiya?" diyor Nico ve bunu söylediği zaman kollarının ne kadar g olduğu ya da g g-ri artık nemsizleşiyor.

"Ona yle deme," diyorum yaşlar gimi yakarken.

Nico omuz silkiyor. Kız arkadaş ve erkek arkadaş gibi-yiz ama artık sanki annemle babamın eski gdeki hali gibi, kavga etmeye hazırlanan bir iftiz. Burnum havada, ucu onu gösteriyor, onun da kaşları aşağı doğru kıvrılıyor. Sonra annesi bize doğru geliyor ve onun adını sanki beş yaşında bir çocukmuş gibi bağırıyor. Kadının ingene küpeleri artık kulaklarında değil, üstünde başlığında tüylü bir krk olan bir ceket, altında da büyük Amerikan kaasını kaplayan esnek, pembe bir pantolon var. Sanki tekrar ocuk olmuşuz gibi.

"Grşr Carmel." Nico ben ne olduğunu anlayamadan eğilip beni dudaklarımdan öpüyor.

"Birlikte geldiğiniz diğer adamı bul –bul onu, o bakar sana." Yapmak istediğim son şey bu, ama Nico halatın üstünden atlayıp annesinin yanına gidiyor. Ben de onlar ka-labalığın arasına karışıp gözden kaybolana kadar onu izliyorum. O anda anlıyorum ki Nico büyük ihtimalle benim onu düşündüğüm gibi beni düşünmemiş, bütün o yıllar boyunca.

Dondurucu bir rüzgâr esiyor. Haın olduğu yerden geliyor ve sanki eserken insanları da birbirinden ayırıyor, onları otoparkın yanından sürüklüyor. Yani arabalarına, içine girip ısıtmayı atıktan sonra onları evlerine götürecek şeye. Yataklarının, içinde pizzalarını ısıtabilecekleri mikrodalga

fırınlarının olduğu yere. İçinde rüzgârla salınan salıncaklar veya trampelenler olan bahçelerine.

Şışman bir kadın yanımdan geçiyor. “Buz fırtınası geliyor,” diye sesleniyor. “Anneni-babanı bul bir an önce çocuğum. Tanrı’nın izniyle bir an önce buradan gidin.”

“Benim ailem yok,” diyorum ona. “Evim de yok.”

Ama kadın beni duymuyor ve gidiyor. Bıraktığı boşlukta buz kristalleri parıldıyor. İim titriyor, beni sıcak tutan tek şey, dudaklarımda hâlâ hissettiğim Nico’nun öpücüğü. İlk öpücüğüm. Ağzımın üstünde yanıyor, etrafındaki havayı eritiyor.

Alanda yürümeye başlıyorum. Neredeyse herkes gitmiş artık –yalnızca otoparka doğru giden birkaç kişi var. Soğuk rüzgâr sanki şarkı söyleyerek esiyor ve sanki bu şarkının sözlerinde adım geçiyor. Sonra fark ediyorum ki bu şarkının anlaşılması gerekmiyor, tabii eğer buz ya da rüzgâr değilseniz. Gıcırtilı mırıltılı, farklı dilde bir şarkı bu. Ama o an aklımdan başka bir şarkı geçiyor. Evimizin etrafı rüzgârla sarsıldığı zaman, ağacın dalı pencereimize vurduğu zaman annemin söylediğı bir şarkı: “Kuzey rüzgârı aşağıda eser. Karlar bizi bekler. Peki o zaman zavallı nar bülbülü ne eder?”

Küçükken sıcak yatağıma yattığımda o nar bülbülü için çok üzüldüm, çünkü onu dışarıda titrerken, soğuk bir yerleri gagalarken hayal ederdim. Öyle olunca da annem bana sabahlığımlı giydirip beni arka kapıdan çıkarırdı ve kararıp donmuş bahçeye ekmek kırıntıları atardık.

Ceketim –benim canım sıcak ceketim. Esintiyle dalgalanan çadır kapısından içeri giriyorum. İçeride devrilmiş sandalyeler her yere saçılmış durumda. Yerde duran pem-

be bir kadın şapkası, düz bir pasta gibi görünüyor. Işıklar hâlâ açık ve Maxine'in vücuduna girdiğim yeri gösteriyor. Sahnedeki yeşil ışık da büyükbabamın kutsal ruhu çağırmak için durduğu yeri işaret ediyor. Yan kısımları denizde fırtınada kalmış bir gemi gibi sesler çıkaran bu çadır, artık ruh için çok soğuk.

Ceketimi sahnenin arkasında, bakır kabloların yanında buluyorum. Kollarımı ceketime soktuğumda ceketin bir tarafının daha ağır olduğunu hissediyorum, ceket o tarafa yatıyor. Büyükbabam cebime bir içecek koymuş. Bazen yapar bunu, bu iş insanı susatıyor. Kola şişesi elimi donduruyor ama yine de açıyorum onu. Buz gibi balonlar parlıyor hemen ve kahverengi elmaslar gibi dilimde patlıyor.

Sahnenin kenarına oturuyorum ve etrafımda dalgalanan çadırı izleyerek kolamı içiyorum. *Büyükbabamı bir daha görmeyeceğim herhalde*, diye düşünüyorum. O, polisle birlikte gitmeyi istedi. Giderken yüzünde bir rahatlama vardı. Kelepçeyi bileğinin etrafında o da istedi –o soğuk tutuşunun derisini, kemiğini esir almasına gönüllüydü. O elini bana dua etmek için ya da şans dilemek için kaldırdığını sanmıştım. Ama şimdi anlıyorum ki bana veda ediyormuş. Onun için bir daha çalışmayacağımı ona söyleyemeyecekmişim.

Elveda Carmel. O gittikten sonra bir anlığına büyük bir rahatlama hissetmiştim –her şeyin artık farklı olabileceği geçmişti içimden.

Dışarıdaki rüzgâr sakinleşiyor. Sonunda çadır sabit duruyor. Kapı kısmını kaldırmaya çalıştığımda sertleştiğini hissediyorum ve küçük bir cam kırılıyormuş gibi bir ses geliyor. Kanvasın buzla kaplandığını anlıyorum.

Dışarıda dünya beyaza boyanmış ve bir anlığına neredede olduğumu fark edemiyorum. Çadırlar donmuş bir denizde, mahsur kalmış bir grup gemi gibi görünüyor. *Bir kapıdan içeri girip ötekinden bu muhteşem dünyaya çıktım*, diye geçiriyorum aklımdan –tabii bunun doğru olmadığını farkındayım. Ayaklarım çılgınca çemberler çizerek dönüyor, düşmemek için bir direğe tutunuyorum ve elim de neredeyse direğe yapışıyor.

Titreyerek ceketime iyice sarınıyorum, o anda fark ediyorum ki pantolonumun üstünde hâlâ beyaz elbisem var –fırfırları kırmızının altından görünüyor. Fark etmez gerçi, etrafta beni görebilecek hiç kimse yok. Sanki buzlar ülkesinin, bu tuhaf yerin kraliçesiymişim gibi hissediyorum. Kaya kaya yola doğru gidiyorum. Yolum sonunda gökyüzüne doğru yükselen bir haç var ve korkmaya başlıyorum. Dumanlı nefesimi dışarı salarak ona doğru yaklaşıyorum. Bu artık haç şeklinde bir buzula dönüşmüş ve yere paralel yerlerinde sarkıtlar oluşmuş.

Artık büyükbabam sonsuza kadar gittiğine göre ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Ağlamak istiyorum ama gözyaşlarımın aşağı akmadan önce gözlerimde donduğunu hissediyorum ve çok geçmeden buradan gitmezsem kışın dışarıda kalmış nar bülbülü gibi donacağımı düşünüyorum. Acaba olduğum yerde donakalmış halde mi bulunacağım? Bazen korkuyorum, bazense uçacakmışım gibi hissediyorum çünkü yalnız mıyım, yoksa özgür müyüm, ona karar veremiyorum.

51

Belki de hiç öyle değildir. Özgür olduğunuz zaman yalnız kalmak zorunda değilsinizdir belki de. Annemle babamı düşünüyorum. Melody'yi, Nico'yu, büyükbabamı düşünüyorum. Özgür olmak için ölmek zorunda değilim—burada yalnız başıma kalıp buzlu bir heykele dönebilirim ya da yürümeye başlayabilirim. İkincisini yapıyorum.

Geri yürümeye başlıyorum.

Otoyoldaki arabalar yavaş yavaş gidiyor, buzları eziyor ve spreyci halinde yukarı püskürtüyor. Kenardaki çimlerin üstünde yürüyorum çünkü kaldırım yok. Güneş de batmaya başladı.

Ceketime daha da sıkı sarınıyorum ve nereye gitmem gerektiğini düşünüyorum. Yakında etraf kararacak. Aklıma büyükbabamla bir gece kaldığımız hendek geliyor. Ama yolun bu tarafında hiç hendek görmüyorum. Hendekte uyumak kötü bir fikir zaten fakat Munroe'nun beni bulmak için arazi aracıyla etrafı taradığı fikri kadar değil. *Fırsat bu fırsat*, diye düşünüyorum. *Kaçırmamam lazım.*

Bir köşeden dönüyorum ve karşıma bir ev çıkıyor. Yolun arka kısmına kurulmuş bir ev bu ve sanki yoldan daha önce de oradaymış, etrafındaki her şey evden sonra yapılmış gibi bir hali var. Alt katındaki penceresinde bir ışık yanıyor.

Ön bahçesine gelip duruyorum. Penceresi hafifçe aralık duruyor ve yüksekliği de kafama kadar geliyor. İçeride tabak çanak sesleri ve su şırıltısı duyuyorum. Pencereyi tıklatıyorum.

“Kim o?” diyor bir kadın sesi.

“Yardım... Lütfen bana yardım edin,” diye sesleniyorum aralıktan.

Pencerede bir siluet belirliyor, aşağı bakıyor. Beyaz saçlı, geniş yüzlü bir kadın. Korkmuş, hatta sinirli görünüyor.

“Bana yardım edebilir misiniz?” diyorum tekrar. Ama beni duyduğundan emin olamıyorum çünkü sesim minik bir cırlama gibi geliyor kendi kulağıma.

“Git buradan.” Kadın korkutucu bir sesle konuşuyor.

“Lütfen,” diyorum daha yüksek sesle. “Bari telefonunuzu kullanmama izin verin. Babamı aramayı denemem lazımdır. Numarasını nasıl bulabileceğimi biliyorsanız eğer...”

“Git buradan. Çık bahçemden. Git, yoksa polisi arayacağım.” Pencere sertçe kapanıyor.

Yürüyüp gidiyorum, yola geri dönüyorum. Artık etraf iyice kararıyor, erimiş buzun üstünde arabaların trafiği yanımda akıp gidiyor.

Sonra, Noel ışıklarıyla aydınlanmış gibi duran bir restoranın yanına geliyorum. “Last Stop”* adında, ismi pem-

*İngilizcede son durak anlamında. -e.n.

be neonla yazılmış bir yer burası –ışık ıslak zeminde yansıyor. O kadar yorulduğum ki artık durmam lazım.

İçeride her yer kırmızı formikayla kaplı ve tek müşteri de benim. Tezgâhın arkasında duran adam dışarıya bakıyor. Arkasındaki duvarda büyük bir saat var. Orada sanki beni bekliyormuş gibi duruyor.

Onun yanına gidiyorum ve elimi göğüs cebime atıp parama uzanıyorum. “Turta, lütfen,” diyorum.

“Anlayamadım?” Sesim yine çok kısılıyor, o yüzden beni duyabilmek için eğiliyorum.

“Turta.”

“Vişneli mi, elmalı mı?”

“Vişne.”

“Kremalı mı, dondurmalı mı?”

“Kremalı olsun.”

Bana bir dilim turta kesiyor, üstüne kaşıkla krema koyuyor. Tabağı alıp yüksek bir taburenin üstüne oturuyorum ve yemeye başlıyorum. Her lokmamı ağız dolusu alıyorum, tadı harika. Gözlerimi indirince ceketimin altında görünen elbise firfırlarımın kirden karardığını ve ıslandığını görüyorum. Yüzüme dokununca Maxine’in sandalyesinin çarptığı yerin şişmeye başladığını anlıyorum. Adımı bir peçeteye yazmayı düşünüyorum ve elimi cebime atıyorum ama kalemim orada değil. Her yere yazdım adımı: restoran masalarındaki küçük tuz paketlerine, tuvaletlerin duvarlarına, mönülerin alt kısımlarına, kamyonların yan kısımlarındaki tozun içine... Aralarına ip gersem ülkeyi saran bir örümcek ağına benzer herhalde.

Adam yüzümün harap olmuş, korku dolu halini görmesin diye ondan öteye dönüp turtamı öyle yemeye de-

vam ediyorum. İçerisi o kadar sessiz ki, duvardaki saatin tıkırtısından başka bir ses yok.

Yemeyi bitirince tekrar arkamı dönüyorum ve tezgâhta-ki adamın hâlâ sabit şekilde orada durduğunu görüyorum. Işığın altında sarı görünen yüzü beni izliyor.

Beş Yıl İki Yüz Dokuz Gün Sonra

Bütün gizemler sonunda çözülür mü, yoksa bazıları sonsuza kadar sır olarak mı kalır? Ölümden sonra ne olur, küçük kızıma ne oldu?.. Bunların bir cevabı var mı? Yoksa sonsuza kadar bilinmez mi?

Gece vardiyası az önce bitti, eve geldim. Dışarıda kış güneşi doğuyor. Üstümde beyaz pamuk üniformam ve beyaz terliklerim var.

Üst katta bir şeyler duyduğumda kanepemde oturuyorum. Eski bir ev olduğu için bazı sesler çıkar hep ama bu sesi daha önce hiç duymadım –sanki parkenin üstünde biri koşuyor. Telaşlanmamaya çalışıyorum, evin de kendi canı var.

Kapım sertçe çalınıyor.

Açtığımda karşımda bir adam ve bir kadın var. İkisi de yüzlerini turuncu ufka doğru çevirmiş. Bana döndüklerinde yüzlerini tanımıyorum ama polis olduklarını anlıyorum.

Kadın kendilerini tanıtıyor: “Dedektif Ian Carling ve Annie Wallace.”

Habersiz geldiler. Haber getirmişler. İyi mi kötü mü, henüz bilmiyorum. Ama bir şey olmuş, bu habersiz geliş buna delalet ediyor. Aniden başım dönüyor, midem bulanıyor. Kulaklarımda bir çınlama duyuyorum.

“İçeri girebilir miyiz? Konuşmamız lazım...”

Haber getirmişler. Haber getirmişler!

Sonra –bunun gerçek hayatta da olabildiğini ilk kez fark ediyorum– bacaklarım adeta suya dönüyor ve öne doğru düşüyorum.

Adam beni ustaca tutuyor, koltukaltındaki dosyayı düşürmemeyi de başarıyor. Adamın yeni tıraş olmuş çenesine bakıyorum ve tam olarak kurtulamayacağı birkaç siyah tüyü fark ediyorum. Eve girmeme, kanepeye oturmama yardım ediyor. Bana bir bardak su veriyor. Dişlerim bardağın üstünde titreyerek içiyorum.

“Oturabilir miyiz?” diye soruyor Annie. Kadının siyah montunun üstünde bir gelincik olduğunu fark ediyorum –kasım ayı gelmiş olmalı.

Dişlerim hâlâ bardakta titrerken kafa sallıyorum. Resmi bir şekilde oturuyorlar. Adam geniş vücutlu, uzun boylu, siyahi ama soluk tenli. Kadın –Annie– ince biri, sarı saçlarını sıkı sıkı atkuyruğu yapmış.

“İyi misin?” diye soruyor.

“Evet,” diye mırıldanıyorum. “Lavaboya gitmem lazım.” Tökezleyerek merdivenleri tırmanıyorum. İş erteleyorum. Banyoya girince kendimi hemen lavaboya atıyorum ve beyaz porselenin üstüne fena halde kusuyorum. Sonra musluğu açıp temizliyorum, soğuk suyla ağzımın

kenarlarını da yıkıyorum. Birden içimde banyo penceresinden kaçıp gitmek, diyeceklerini hiç duymamak hissi doğuyor.

Aşağıya indiğimde aynı şekilde oturuyorlar, bekliyorlar. Kadın konuşmaya başlıyor.

“Beth, tanıdığın birinin gelmesi daha iyi olurdu, biz de farkındayız. Ama Maria tatilde ve bu bilgiyi bekletemeyiz. Sana hemen söyleyeceğim –bir kız bulundu ve...”

“Ya-ya-yaşıyor mu?” diyorum kekeleyerek.

“Evet, evet.” Kadın kanepeye geliyor ve elini koluma koyuyor. Nişan yüzüğü parıldıyor elinde. “Evet Beth, yaşıyor ve emin olamıyoruz...”

“Yaşıyor mu?” Daha önce de sormuştum.

“Evet, yaşıyor, ama...”

Düşünemiyorum. Kadının montundaki gelinciğin kırmızısına odaklanıyorum.

Ian boğazını temizleyerek araya giriyor. “Bir kız bulunmuş. Sizin kızınız olabileceğini düşünüyoruz.”

“Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım...”

“Henüz emin değiliz. Ama size söylememiz lazımdı. Birleşik Devletler’de bulundu bu kız, bir şeyi yok. Carmel olabileceğini düşündürtecek nedenler var.”

“Nerede?”

“Birleşik Devletler’de. Aynı gün bir adam tutuklandı...”

“Birleşik Devletler! Kızım iyi mi? İyi mi?”

“Gayet iyi görünüyor. Ama yalnız...”

“Yani kızım iyi, ama adam...”

“O başka bir suçtan dolayı tutuklanmış. Suçunu itiraf etmiş...”

“Nerede?”

“Birleşik Devletler, söylemiştim...”

“Hayır. Yani, şu anda.”

“Buraya getirilmek için hazırlanıyor...”

“Ve bir adam onu kaçırdığını itiraf...”

“Hayır. Daha önceki bir suçunu itiraf etmiş. Ama böylece meydana...”

“Eve mi geliyor?”

Annie yanımda kafa sallıyor, gülümsüyor. Gözleri yaşlarla doluyor. Üstündeki gelinciğe odaklanıp nefes almaya çalışıyorum.

“Ama... Nasıl biliyorsunuz? O olduğunu nasıl anladınız?”

Polis dosyayı açıp okumaya başlıyor: “*Benim adım Carmel Summer Wakeford. Eskiden İngiltere’nin Norfolk şehrinde yaşıyordum. Annemin adı Beth’ti, babamın adı Paul. Babamın Lucy adında bir kız arkadaşı var. Yan tarafında ağaç olan, arka kapısında da örümcek ağı olan bir evde yaşıyordum. Annemin yatağının yanında camdan bir kedi vardı. Üstünde EV GİBİSİ YOK yazılı bir resmimiz vardı. Alt kattaki perdemiz turuncuydu...*”

Beş Yıl İki Yüz On Beş Gün Sonra

Böylece benim gizemim de burada son buluyor. “Burası” bir polis merkezi. Evimden arabayla iki saatte gelinen bir yer.

Dün gece üçümüzü rüyamda gördüm –Paul, Carmel ve ben. Ve yıllardır ilk kez kızım geri geri yürümüyordu. Sekiz yaşındaki haliyle, aramızdaki salıncakta sallanıyor. Çok büyük, nükleer bir patlama oluyor. Önce üstümüz beyaz bir tabakaya kaplanıyor, sonra kenarlarımız siyah çizgilerle kaplanıyor. Zemin ayaklarımın altında sarsılıyor. Rüyanın sarsıntısını koridordaki cam bölmeden bakarken hâlâ hissedebiliyorum. Graham, Lucy ve çocuklar bizi evde bekliyor. İş basit tutmak istiyoruz.

Arkamda Paul oturuyor. Cinnet geçirme isteğiyle –“o adam” ile beş dakika yalnız kalma isteği– bastırılmış bir duygusallık arasında gidip geliyor. Tuhaf bir şekilde, ondan daha sakin duruyorum.

Bu sabah özenle giyindim. En güzel altın küpelerim.

Güzel mavi elbisem. Mary Jane modeli ayakkabılarım. Ona iyi olduğumu göstermek istiyorum.

Ama bir yandan beni tanımayacağından korkuyorum. Yaşlandım, hem de çok. Saçlarım artık kısa ve aralarında beyaz teller var.

Yaklaşıyor. Gitgide yaklaşıyor olmalı. Beklerken ellerimizde plastik bardakta kahvelerimizle ve sandviçlerimizle oynuyoruz. Sonra tualete gidiyorum ve aynada kendime bakıyorum. Kendime daha çok nasıl benzeyebilirim? Saçlarımı daha çok açıyorum ve biraz da ruj sürüyorum.

Sonra boş kahve bardağımın ve yemediğim sandviçimin yanına dönüyorum. Daha da yaklaşmış olmalı. İkimizi kafamda tuhaf bir şekilde canlandırıyorum. O uzun yıllar boyunca küçük böceklermişiz ve dünya devasa bir yaratıktan ibaretmiş –bir çeşit sığır gibi. Hayvanın sırtında dolanıp durmuşuz, hatta boynuzlarına çıkıp birbirimize el sallamaya bile çalışmışız. Ama çok minik olduğumuz için birbirimizi görememiştir, aramızdaki uçurum da çok büyükmüş ve arada köprü kurabileceğimiz hiçbir şey yokmuş. Ve bunca zaman, yatak odasındaki haritada, gözlerimin önündeymiş –o tek soru işaretinin içine saklanmış.

Koridorda ayak sesleri duyuluyor ve kapalı kapının altından gürültüler geliyor. Kurumuş dudaklarımı yalıyorum ve camın ardından kapıyı izliyorum. Bu camdan odadan çıkıp sese doğru gitmek istiyorum ama hareket edemediğimi fark ediyorum.

Ve kapı açılıyor, içeri bir kız –genç bir kadın– yanında polis bir kadınla birlikte içeri giriyor.

Kızın kısa bukleleri, çok güzel gözleri var. Çok cılız. Üstünde siyah kot pantolon ve onu dişi asker gibi gösteren

pirinç düğmeli, kırmızı bir ceket var. Hafızama kazınmış sekiz yaşındaki kız imajı gitmiş. Sanki bir zaman teleskopundan geleceğe bakıyormuş gibi hissediyorum.

O da beni görüyor ve ben istemeden, selam verir gibi elimi kaldırıyorum, o da aynısını yapıyor. Ve onun beni tanımamasından endişelenmemeliymişim, hem de hiç, çünkü birbirimizi hemen tanıyoruz.